

CAO MINH

Phương Linh dịch

SỔ TAY NHÀ THÔI MIÊN

... II ...

NHÀ XUẤT BẢN
THẾ GIỚI

THẾ GIỚI NÀY VẪN LUÔN BÌNH THƯỜNG.

NÓ SẼ KHÔNG UẤT ỨC, KHÔNG ÁP LỰC,
CHẴNG KHÁC MẤY TRĂM TRIỆU
NĂM TRƯỚC LÀ BAO.

CHÍNH CHÚNG TA MỚI CÓ VẤN ĐỀ.

CHÚNG TA UẤT ỨC, CHỊU ĐỰNG ÁP LỰC,
THẬM CHÍ SUY SỤP.
CHÚNG TA TƯỜNG RẰNG MỌI THỨ ĐỀU CÓ
VẤN ĐỀ.

CHÚNG TA NGHI NGỜ TẤT CẢ.
BỞI VẬY CHÚNG TA MỚI BẤT AN.

SỔ TAY NHÀ THÔI MIÊN

... II ...

AZ VIETNAM COPYRIGHT 2020

«催眠师手记 II»

作者：高铭

SỔ TAY NHÀ THÔI MIÊN II

All the right reserved

Vietnamese copyright © 2018 by

Viet Nam AZ communication and culture company limited

Vietnamese language translation rights arranged with

Tianjin Xiron Books Co., Ltd

Bản quyền tiếng Việt © 2018 AZ Viet Nam

Được xuất bản theo hợp đồng chuyển nhượng bản quyền giữa

Tianjin Xiron Books Co., Ltd và

Công ty TNHH Văn hóa và Truyền thông AZ Việt Nam,

thương hiệu Vitalis.

Mọi vi phạm về bản quyền, in lậu đều bị truy cứu.

Mọi ấn phẩm của Vitalis

đều được in trên chất liệu giấy cao cấp.

Nghiêm cấm in sao và phát hành dưới mọi hình thức
nếu không có sự cho phép bằng văn bản của Vitalis.

CAO MINH

Phương Linh dịch

SỔ TAY NHÀ THÔI MIÊN

... II ...

italis

NHÀ XUẤT BẢN
THẾ GIỚI

Không - Điện thoại

Tôi kéo cửa kính lên, đứng chân trần ngoài ban công khách sạn, dõi mắt nhìn về phía bờ biển, nghĩ xem nên ăn gì đó ở khách sạn hay chạy thẳng ra bãi biển. Trên đường ven biển cũng có vài quán bán hải sản nướng. Nhưng vừa ngủ dậy đã ăn đồ nướng sợ bụng dạ sẽ khó chịu nên tôi quyết định đứng thờ thẩn ở đây một lát, sau đó sẽ tắm rửa rồi ra cửa hàng ăn cách khách sạn không xa gọi một bát cháo hoặc mì hải sản. Hôm qua tôi đã rất ấn tượng với những món ăn ở cửa hàng này.

Vừa quyết định như vậy thì điện thoại đổ chuông.

Tôi vào phòng tìm điện thoại, trên màn hình hiển thị số điện thoại nhà cộng sự.

"Thấy số nhà anh, anh về rồi à?" Tôi ngồi bên giường, vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ. "Anh nói một tháng mà? Còn chưa tới hai tuần..."

Cộng sự: "Tôi chẳng đi đâu cả."

Tôi: "Hờ? Anh nói muốn nghỉ phép cơ mà?"

Cộng sự: "Ở đâu cũng nghỉ được hết." Nghe giọng anh ấy rất buồn bực.

Tôi kiên nhẫn hỏi: "Anh ngủ quên nên lỡ chuyến bay à?"

Cộng sự: "Không, tôi không đặt vé máy bay, cũng chẳng định đi đâu cả."

Tôi: "Nghĩa là anh ở nhà suốt?"

Cộng sự: "Vấn đề không phải ở đó, tôi không muốn làm nữa."

Tôi: "Hả?"

Cộng sự: "Ý tôi là tôi mất phương hướng rồi."

Tôi thờ phào: "Tôi biết, tôi nhận ra mà, ngay khi anh nói chúng ta mỗi người nghỉ một tháng tôi đã nhận ra rồi, tôi tưởng anh muốn nghỉ ngơi cho đỡ buồn hoặc..."

Cộng sự: "Chúng ta quen biết nhau, cùng mở phòng khám mấy năm rồi, ngày nào cũng chỉ làm những công việc như vậy, gặp những con người như vậy, tôi vốn coi nó là sự nghiệp, nhưng giờ lại thành công việc mất rồi."

Tôi: "Có gì khác biệt à?"

Cộng sự: "Có chứ. Sự nghiệp là lý tưởng, công việc là mưu sinh."

Tôi bật cười: "Tôi tưởng anh vẫn luôn coi đây như công việc, thái độ của anh đối với tiền..."

Cộng sự: "Tôi thích tiền không xung đột với việc tôi theo đuổi sự nghiệp." Anh ấy liên tục ngắt lời tôi như một đứa trẻ ương bướng, "Nhưng mấy tháng nay tôi chẳng biết mình bị làm sao nữa, lúc nào cũng thấy chán ngán, cứ như bị thiếu mất thứ gì vậy... Anh biết đấy, tôi không phải kiểu người ở riêng một mình mới có thể nghỉ ngơi dưỡng sức, nhưng mấy ngày nay ở nhà tôi phát hiện mình không thể sạch đây năng lượng được, thậm chí còn mệt mỏi hơn. Như thể cảm quan của tôi đều thoái hóa hết vậy, cái gì cũng vô vị, lúc nào cũng thấy thiếu thiếu... Anh có nhớ nửa năm trước anh cho tôi lọ ô mai vừa chua vừa mặn không? Anh nói không ngon, nhưng cảm giác kích thích cực độ chính là thứ tôi cần, tôi thấy lọ ô mai đó ngon cực kỳ."

Tôi: "Tôi có thể tặng anh mấy lọ nữa... anh đang thiếu kích thích rồi."

Cộng sự yên lặng một lúc: "Tôi không biết, tóm lại có chỗ nào đó không ổn, thiếu một thứ gì đó, chỉ cần chút xíu nữa là đủ, nhưng lại vô cùng quan trọng. Một món ăn thiếu chút muối sẽ trở nên vô vị, một bức tranh thiếu nụ cười sẽ trở nên vô thần, chỉ mấy dấu câu đã có thể thay đổi hàm ý của cả đoạn văn, thiếu mấy cái..."

Tôi: "Được rồi, được rồi, không cần lấy ví dụ nữa, tôi hiểu rồi. Vậy anh nói không muốn làm nữa là thật lòng đấy à?"

Cộng sự: "Tôi không biết, nhưng chẳng còn cách nào hay hơn."

Tôi: "Nếu chúng ta đóng cửa phòng khám, anh định làm gì?"

"Tôi chưa nghĩ tới." Anh ấy dứt khoát trả lời.

Tôi: "Anh muốn dạy học không?"

Cộng sự: "Không có hứng thú."

Tôi: "Tôi có thể giới thiệu nhóm nghiên cứu cho anh..."

Cộng sự: "Tôi không làm."

Tôi: "Hay chúng ta hợp tác mở cái gì khác..."

Cộng sự: "Có gì khác sao?" Phản ứng của anh ấy lúc này hết một người phụ nữ bướng bỉnh thiếu chủ kiến nhưng lại bác bỏ tất cả lựa chọn.

Tôi: "Thế này đi, hay anh là tôi gặp tôi, bãi biển ở đây được lắm. Hôm qua tôi vừa tìm được một hàng ăn rất ngon."

Đầu dây bên kia vọng lại tiếng thở dài thườn thượt.

"Hay là..." Tôi có thể tưởng tượng ra bộ dạng anh ấy lúc này, râu ria xồm xoàm, ăn mặc lôi thôi lếch thếch, nằm ườn trên ghế sofa hoặc trên giường, bên cạnh chất đầy vỏ đồ ăn vặt, phòng ốc lộn xộn, rèm cửa sổ kéo kín mít. "Hay là chúng ta đi Anh? Anh còn nhớ vị khách từng mơ thấy bị người nửa mặt đuổi theo không? Cô ấy mời chúng ta tới Anh chơi suốt."

Cộng sự: "Ờ... ý kiến này không tồi..."

Tôi: "Vậy tôi liên lạc với cô ấy nhé?"

Cộng sự: "Đợi tôi nghĩ thêm đã... giờ anh đang ở đâu?"

Tôi cho anh ấy biết tên thành phố mình đang ở.

Cộng sự: "Sao anh luôn tìm được nơi mình muốn đi vậy?"

"Ừm..." Anh ấy hỏi khó tôi rồi. "Chắc tại... tôi ít đi chẳng?"

Cộng sự: "Không, vì anh vẫn còn nhiệt tình với thế giới này. Còn tôi thì không."

Lần này đến lượt tôi thở dài: "Nói năng như ông già vậy..."

Cộng sự: “Sự thật là thế mà, tôi không biết nên nhiệt tình với cái gì, cũng chẳng biết làm thế nào để khiến mình vui lên, tôi rất tệ ở khoản này.”

Tôi: “Ý anh là anh bị rối loạn cảm xúc?”

Cộng sự: “E là tôi bị rối loạn nhận thức, tôi bị rối loạn nhận thức đối với cả thế giới này rồi. Đó cũng là nguyên nhân lúc đầu tôi tìm anh. Vì tôi lạnh lùng, cần hấp thụ từ anh những thứ có thể giúp tinh thần trở nên phấn chấn. Trước khi quen anh, tôi thậm chí từng phải điều trị trầm cảm.”

Tôi: “Anh chưa từng nói với tôi chuyện này.”

“Đúng thế.” Anh ấy thờ dài. “Nhưng vấn đề không phải ở đó, quan trọng là chúng hoàn toàn vô dụng với tôi.”

Tôi: “Vì anh thành thạo vấn đề này à?”

Cộng sự: “Không liên quan gì tới nghề nghiệp cả, tôi bẩm sinh đã nghi ngờ mọi thứ rồi mà, kể cả các case chúng ta từng tiếp xúc. Tuy có vẻ chúng đã được giải quyết bằng một phương pháp nào đó, nhưng có thật vậy không? Liệu có cách nào tốt hơn không? Chúng ta không biết được, vì tiềm thức là một tiến trình, đừng nói tìm ra cách thức đúng, có thể theo kịp đã là kỳ tích rồi.”

Tôi: “Hình như anh...”

Cộng sự: “Làm sao?”

Tôi: “Mắc phải... một chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế nào đó...”

Cộng sự: “Tôi nghiêm túc đấy, tôi thật sự nghĩ như vậy. Vì chúng ta có vấn đề, nên chúng ta tưởng tất cả đều có vấn đề, nhưng trước nay thế giới này vốn chẳng có vấn đề gì cả, nó không u uất, không áp lực, không bất an, không sụp đổ, tất cả đều do chúng ta tưởng tượng ra mà thôi. Bởi chúng ta có áp lực, chúng ta u uất, chúng ta bất an, chúng ta sụp đổ, thực tế tất cả đều tốt đẹp đến mức không thể tốt đẹp hơn được nữa, chẳng có bất cứ khác biệt nào với mấy trăm triệu năm trước cả.”

Tôi chẳng nói một lời, nghe anh ấy xả hết đọng suy nghĩ lộn xộn không đầu không cuối trong lòng.

“Nhưng...” Anh ấy ngừng lời, nhét gì đó vào miệng, có vẻ là khoai tây chiên. “Nhưng sau khi có con người, hoặc sau khi có tư duy, mọi thứ vốn yên bình đều bị đảo lộn hết. Anh hiểu tôi đang nói gì không?”

Tôi: “Tư duy mới là căn nguyên của sự hỗn loạn.”

Cộng sự nhóm nhàoam: “Đúng, chính xác.”

Tôi: “Sao tôi cứ cảm thấy anh có khuynh hướng phân loài người nhĩ... Hoặc khuynh hướng... phản tư duy, phản tri thức.”

Cộng sự: “Tóm lại là ý đó, giờ tôi như vậy đấy, bị rối loạn nhận thức mà tôi nói đấy.”

Tôi: “Có cần tôi thôi miên anh không?”

Cộng sự: “Anh từng thử nhưng thất bại mà.”

Tôi: “Thử thêm vài lần nữa biết đâu lại được.”

Cộng sự: “Anh có phải mới chỉ thử một lần đâu.”

Tôi: “Được rồi, tôi thừa nhận. Có điều anh nên nghe lời khuyên của tôi.”

Cộng sự: “Là?”

Tôi: “Tôi từng nói với anh rồi đấy, thử vận động một chút đi, chạy bộ hoặc tới phòng tập gym.”

Cộng sự: “Tại sao?”

Tôi: “Ừm... vận động có thể giúp não bộ của anh loại bỏ một số chất không tốt.”

Cộng sự: “Chất nào? Ai nói?”

Tôi: “Huấn luyện viên thể hình của tôi nói vậy.”

Cộng sự: “Anh tin à?”

Tôi: “Hà? Sao tôi lại không tin...”

Cộng sự: “Anh xem, đây chính là vấn đề đấy. Từ trong xương tủy tôi đã không tin rồi, tôi nghi huấn luyện viên thể hình chỉ đang gợi ý với anh như thế để bán khóa tập thôi.”

Tôi nhún vai: “Thì sao, cũng chẳng có gì xấu cả, sao không thử?”

Cộng sự: “Tôi hoài nghi tất cả mọi thứ.”

Tôi: “Vì thế mà anh bất an.”

Anh ấy đột nhiên yên lặng.

Tôi: “Sao thế?”

Cộng sự: “Có lẽ anh đúng... e rằng đây chính là vấn đề của tôi.”

Tôi: “Có lẽ anh cần thử gì đó.”

Cộng sự: “Ví dụ?”

Tôi: “Giờ tôi vẫn chưa biết, nhưng chắc nó sẽ nhanh chóng xuất hiện thôi.”

Cộng sự: “Có lẽ giờ cho tôi năm mươi triệu tôi sẽ ổn hơn, cho nhiều bao nhiêu tốt hơn bấy nhiêu.” Anh ấy đang nói đông nói tây để che giấu sự đồng tình với lời nói của tôi.

Tôi: “Tuần sau tôi về, đến lúc đó chúng ta ngồi xuống nói chuyện tử tế, dù là về anh hay về việc chúng ta có tiếp tục hợp tác với nhau nữa không. Anh thấy sao?”

Cộng sự: “Được, cũng chỉ còn cách đó thôi. Anh có đen đi không?”

Tôi: “Rất đen, ở đây ánh nắng rực rỡ. Anh cũng nên tới đây thử.”

Chắc anh ấy lại vừa nhét thứ gì đó vào miệng, nhóm nhàoam nói: “Đa tôi màu gì cũng được.”

Tôi: “Ý tôi là anh có thể thử xem anh có cảm thấy thích thú thử gì không.”

Cộng sự: “Quên ăn quên ngủ lắp ghép mô hình gì đấy giống anh á? Tôi không làm thế đâu.”

Tôi: “Không nhất thiết phải giống tôi, thử khác cơ.”

Cộng sự: “Được rồi, chờ tìm thấy tôi sẽ báo anh. Bao giờ anh về?”

Tôi: “Tôi nói rồi, tuần sau.”

Cộng sự: “Cụ thể hơn.”

Cao Minh

Tôi: "Đặt vé máy bay xong tôi sẽ báo anh biết."

Cộng sự tiếp tục cho đồ ăn vào miệng: "Ừ, tôi đón anh, đừng chọn chuyến đêm đấy..."

Tôi: "Biết rồi, buổi đêm của anh thần thánh bất khả xâm phạm."

Cộng sự: "Ờ, bye bye." Nói xong anh ấy cúp máy.

Tôi đặt điện thoại sang một bên, quay lại ban công, tiếp tục nheo mắt nhìn về bãi biển phía xa, nghĩ xem phải làm thế nào để tìm được công việc hoặc case thú vị cho anh chàng cộng sự đang hỗn loạn, ngán ngẫm và chán đời kia trở lại bình thường. Tôi biết rất rõ, anh ấy không thể và cũng chưa bao giờ có ý định từ bỏ phòng khám chúng tôi đang mở, anh ấy thích công việc, thích sự nghiệp này, thậm chí có thể nói anh ấy sinh ra để làm công việc này. Những điều anh ấy vừa nói chỉ xả van cảm xúc nào đó thôi. Chỉ có vậy.

Tôi nghĩ ngợi linh tinh một lúc rồi quyết định đi tắm, sau đó sẽ kiểm cái ăn.

Một tuần sau, khi tôi trở về, case chúng tôi mong đợi cuối cùng đã xuất hiện.

Một - Lính đánh thuê (Thượng)

Tôi đẩy xe hành lý, mất một lúc mới tìm thấy cộng sự giữa đám đông người tới đón máy bay, anh ấy không ngهن đầu ngهن cổ ngó nghiêng tìm kiếm như những người khác mà cúi đầu tập trung vào chiếc điện thoại trong tay, thậm chí còn chẳng bận tâm tôi đã đẩy xe hành lý tới bên cạnh.

Tôi: "Xem gì chăm chú thế?"

Cộng sự chẳng buồn ngẩng lên: "Ơ? Anh đã ra rồi đấy à?"

Tôi cười: "Tôi chưa ra chẳng lẽ anh gặp ma? Anh tập trung gì thế?" Vừa hỏi tôi vừa nhìn sang màn hình điện thoại của anh ấy, là giao diện tin nhắn.

Cộng sự vẫn diên cuồng gõ chữ, không buồn ngẩng lên: "Khách hàng."

Tôi: "Khách hàng? Khách hàng nào? Xe đỗ ở đâu?"

Cộng sự lại nhìn chằm chằm màn hình mất mấy giây, sau khi chắc chắn tin nhắn đã gửi đi mới ngẩng lên nhìn tôi cười nói: "Đi thôi, 2B."

Tôi: "Hả? Cái gì cơ?"

Cộng sự: "Xe đỗ ở khu B hầm tầng 2."

Tôi: "À... phải rồi, này anh nói tới khách hàng? Khách hàng nào vậy?"

Cộng sự nghĩ một lát: "Ờm... có thể coi là một... ừm... khách hàng lớn khá đặc biệt." Nghe có vẻ anh ấy không chắc chắn lắm.

Tôi: "Tôi biết ngay mà, anh tập trung như thế chán chán... thù lao vụ này lên đến tám chữ số chứ?"

Cao Minh

Cộng sự dừng lại bên thang máy, nghiêm nghị nhìn tôi: “Ý tôi là cái khác.”

Tôi bấm nút gọi thang máy: “Cái gì?”

Cộng sự không trả lời thẳng mà hỏi ngược lại tôi: “Anh có muốn tiếp xúc với kiểu tâm lý đặc biệt nào không?”

Tôi: “Kiểu tâm lý đặc biệt tôi muốn tiếp xúc? Ừm, ý anh là trường hợp thiên về cực đoan? Hoặc mang tính tiêu biểu?”

Cộng sự: “Từng giết người thì sao?”

Tôi: “Làm nghề như chúng ta tiếp xúc với kiểu người này có gì mà hiếm...”

Cộng sự ngắt lời tôi: “Không, không, ý tôi là giết người hợp pháp ấy.”
Mấy người đang đẩy xe hành lý quay sang nhìn chúng tôi vẻ đánh giá.

Cửa thang máy mở ra, tôi kéo xe hành lý về phía sau cho những người trong thang máy đi ra, rồi đẩy nó vào thang máy: “Hợp pháp á? Ý anh là người thi hành án tử hình? Họ đều có người tư vấn tâm lý riêng mà?”

Cộng sự theo tôi vào thang máy: “Một nghề còn tự do hơn nghề đó.”

“Nghề... còn tự do hơn? Quân nhân? Ý anh là quân nhân?” Lúc này tôi mới hiểu ra.

Cộng sự gật đầu: “Gần như thế, kiểu như... ừm... lính đánh thuê.”

Tôi lập tức hứng thú: “Khách hàng lớn lần này là lính đánh thuê à?”

Cộng sự toét miệng cười.

Tôi: “Anh kiếm đâu ra vậy?”

Cộng sự: “Bạn của bạn của bạn giới thiệu.”

“Vòng vèo thế... theo anh nói thì anh ta từng giết người? Sao anh biết? Tiếp xúc rồi à?” Dù tôi đã thấp giọng xuống nhưng mấy người trong thang máy vẫn quay lại nhìn chúng tôi đánh giá lần nữa rồi đưa mắt nhìn nhau.

Cộng sự: “Chưa, tôi đoán vậy. Nhắn tin với tôi chỉ là người giới thiệu, tình hình cụ thể có ấy cũng không biết nhiều.”

Tôi không muốn những người khác trong thang máy bối rối thêm: “Về rồi nói tiếp.” Cộng sự gật đầu.

Tôi: “Bao giờ?”

Cộng sự: “Chiều hai hôm nữa.”

Sau đó, chúng tôi không bàn tiếp chủ đề này nữa mà chuyển sang nói về kỳ nghỉ của tôi.

Xem ra anh chàng này đã ổn định lại hoàn toàn rồi, không còn chán nản, u uất như lần trước gọi điện nữa, có vẻ anh ấy đang rất phấn khích. Tôi có thể hiểu được, rất lâu về trước chúng tôi từng nói chuyện với nhau về chấn thương tâm lý trong chiến tranh và thống nhất rằng: Đó là một case tâm lý mang tính đại diện – cỡ những case được đưa vào sách giáo khoa.

Trên đường về tôi lái xe, anh ấy liên tục nhận và gửi tin nhắn qua điện thoại.

Hai ngày sau.

Khi người lính đánh thuê xuất hiện, ngoại hình anh ấy khiến chúng tôi ít nhiều cảm thấy bất ngờ, đáng vẻ có chút khác biệt so với những gì chúng tôi tưởng tượng, đặc biệt là khí chất.

Trước mắt chúng tôi là một người đàn ông tóc hoa râm khoảng gần năm mươi tuổi. Vẻ bình tĩnh, ôn hòa khiến anh ấy trông giống một phần tử tri thức nho nhã, đặc biệt anh ấy rất tráng kiện, thân hình cao lớn dũng mãnh đó có thể khiến người khác bỏ qua tuổi tác của anh ấy. Nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện, ánh mắt và cơ bắp của anh ấy không tương xứng nhau, ánh mắt anh ấy không chỉ ẩn chứa sự thâm thúy của tuổi tác mà còn cả những thứ khác nữa. Do đặc thù nghề nghiệp, tôi từng chăm chú nhìn vào mắt không ít người, vậy mà lại chẳng thể phán đoán được trong ánh mắt người này ẩn chứa điều gì, nó nằm ngoài kinh nghiệm và khả năng tưởng tượng của tôi.

Chúng tôi chào hỏi mấy câu mang tính tượng trưng, tự giới thiệu bản thân rồi lần lượt ngồi xuống, cộng sự đưa menu đồ uống trên bàn cho anh ấy: “Anh muốn gọi gì không?”

Chúng tôi không hẹn anh ấy ở phòng khám mà tới một quán cà phê gần đó. Thông thường các cuộc gặp không chính thức, chúng tôi đều hẹn ở đây. Nó nằm ở tầng một của khách sạn, cao, rộng rãi, sáng sủa nhưng không ồn ào. Lúc rảnh rồi tôi và cộng sự cũng thường tới đây.

Anh ấy gọi đồ uống xong liền trả menu cho phục vụ, chỉ gạt tàn trên bàn, hỏi chúng tôi:

“Được không?”

Cộng sự: “Tất nhiên rồi, anh cứ tự nhiên.”

Anh ấy lịch sự mỉm cười, châm một điếu thuốc nhưng không hút mà đặt thẳng lên gạt tàn.

Cộng sự: “Thông tin chúng tôi biết hơi ít, anh không phiền khi chúng tôi đặt câu hỏi chứ?” Xem ra cộng sự của tôi định đi thẳng vào vấn đề chính.

Anh ấy lại cười lịch sự: “Không phiền gì hết.”

“OK!” Cộng sự nhanh chóng trao đổi ánh mắt với tôi. “Do phải qua tận mấy người giới thiệu nên nhiều vấn đề về anh chúng tôi chưa rõ lắm. Xin hỏi, anh là lính đánh thuê à?”

Anh ấy cười, lắc đầu: “Tôi nghiêng về hướng mình là nhân viên an ninh hơn.”

Cộng sự: “Nhân viên an ninh?”

Anh ấy: “Đúng vậy, nhân viên an ninh của công ty vũ khí.”

Cộng sự: “Có thể nói cụ thể hơn không?”

Anh ấy nghĩ một lát: “Để tôi nói từ đầu đi, nếu không cuộc nói chuyện của chúng ta sẽ liên tục bị gián đoạn vì chưa rõ ràng đầu đuôi.”

Cộng sự gạt đầu tỏ vẻ đồng ý.

Anh ấy với tay lấy điếu thuốc trên gạt tàn, nghịch nghịch trong tay vẻ thành thạo nhưng vẫn không hút: “Thời trẻ tôi từng là cảnh sát đặc

nhệm. Chắc mọi người sẽ cảm thấy nghề này rất thần bí hoặc có cách nhìn nhận khác, nhưng với tôi đó chỉ là một công việc đơn điệu. Ngày nào cũng tập luyện, tập luyện, tập luyện. Dù thể loại tập luyện mà anh đã từng nghe nói tới cũng như chưa từng nghe nói tới, hàng loạt buổi diễn tập mô phỏng, những năm đó cứ trôi qua như vậy, đến một lần thực chiến tôi hằng trông đợi cũng chẳng có. Hơn ba mươi tuổi phải xuất ngũ, tôi đối diện với nhiều lựa chọn: về quê làm viên chức quen, cùng chiến hữu kinh doanh lĩnh vực hợp pháp, hoặc làm vệ sĩ cho mấy ông chủ lắm tiền do người khác giới thiệu – họ rất thích thuê những người như tôi, đồ con, ngốc, nghe lời.” Nói đến đây anh ấy sờ cằm tự giễu. “Giá họ đưa ra lúc đó khiến tôi động lòng. Nhưng cuối cùng tôi vẫn chọn công việc mình hứng thú nhất – cố vấn an ninh cho đại sứ quán ở nước ngoài.”

Cộng sự: “Ồ? Đợi chút, tất cả cảnh sát đặc nhiệm sau khi xuất ngũ đều có cơ hội lựa chọn nghề nghiệp như vậy à? Ý tôi là cố vấn an ninh cho đại sứ quán ấy.”

Anh ấy: “Không, chúng tôi không phải cảnh sát đặc nhiệm chống bạo động thông thường, lực lượng của chúng tôi hơi đặc thù, chống khủng bố.”

“Chống khủng bố?” Cộng sự sững người mấy giây. “... Tôi nghe nói có một lực lượng cảnh sát không giống các lực lượng khác, phải trải qua rất nhiều tầng sàng lọc mới được gia nhập, là kiểu đó à?”

Anh ấy: “Ừm, tuyển chọn từ mấy chục nghìn ứng viên, thậm chí nhiều hơn, tôi không thể nói chi tiết hơn được... đại loại vậy, một cơ chế rất phức tạp.”

Cộng sự gật đầu: “Ừm, tôi hiểu, không phải kiểu bình thường... nên lựa chọn nghề nghiệp sau khi giải ngũ của các anh cũng khá là... ừm... cao cấp.”

Anh ấy cười: “Có lẽ vậy. Nhưng lý do tôi chọn làm cố vấn an ninh cho đại sứ quán rất quê, tôi muốn được mở rộng tầm mắt, vì hồi đó chưa từng ra nước ngoài. Tuy thỉnh thoảng có những người cùng ngành ở nước ngoài tới giao lưu cọ sát, nhưng chúng tôi vẫn không có cơ hội được đi đâu. Giờ khác rồi, cũng có người được cử ra nước ngoài giao lưu. Tôi vẫn

nhớ hai năm trước từng gặp mấy người Trung Quốc trên đường phố Bắc Mỹ, nhìn động tác và cử chỉ là có thể nhận ra họ cùng nghề với mình. Lúc đó tôi rất ngạc nhiên, thậm chí còn tưởng họ đến vì mục đích phi pháp. Sau khi nói chuyện mới biết không phải như tôi nghĩ, họ được cử ra nước ngoài giao lưu... Ừm, có lẽ anh không hiểu tại sao tôi lại căng thẳng như vậy, vì những huấn luyện chúng tôi từng trải qua... Ờ... đều là huấn luyện chống không tặc cướp máy bay và khống chế con tin – chống khủng bố, vì vậy... anh hiểu tôi đang nói gì chứ?”

Cộng sự: “Hiếu, ý anh là các anh cũng rất thông thạo các hoạt động khủng bố.”

Anh ấy gật đầu, tiện tay dập tắt điếu thuốc gần như chưa hút hơi nào: “Đúng vậy.” Anh ấy nhấp một ngụm nước rồi lại đặt cốc xuống, châm điếu thuốc nữa nhưng vẫn đặt trên gạt tàn. “Mấy năm làm việc ở lãnh sự quán chẳng có gì đáng nói. Rất đơn điệu, kiểu các biện pháp an ninh khi có hoạt động bên ngoài thôi, phần lớn làm việc với nhân viên an ninh địa phương, máy móc, nhẹ nhàng, nên tôi thường xuyên rất nhàn rỗi. Năm đầu tiên ngoài giờ học ngoại ngữ, phần lớn thời gian tôi đều ở phòng tập gym để tiêu hao năng lượng dư thừa. Năm thứ hai, tôi tìm được cách phát tiết mới – chạy dài. Trong lúc chạy tôi quen một người, chính người đó đã giới thiệu công việc hiện tại cho tôi.”

Cộng sự: “Công ty vũ khí?”

Anh ấy: “Đúng vậy, công ty vũ khí.”

Cộng sự: “Tôi đoán công việc này mức lương khá hấp dẫn?”

Anh ấy gật đầu: “Đúng vậy, chính điều đó đã thu hút tôi. Nhớ lại thì, tất cả mục tiêu chọn nghề của tôi đều rất quê: mở rộng tầm mắt, kiếm tiền.”

Cộng sự: “Có thể hiểu được. Nhưng đó là người như thế nào?”

“Là một doanh nhân gốc Hoa.” Anh ấy dừng lại một lát, vuốt mái tóc ngắn đã hơi điểm bạc. “Mẹ anh ta là đồng hương của tôi, nên chúng tôi có thể coi là nửa đồng hương. Lúc đầu quen nhau vì anh ta kinh ngạc trước thể lực của tôi, sau nhiều năm rèn luyện tôi có thể dễ dàng chạy

nhANH liên tục mấy cây số. Chúng tôi thường chạy gần nhau... nên mới quen biết."

Cộng sự nhượng mày: "Anh ta có thể chạy cùng anh à?"

Anh ấy: "Không, anh ta đạp xe."

Cộng sự: "À... ra vậy."

Anh ấy: "Chúng tôi thường xuyên gặp gỡ, rồi dần dần bắt chuyện với nhau, sau khi thân thiết hơn chúng tôi vừa chạy vừa nói chuyện, dù sao cũng là người tóc đen da vàng nên có cảm giác thân thiết. Sau một thời gian dài tiếp xúc – khoảng hai năm, lúc rảnh rỗi chúng tôi thường cùng nhau ăn cơm, uống trà, chủ đề nói chuyện cũng rộng hơn, ví dụ như tiền, đàn bà. Một lần ăn cơm, anh ta hỏi tôi sao lại làm công việc hiện tại, tôi nói công việc này giúp tôi mở rộng tầm mắt, thu nhập cũng không tồi. Anh ta thăm dò mức lương của tôi, vì sĩ diện tôi nói một con số gấp đôi thực tế. Anh ta ngăn người một lúc rồi bật cười. Lúc đó tôi rất mất hứng. Cười xong anh ta nói với tôi: 'Với năng lực của anh, đáng ra anh có thể kiếm được hơn con số đó rất nhiều.' Nghe anh ta nói vậy, tôi lập tức cảnh giác, tưởng anh ta muốn ám chỉ những công việc phạm pháp, tôi từng nghe không ít lời dụ dỗ tương tự. Anh ta giải thích với tôi, công việc này hoàn toàn hợp pháp, còn có thể thỏa mãn nguyện vọng đi khắp nơi mở mang tầm mắt của tôi. Trí tò mò của tôi trỗi dậy, nhưng anh ta không nói cụ thể công việc như thế nào. Hai năm sau đó anh ta không hề nhắc lại chuyện này, tôi còn tưởng anh ta chém gió. Giống như hằng năm tụ tập chiến hữu, chúng tôi vẫn thường vừa uống rượu vừa chém gió mình lương cao thế nào, sống tốt ra sao."

Cộng sự gật đầu: "Thú vị đấy. Sau đó thì sao? Anh ta nhắc lại chuyện này vào thời điểm nào?"

Anh ấy: "Khi công việc ở đại sứ quán sắp kết thúc, tôi rủ anh ta đi ăn cơm, rồi kể mình định xin sang đại sứ quán nước khác làm việc, tôi muốn thay đổi môi trường. Bất ngờ anh ta lại nhắc tôi công việc thu nhập rất cao kia, hỏi tôi có hứng thú không. Tôi thuận miệng hỏi công việc đó lương cao cỡ nào. Anh ta nói nếu là trường hợp đặc thù, địa điểm đặc thù sẽ tính lương theo giờ, còn cho tôi một con số tôi có thể nhận được mỗi giờ."

Cộng sự: “Lương theo giờ là bao nhiêu? Cao lắm à?”

Anh ấy khẽ cười, nhìn cộng sự và nói ra một con số, mắt cộng sự sáng bừng lên. Trong nháy mắt anh chàng này suýt nữa đã đột phá giới hạn vật lý, tôi thấy mắt anh ấy gần như phát ra tia sáng.

Anh ấy: “Lúc nghe con số đó xong phản ứng của tôi cũng giống như anh vậy. Thậm chí tôi còn quên không hỏi trường hợp và địa điểm đặc thù là gì đã quyết định đồng ý. Khi mãn hạn hợp đồng và về nước, tôi hoàn toàn không nghĩ gì đến việc ký tiếp mà bắt đầu làm thủ tục ra nước ngoài luôn. Ban đầu tôi còn tưởng nghề nghiệp của mình sẽ khiến tôi khó qua sát hạch, nhưng mọi việc lại rất thuận lợi, có lẽ một người đã giải ngũ từ lâu, thể lực bắt đầu đi xuống không còn bất cứ uy hiếp nào nữa chẳng?” Nói đến đây anh ấy vuốt mái tóc hoa râm về tự giễu. “Thế là tôi đi.”

Cộng sự: “Công ty vũ khí?”

Anh ấy: “Đúng vậy.”

Cộng sự: “Công ty vũ khí nào?”

Anh ấy chớp mắt về lấu cá: “Một công ty rất lớn.”

Cộng sự bật cười: “Được rồi... được làm việc luôn hay phải qua sát hạch?”

Anh ấy: “Tất nhiên phải sát hạch rồi. Lúc đầu tôi cũng lo trình độ văn hóa của mình không đủ, nhưng sau vòng sát hạch đầu tiên, tôi phát hiện mình chỉ lo thừa, bài sát hạch của họ tương đương bài kiểm tra quân nhân chuyên nghiệp, nhưng hà khác hơn nhiều. Ví dụ, mục thứ nhất là kiểm tra tốc độ làm quen và mức độ phụ thuộc của tôi đối với trang bị. Kết quả tốt nhất của hai bài này hoàn toàn trái ngược nhau – lên tay càng nhanh, càng thành thạo trang bị càng tốt, còn mức độ phụ thuộc (vào trang bị) càng thấp càng tốt. Nếu ngược lại, sẽ không có lần sát hạch thứ hai.”

Cộng sự: “Yêu cầu tinh thông các loại vũ khí à?”

Anh ấy: “Không cần, thành thạo là được.”

Cộng sự: “Có bao gồm vũ khí hạng nặng không?”

Anh ấy: “Không.”

Cộng sự: “Vậy nếu anh biết sử dụng vũ khí hạng nặng hoặc máy móc có được cộng điểm không? Ví dụ anh biết lái xe tăng chẳng hạn?”

Anh ấy: “Vậy còn phải xem trình độ đến đâu. Biết lái thôi cũng vô nghĩa, vì thời gian tập lái không đủ lâu thì cũng chẳng khác nào không biết lái. Nhiều lúc kinh nghiệm và khả năng ứng biến là do thời gian dài huấn luyện chứ không phải nhờ bản năng mạnh mẽ. Tất nhiên, bản năng mạnh mẽ rất quan trọng ở vùng chiến sự, nhưng đối với năng lực sử dụng vũ khí hạng nặng và máy móc, bản năng mạnh mẽ chẳng quan trọng đến thế, thành thạo mới quan trọng nhất. Điểm này quân đội Mỹ làm rất tốt, họ không yêu cầu anh tinh thông mọi thứ, giỏi nhiệm vụ của mình mới là tốt nhất, nếu việc gì anh cũng thử, chắc chắn sẽ làm rối loạn hệ thống. Ví dụ bình thường anh lái xe gắn máy, chưa đủ kinh nghiệm đã lái vũ khí động cơ hạng nặng như xe tăng, anh sẽ vô thức tăng tốc độ lái, đây là sai lầm rất lớn, vì anh đang làm tiêu hao năng lực động cơ của xe tăng mà không vì mục đích gì.”

Tôi và cộng sự trao đổi ánh mắt, cả hai đều để ý đến một từ anh ấy vừa lướt qua: vùng chiến sự.

Cộng sự: “Hóa ra là vậy... lần sát hạch thứ hai thì sao?”

Anh ấy: “Đủ các loại kiểm tra. Thể lực, phản ứng thần kinh, khả năng tự kiểm soát, phân tích phán đoán, khả năng ứng biến, cả khả năng ngôn ngữ và chỉ số cảm xúc nữa.” Vừa nói anh ấy vừa đẩy đầu lọc thuốc lá đã tắt từ lâu vào gạt tàn.

“Giờ nhớ lại, nó giống một bài kiểm tra đánh giá năng lực sinh tồn hơn.”

Cộng sự: “Vượt qua thuận lợi chứ?”

Anh ấy: “Phấn lớn.”

Cộng sự: “Ừm, tôi có mấy câu hỏi.”

Anh ấy vừa châm điếu thuốc vừa mỉm cười, hỏi: “Gì vậy?” Lần này anh ấy hít một hơi rồi mới đặt xuống.

Cộng sự: “Vừa rồi anh có nhắc tới mức độ phụ thuộc vào trang bị, đúng không? Là người mù tịt về quân sự, tôi không hiểu tại sao họ lại yêu cầu mức độ phụ thuộc vào trang bị càng thấp càng tốt? Họ là công ty sản xuất vũ khí mà? Tại sao lại có mục đánh giá này?”

Anh ấy: “Mức độ phụ thuộc vào trang bị quá cao sẽ rất tồi tệ, vì như thế phản ứng đầu tiên của anh trong tình huống bất ngờ sẽ là tìm vũ khí, nó khiến anh lãng phí quá nhiều thời gian để thoát thân, vô cùng bất lợi. Mục đích công ty cử chúng tôi đi không phải xử lý được bao nhiêu người của phe đối địch, thậm chí họ hy vọng chúng tôi có thể tránh giao chiến, vì chúng tôi không phải đơn vị tác chiến của quân đội, mà là nhân viên công ty, ưu tiên hàng đầu là đảm bảo mạng sống cho bản thân và các nhân viên khác của công ty, vậy đấy.” Nói đến đây anh ấy dừng lại nghỉ một lúc: “Để tôi kể tiếp, cứ nghe rồi anh sẽ hiểu.”

Cộng sự: “Được.” Vừa nói anh ấy vừa châm một điếu thuốc. Tôi nghỉ giây lát, cố gắng kiểm chế ham muốn thuốc lá lại.

Anh ấy: “Sau một thời gian, tôi thuận lợi lấy được visa lao động. Tiếp đó, ngoài hoạt động đào tạo thông thường, công việc của tôi hết sức bình thường tẻ nhạt, giống hết công việc ở lãnh sự quán, tuy lương cũng khá nhưng không cao đến thế. Tôi cảm thấy mình bị lừa, ngày nào cũng hối hận vì không suy nghĩ kỹ đã vội chạy đến đây. Nhưng tình trạng đó không kéo dài lâu, một hôm quản lý cấp cao của công ty hỏi tôi có hứng thú kiếm nhiều tiền hơn không. Lần này tôi rất thận trọng, hỏi làm thế nào mới kiếm được. Quản lý trả lời rất đơn giản: Tới vùng chiến sự.”

Cộng sự: “Đây là điểm tôi luôn muốn hỏi, công ty vũ khí cử người tới vùng chiến sự làm gì?”

Anh ấy: “Liên quan tới bán hàng.”

Cộng sự: “Hả? Tôi không hiểu.”

Tôi cũng không hiểu. Chạy ra chiến trường bán súng à? Nghe như đang nói nhăng nói cuội vậy.

Anh ấy: “Đây là vấn đề tương đối phức tạp. Quân đội Mỹ ngoài binh sĩ, sĩ quan ra, mọi thứ khác anh có thể nghĩ đến đều do các công ty thương nghiệp cung cấp và vận hành. Vũ khí, đạn dược, vận chuyển xuyên quốc

gia, thức ăn, xử lý rác thải, giải trí, vận hành trước cuộc chiến, trong cuộc chiến và sau cuộc chiến. Tóm lại, anh sẽ gặp đủ mọi thể loại nhà thầu. Thậm chí còn là cả chiến thuật...”

Cộng sự: “Chiến thuật? Ý anh chiến thuật quân đội của họ cũng do công ty cung cấp?”

Anh ấy: “Không hẳn, ví dụ học viện quân sự cũng có công ty chiến lược, sách lược chuyên nghiệp.” Tôi và cộng sự lại nhìn nhau, chúng tôi chưa từng nghe tới chuyện này trước đây. Cộng sự nghĩ ngợi một lát: “Vậy nếu công ty vũ khí cung cấp vũ khí cho quân đội, sẽ phải cử nhân viên ra tiền tuyến làm hậu mãi à? Không phải chứ?”

Anh ấy: “Đây là vấn đề chi tiết. Họ (quân đội Mỹ) có một quy định bất thành văn rằng: Nếu nhân viên tác chiến của một binh chủng ở vùng chiến sự khiếu nại về trang bị nào đó quá hai lần trong một thời gian ngắn, trang bị này sẽ bị đổi vô điều kiện, thông thường là vũ khí hạng nhẹ. Bởi vậy nhân viên của các công ty thường ra vào vùng chiến sự, cơ bản để làm thân với các binh sĩ, sĩ quan cấp thấp, mời họ uống cốc bia, đại loại thế. Nhưng quân đội không đảm bảo an toàn tính mạng cho nhân viên của các công ty này, các công ty phải tự tìm cách – thuê công ty vệ sĩ chuyên nghiệp hoặc cử nhân viên an ninh của chính công ty mình, tức là chúng tôi. Nhân viên an ninh đa phần là quân nhân giải ngũ, những người xuất thân từ bộ đội đặc chủng rất được coi trọng, vì họ gần như không cần huấn luyện. Nhưng những người đó thường cũng làm việc cho bộ phận tình báo của quân đội, vừa làm việc cho công ty vừa phụ trách thăm dò tin tức cho quân đội, thậm chí còn trực tiếp tham gia điều đình, đàm phán. Thường công ty không quan tâm việc kiếm nhiều nghề, vì họ thật sự quá mạnh, nhất là còn có quan hệ rộng ở địa phương vùng chiến sự, nên... là vậy đấy. Tất nhiên cũng có những người ngu ngơ chỉ làm một việc như tôi.”

Cộng sự: “Tôi hiểu rồi, ý nghĩa tồn tại của các anh là đảm bảo an toàn cho nhân viên ở tiền tuyến. Nhưng tôi vẫn chưa hiểu lắm, anh từng nói lương của các anh rất cao, vậy công ty có lãi không? Theo tôi biết, rất nhiều công ty ở Mỹ cung cấp vũ khí hạng nhẹ cho quân đội với giá không hề cao, thậm chí có những vũ khí còn nửa bán nửa cho, phải vậy không?”

Anh ấy bình tĩnh nhìn cộng sự: “Đúng vậy, nhưng tôi nghĩ chắc chắn anh hiểu tại sao.”

Cộng sự cúi đầu, ngón cái miết qua miết lại bên khóe môi, lăm lăm không rõ lời. Một lúc sau anh ấy dừng lại, ngẩng đầu lên: “Vì... vì quân đội Mỹ là kênh quảng cáo của các công ty vũ khí?”

Anh ấy cười nhạt: “Đúng vậy, hơn nữa các nhân viên ở tiền tuyến không phải nhân viên hậu mãi hay nhân viên bán hàng thông thường, công việc chính của họ là mở rộng thị trường.”

Cộng sự ngạc nhiên: “Ý anh là công ty bán vũ khí cho phía địch ở tiền tuyến à?”

Anh ấy nhún vai: “Không, nhưng sẽ bán cho các bên khác, ví dụ kẻ địch của kẻ địch. Ở một khía cạnh nào đó, kẻ địch của kẻ địch chính là bạn. Nếu khả năng ưu việt của trang bị nào đó khiến một số người hứng thú, muốn mua, họ không cần đến chợ đen, càng không cần chạy tới Mỹ, nhân viên công ty vũ khí đã ở ngay cạnh họ rồi. Còn tôi phụ trách đảm bảo an toàn cho các nhân viên này. Đó chính là công việc của tôi ở vùng chiến sự.”

Cộng sự: “Không cần chính phủ Mỹ cho phép à?”

Anh ấy: “Có cái cần, có cái không cần... ừm...” Anh ấy dừng lại trầm ngâm mấy giây. “Thỉnh thoảng sẽ thông qua kênh chính phủ. Còn đa phần chính phủ cần giữ sạch tay, phụ trách việc bán tay là các công ty vũ khí, hoặc một bên trung gian.”

Cộng sự: “Ừm... vậy quản lý cấp cao của công ty trao đổi xong, anh lập tức đi luôn à?”

Anh ấy: “Trước khi đi chúng tôi được tập huấn hai tháng, bên cung cấp khóa tập huấn là một công ty khác chuyên phụ trách vấn đề này.”

Cộng sự: “Huấn luyện như thế nào?”

Anh ấy: “Năm ngoài sức tưởng tượng của tôi, huấn luyện cường độ rất lớn. Hai tuần giữa suýt nữa tôi đã bỏ cuộc.”

Cộng sự: “Vì tiến nên anh kiên trì ở lại.”

“Đúng vậy.” Nói tới đây anh ấy dừng lại, cầm điều thuốc trong tay ngán người một lúc: “Sau đó... tôi tới Afghanistan.”

Phải thừa nhận, câu nói này khiến người ta tỉnh cả người.

Cộng sự nhìn anh ấy chăm chú, hút một hơi thuốc: “Anh không ngờ quyết định này đã thay đổi cả cuộc đời mình, phải không?”

Anh ấy gật đầu: “Đúng vậy, tôi chưa bao giờ ngờ tới.”

Cộng sự: “Anh có trực tiếp chứng kiến chiến tranh không?”

Anh ấy lại gật đầu.

Cộng sự: “Chiến tranh như thế nào?”

Câu hỏi khiến anh ấy chau mày yên lặng rất lâu mới trả lời: “Không từ ngữ nào có thể miêu tả được chiến tranh.”

Cộng sự: “... Anh ở Afghanistan bao lâu?”

Anh ấy: “Gần ba năm.”

Cộng sự: “Có thể kể về thời gian đó không?”

Anh ấy: “Tất nhiên, tôi đến đây vì chuyện này mà.” Nói rồi anh ấy hít một hơi thật sâu. “Lúc mới sang tôi rất tò mò, vẻ trang bị chẳng hạn. Mấy tuần đầu tôi như anh lính mới lúc nào cũng mang mấy loại vũ khí theo người, việc này không bắt buộc, trụ sở công ty tôi khi ấy cách vùng chiến sự khá xa, không hỗn loạn lắm. Giai đoạn hưng phấn qua đi, tôi bắt đầu cảm thấy trang bị quá nặng, nên học theo các nhân viên lâu năm của công ty, mặc áo chống đạn trong áo jacket, giắt thêm khẩu súng ngắn là ra ngoài được luôn. Thỉnh thoảng còn vứt súng trong xe, chỉ mang ống nhòm theo người. Bắt buộc phải mang theo ống nhòm để quan sát tình hình, thấy không ổn phải lập tức bỏ chạy, mẹo này cũng do các nhân viên cũ dạy tôi. Có một thời gian tôi hy vọng xảy ra hỗn loạn, chắc anh không hiểu được suy nghĩ này đâu, các công việc tôi làm trong một thời gian dài ít nhiều đều liên quan tới vũ lực hoặc chiến tranh, nên tôi rất kỳ vọng có thể kiểm tra bản thân qua thực chiến. Hơn nữa, nếu xảy ra chiến tranh, lương của tôi sẽ rất cao.” Anh ấy cười về ngưỡng ngưỡng. “Sau đó công ty chuyển trụ sở tới khu doanh trại quân đội, mọi thứ đều thay

đối. Hàng ngày ra ngoài chúng tôi buộc phải mang theo vũ khí vì sẽ đối mặt với những tình huống không lường trước được.”

Cộng sự: “Nhiều lắm à? Kiểu tình huống bất ngờ ấy?”

Anh ấy: “Ừm... không thể nói là ít được.”

Cộng sự: “Anh thử kể vụ đầu tiên của mình đi.”

Anh ấy: “Lần đầu tiên thật ra là hiểu nhầm. Khi đó vừa chuyển tới doanh trại quân đội ở vùng chiến sự chưa được mấy ngày, tôi đang lái xe đưa đồng nghiệp và phiên dịch đi gặp khách hàng là tù trưởng bộ tộc. Lúc sắp ra khỏi thành phố có đi qua một cái chợ rất lớn. Xe vừa tới chợ, bỗng ‘ám’ một tiếng, có thứ gì đó vừa phát nổ ở phía trước không xa, đường phố đang náo nhiệt phút chốc chẳng còn một bóng người, tôi lập tức quay đầu xe, đạp chân ga hết cỡ bỏ chạy trốn chết. Chạy gần về đến trụ sở mới nhận được thông báo của quân đội: công binh gỡ bom.”

Cộng sự: “Không có thông báo à?”

Anh ấy: “Đúng vậy.”

Cộng sự: “Nhưng an toàn, đúng không? Vậy sao người trên đường phải bỏ chạy?”

Anh ấy: “Nếu từng sống ở vùng chiến sự anh sẽ biết, dù phía trước xảy ra chuyện gì, cứ chạy đã, chắc chắn không sai.”

Cộng sự đắm chiêu gạt đầu.

Anh ấy: “Lần đó chỉ sợ bóng sợ gió thôi, còn khiến tôi hiểu được mức độ nguy hiểm lại là một việc khác mà tôi không hề tham dự. Chuyển tới doanh trại quân đội được khoảng...” Anh ấy dừng lại, nhấp một ngụm nước, nghỉ ngơi rồi nói tiếp. “Khoảng... hơn tháng, một hôm trời còn chưa sáng tôi đã bị tiếng súng dày đặc đánh thức. Tiếng súng rất xa, nghe như ở khoảng cách an toàn, nhưng tôi vẫn không ngủ được. Rửa qua cái mặt, tôi tới thẳng phòng tập gym, tôi vẫn giữ thói quen này đến tận bây giờ. Ở phòng tập tôi gặp đồng nghiệp của mình, một anh chàng người Canada nói đặc giọng Pháp. Anh ta bảo tôi quân đội và phần tử vũ trang choáng nhau cách đó bảy, tám cây số. Tôi hỏi có phải hai bên chạm trán bất ngờ không, anh ta nói không, do phần tử vũ trang mai phục. Chúng cái trang

thành nhóm dân thường kéo hàng ra chợ bán lúc trời chưa sáng. Khi đoàn xe của quân đội Mỹ đang chấp hành nhiệm vụ đi qua, chúng bất ngờ nổ súng. Chỉ trong nháy mắt ai cũng có súng, còn cả RPG¹ nữa, sau đó bắn nhau. Tôi hỏi có người thiệt mạng không, anh ta nói trước mắt tình hình thương vong chưa rõ, nhưng chắc chắn có người chết. Tôi lại sao anh ta biết, anh ta nói mình nghe đài quân đội suốt.”

Cộng sự: “Được thôi mái nghe đài quân đội à?”

Anh ấy: “Không, anh ta ngoại lệ. Anh ta từng phục vụ trong quân đội Canada, đã tới Afghanistan – quân đội Canada hay được điều động tới cùng quân đội Mỹ để tác chiến. Giải ngũ xong anh ta được công ty thuê luôn, lại tới vùng chiến sự nên anh ta biết rất nhiều chuyện. Lúc này tôi nói rồi đó, người như anh ta rất ‘đắt khách’ ở các công ty.”

Cộng sự: “Nhưng giải ngũ rồi sao còn quay lại tiến tuyến làm gì? Không cảm thấy nguy hiểm sao? Vì tiền à? Hay thích chiến tranh?”

Anh ấy: “Tiền cũng là một nguyên nhân. Nhưng tôi không tin anh ta thích chiến tranh, trừ kẻ điên ra chẳng ai thích chiến tranh cả, ý tôi là chiến tranh thật sự ấy. Nhưng vấn đề là chỉ trong chiến tranh, một vài người mới tìm được cảm giác tồn tại. Nếu có trải nghiệm tương tự anh sẽ hiểu, rất nhiều người từng thật sự tham gia chiến tranh đều có khuynh hướng này. Lúc đầu tôi cũng không hiểu, nhưng sau này tôi mới biết, anh ta đúng.”

Cộng sự cau mày, gật đầu, có vẻ anh ấy vẫn chưa hiểu lắm, nhưng không hỏi tiếp vấn đề đó nữa: “Lúc giải ngũ anh chàng người Canada đó thuộc binh chủng nào?”

Anh ấy: “Mat, anh ta tên là Mat, từng phụ trách trinh sát tình báo, là một tay bắn tỉa. Rất nhiều người trong chúng tôi từng hỏi: ‘Này Mat, rốt cuộc hồi đó anh đã xử bao nhiêu gã?’ Anh ta chưa bao giờ trả lời thẳng câu hỏi này, chỉ nhổ điều thuốc hoặc thứ gì đó trong miệng ra rồi bắt đầu chửi bới: ‘Biến, fuck you.’ Quan hệ của chúng tôi cũng khá tốt nên có lần tôi hỏi riêng, anh ta không chửi tôi, chỉ châm cho mình một điều thuốc rồi vứt sang tôi một điều, cứ ngồi đó hút thuốc. Khi sắp hết điều

¹ Viết tắt của rocket propelled grenade, loại súng phóng lựu đạn chống tăng cầm tay.

thuốc anh ta mới lắm bầm: 'Còn lâu tôi mới cho anh xem giấy thông hành xuống địa ngục...' Tôi đoán anh ta từng giết không ít người.

Nhưng anh ta rất tốt, thật sự rất tốt... Cũng chính buổi sáng hôm đó, sau khi nghe kể về vụ đột kích, tôi mới hiểu đây không phải đùa chơi cho vui, tôi bắt đầu căng thẳng, nếu có thể không ra khỏi doanh trại, tôi sẽ ở tịt bên trong. Khi phải ra ngoài, tôi lo lắng quan sát từng người bản địa đi trên đường, cố gắng thử phân biệt họ: Người này có phải phần tử vũ trang không, người kia có ý định đánh bom liều chết không. Suốt một thời gian dài, ngày nào thần kinh tôi cũng căng như dây đàn, suýt suy sụp. Tôi biết tôi không thể phân biệt được ai định lấy mạng mình, ai là dân thường. Lúc đó tôi mới ý thức được nơi này đáng sợ nhường nào, nơi đất khách con người ta thường cảm thấy xa lạ và bất an, cảm giác này rất tồi tệ. Nhưng còn tệ hơn nếu anh biết trong số những người xa lạ xung quanh có kẻ mang ý thù địch với anh, thậm chí muốn giết anh. Biết đâu trong một khoảnh khắc nào đó, ở một tình thế anh chẳng hề hay biết, 'bùm' một tiếng súng, hoặc một vũ khí nào đó phát nổ, anh sẽ vĩnh viễn nằm lại mảnh đất này, thậm chí đến một tang lễ đơn giản cũng chẳng có, rất có thể anh sẽ bị liệt vào danh sách mất tích – ngã xuống đâu đó và chết, bị chó ăn, bị sâu bọ ăn, bị thối rữa, anh trắng tay, chẳng ai biết cũng như bận tâm tới anh, anh lặng lẽ chết nơi đất khách quê người." Anh ấy bất ngờ dừng lại, nhìn chằm chằm tàn thuốc trong gạt tàn một lúc lâu mới ngẩng lên nhìn chúng tôi. "Thời gian ấy, tôi gần như bị suy nhược thần kinh, ngày ngày liều mạng tập gym, muốn có thân hình lực lưỡng hơn để mang lại cảm giác an toàn. Không ngủ trên giường mà bê hết chân đệm xuống gầm giường, ngủ ngay dưới gầm. Trước khi ra ngoài tôi đều ăn bánh quy để chống buồn tiểu, khi bài tiết con người gần như không có khả năng phản kháng, tôi cần luôn trong trạng thái chuẩn bị chiến đấu. Không còn thỏa mãn với súng ngắn nữa, tôi tìm được khẩu súng bắn đạn ghém, mất nửa ngày trời làm nòng súng ngắn đi để tầm bắn rộng hơn. Khẩu súng đó vốn không có rãnh xoắn¹, nếu làm vậy sẽ khiến độ chuẩn xác giảm đi, nhưng tầm bắn rộng mang lại cảm giác an

¹ Đường cong hình tròn ốc trong nòng súng, giúp viên đạn có khả năng tự xoay khi bắn ra, khiến đầu đạn sau khi ra khỏi nòng vẫn giữ được hướng bay ban đầu để nâng cao độ chính xác.

toàn cho tôi, đây mới là điều quan trọng nhất, ít nhất đối với tôi lúc đó. Tôi đã thật sự hiểu mức độ phụ thuộc vào trang bị thấp có lợi như thế nào. Trong tình huống nguy hiểm, đúng quy cách không quan trọng, quan trọng là thuận tiện, dễ mang vác, giúp tôi cảm thấy an toàn.”

Cộng sự: “Đúng vậy, nhưng hình như anh hơi thần hồn nát thần tính.”

Anh ấy khẽ gật đầu: “Phải.”

Cộng sự: “Vậy nguyên nhân giúp anh không suy sụp là gì?”

Anh ấy dừng lại mấy giây: “Vì một đồng nghiệp, là nhân viên chúng tôi phải bảo vệ. Anh ta là người da trắng. Có lần ngồi trong xe anh ta nói với tôi: ‘Này Dương, anh không cần căng thẳng vậy đâu, người phải căng thẳng là bọn tôi mới đúng, tất nhiên ý tôi không phải vì lý do nghề nghiệp. Anh xem, anh là người da vàng, tuy hơi khác dân địa phương nhưng nếu trà trộn vào đám đông vẫn dễ dàng hơn bọn tôi nhiều. Bọn tôi không đội khăn che đầu gần như chẳng dám ra ngoài, anh thì khác, chỉ cần không rửa mặt, không cạo râu, để râu ria xồm xoàm, trông anh chẳng khác dân địa phương là bao, không như bọn tôi. Còn bọn tôi, mẹ nó chứ! Tôi chưa bao giờ ghét màu da của mình như lúc này, tôi chỉ ước trông mình giống anh. Tất nhiên, anh hiểu đấy, ý tôi không phải anh đẹp trai... nên hãy thả lỏng đi, anh không phải mục tiêu của bọn chúng, bọn tôi mới là mục tiêu.’ Tôi biết thời gian đó mọi người đều cảm nhận được sự căng thẳng của tôi, tất nhiên tôi cũng làm họ căng thẳng theo, bởi vậy anh ta mới nửa đùa nửa thật nói với tôi như vậy, hy vọng tôi thoải mái hơn. Nghe anh ta nói vậy, quả thật tôi cũng nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Tuy biết anh ta nói phét, nhưng không hiểu sao tôi vẫn phần nào tin vào những lời phét lác đó. Thế là tôi tìm phiên dịch viên, cho anh ta thêm tiền, định thử học tiếng địa phương để có thể dễ dàng trà trộn vào đám đông hơn thay vì chỉ nhờ màu da. Nhưng tôi học hành không nghiêm túc.”

Cộng sự: “Tại sao?”

Anh ấy: “Phiên dịch viên nói với tôi, gần như mỗi bộ tộc đều có phương ngữ riêng, nên tôi từ bỏ ý định tinh thông ngôn ngữ địa phương. Nhưng lúc buồn chán trong doanh trại tôi vẫn học một ít, nhờ thế được

đồng nghiệp gọi là chuyên gia ngôn ngữ. Người da trắng thường cho rằng người có thể đọc viết thứ ngôn ngữ phức tạp như tiếng Hán về cơ bản đã coi một nửa chuyên gia ngôn ngữ rồi.” Anh ấy cười tự giễu, lại châm một điếu thuốc nữa, đặt lên gạt tàn. “Có lần tôi lái xe đưa đồng nghiệp tới một bộ tộc, vòng vèo trong núi mất ba tiếng đồng hồ vẫn chẳng thấy bóng người. Đường thì đường đất, có những đoạn đã bị nổ tanh bành, rất khó đi. Một số khu vực còn khá nguy hiểm, khả năng lớn đã bị phản tử vũ trang chiếm cứ, là khu vực cảnh báo cao độ được đánh dấu đỏ trên bản đồ. Vì thế chúng tôi thường phải đi đường vòng rất xa để tránh những điểm bị đánh dấu này, đã vậy mấy ngọn núi còn giống hết nhau, bởi vậy ...”

Cộng sự: “Lạc đường à?”

Anh ấy: “Đừng thế. Sau khi biết mình đã bị lạc và phải dừng xe, hai chúng tôi bắt đầu kiểm tra đồ đạc trên xe. Có xăng dự trữ, dùng tiết kiệm đi thêm mấy trăm cây số nữa cũng không thành vấn đề. Đồ ăn, nước uống dè sẻn đủ dùng một ngày, tạm ổn. Nỗi lo duy nhất là đạn dược, chỉ có hai khẩu súng ngắn và hai khẩu súng trường, đạn không quá một trăm viên, chẳng khẩu nào hỏa lực mạnh. Sau khi nghiên cứu hệ thống định vị, chúng tôi quyết định không nghe theo chỉ dẫn của nó nữa.”

Cộng sự: “Tại sao vậy?”

Anh ấy: “Nếu đi theo hướng dẫn của GPS, chúng tôi sẽ xông thẳng vào một thung lũng cạn. Tuy GPS nói ở đó có một cây cầu nhưng thực tế là không. Hoặc từ kỷ Jura từng có, tóm lại chúng tôi không thấy.”

Cộng sự: “Nếu không thể định vị chỗ mình đang đứng, gọi một cuộc điện thoại là...”

Anh ấy ôn hòa ngắt lời cộng sự: “Điện thoại di động không có tín hiệu, trên xe cũng chẳng có điện thoại vệ tinh, đây là sơ suất của tôi, đã quên kiểm tra dấu hiệu cảnh báo trên bản đồ mới, không biết sẽ phải đi đường vòng nhiều như vậy. Tôi và đồng nghiệp bắt đầu bàn nhau nên làm thế nào, cuối cùng quyết định cố lái lên cao hơn, có thể trên đó sẽ có sóng điện thoại, chỉ cần gọi được điện thoại, chúng tôi sẽ được cứu. Một tiếng đồng hồ tiếp theo chúng tôi cố gắng lái lên cao hơn, nhưng đều

công cốc, vì địa hình và độ dốc nên không thể lái lên cao được. Nhưng lại thu hoạch được một chiếc Hummer quân dụng của quân đội Mỹ cũng lạc đường, trên xe có ba binh sĩ đang căng thẳng cực độ. Lúc vừa xuất hiện, tay súng máy mặt búng ra sữa suýt nữa bắn cả nửa thùng đạn vào chúng tôi, may mà một người khác nhận ra xe chúng tôi, kịp thời đẩy nòng khẩu M-2¹ lên trời, nếu không chúng tôi đã bị bắn tung xe rồi. Trò chuyện một hồi mới biết cách đó hơn ba mươi cây số có một chốt gác cao địa của quân đội, nhưng chẳng ai biết nằm ở hướng nào. Thế rồi chúng tôi đều sợ.”

Cộng sự: “Tôi tề đến vậy sao?”

Anh ấy: “Lạc đường ở đó rất nguy hiểm. Anh chàng người Canada từng kể, trước khi xảy ra chuyện, việc gì cũng có thể xảy ra. Lúc đó tâm lý chúng tôi đều mâu thuẫn, vừa hy vọng gặp được dân địa phương, nhưng cũng lại sợ gặp phải dân địa phương, vì không rõ mình sẽ gặp ai, nếu là phe thân phần tử vũ trang, chúng tôi chết chắc. Chúng tôi tiếp tục thử liên lạc bằng tất cả các thiết bị thông tin đang có nhưng không nhận được phản hồi. Chúng tôi quyết định dùng Hummer mở đường, còn xe chúng tôi theo sau, đi về hướng chúng tôi cho là đúng. Ai cũng căng thẳng, sợ gặp phải chuyện tối tệ nhất. Đi thêm gần hai tiếng đồng hồ nữa, chiếc Hummer tự dừng dừng lại, vì bị chần đường nên không thể nhìn thấy tình hình phía trước. Hai chúng tôi lập tức dừng xe, lên nòng súng trường, ngồi trong xe và đợi – trước khi nhận được chỉ thị, chúng tôi phải ở trong xe, không được đi đâu hết, chúng tôi đã giao hẹn như vậy với mấy người lính kia. Vài phút sau, một người lính trên chiếc xe phía trước chạy tới, hỏi hai chúng tôi ai biết tiếng địa phương không, tôi liền xuống xe. Cách đầu xe của họ không xa, tôi nhìn thấy một người dân địa phương đạp xe đạp... đó là một cậu bé...” Anh ấy đột nhiên dừng lại, chăm chú nhìn cốc thủy tinh trên bàn, ngần ngừ mấy giây. “... Cậu bé đó chỉ khoảng mười tuổi, đi chiếc xe đạp to cả tầng, hình như là xe Liên Xô. Xe được gắn thêm thiết bị động lực chạy bằng dầu, trở thành một thứ tương tự xe máy. Cái xe rung lên bắn bật, còn phun khói đen. Tôi nghĩ ngờ thứ nó đốt không phải xăng dầu mà là một loại chất khác, nhiên liệu

¹ Súng máy gắn trên xe, nòng súng đường kính 50 li, băng đạn chứa 100 phát bắn.

pha từ xăng và hợp chất nào đó chẳng hạn – cũng chẳng có gì lạ, ở đây thật sự tồn tại một loại nhiên liệu tự chế tôi không gọi được tên. Về mặt cậu bé rất hoảng sợ. Người lính lái xe nói, cậu bé đang đi tiểu bên đường thì nhìn thấy họ, không kịp kéo quần liền chạy về phía xe đạp, nhưng do quá căng thẳng nên đi được mấy bước đã ngã, mới thành ra thế này. Họ đã thử nói chuyện với cậu bé, nhưng cậu bé không biết tiếng Anh, chẳng ai hiểu đối phương đang nói gì, đành chạy tới hỏi chúng tôi. Tôi để ý thấy dùng quần cậu bé ướt thật. Sau một hồi vò đầu bứt tóc, tôi lắp bắp dùng tiếng địa phương mình học được hỏi cậu bé xem giờ chúng tôi đang ở đâu. Có thể vì tôi phát âm quá lạ lùng, ban đầu mặt cậu bé đầy vẻ khó hiểu, rồi sau đó lại nói liền thoảng một tràng dài, hai người lính bên cạnh vội nhìn tôi. Thấy vẻ mặt tôi, họ đều tuyệt vọng.”

“Anh cũng không hiểu à?” Tôi hỏi.

Anh ấy: “Afghanistan có hai ngôn ngữ chính thức, tiếng Dari và tiếng Pashtun¹, nhưng sau chiến loạn ai nói tiếng người đây, lại thêm trước đó tiếng phổ thông chính thức không được phổ cập nên rất hỗn loạn. Lúc đó tôi chỉ học một ít tiếng Pashtun, nhưng gần như chưa dùng bao giờ, lại thêm vấn đề khẩu âm nên nghe không hiểu. Nhưng vì phiên dịch viên công ty thuê là người Hazara nên ít nhiều tôi cũng biết một chút tiếng Dari, thậm chí còn từng dùng tiếng Dari nói chuyện với phiên dịch. Tôi liền thử dùng tiếng Dari hỏi lại lần nữa. Lần này cậu bé hiểu, cậu bé cũng không biết nơi chúng tôi muốn tới ở đâu, nhưng vòng qua ngọn núi phía trước, đi thêm một đoạn không xa là làng của cậu bé, thấy giáo trong làng biết một chút tiếng Anh, có lẽ sẽ giúp được chúng tôi. Cậu bé còn cảnh cáo chúng tôi không được quay lại, vì phía đó thường xuyên có phần tử vũ trang hoạt động, tôi nghe mà toát hết mồ hôi hột. Tôi quay lại nói với mấy người lính chuyện này, họ cũng toát hết mồ hôi. Chúng tôi bàn bạc một hồi, cho rằng cậu bé này có vẻ đáng tin... thật ra cũng chẳng còn lựa chọn nào khác, nên quyết định để cậu bé dẫn đường. Mấy người lính vác cái ‘xe máy’ gần như sắp vỡ tung của cậu bé lên nóc xe Hummer, đi theo sau xe chúng tôi, bảo cậu bé lên xe chúng tôi dẫn đường.”

¹ Pashtun là bộ tộc lớn nhất Afghanistan, phần lớn quân Taliban là người Pashtun, bởi vậy khi quân đội đóng ở Afghanistan học tiếng địa phương đa số đều học tiếng Pashtun.

Cộng sự: “Cậu bé đó có nói dối không?”

Anh ấy: “Không, nói thật hết. Lúc thấy giáo biết nói tiếng Anh trong làng xuất hiện, tất cả chúng tôi đều thờ phào nhẹ nhõm.”

Cộng sự: “Biết thêm mấy thứ tiếng cũng có lợi đấy nhì.”

Anh ấy gật đầu: “Nên trong tiêu chuẩn sát hạch của công ty bao gồm cả khả năng ngoại ngữ. Vào thời khắc quan trọng quá thật rất hữu dụng. Nhưng trong hoàn cảnh nguy hiểm như vậy, có một thứ còn quan trọng hơn.” Anh ấy rút một điều thuốc ra, nghĩ một lát lại đặt xuống. “Bản năng. Bản năng rất quan trọng. Những năm đó có vài lần tôi gặp nguy hiểm, suýt thì đi đời, đều nhờ bản năng... Tôi thích gọi nó là khả năng đặc biệt hơn, khả năng đặc biệt đã cứu tôi.”

Cộng sự trao đổi ánh nhìn với tôi rồi nhướng mày. Tôi biết chắc chắn khách hàng của chúng tôi đã nhìn thấy nhưng anh ấy không hề tỏ ra mất hứng mà nói tiếp: “Có lẽ các anh cảm thấy nói vậy hơi quá, nhưng tôi tin chắc đó là khả năng đặc biệt của mình, nếu không tôi đã chết ở nơi nào đó từ lâu rồi, chẳng thể ngồi đây mà nói những chuyện này với các anh. Khả năng đặc biệt thật ra rất trực tiếp, trước mỗi lần gặp nguy hiểm khoảng nửa phút, tôi sẽ nghe thấy tiếng tù và, âm thanh rất lớn, giống như tiếng người ta thổi trên chiến trường thời cổ đại ấy, rất trầm, nhưng chỉ có tôi nghe được.”

Cộng sự: “Lần đầu anh nghe thấy âm thanh đó là khi nào?”

Anh ấy: “Lúc đó một mình tôi đang ngồi trong xe đợi anh em công ty, vì đợi lâu quá nên tôi hơi buồn ngủ, đang mơ mơ màng màng đột nhiên bên tai tôi vang lên tiếng tù và rất lớn, tôi bật dậy, do dự vài giây rồi xách súng lên chạy xuống xe kiểm tra có chuyện gì. Đường phố vẫn bình thường, nhưng đột nhiên tôi có linh cảm chẳng lành, liền chạy tới con ngõ đồng nghiệp vừa đi vào, định hỏi anh ta bao giờ xong. Lúc tôi sắp rẽ vào ngõ, không biết từ đâu bay tới một trái lựu đạn, bắn vào xe chúng tôi. Tôi bị dòng khí đẩy va vào tường rồi ngã xuống đất. Tôi chấn động ngất xỉu mấy phút – cũng có thể là mấy năm, tai tôi ù đi, mặt và cánh tay toàn máu, nhưng may mắn cuộc tấn công dừng ở đấy, tôi chỉ bị xước sát ngoài da, xương cũng không gãy cái nào, nhưng nếu tôi còn ở trong

xe, e rằng... chuyện là thế đấy. Buổi tối về chỗ đóng quân, mọi người đều nói với tôi: 'Dương, mẹ nó chứ, may may mắn thật đấy!' Nhưng tôi biết chính tiếng tù và đã cứu tôi, nếu không chắc chắn tôi đã bị nung chín trong chiếc xe đó rồi."

Cộng sự như đang nghĩ ngợi, gật đầu: "Tôi nghĩ chắc anh có không ít kinh nghiệm sống sót trong cảnh thập tử nhất sinh? Đều nhờ tiếng tù và cứu anh à? Có ngoại lệ không?"

Anh ấy: "Không. Lần nào cũng thế."

Cộng sự: "Chưa bao giờ gặp trực trực à?"

Anh ấy: "Ở tiền tuyến thì chưa bao giờ, nếu không..."

Đột nhiên cộng sự ngắt lời anh ấy: "Đợi chút, ý anh là, lúc ở tiền tuyến thì không gặp trực trực, nhưng trở về lại... phải không?"

Anh ấy gật đầu: "Phải."

"Ừm..." Cộng sự ngẩng lên ngẫm nghĩ. "Tiếng tù và, khả năng đặc biệt hoặc bản năng của anh gặp trực trực à?"

Anh ấy khẽ chau mày, nhìn chúng tôi: "Mỗi lần nghi phép, bất kể ở đâu, chỉ cần rời khỏi chiến trường, ở trong môi trường hòa bình, khả năng đặc biệt lập tức mất linh."

Cộng sự: "Ý anh là trong môi trường hòa bình, dù sắp gặp nguy hiểm cũng không có tiếng tù và nhắc nhở anh nữa?"

"Không, ngược lại." Anh ấy hít sâu một hơi. "Tiếng tù và vang vọng suốt đêm."

Hai - Lính đánh thuê (Trung)

Từ lúc ra khỏi quán đến khi về phòng khám, cộng sự luôn im lặng, không nói một lời, tôi có thể đoán được cảm nhận của anh ấy, chúng tôi cần thời gian tiêu hóa những thông tin nghe được hôm nay, nên mỗi người đều yên lặng tự hồi tưởng và suy ngẫm.

Vào phòng đọc sách, tôi đặt cặp lên bàn, nhìn anh ấy, lúc này đang khoanh tay đứng tựa cửa sổ nhìn tôi.

Tôi: “Anh muốn nói gì không?”

Cộng sự thở dài như vẫn còn nuốt tiếc.

Tôi: “Sao thế?”

Cộng sự: “Tôi luôn tưởng chiến tranh nghĩa là máu me, kẻ địch, thù hận, chết chóc, đau khổ... rất nhiều rất nhiều thứ, nhưng tôi đã nhầm, cảm giác mãnh liệt nhất khi thật sự ở trên chiến trường là áp lực. Áp lực đó hoàn toàn khác những gì chúng ta vẫn tiếp xúc hằng ngày, nó không đơn giản chỉ là đối mặt với cái chết. Tôi nghĩ giờ mình đã hiểu điều anh ấy nói.”

Tôi: “Về chiến tranh á?”

Cộng sự: “Đúng vậy.”

Tôi gật đầu, đợi anh ấy nói tiếp.

Cộng sự: “Tuy hôm nay anh ấy không kể việc trực diện giao chiến hay đối mặt với kẻ địch, nhưng tôi vẫn cảm nhận được áp lực đó, đột nhiên tôi có dự cảm chẳng lành.”

Tôi: “Ý anh là những người chưa từng trải qua như chúng ta không thể giúp anh ấy giải tỏa áp lực này à?”

Cộng sự: “Đúng vậy, tôi đoán chẳng ai đủ khả năng cả. Những người thật sự tiếp xúc với chiến tranh đều phải chịu tổn thương do chiến tranh gây ra, không khí ấy hình thành nên bầu khí quyển u ám, làm gia tăng gánh nặng tâm lý, anh hiểu ý tôi không? Nó là một vòng tuần hoàn ác tính. Bởi vậy tôi tin vấn đề này không phải một người hoặc mấy người là có thể giải quyết được.”

Tôi: “Ừm... vậy phải giải thích thế nào đây? Tiếng tù và vang vọng cả đêm ấy?”

Cộng sự: “Do áp lực thôi, người từng trải qua chiến tranh dù rời chiến trường, áp lực u ám vẫn tồn tại. Lúc anh ấy nói tiếng tù và vang vọng suốt đêm không nghỉ, tôi nổi hết cả gai ốc. Tuy có thể đó là nguyên nhân anh ấy đến tìm chúng ta, nhưng tôi nghĩ bản thân anh ấy cũng biết nó không phải vấn đề, chỉ là một phần nổi của tảng băng trôi mà thôi, thực tế bản chất chuyện này phức tạp hơn tiếng tù và kia nhiều. Tiếng tù và không phải trọng điểm thật sự mà là tại sao lại như vậy... Phải rồi, hôm nay tôi thấy anh cứ cố nhịn hút thuốc, giờ anh muốn hút không?” Nói rồi anh ấy quay người mở cửa sổ.

Tôi cười cười, châm một điếu thuốc rồi hỏi anh ấy: “Anh có để ý thói quen hút thuốc của anh ấy không?” Phản ứng của cộng sự khiến tôi rất ngạc nhiên, có vẻ anh ấy không hiểu tôi đang nói gì, chỉ ngẩn người ra nhìn tôi, chỉ tiết gấn như sờ sờ ngay trước mắt như vậy rất hiếm gặp, vậy mà anh ấy lại không để ý.

Tôi kiên nhẫn gợi ý: “Anh ấy liên tục châm thuốc nhưng lại hút rất ít. Tôi nghĩ anh ấy đang kiểm chế.”

Cộng sự hiểu ra: “À, đúng! Đúng vậy, kiểm chế cảm xúc mở rộng ra hành vi. Sorry, tôi bị anh ấy dẫn dắt, đầu óc vẫn chưa tỉnh táo.”

Tôi: “Bị thôi miên à?”

Cộng sự cười cười: “Chắc vậy. Case này quá hiếm gặp, lúc anh ấy nói từng ra tiền tuyến, tôi kích động đến suýt tè ra quần.”

Tôi: “Anh cũng từng gặp linh lạc đường à?”

Cộng sự vẫn có vẻ mơ màng: “Tôi gặp... một thứ gì đó khác lạc đường...”

Tôi: “... Được rồi, chúng ta có cần sắp xếp lại câu chuyện không? Nếu không e là ngày mai chẳng theo kịp.”

Cộng sự lấy lại tinh thần: “OK. Để tôi nghĩ xem, bắt đầu phân tích từ thân phận ban đầu của anh ấy, hỏi làm cảnh sát đặc nhiệm chắc anh ấy sinh hoạt trong một môi trường tương đối đơn điệu khép kín, đúng không? Cũng chẳng nghe anh ấy nhắc tới việc từng có người yêu hay hôn nhân, vấn đề tình cảm nam nữ gì cả, tôi đoán anh ấy không có hoặc ít có tình cảm về mặt này.”

Tôi: “Ừ, không nhắc tới một chữ nào, anh ấy gần như ở trong một thế giới chỉ toàn đàn ông... Nhưng nếu vậy liệu thiên hướng tính dục...”

Cộng sự: “Câu hỏi này ngày mai hỏi thẳng anh ấy là được, tôi cảm thấy anh ấy sẽ không giấu giếm đâu. Nhưng tôi nhớ anh ấy có kể anh ấy và doanh nhân giới thiệu anh ấy cho công ty vũ khí từng nói chuyện về phụ nữ. Nhìn tính cách, tôi cảm thấy anh ấy có xu hướng tính dục dị tính.”

Tôi: “Anh ấy có nói à?”

Cộng sự: “Hôm nay rất nhiều chi tiết về hình thể của anh ấy tôi không để ý, nhưng nội dung trao đổi tôi nhớ gần như toàn bộ, không nhầm đâu.”

Tôi: “Được rồi...”

Cộng sự: “Nếu suy đoán của chúng ta là đúng, vậy trọng điểm ngày mai sẽ hỏi về phần này, vì thông thường tình cảm, ý tôi là tình cảm nam nữ sẽ trở thành nguồn gốc giải tỏa áp lực hoặc gây ra áp lực. Chưa biết chừng giải phóng tính dục sẽ mang lại hiệu quả kỳ diệu khó đoán cho anh ta chưa biết chừng, tôi không chắc lắm, anh ấy khá đặc thù. Giải phóng tính dục ý tôi không chỉ là hành vi tính dục đâu, mà còn là mọi tiếp xúc với người khác giới nữa.”

Tôi: “Ừ, tôi hiểu.”

Cộng sự: “Còn một điểm nữa là người thân, anh ấy cũng không hề nhắc tới. Bố mẹ? Anh em trai? Chị em gái? Một chữ cũng chẳng nhắc tới, đúng không?”

Tôi: “Liệu có phải gia đình gặp vấn đề nên anh ấy mới không đề cập đến? Chúng ta từng gặp không ít case như vậy.”

Cộng sự: “Tôi đã nghĩ đến khả năng này rồi, tôi nghĩ anh ấy ngoại lệ.”

Tôi: “Chắc không?”

Cộng sự không trả lời tôi: “Thật ra ngày mai có thể hỏi thẳng anh ấy, tôi nói rồi anh ấy khá đặc thù, có thể phá vỡ rất nhiều phương thức thông thường.”

Tôi: “Được, cứ làm vậy đi, nếu tôi cảm thấy anh lại bị anh ấy dẫn dắt, tôi sẽ hỏi hoặc nhắc anh hỏi nhé?”

Cộng sự cười: “Tôi sẽ cố gắng nhìn nhận từ góc độ khách quan để không bị dẫn dắt nữa.”

Tôi: “Còn gì nữa không?”

Cộng sự: “Còn, hai điểm. Một là, về lý thuyết, công ty vũ khí đó phải có tư vấn tâm lý, nhưng có vẻ anh ấy chưa từng trải qua bất cứ buổi điều trị chấn thương tâm lý nào. Một điểm quan trọng hơn, cũng là điều tôi đã nói với anh ngay từ đầu.”

Tôi cố nhớ lại rồi hỏi: “Ý anh là giết người?”

Cộng sự: “Đúng vậy, từng giết người hay không cũng rất quan trọng. Cho đến giờ, chúng ta chưa từng gặp vấn đề như thế này, ý tôi là giết người hợp pháp... ừm... tôi cảm thấy dùng từ này không hợp lý lắm, nên nói thế nào nhỉ?”

Tôi: “Không phải chịu trách nhiệm về tội ác...”

Cộng sự: “Đúng, đúng, tuy không cần chịu trách nhiệm về tội ác, nhưng chắc chắn vẫn gây ra ám ảnh tâm lý, dù sao anh ấy cũng trưởng thành trong môi trường có tổ chức, kỷ luật. Nhưng ám ảnh này lớn chừng nào, giờ chưa thể nói trước được.”

Tôi: “Ừ, tôi nhớ rồi. Còn gì nữa không?”

Cộng sự ngẩng lên nhìn trần nhà một lúc: “Tạm thế đã, thật ra cũng đủ rồi...”

Tôi dập đầu thuốc: “Vây về nhà nghỉ ngơi đi, mai lại làm việc cả ngày đấy.”

“Ừm...” Cộng sự dừng lại một lúc rồi lăm bắm như tự nói với mình. “Chắc tôi sẽ ngủ không ngon mất...”

Tôi gật đầu: “Tôi cũng thế.”

Hôm sau.

Tôi và cộng sự vừa đến quán cà phê, từ xa đã thấy anh ấy ngồi đó đợi chúng tôi. Về mặt, thần thái, vị trí, tư thế ngồi của anh ấy giống hệt ngày hôm qua, nếu không phải đã thay áo sơ mi khác tôi còn tưởng anh ấy vẫn ngồi đó suốt từ hôm qua, chưa từng rời một bước.

Chúng tôi bước tới chào hỏi, lúc ngồi xuống tôi để ý trước mặt anh ấy đặt một cốc nước giống hôm qua và một điều thuốc cháy nửa.

“Anh đến sớm thế?” Cộng sự vừa kéo ghế ngồi xuống vừa hỏi.

“Vâng.” Anh ấy vẫn ôn hòa, điềm tĩnh, tràn trề sinh lực.

“Hôm nay tôi có thể hỏi nhiều hơn không?” Cộng sự chỉ phục vụ một món đồ uống trên menu rồi đưa tôi.

Anh ấy: “Được.”

Cộng sự: “Các anh được nghỉ nhiều không?”

Anh ấy: “Một năm ba lần, mỗi lần gần ba mươi ngày.”

Cộng sự: “Trong kỳ nghỉ anh đi đâu? Bắc Mỹ hay trong nước? Hoặc nơi nào khác?”

Anh ấy: “Cơ bản là Bắc Mỹ, tôi chỉ về nước một lần.”

Cộng sự: “Không về thăm bố mẹ à?”

Anh ấy: “Tôi đón bố mẹ qua rồi, ở Los Angeles.”

Cộng sự: “Ra vậy... bố mẹ anh không biết công việc của anh chứ?”

Anh ấy: "Tôi không nói rõ, chỉ bảo tôi làm cố vấn an ninh ở nước ngoài cho một công ty. Ừm... quê tôi ở thành phố nhỏ, bố mẹ đều là những người chất phác thật thà, tôi không muốn bố mẹ biết trên thế giới này có nhiều thứ bố mẹ không thể hiểu nổi, đối với bố mẹ thế giới này càng đơn giản càng tốt. Tôi cố gắng hết sức để giữ gìn điều đó."

Cộng sự gật đầu: "Hiểu rồi. Anh còn người thân nào khác không?"

Anh ấy: "Một chị gái, một em trai. Đều ở trong nước."

Cộng sự: "Họ giống anh hơn hay giống bố mẹ anh hơn? Ý tôi là thái độ đối với thế giới ấy."

Anh ấy: "Chị tôi rất giống bố mẹ, nguyện vọng lớn nhất là được sống yên bình, đối với chị ấy hai đứa con là cả thế giới. Em trai tôi... thực dụng hơn, nó đang sống ở một thành phố duyên hải lớn trong nước. Nó theo đuổi rất nhiều thứ, cả tiền bạc lẫn phụ nữ, nên giờ vẫn độc thân." Nói tới đây anh ấy cười cười.

Cộng sự: "Vậy... anh còn bạn bè trong nước không?"

Anh ấy: "Có, nhưng chính vì vậy nên tôi ít khi về." Anh ấy cau mày dừng lại vài giây. "Lần trước về nước, tôi có nói qua trên điện thoại với một người bạn cùng lớn lên từ nhỏ về công việc mình đang làm hiện giờ, rất nhanh sau đó những người bạn từng có quan hệ khá tốt với tôi đều biết chuyện. Mọi người chào đón tôi bằng một bữa tiệc khá thịnh soạn, so với vùng chiến sự thì khỏi nói, thậm chí so với môi trường sống của tôi ở Bắc Mỹ cũng có thể coi là bữa tiệc lớn xa xỉ. Cả buổi tối, mọi người đều tập trung vào tôi. Chúng tôi nói rất nhiều. Ban đầu nói chuyện hời hợt, phụ nữ, tiền bạc, nước Mỹ và những nơi khác trên thế giới. Sau đó nói tới trang bị vũ khí, chiến tranh, chiến trường và những thứ liên quan. Điều khiến tôi kinh ngạc là có mấy người bạn thậm chí còn thành thạo hơn tôi khi nói về trang bị, tôi nghĩ họ là những người mê quân sự. Nhưng tôi không nhẫn tâm nói với họ rằng, ở tiền tuyến, tiêu chuẩn không quan trọng đến thế, chiến tranh cũng không giống như họ tưởng tượng. Rồi vấn đề dừng lại ở chính trị, động cơ chiến tranh. Chủ đề này khiến họ chia làm hai phe và bắt đầu tranh luận, tranh luận rất kịch liệt, mặt đỏ tía tai. Một nhóm chỉ trích tôi là tòng phạm chiến tranh, nhóm còn

lại liều mạng bảo vệ tôi, suýt nữa đánh nhau. Tôi đoán họ đều uống say rồi. Ban đầu tôi rất ám ức, chiến tranh không phải do tôi phát động, tôi cũng không thể ngăn chặn vũ khí tràn lan trên chiến trường. Nhưng rồi tôi hiểu ra, người chỉ trích tôi không phải đang chỉ trích tôi thật, người bảo vệ tôi cũng chẳng phải đang bảo vệ tôi thật, xung đột trong phạm vi nhỏ này thật ra không liên quan tới tôi. Họ chưa từng tiếp xúc với chiến tranh, cũng chưa từng muốn tiếp xúc, tôi chỉ mang tới cho họ chủ đề trò chuyện mới mẻ thôi, hoặc bản thân tôi chính là chủ đề trò chuyện mới mẻ. Tôi yên lặng nghe họ tranh cãi, cầm đầu ăn rất nhiều, nhân lúc họ không để ý, tôi thanh toán hóa đơn, nếu không tôi đoán việc ai thanh toán cũng sẽ lại dấy lên một cuộc chiến tranh nữa mất, tôi không thích như vậy. Tranh luận đến cuối cùng, tất cả mọi người đều khóc, trừ tôi. Tôi không hiểu họ khóc cái gì, tôi đoán do mọi người lâu lắm không gặp mặt, hoặc vì nguyên nhân nào khác. Từ đó tôi không về nữa. Tôi gọi điện cho từng người, cầu xin họ đừng cho người nhà tôi biết công việc của tôi. Giờ xem ra họ đã giữ bí mật này cho tôi rồi.”

Cộng sự: “Có phải anh cảm thấy giữa họ và mình không có sự đồng cảm?”

Anh ấy: “Tôi chưa từng nghĩ tới vấn đề này, tôi chỉ không muốn nhìn thấy cuộc tranh cãi nào diễn ra vì mình. Tôi có thể thấy trước được, nếu còn tụ tập, mọi chuyện vẫn sẽ như vậy.”

Cộng sự: “Anh đã từng nghĩ sẽ giúp ai đó trong số họ vào nghề của anh chưa? Như vậy anh sẽ có bạn chung tiếng nói.”

Anh ấy ngạc nhiên nhìn cộng sự: “Bất cứ ai từng thật sự đối mặt với chiến tranh đều không làm như vậy.”

“Ừm...” Cộng sự gật đầu. “Anh nói đúng... Tôi muốn hỏi anh một câu riêng tư. Anh độc thân à? Hay có bạn gái? Hoặc có bạn tình ổn định không... Anh có xu hướng tình dục dị tính à?”

Anh ấy cười cười, châm diếu thuốc trong tay: “Tôi sẽ không chọn đàn ông... còn phụ nữ... giờ không có, đã từng có. Cô ấy làm việc ở lãnh sự quán, chúng tôi từng hẹn hò một thời gian, sau đó vì không ở bên nhau nữa nên càng ngày càng nhạt, rồi cắt đứt quan hệ, từ đó về sau tôi không có ai nữa.”

Cộng sự: “Anh... không có... nhu cầu về mặt này à?”

Anh ấy: “Có chứ, sao lại không. Lần trước về tôi gặp hai cô gái rất trẻ trung, xinh đẹp ở quán bar. Tôi nhìn họ, họ cũng nhìn tôi, tôi rất muốn qua bắt chuyện, nếu có thể thì lên giường với họ, thậm chí ngủ cùng một lúc với cả hai, nhưng cuối cùng tôi đã rời quán bar, không làm gì cả. Tôi không biết ngủ xong sẽ phải làm gì, nói chuyện vũ khí với họ à? Hay chiến tranh? Có lẽ họ sẽ thấy hứng thú, nhưng sớm muộn cũng chán thôi, kể cả đối với tôi. Nhưng ngoài những chuyện đó ra, tôi chẳng biết gì cả, giờ đang thịnh hành cái gì, mọi người hứng thú cái gì, tôi hoàn toàn mù tịt, cho nên, cho nên...”

Cộng sự: “Có phải lâu lắm rồi anh không đụng vào phụ nữ? Tôi hỏi như vậy anh không phiền chứ?”

Anh ấy: “Không lâu như anh nghĩ đâu.” Anh ấy đặt điều thuốc xuống, gãi đầu. “Làm gái có thể coi là một công việc cổ xưa. Tất nhiên cũng có những người khác nữa. Mấy lần ở tiền tuyến tôi có tiếp xúc với nữ phóng viên tới phỏng vấn... Ừm, hoặc điều tra viên của các tổ chức khác, có lẽ là điều tra viên độc lập... ừm... hoặc nhà văn, nữ nhà văn muốn viết về chiến tranh. Tôi cũng không rõ những người chạy ra tiền tuyến đó thân phận thế nào, tóm lại một vài người trong số họ sẽ nghĩ cách phỏng vấn hoặc nói chuyện với anh... Ở đó, vùng chiến sự, anh sẽ gặp đủ mọi thể loại người, với đủ kiểu mục đích khác nhau, rất phức tạp. Vốn phỏng vấn bình thường thôi, nhưng vừa thấy đối phương là phụ nữ, mọi người thi nhau chém gió về trải nghiệm của mình, của người khác, tất nhiên nhân vật chính luôn được đổi thành mình. Ba hoa bốc phét trên trời dưới bể, tôi cũng không ngoại lệ. Còn những phụ nữ chưa từng trải qua chiến tranh, chưa từng ở vùng chiến sự đa phần đều lên cơn bốc đồng, sau đó ngủ với nhau thôi... Có lúc cũng cần tí rượu. Nhưng vậy không có nghĩa họ hoang đàng dễ dãi, mà là, anh biết đấy, ở một nơi như thế, nhiều suy nghĩ của con người sẽ bị đảo lộn, thậm chí cả tính cách, nên con người sẽ thay đổi rất lớn.”

Cộng sự: “Sau đó thì sao? Ngủ xong không có sau đó à?”

Anh ấy: “Sau đó? Không có sau đó. Họ trở về thế giới bình thường, chỉ coi đêm đó hoặc mấy đêm đó là một trải nghiệm, chúng tôi cũng vậy.”

Dù sao chúng tôi cũng tới từ thế giới bình thường, thỉnh thoảng ngủ với phụ nữ của thế giới bình thường chỉ là sự trở về. Còn chuyện tương lai, ai cũng biết nó thiếu thực tế, chẳng cô gái nào góc ghech như vậy cả. Vùng chiến sự có khác nào biên giới của địa ngục. Còn họ, ở không gian khác, cách nhau đâu chỉ một dải ngân hà, nên mọi người đều hiểu. Đêm đó thử họ muốn là ảo tưởng, còn thử tôi cần là trở về hiện thực.”

Cộng sự gật đầu: “Rất sâu sắc... Bố mẹ không hỏi anh về hôn nhân à?”

Anh ấy: “Thỉnh thoảng cũng gọi điện thoại hỏi, tôi toàn nghĩ cách nói sang chuyện khác.”

Cộng sự: “Anh không sống cùng bố mẹ à?”

Anh ấy: “Phần lớn kỳ nghỉ tôi ở Washington, thỉnh thoảng sẽ đi thăm bố mẹ, nhưng không nhiều. Bố mẹ thường hỏi tôi rất nhiều về vấn đề cá nhân hoặc những việc tôi không định để bố mẹ biết.”

Cộng sự: “Anh để bố mẹ sống ở Los Angeles, liệu có...”

Anh ấy: “Khu bố mẹ sống có rất nhiều người Trung Quốc hoàn cảnh tương tự, mọi người còn hẹn nhau cùng ra công viên tập thái cực quyền.”

Cộng sự: “Ừm, vậy còn đỡ... Anh có dự định kết hôn không?”

Anh ấy: “Tôi không biết, chắc cũng có chút hy vọng, nhưng lại không biết phải thế nào.”

Cộng sự: “Sao lại không biết phải làm thế nào? Ý anh là đối mặt với phụ nữ hay tình cảm?”

Anh ấy: “Không, ý tôi là đối mặt với cuộc sống sau hôn nhân. Tôi không biết nên giải quyết những vấn đề trong sinh hoạt đời thường như thế nào, dường như tôi chưa từng sống trong thế giới bình thường, đối với tôi tất cả đều xa lạ, ý tôi là trong cuộc sống thường nhật. Mỗi lần đến siêu thị, hoặc các cửa hàng, tôi đều bối rối trước những vật dụng hằng ngày. Nhìn các món hàng trên giá có đến mười mấy loại, mấy chục loại, thậm chí mấy trăm loại, tôi hoang mang không biết nên chọn lựa thế nào. Mọi thứ ở tiền tuyến đều được phân phối, mở cái này ra là đậu, mở cái kia ra là canh rau, rồi thịt gà có mùi tất... Tuy không được ngon, nhưng anh biết đấy, mùi vị chẳng quan trọng, quan trọng nó cung cấp

cho anh protein, chất béo, carbohydrate, calories cần thiết, giúp anh no, thế là đủ. Quan trọng là anh không cần cân nhắc quá nhiều, nó đã ở trước mặt anh rồi, không cần mất công lựa chọn nữa. Nhưng trong môi trường hòa bình, ví dụ chocolate, ở vùng chiến sự tôi thường ăn loại miếng to, được thiết kế để không dễ bị cháy, anh có thể mang theo người chạy máy tiếng đồng hồ dưới trời nắng cũng chẳng vấn đề gì. Nhưng sau khi trở về, phần lớn chocolate trong siêu thị đều rất dễ cháy thành đồng nhão nhoẹt, không mang theo khi chạy bộ được, sau khi chạy cần bổ sung nhiệt lượng, tôi lại chỉ có thể uống chúng. Tôi không thể tìm loại chocolate mình cần trên giá hàng, những màu sắc hỗn loạn khiến tôi bất an, hoa mắt chóng mặt... Nhiều chuyện khác trong cuộc sống cũng vậy, tôi bó tay bất lực, không biết cách giải quyết, cũng chẳng biết chọn lựa, nên dù được về nghỉ ngơi, tôi vẫn giữ thói quen ở tiền tuyến."

Cộng sự: "Đơn giản?"

Anh ấy: "Đúng vậy, đơn giản, càng đơn giản càng tốt. Nơi tôi sống gần như chẳng có đồ đạc gì, một cái vali đựng quần áo, một cái giường đơn giản, ít đồ điện nhà bếp, laptop. Tivi bị phủ một tấm vải, lúc nào cần thì bật lên, còn lại toàn dụng cụ tập thể hình. Đúng rồi, còn ít tạp chí khiêu dâm nữa. Chỉ thế thôi, tôi chỉ có thể xử lý được từng ấy thứ, nhiều hơn tôi sẽ bối rối không biết nên làm thế nào."

Cộng sự: "Có vẻ anh không thể hòa nhập trở lại cuộc sống bình thường... Công ty không giúp đỡ hồi phục tâm lý sao?"

Anh ấy: "Ý anh là bác sĩ tâm lý? Có, tôi từng gặp mấy người, người da trắng hoặc người da vàng sinh ra ở Bắc Mỹ. Lúc nào họ cũng nói 'Anh phải thả lỏng, anh phải từ từ thả lỏng bản thân. Anh phải thử tiếp xúc với phụ nữ, tham gia tiệc tùng, đi nhà thờ, đợi anh có con thì anh sẽ ổn...' Phương pháp họ dạy tôi chẳng có tác dụng gì hết, tôi thử rồi. Mà nó cũng khó hiểu với tôi nữa. Có lẽ nó sẽ hữu dụng với người Mỹ hơn, vì họ rất đơn thuần, đơn thuần hơn tôi, họ tin vào siêu nhân, tin vào Wonder Woman, tin mình có thể cứu thế giới khỏi những kẻ xấu xa tà ác, nhưng tôi không tin. Tôi không sinh ra và lớn lên trong môi trường giống họ, không thể hòa nhập vào các bữa tiệc hoặc nhà thờ của họ, không thể khuấy khóa nhờ đi du lịch, chứ đừng nói tới việc cùng đi picnic với một cô gái nào đó. Tôi đã

cố gắng thử, nhưng càng như vậy tôi càng tỉnh táo nhận thức được rằng, Bắc Mỹ không phải nhà của tôi, tuy tôi đón bố mẹ sang đó, nhưng thậm chí tôi còn không thích ứng được bằng bố mẹ. Tôi cũng chẳng muốn về nước, những người bạn một thời đã không còn công nhận tôi nữa, đối với họ tôi là kẻ lạc loài có giá trị quan và thậm chí cả sinh mệnh khác biệt...

Tôi phát hiện mình rơi vào trạng thái rất tồi tệ: Không có nơi nào để đi, lựa chọn còn lại dường như chỉ có một nơi duy nhất. Hôm qua tôi từng nói tôi đã hiểu tại sao anh chàng người Canada lại chọn quay lại chiến trường, chính là vì lý do này. Nên tôi quay lại tiền tuyến, vùng chiến sự, Afghanistan, rồi đến Iraq, hết lần này sang lần khác. Tôi ký tiếp hợp đồng, rồi lại ký tiếp, mấy năm sau tôi trở thành nhân viên lâu năm của công ty, bắt đầu có các công ty khác tới mời tôi, hứa hẹn mức lương cao hơn, nhưng tôi không còn biết dùng tiền làm gì nữa, phần lớn những điều tôi kỳ vọng giờ đã không cần thiết nữa rồi. Tôi đưa tiền cho bố mẹ, người thân, cố gắng sống thật đơn giản, như vậy mới không bị hỗn loạn, không đau đầu. Mỗi khi tiếng tù và ồn ào tới mức không thể ngủ nổi, tôi liền trở về vùng chiến sự, ở đó tôi sẽ ngủ rất ngon. Tất nhiên cũng bị tiếng súng, tiếng nổ không biết từ đâu vọng tới đánh thức, nhưng tôi có thể phân biệt được có an toàn hay không. Nếu an toàn tôi sẽ ngủ tiếp, nếu nguy hiểm tôi biết nên ứng phó thế nào, tôi giải quyết những chuyện đó giỏi hơn đối mặt với mấy triệu loại hàng hóa trên các kệ khổng lồ trong siêu thị. Chính lúc đó tôi phát hiện mình đã trở thành một thứ chỉ có thể sống trên chiến trường, chỉ tìm thấy cảm giác tồn tại ở đó, giống như vũ khí vậy. 1911, MK, HK, M-14, 16¹, thậm chí là RPG. Tóm lại ra khỏi nơi đó, tôi sẽ trở nên vô dụng."

Đột nhiên chúng tôi đều im lặng.

"Vậy..." Tôi quyết định phá vỡ bầu không khí yên lặng. "Anh từng trực tiếp trải qua chiến tranh chưa? Ý tôi là chiến đấu ấy."

Anh ấy: "Ở Afghanistan... bốn lần? Không, nhiều hơn. Xung đột trực diện chắc khoảng năm lần, tôi đều nhớ hết. Ở Iraq thì nhiều hơn, rất nhiều lần chỉ bị tập kích, không đánh nhau."

¹ 1911, MK, HK là ba loại súng ngắn; M-14, M-16 là súng trường tiêu chuẩn thường dùng của quân đội Mỹ.

Tôi: “Không đánh trả à?”

Anh ấy: “Tôi nói rồi mà, chúng tôi không phải đơn vị chiến đấu của quân đội, đa số trong các tình huống, chúng tôi ưu tiên tránh chiến đấu, chỉ khi nào không tránh được nữa, bắt buộc phải giáp lá cà để thoát thân, chúng tôi mới đánh trả. Hơn nữa, nhiều khi, ý tôi là lúc bị tập kích, anh không biết đạn bắn ra từ đâu. Đang yên đang lành tự dưng có một viên đạn hoặc cả băng đạn bắn tới gần chỗ anh hoặc suýt qua tai anh. Vừa nằm xuống tìm được chỗ nấp, anh phát hiện chẳng thấy ai trong tầm mắt cả, có nằm đó mấy tiếng đồng hồ cũng vậy. Như thể đám phần tử vũ trang sau khi bắn lên anh xong đã hòa tan vào không khí. Đôi khi còn tệ hơn, nếu đối phương là tay bắn tỉa, nhiều khả năng đến tiếng súng cũng chẳng nghe thấy, một cái thùng hoặc đất cát bên cạnh tự dưng nổ ‘bùm’, bắn tung tóe, hay ai đó ‘bùm’ một tiếng ngã xuống cạnh anh, thế thôi, anh không biết nên trút phần nộ lên ai nữa. Nhưng trường hợp đó rất ít, thường là trường hợp đầu.”

Tôi: “Anh còn nhớ lần đầu giao chiến trực diện không?”

“Lần đó rất bất ngờ.” Anh ấy thở dài, ánh mắt toát lên vẻ bất lực. “Ban đầu chúng tôi theo sau một đội lính Mỹ đối gác, chúng tôi và họ đi cùng một hướng. Đi khoảng hai tiếng trong vùng núi, đến gần trưa, đột nhiên phía trước ‘âm’ một tiếng, có gì đó bị nổ, nghe không giống tiếng mìn, tiếp đó là hàng loạt tiếng súng dày đặc như đang bắn trả. Xe đằng trước là quân đội Mỹ, hỏa lực không hề yếu chút nào, do không đi sát đội họ nên chúng tôi cũng chẳng vội chạy, chỉ đỗ xe cách đó rất xa quan sát tình hình. Khu vực đó là dải đất hẹp dài, vách núi hai bên dốc thoải, cây cối không thể ẩn nấp được, khả năng đối phương bao vây hoặc đánh sang hai bên cực kỳ thấp, nên chúng tôi rất bình tĩnh. Những kiểu đánh lén như vậy rất thường gặp, nếu thuận lợi chỉ nửa tiếng đồng hồ là kết thúc, nhiều nhất là một tiếng, không căng thẳng quá mức. Lần đó anh chàng người Canada lái xe, tôi ngồi ghế lái phụ, ngoài ra còn hai nhân viên công ty, trong đó có một người mới tới, cầm súng co ro ở ghế sau, sắc mặt như diễn viên kabuki Nhật Bản trát đầy phấn. Ba chúng tôi thấy anh ấy căng thẳng đến mức quên mở chốt bảo hiểm cũng chẳng buồn nhắc, mỗi người chăm một điều thuốc, bắt đầu nói về phụ nữ. Anh

chàng người Canada nhớ lại một cô gái mình từng ngủ cùng phóng đảng thế nào... À, anh ấy đã ly hôn hai lần. Còn nhân viên lâu năm kia phét lác mình từng ngủ với hơn một trăm cô gái, tôi phụ trách lật tẩy họ. Đột nhiên anh chàng người Canada hét lên 'Fuck!', đạp ga khiến xe lao sang bên đường. Vì quá bất ngờ nên tôi không kịp phản ứng, cả thuốc lá và ngón tay đều nhét vào miệng theo quán tính, hai anh bạn ngồi phía sau cũng vậy. Xe vừa dừng lại tôi còn chưa kịp chửi, anh chàng người Canada xách súng trường cạnh cửa xe lên và lao xuống. Tôi biết đã xảy ra chuyện, tôi lao xuống ghé sau mở cửa xe, đẩy hai người kia ra ngoài, rồi ôm súng lăn xuống xe... Ừm, xe không chống đạn, nếu trốn trong xe rất dễ trở thành mục tiêu, bị bắn thành mười thùng. Anh chàng người Canada đỗ xe vị trí rất đẹp, hơi lồm vào trong, dù ở trước mặt hay sau lưng đều không thể thấy bọn tôi ngay. Sau khi xuống xe, tôi thấy anh chàng người Canada đang nằm sấp cạnh cái hố, nhìn về phía chúng tôi đi tới, tôi bò qua hỏi chuyện gì. Anh ấy 'Fuck' câu nữa rồi bảo tôi phía sau có phần tử vũ trang. Tôi còn chưa kịp hỏi kỹ, đạn đối phương đã bắn tới. Trong ấn tượng của tôi, đó là lần đầu tiên tôi trở thành mục tiêu bị bắn, đầu óc tôi hơi rối loạn. Anh chàng người Canada giơ súng lên, không buồn ngẩng đầu đã đáp trả cả băng đạn đấy. Tôi biết anh ấy đang thị uy, cho đối phương biết đừng manh động, chúng tôi cũng có vũ khí. Bắn xong anh ấy không quay lại mà rống lên: 'Đạn! Fuck! Đạn!' Tôi tháo băng đạn của mình đưa cho anh ấy, rồi bò vào xe kéo hết đồng đạn ra. Anh ấy khom người kiểm tra chúng tôi có ai bị thương không rồi lại gào lên với tôi: 'Fuck! Máy bộ đàm! Fuck! Nếu bọn chúng xông qua đây đám lính kia sẽ bị kẹp giữa!' Sau đó lại một tràng chửi thề... Lần đó chúng tôi đã đánh trả như vậy."

Cộng sự gật đầu: "Các anh giao chiến trong bao lâu?"

Anh ấy: "Hai mươi phút? Hoặc lâu hơn, lúc đó khái niệm thời gian của tôi không còn rõ ràng nữa rồi."

Cộng sự: "Lần ấy, anh... có bắn trúng ai không?"

Anh ấy cười lắc đầu: "Kể ra đó cũng là lần đầu tiên tôi bắn đạn thật súng thật vào mục tiêu là con người, đối phương còn đáp trả nữa chứ, hoàn toàn không giống lúc tập luyện hay khi chơi trò chơi điện tử và

trò chơi chiến tranh bắn đạn BB. Trò chơi hay tập luyện không phải thật, thương vong của anh chỉ là giả. Anh có thể bấm phím hoặc đợi lượt tiếp theo để sống lại, tiếp thu kinh nghiệm từ lần trước. Nhưng chiến tranh thật sự thì khác, anh không có cơ hội làm lại, thậm chí nhiều lúc anh còn chẳng có cơ hội để phán đoán, thứ duy nhất đáng tin cậy là phản ứng bản năng nhờ tập luyện trong thời gian dài. Có thể anh nghĩ những thứ mình học được đều vô dụng, đó chỉ là lăm tưởng, tinh thể hỗn loạn sẽ khiến bộ não anh hỗn loạn theo, anh sẽ mất đi rất nhiều quyết định chính xác nhờ kinh nghiệm từng học được, bởi vậy có thể bình tĩnh hay không mới là quan trọng nhất. Nếu lý trí anh bị tiếng súng hỗn loạn cuốn đi, rất có thể cái mạng anh sẽ bị một viên đạn nào đó mang đi luôn, không có cơ hội thứ hai chứ đừng nói tới giết chết đối thủ. Tôi nhớ mình từng đọc được số liệu thống kê của công ty, trong các cuộc chiến tranh quân đội Mỹ tham chiến gần hai mươi năm trở lại đây, trung bình cứ hai vạn phát đạn mới hạ được một thành viên chiến đấu của quân địch. Nghe có vẻ hư cấu nhỉ? Nhưng là sự thật đấy. Phấn lớn đạn được dùng để áp chế hỏa lực chứ không phải bắn chết đối thủ. Ba bốn băng đạn tôi bắn trong lần xung đột đầu tiên, chẳng phát nào tôi ngắm chuẩn cá, chỉ tìm phương hướng đại khái rồi ‘pằng pằng pằng’ bắn hết thôi.”

Cộng sự: “Xung đột kết thúc thế nào?”

Anh ấy: “Nhận được báo cáo của chúng tôi, mấy chiếc xe quân đội phía trước mang theo hỏa lực hạng nặng quay lại, M-2 và thêm một số vũ khí khác nữa, phần tử vũ trang phía sau lập tức rút lui. Lúc họ bỏ chạy tôi ngẩng lên nhìn, là một chiếc Pickup. Quân đội bắt đầu bố trí binh lực phòng thủ tạm thời, tìm cao điểm, tìm chỗ ẩn nấp, yêu cầu máy bay hỏa lực yểm trợ. Vật lộn mấy tiếng đồng hồ không có kẻ địch nào đến, thế là rút quân, đi tiếp.”

Cộng sự: “Thế là kết thúc à?”

Anh ấy: “Kết thúc, quân du kích và quân chính quy đánh nhau vậy đấy.”

Cộng sự: “Có ai tử vong không?”

Anh ấy: “Quân đội Mỹ thì không, hai người bị thương, băng bó tạm thời đợi đoàn xe tới vùng đất rộng rãi hơn thì được trực thăng đưa đi.”

Cộng sự: “Phần tử vũ trang thì sao?”

Anh ấy: “Chết mấy người. Sau khi an toàn đi qua, tôi nhìn thấy có chiếc xe đang cháy bên đường.”

Cộng sự đột nhiên đổi chủ đề: “Anh từng giết người chưa?”

Anh ấy sững sốt, nhìn cộng sự rất lâu mới cất lời: “Anh nghĩ sao?”

Cộng sự: “Tôi cho là đã từng.”

Khoảnh khắc đó, tôi thấy một tia cảm xúc phức tạp, dữ dội nhưng cũng rất khó đoán trong ánh mắt khách hàng.

Cộng sự: “Đúng phải không?”

Anh ấy chăm chăm gật đầu.

Cộng sự: “Mấy lần? Hay là mấy người?”

Anh ấy lấy lại bình tĩnh: “Tôi sẽ không xuất trình cho anh xem giấy thông hành đến địa ngục của mình đâu.” Tôi nhớ câu này, đồng nghiệp người Canada cũng từng nói với anh ấy như vậy.

Cộng sự: “Là phần tử vũ trang hay dân thường bị ngộ sát?”

Anh ấy: “Không có ai là dân thường cả.”

Cộng sự gật đầu, nhanh chóng liếc tôi một cái. Tôi cũng hiểu, câu trả lời này chứng tỏ anh ấy từng giết không chỉ một người trong chiến tranh.

Cộng sự: “Trong tình thế bị ép phải đáp trả hay...”

Anh ấy lắc đầu cất lời cộng sự: “Chỉ những lúc buộc phải đáp trả thôi. Dù là quân đội cũng không được phép nổ súng linh tinh, trừ phi nhận được lệnh bắn tự do. Hướng hồ chúng tôi mang danh nghĩa nhân viên công ty, không phải đơn vị chiến đấu.”

Cộng sự: “Trong trường hợp đó có phải chịu trách nhiệm gì không?”

Anh ấy: “Nếu là phần tử vũ trang thì không, còn là dân thường, hậu quả sẽ rất tệ.”

Cộng sự: "Tôi từng đọc một số bài báo nói quân đội Mỹ bắn chết dân thường ở Afshanistan và Iraq, có thật không?"

Anh ấy nghĩ một lúc: "Chuyện này tôi không thể chắc chắn với anh là thật hay bịa, tôi đã nói rồi, nhiều lúc anh không thể phân biệt được đâu là dân thường, đâu là phần tử vũ trang. Thông thường, khác biệt giữa phần tử vũ trang và dân thường là có mang theo vũ khí hay không, đây cũng xem như tiêu chuẩn duy nhất. Không có quân trang, không có dog tag¹, không có những đồ vật khác. Nên một người địa phương nhìn như dân thường rất có thể giẫy tiếp theo sẽ ôm khẩu AK² không biết lấy đâu bắn anh. Ý tôi là rất khó phân biệt. Bài báo có thể đúng, cũng có thể sai, hoặc hiểu nhầm. Nếu anh hỏi tôi, tôi chỉ có thể trả lời là không biết."

Cộng sự: "Sau đó cảm giác thế nào?"

Anh ấy: "Sau cái gì cơ?"

Cộng sự: "Sau khi giết người."

Anh ấy hít sâu một hơi, ánh mắt nhìn về phía sau chúng tôi hoặc một nơi nào xa hơn: "Lúc đầu... là ngạc nhiên, cũng có thể không phải, tôi chẳng thể gọi rõ tên cảm xúc đó... cứ cảm thấy tất cả những điều đó không phải là thật, thậm chí còn mơ thấy không phải do mình gây ra. Sau đó... sau đó tôi phát hiện càng ở môi trường hòa bình, càng thấy thiếu chân thực. Có kỳ nghỉ tôi đến New York, hôm đó ở công viên, ánh nắng rực rỡ, ấm áp, tôi thấy các cô gái trẻ đang ngồi tắm nắng trên bãi cỏ, lũ trẻ nô đùa, nhiều cặp tình nhân, người già đi dạo, một số người đeo tai nghe chạy bộ..."

Tất cả đều chân thực, an toàn, không có bất cứ vấn đề gì. Về lý mà nói, tôi nên cảm thấy thoải mái dễ chịu, nhưng tôi phát hiện có điều gì đó không ổn. Tôi dừng lại, nhìn một lúc mới hiểu. Khung cảnh trước mắt giống như một bức ảnh, một bức tranh, một cảnh tượng trong phim, giữa tôi và họ tồn tại tấm lá chắn vô hình không thể phá vỡ, chia cắt tôi và những thứ tôi đang nhìn thấy thành hai không gian. Tuy biết rõ, nếu

¹ Thẻ bài quân nhân, thẻ định danh thân phận dùng trong quân đội. Trên tấm thẻ bằng kim loại mỏng có in tên, phiên hiệu của quân nhân. Vì đeo trên cổ nên lính Mỹ gọi đùa là dog tag.

² Chỉ AK-47, súng trường bán tự động.

muốn tôi có thể bước tới chạm vào họ, nhưng cảm giác tôi không tồn tại ở đây vô cùng mãnh liệt... càng trong môi trường yên bình lại càng mãnh liệt. Đó là một kiểu... tôi không thể nói rõ, chỉ mong anh có thể hiểu, tôi đã cố gắng hết sức để giải thích rồi."

Cộng sự: "Anh có thường cảm thấy như vậy không?"

Anh ấy: "Mỗi ngày."

Chúng tôi lại một lần nữa yên lặng rất lâu.

Sau khi bừng tỉnh cộng sự hỏi: "Là cảm giác cô độc à?"

Anh ấy nghiêm túc suy nghĩ một lúc: "Có lẽ vậy..."

Cộng sự: "Cảm giác không thể hòa nhập khiến anh sống cuộc sống cô độc, thậm chí cả về mặt tình cảm, phải vậy không?"

Anh ấy lại nghĩ một lát: "Có lẽ vậy."

Cộng sự: "Tôi nhớ có câu nói: Chỉ thần linh hoặc dã thú mới có thể sống cô độc."

Anh ấy cười ngai ngùng: "Tất nhiên tôi là dã thú rồi."

Cộng sự: "Vậy các đồng nghiệp của anh, các nhân viên khác trong công ty cũng thế à?"

Anh ấy: "Có thể, tôi không chắc lắm."

Cộng sự: "Anh chưa từng hỏi à?"

Anh ấy: "Chúng tôi không bao giờ trao đổi về vấn đề này. Tôi từng thấy hai cựu lính khoảng ngoài hai mươi kể chuyện giết người trong quán rượu ở Vùng Xanh¹, Iraq. Một trong hai người chỉ trích người kia là hung thủ, cuối cùng cả hai đánh nhau. Hai gã đồ con nặng cả tạ choảng nhau, chẳng ai tách họ ra được. Rồi cả hai đều khóc, người lúc đầu chỉ trích không ngừng xin lỗi người kia, đâm vào đầu mình, người kia hình như cũng đã suy sụp, gào khóc nức nở. Chúng tôi yên lặng nhìn họ, không ai

¹ Vùng Xanh (Green Zone), chỉ khu vực an toàn chiếm diện tích mấy cây số vuông được canh gác nghiêm ngặt mà liên quân xây dựng gần phủ tổng thống cũ ở trung tâm thành phố (tòa nhà Cộng hòa) sau khi kiểm soát được thủ đô Baghdad, Iraq. So với các khu vực khác của Baghdad thường xuyên xảy ra tập kích và đánh bom thì trong "Vùng Xanh" tương đối an toàn hơn nhiều.

giúp được gì... nên... chúng tôi không nói chuyện với nhau về vấn đề này. Tôi biết một số nhân viên giống tôi, sau khi quay về Bắc Mỹ cũng có cuộc sống gia đình riêng, tuy bề ngoài khá ổn nhưng đó là họ cố tỏ ra vậy thôi. Chỉ khi trở lại vùng chiến sự họ mới thở phào nhẹ nhõm, như thể bản thân họ vốn thuộc về nơi đó, tôi cũng vậy. Ở đó tôi mới có thể bình tĩnh lại... tuy rất gần cái chết. Tôi không thể nói rõ tại sao lại như vậy."

Cộng sự: "Anh từng nói mình đã trở thành một thứ vũ khí, nên chỉ ở nơi đó mới cảm thấy mình tồn tại."

Anh ấy nhìn xuống chân bàn như nghĩ ngợi rồi lặp lại câu trả lời: "Có lẽ vậy."

Cộng sự: "Trước khi ra chiến trường anh từng sống cuộc sống của người bình thường, giờ anh nhìn nhận quãng thời gian đó thế nào?"

Anh ấy: "Tôi cũng từng nghĩ tới vấn đề này... nó giống như giấc mơ vậy, cảm giác hồi tưởng lại một giấc mơ."

Cộng sự: "Nó trở nên không thật à?"

Anh ấy lặng lẽ gật đầu.

Cộng sự: "Anh từng nghĩ khi nào sẽ kết thúc tất cả những chuyện này chưa?"

Anh ấy sững người mất vài giây: "Không, tôi không biết, có lẽ tôi sẽ chết ở đó... chắc thế..."

Cộng sự: "Cạnh anh có đồng nghiệp chết ở Afghanistan hoặc Iraq không?"

Anh ấy: "Có."

Cộng sự: "Nhiều không?"

Anh ấy: "Không, chúng tôi không phải binh lính, tỷ lệ thương vong không cao."

Cộng sự: "Đồng nghiệp người Canada về sau thế nào?"

Anh ấy: "Ga khốn đó thăng chức rồi, thỉnh thoảng mới tới vùng chiến sự vài ngày, bình thường toàn cắm chốt trong một văn phòng ở Bắc Mỹ,

năm đầu tiên trông anh ấy không ổn lắm, tôi nghe nói anh ấy từng uống say rồi đánh nhau ở quán rượu mấy lần, cụ thể vì sao thì không rõ, sau đó anh ấy mất khoảng tám tháng cai rượu, giờ béo như lợn.”

Cộng sự cười: “Có vẻ quan hệ của hai người rất tốt. Ở vùng chiến sự, anh còn bạn bè giao hảo nào khác không? Ví dụ người địa phương?”

Anh ấy đột nhiên dừng lại, đặt cánh tay lên bàn, lặng lẽ nhìn xuống mặt đất dưới chân.

Cộng sự và tôi nhìn nhau.

Một lúc sau cộng sự phá vỡ sự yên lặng: “Là phiên dịch viên anh từng nhắc tới à?”

“Phiên dịch viên?” Anh ấy ngẩng lên nhìn chúng tôi, ngần người một lúc. “Không, không phải. Còn nhớ cậu bé tôi từng kể không? Cậu bé đi xe đạp cái tiến, sợ quá tè ra quần ấy.”

Cộng sự: “Nhớ.”

Anh ấy: “Cậu bé học được một từ tiếng Anh từ chỗ tôi.”

Cộng sự: “Từ gì?”

Anh ấy: “Friend.”

Ba - Lính đánh thuê (Hạ)

Nhìn theo bóng anh ấy đi vào nhà vệ sinh, tôi quay lại hỏi cộng sự: “Sao anh không thừa thắng xông lên mà lại để nghị đi ăn tối? Khó khăn lắm mới nói tới đây.”

Cộng sự: “Tôi đã cân nhắc rất kỹ rồi, nếu không giúp anh ấy bình tĩnh lại, có thể anh ấy sẽ không chịu nói hoặc tránh né chủ đề này. Anh không thấy tâm trạng anh ấy đột nhiên bất ổn à?”

Tôi: “Có một chút, nhưng...”

Cộng sự: “Từ hôm qua đến giờ anh ấy đã châm gần một bao thuốc nhưng lại chẳng hút mấy, chứng tỏ anh ấy vẫn đang kiềm chế cảm xúc. Sau khi anh ấy nói về mối quan hệ với gia đình, bạn bè cũ trong nước và xác nhận chuyện tình cảm riêng tư, tôi xác định anh ấy đang gặp vấn đề trong một phương diện tình cảm nào đó.”

Tôi: “Ý anh là chuyển dịch tình cảm?”

Cộng sự: “Đúng vậy. Con người không phải máy móc, chẳng thể nào hoàn toàn vô cảm, nếu tình cảm bình thường bị buộc phải khóa kín, chắc chắn nó sẽ dịch chuyển sang hướng khác, nếu không tính cách anh ấy sẽ trở nên méo mó rõ ràng. Anh có cảm nhận được sự méo mó đó không? Không đúng không, chứng tỏ vẫn còn một cửa xả van cảm xúc chưa được biết tới, nhưng tôi đoán cửa xả này chỉ là tạm thời, đó mới điều tệ nhất.”

Tôi: “Lẽ nào anh định trường kỳ...”

Cộng sự: “Trường kỳ theo dõi? Chúng ta đều biết là không thể mà, bởi vậy tôi mới cảm thấy chúng ta không thể loại trừ tâm lý tự ức chế tình cảm và u uất của anh ấy.”

Tôi: “U uất? Có phần u uất à?”

Cộng sự: “Có, tôi không nhầm đâu. Anh không cảm thấy anh ấy chẳng hề bận tâm tương lai mình sẽ ra sao à? Không riêng gì chuyện tình cảm mà còn nhiều phương diện khác nữa, thậm chí cả với tính mạng, anh ấy tuyệt vọng về tất cả mọi thứ. Ban đầu tôi chỉ lơ mơ cảm nhận được, nó quá mơ hồ, tôi chưa chắc chắn lắm nên mới tốn nhiều thời gian như vậy, sau khi hiểu đủ nhiều về anh ấy, giờ tôi mới tóm được vấn đề này.”

Tôi: “Vậy, ăn tối xong, ngoài cậu bé kia còn trọng điểm nào khác không?”

Cộng sự nghiêm túc nghĩ ngợi: “Tôi cảm thấy cậu bé đó là trọng điểm duy nhất, ngay từ đầu đã vậy rồi. Hơn nữa đột nhiên tôi có dự cảm, nếu chúng ta làm được điều gì đó, nó sẽ rẽ lối... ừm, tôi không biết nên nói thế nào, chắc anh hiểu ý tôi.”

Tôi: “Ý anh là tính chất bước ngoặt?”

Cộng sự: “Đúng đúng. Nhưng tôi không chắc mình có thể làm được, anh ấy quá mạnh, những việc anh ấy từng trải qua vượt xa dự đoán của chúng ta, thời gian tiếp xúc lại ngắn, chúng ta biết quá ít về căn nguyên vấn đề tình cảm của anh ấy...” Nói tới đây, cộng sự khe thở dài. “Nên tôi mới nói, nếu chúng ta có thể làm được điều gì đó, tạo ra bước ngoặt... nhưng chỉ sợ chúng ta không thể.”

Tôi: “Phát hiện muộn quá à?”

Cộng sự: “Chẳng còn cách nào khác, mười năm gần đây, trải nghiệm và môi trường sống của anh ấy quá phức tạp, không ai có thể nhanh chóng nắm bắt được vấn đề cốt lõi. Tuy anh ấy rất đơn thuần, nhưng ẩn sau sự đơn thuần cũng có mặt phức tạp, dấu sao môi trường sống của anh ấy cũng rất đặc thù... Theo tôi thấy, anh ấy giống một chiếc kính lúp, từ từ phóng đại những điều vốn bị chúng ta bỏ qua trong chiến tranh, đưa đến trước mặt chúng ta, từng chi tiết một. Nhờ anh ấy tôi mới hiểu được, chân tướng của chiến tranh không như chúng ta vẫn tưởng, không có chính nghĩa và tà ác, không có chiến thắng và thất bại, không hề, chỉ tồn tại u ám và tàn khốc mà thôi. Phải tự trải nghiệm mới có thể hiểu rõ. Bởi vậy những người sống trong hòa bình nhưng lại thích thú, hào hứng với chiến tranh đều chỉ ưa vẻ ngoài thôi.”

Tôi: “Ừ, vậy...” Cộng sự đưa mắt ra hiệu, tôi biết anh ấy đã quay lại nên không nói gì nữa nữa.

Sau bữa tối, quả nhiên cộng sự không đi thẳng vào vấn đề chúng tôi muốn hỏi nhất, mà cẩn thận vòng qua hỏi nhiều chuyện khác. Khi khách hàng châm điếu thuốc thứ ba, cộng sự nhìn tôi đầy thâm ý rồi quay sang hỏi anh ấy: “Giờ có thể nói về người bạn đó của anh không? Cậu bé ấy.”

Dường như anh ấy đã chuẩn bị trước, bình tĩnh gạt đầu.

Cộng sự: “Hai người từng tiếp xúc với nhau rất nhiều lần à?”

Anh ấy: “Cực kỳ nhiều.”

Cộng sự: “Tôi nhớ anh từng nói, cậu bé đó sống ở một vùng núi rất xa, đúng không?”

Anh ấy: “Đúng vậy, nên ngôi làng cũng bình yên hơn, tương đối xa cách bom đạn chiến tranh.”

Cộng sự: “Anh có thương tới đó không?”

Anh ấy: “Ban đầu thì có.”

Cộng sự ngừng lại một chút, nói thật chậm: “Cậu bé đó có gì khác biệt không? So với những đứa trẻ địa phương khác.”

Anh ấy: “Ừm... cậu bé đó không giống trẻ con ở gần doanh trại, ý tôi là trẻ con trong thành phố, doanh trại quân đội phần lớn đóng ở xung quanh thành phố. Những đứa trẻ ở thành phố khôn ngoan sớm, cũng rất ranh mãnh, tất nhiên không phải kiểu khiến người ta thấy ghét, do nhu cầu sinh tồn thôi. Dù còn nhỏ chúng đã biết làm ăn với anh, đôi khi dùng những món đồ quái lạ đổi thuốc lá, thức ăn, đồ dùng sinh hoạt hoặc thiết bị điện tử hiếm có ở địa phương với anh. Chúng rất khôn ngoan, lúc nào cũng giả vờ ngây thơ ngờ nghệch, chẳng biết gì. Từng có một cô bé, tôi đoán khoảng tám, chín tuổi, do thiếu dinh dưỡng hoặc khôn sớm, anh không thể nhìn ra tuổi thật được. Cô bé dùng ít đạn và mìn đổi được khá nhiều thứ ở chỗ tôi, đồng đạn và mìn đó chính là những món đồ quái lạ tôi vừa nhắc tới. Cô bé mang chúng tới, ra vẻ bán khoán tìm tôi, dùng thủ tiếng Anh sứt sẹo hỏi đây là gì, có đáng tiền không.” Nói rồi, anh ấy không kìm được, bật cười. “Đương nhiên chúng

rất đáng tiền, tôi không nói đùa, thật đấy, vì những thứ đó rất có thể sẽ lấy mạng người khác.”

Cộng sự cũng cười, gật đầu.

Anh ấy: “Gặp tình huống như vậy, chỉ cần thời gian cho phép, tôi sẽ ngồi xuống nghiêm túc bàn bạc phi vụ làm ăn lớn với cô bé. Thỉnh thoảng là mấy bao thuốc và mấy đô Mỹ, đôi lúc là một cái máy phát nhạc, hoặc đồng hồ đeo tay. Ngoài vũ khí và kính viễn vọng, thường tôi sẽ dùng tất cả những thứ mang theo bên người để trao đổi những viên đạn và quả mìn được mang đến, thậm chí còn đổi được cả một băng đạn AK. Sau đó, một người da đen biệt danh Cò Mồi ở doanh trại cũng gia nhập vào hàng ngũ của tôi, nhờ tôi báo với anh ta khi nào cô bé tới cổng doanh trại, anh ta sẽ mang ít chocolate hoặc đồ ăn tới làm ăn với cô bé. Tôi nhớ có lần một người khác đi qua, thấy thế liền ngồi xuống bên cạnh xem, hỏi Cò Mồi có cần khống chế cô bé này không, vì đồng đạn được đó rất có thể là của họ hàng cô bé, chưa biết chừng lại là phần tử vũ trang. Cò Mồi đáp hẳn ta một cái, lớn tiếng quát: ‘Cút, rất có thể những thứ này do con bé mạo hiểm tính mạng ăn trộm từ chỗ phần tử vũ trang đấy! Con bé đang cứu mạng chúng ta, cái thằng khốn nạn này!’ Nói rồi anh ta bật khóc, trên người có gì cho được đều đưa cô bé hết.”

Cộng sự: “Cô bé sau này thế nào?”

Anh ấy: “Sau đó khoảng một tháng tôi không gặp cô bé nữa, hỏi những đứa trẻ khác, nghe đâu bị họ hàng đưa sang biên giới, có lẽ đã thoát khỏi bom đạn chiến tranh rồi.”

Cộng sự: “Ừm... vậy, cậu bé dẫn đường cho các anh thì sao? Không làm ăn với anh à?”

Anh ấy: “Cậu bé đó lớn lên ở vùng núi, không ranh mãnh như trẻ con thành phố. Không hiểu, cũng không biết. Thích thứ gì của anh sẽ ngán người ra nhìn chăm chăm, nhưng lại ngại không nói.”

Cộng sự: “Ví dụ?”

Anh ấy: “Lần đầu tới làng, mấy người lính và đồng nghiệp của tôi hỏi đường thấy giáo biết tiếng Anh, tôi đứng cạnh hút thuốc, phát hiện cậu bé cứ nhìn áo jacket của tôi chăm chăm, có lẽ do chưa từng nhìn thấy

áo jacket kiểu dáng như vậy bao giờ, lúc đó tôi đang mặc áo jacket của không quân. Tôi hỏi cậu bé có muốn cái áo đó không, cậu bé bèn lên lắc đầu, chỉ chỉ trỏ trỏ lên người mình. Tôi hiểu ra áo jacket này quá rộng đối với cậu bé. Tôi chạy về xe lục được cái áo có mũ NBA màu xám nhạt và một hộp kẹo chocolate, bảo là quà cảm ơn đã dẫn đường, cậu bé vui vẻ nhận, nhưng không nỡ mặc ngay, đến khi chúng tôi đi rồi vẫn còn ôm chặt trong lòng... Cảnh tượng ấy để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng tôi. Nên..." Anh ấy dừng châm thuốc, hút một hơi thật sâu, khác hẳn bình thường. "Nên mỗi lần lái xe qua hoặc cần đi về hướng ngôi làng, sau khi được sự đồng ý của đồng nghiệp, tôi đều vòng qua thăm cậu bé."

Cộng sự: "Cậu bé có người nhà không?"

Anh ấy: "Chỉ có bố, mẹ và em trai đều mất rồi."

Cộng sự: "Vì chiến tranh à?"

Anh ấy: "Đúng, nội chiến Afghanistan."

Cộng sự: "Ai giết? Quân chính phủ hay..."

Anh ấy lắc đầu ngắt lời cộng sự: "Trong cục diện hỗn loạn, anh không thể đổ hết tội lỗi cho một bên, nhiều lúc là như vậy."

Cộng sự: "... Mấy năm ở vùng chiến sự anh đều đến thăm cậu bé à?"

Anh ấy vắn vè điều thuốc trong tay, cúi đầu liếm môi: "Thời gian đầu nếu tình hình cho phép thì đi. Khoảng một năm sau, có hôm tôi lái xe qua thành phố trở về doanh trại, trên đường nhìn thấy một bóng người mặc áo NBA màu xám nhạt, ban đầu tôi không nhận ra, lái được một quãng mới thấy bóng dáng kia rất quen. Tôi giảm tốc độ quan sát xung quanh, sau khi chắc chắn an toàn mới dừng xe đợi, đúng là cậu bé thật. Trông rất không ổn, mệt mỏi, mặt xây xát, máu lẫn với bùn đất, tuy cái áo vẫn còn nguyên vẹn nhưng lại dính vết máu, quần rách nát, chân chỉ đi một chiếc giày. Tôi hỏi làm sao, cậu bé nói làng bị tập kích, cậu bé và một số người khác chạy thoát tới đây."

Cộng sự: "Phần tử vũ trang?"

Anh ấy: "Không biết, cậu bé không nói rõ, chẳng ai nói rõ được. Giai đoạn đó rất loạn, thế lực thân Mỹ, chống Mỹ và đủ các bè phái, quân

phiệt đều liễu mạng muốn mở rộng quy mô, họ lòng sục khắp nơi bắt người về sung quân. Để phòng những người bị bắt bỏ trốn, họ phá hủy làng, kéo hết già trẻ gái trai về căn cứ của mình.”

Cộng sự: “Bố cậu bé...”

Anh ấy: “Có thể đã bị bắt đi, hoặc nhiều khả năng khác, tôi không biết. Trong cảnh hỗn loạn, lại lúc nửa đêm, trốn thoát được không dễ dàng gì. Cậu bé có một người họ hàng xa ở thành phố, nhưng không biết địa chỉ cụ thể nên chẳng tìm được, vì thế mới bị lạc những người cùng trốn thoát khỏi làng, sau đó gặp tôi.”

Cộng sự: “Anh đưa cậu bé về doanh trại à?”

Anh ấy: “Tôi không có quyền, quân đội quản lý rất nghiêm ngặt, phiên dịch viên công ty thuê cũng chỉ có thể ra vào cấp D, chỉ được tới phòng làm việc của đơn vị phi quân sự, đi bữa thậm chí còn bị bắn hạ. Tôi đành gửi cậu bé ở chỗ một người địa phương làm việc cho quân đội Mỹ, cho họ ít tiền, nhờ họ chăm sóc và giúp nghe ngóng xem họ hàng cậu bé ở đâu. Có thời gian cả ngày cậu bé lượn lờ trước cổng doanh trại, vì ngoài tôi ra, cậu bé chẳng quen ai. Tôi từng muốn lấy cho cậu bé thẻ ra vào loại D, nhưng tình hình loạn lạc, khắp nơi xảy ra tập kích bất ngờ, doanh trại thất chặt cảnh giới an ninh, tôi nghĩ hết cách cũng không được.”

Cộng sự: “Sau đó có tìm thấy họ hàng của cậu bé không?”

Anh ấy: “Tìm ra địa chỉ nhưng không tìm được người, chỉ có mấy căn nhà đổ nát, nghe nói cả nhà đã vượt biên giới trốn sang Pakistan rồi. Sau khi cân nhắc, tôi hỏi cậu bé có muốn ở nhà người khác không. Cậu bé nói không muốn, thế là tôi dành tất cả thời gian rồi suốt gần một tháng trời, nhờ cả các cộng sự cùng công ty giúp một tay sửa chữa lại phần chưa sụp của mấy căn nhà đổ nát. Tìm một tấm đệm trong doanh trại, thu gom đồ gia dụng, đổi một cánh cửa sắt, thậm chí còn kiếm được cả máy phát điện. Tôi cố gắng hết sức để nơi đó dễ chịu một chút, cậu bé có thể sinh sống được.”

Cộng sự: “Tại sao anh lại làm vậy?”

Anh ấy ngẩng lên nhìn cộng sự: “Tôi còn làm thế nào được nữa?”

Cộng sự: “Ý tôi là...”

Anh ấy: “Không, không, nhìn vào mắt cậu bé, anh sẽ hiểu.”

Cộng sự: “Ừm... bất lực trơ trọi?”

Anh ấy: “Dựa dẫm, là dựa dẫm. Cậu bé không biết còn có thể đi tìm ai, thậm chí không biết làm thế nào mới tiếp tục sống sót được như đám trẻ con gần doanh trại. Tôi không còn lựa chọn nào khác, tôi không thể vứt cậu bé ở đó mà chẳng làm gì, tôi từng nhìn thấy đàn ông, đàn bà, trẻ con nằm chết trên đường. Có người chết đói, có người chết bệnh, có người bị đánh chết, cũng có người không biết vì nguyên nhân gì bị thiêu chết, thất cổ chết, chết vì bom mìn... Tôi đã chứng kiến quá nhiều, tôi không muốn cậu bé cũng trở thành một xác chết bị chuột cắn, hoặc trở thành phần tử vũ trang để sống sót...” Anh ấy dừng lại, nhìn chăm chăm điều thuốc đã cháy hết từ lâu trong tay, ngẩn người hồi lâu. “Sắp xếp xong, có thời gian rảnh tôi đều chạy tới nói chuyện với cậu bé, nói về những nơi khác trên thế giới, về hồi nhỏ của tôi, dạy cậu bé sử dụng bản đồ, nói về Slam dunk và một số thứ khác tôi biết. Sau này có lần Mat, chính là anh chàng người Canada nhắc nhở tôi: ‘Tốt nhất anh nên dạy cậu bé sử dụng vũ khí.’ Tôi đấu tranh tư tưởng suốt một thời gian, nhưng tôi biết anh ấy nói đúng, nên đã cầm một khẩu súng đến tìm cậu bé, nhưng điều khiến tôi sống sót là cậu bé hiểu rất rõ về súng đạn, lần mò một lúc đã dễ dàng tháo được khẩu súng ra và bắt đầu kiểm tra, lau chùi.”

Cộng sự: “Thật đáng sợ... vì...”

Anh ấy: “Môi trường, môi trường sống. Chúng ta, những người sống trong hòa bình, hồi mười mấy tuổi chắc đang say mê cuồng nhiệt thần tượng, bận lấy lòng đám con gái, quan tâm đến thiết bị điện tử, đó là môi trường sống của chúng ta. Còn họ không được như thế, chỉ có hỗn loạn và bất an, từ lúc còn rất nhỏ những đứa trẻ ở đây đã tiếp xúc với vũ khí, coi vũ khí như đồ chơi. Tuy kiểu dáng khác nhau, nhưng nhờ cảm giác thân thuộc và một loại bản năng khó gọi tên, chúng rất dễ dàng thành thạo. Giống như không cần người khác dạy anh cũng biết sử dụng các loại điện thoại di động kiểu dáng khác nhau vậy. Gần như tất cả trẻ con ở đó đều vậy, dù là những đứa trẻ miền núi tôi vốn tưởng là rất đơn thuần.

Từ nhỏ chúng đã học được cách sửa chữa, nâng cấp bất cứ thứ gì có thể nâng cấp được, ví dụ như cái xe đạp của cậu bé.”

Cộng sự: “Hóa ra là vậy... Anh muốn cậu bé giống một đứa trẻ bình thường, nhưng có những chuyện anh không thể thay đổi.”

Anh ấy cúi đầu nhìn xuống chân: “Đúng vậy, tuy tôi có thể cho cậu bé nơi ở giống một mái nhà, cố gắng để cậu bé được sử dụng những món đồ giống trẻ con Mỹ, nhưng tôi không thể cho cậu bé tuổi thơ mới, tôi không thay đổi được môi trường, tôi hoàn toàn bất lực. Bởi vậy...” Anh ấy thở dài. “Bởi vậy tuy là cậu bé vùng núi đơn thuần chất phác, nhưng lại thành thạo vũ khí chẳng khác gì tôi, là một tay lão luyện... Ở mức độ nào đó tôi cảm thấy cậu bé rất giống tôi: rất ngốc, rất quê, rất khó hòa đồng với những người cùng lứa tuổi, nhưng lại học được nhiều thứ không nên học. Điểm khác nhau duy nhất là, cậu bé không có quyền lựa chọn.”

Cộng sự yên lặng gật đầu.

Anh ấy: “Vừa rồi anh hỏi tôi sao lại làm những chuyện đó cho cậu bé, có lẽ đây chính là câu trả lời...”

Cộng sự vẫn yên lặng gật đầu.

Anh ấy: “Sau đó tôi nói chuyện này với Mat, anh ấy không bình luận gì nhưng có thể thấy anh ấy hơi xúc động. Nếu không bạn, anh ấy đều cùng tôi tới thăm cậu bé, giúp mở một sạp bán thuốc lá. Không cố định, kiểu bán rong ấy. Giống như anh, tôi cũng từng hỏi anh ấy sao lại giúp cậu bé, anh ấy giả vờ không nghe thấy, chỉ cầm đầu làm, nhưng một lần uống quá chén anh ấy nói con trai lớn của anh ấy cũng tám tuổi cậu bé.”

Cộng sự: “Có lẽ anh và đồng nghiệp làm vậy xuất phát từ tâm lý bởi thường sinh ra cảm giác tự trách vì đã tham gia cuộc chiến này, nhưng chiến tranh không phải do các anh gây ra...”

Anh ấy: “Tôi không muốn đi sâu vào việc do ai gây ra, tôi chỉ muốn làm gì đó trong khả năng của mình. Có lẽ anh nói đúng, tôi đang muốn bồi thường về mặt tâm lý, nhưng tôi không thấy yên lòng. Tôi biết dù mình có làm gì cũng chẳng thể loại bỏ những điều xấu xa trong lòng, với cậu bé hay với tôi, trừ phi tôi trở về điểm ban đầu – chưa từng nhìn thấy

chiến tranh, là vậy đấy.” Anh ấy lại lặng lẽ nhìn điều thuốc đã cháy hết trong tay một lúc, đặt nó vào gạt tàn.

Anh ấy: “Lúc rảnh rỗi, cậu bé theo tôi đi khắp nơi, tới một số làng, một số thành phố. Có lần bất cẩn lái xe tới gần ngôi làng cậu bé từng sống, tôi ngỡ người. Muốn quay đầu xe cũng chẳng kịp nữa, cậu bé nhìn thấy rồi. Tôi đang bối rối không biết làm sao, cậu bé bỗng hỏi tôi có thể dừng lại một lúc không, cậu bé muốn tới đó xem thử. Tôi hỏi ý kiến người anh em đi cùng, anh ấy không nói một lời, cầm vũ khí đi theo chúng tôi.”

Tôi nhìn cộng sự, anh ấy đang miết ngón cái trên môi dưới, vẻ mặt nghiêm nghị.

Anh ấy: “Trong làng là đông đống nát, không một bóng người. Cậu bé tìm được nơi từng là nhà mình nhưng không vào, chỉ lặng lẽ ngồi ngoài cửa nhìn vào bên trong. Tôi không dám lên tiếng, cũng chẳng dám hỏi nhiều, chỉ đứng cách đó không xa, châm thuốc và đợi. Tôi tưởng cậu bé sẽ khóc, nhưng một lúc sau cậu bé đứng lên, quay đầu lại, tôi nhìn thấy vết bi thương trên gương mặt cậu bé, không có nước mắt... Tôi chẳng dám tưởng tượng cơ thể nhỏ bé gầy guộc đó có thể chịu đựng chừng nào, nhưng tôi biết chắc chắn là nhiều hơn tôi tưởng. Cả đoạn đường sau đó cậu bé không nói lời nào, chúng tôi cũng thế, buổi tối lúc đưa cậu bé về, người anh em đi cùng tôi xoa đầu cậu bé, cậu bé cạnh xe nhìn chúng tôi. Tôi đặt tay lên vô lăng, cố nghĩ xem nên an ủi cậu bé thế nào, nhưng lại không nói được gì. Cậu bé cứ yên lặng nhìn tôi như thế... đôi mắt từng trái...”

Tôi cảm thấy như bị thứ gì đó đè nặng lồng ngực, không sao thở nổi.

“Từ đó về sau...” Yên lặng rất lâu anh ấy mới ngẩng lên: “cậu bé ít nói hẳn. Tất cả những người quen biết đều nói cậu bé cần thời gian, khuyên tôi cho cậu bé nuôi chó, như thế có thể giúp cậu bé, nhưng tôi không nghĩ vậy. Người da trắng rất đơn thuần, đây thần kinh của họ thẳng, quen đơn giản hóa mọi việc, có lẽ họ đúng, nhưng tôi không làm được như thế, tôi nghĩ rất nhiều, cân nhắc rất nhiều, tôi thấy sự việc rất phức tạp, không đơn giản chút nào, trên thế giới này chẳng có chuyện gì đơn giản cả. Cậu bé đã mất đi tất cả người thân, mất đi ngôi nhà của mình, chỉ cần nuôi một con chó sẽ tốt lên sao? Tôi đã tận mắt chứng kiến và tham

dự vào chiến tranh, những cảnh tượng xuất hiện trước mắt tôi ấy, chỉ cần ngủ với đàn bà hay đi du lịch sẽ có thể giải quyết được sao? Tôi không tin. Tôi không tin trên thế giới này có siêu nhân, có người nhện, cũng chẳng tin mình có thể cứu vớt thế giới từ tay kẻ xấu, nếu nói có thể cứu vớt, duy nhất cũng chỉ có bản thân mình, rất đơn giản, giơ súng lên, chia vào đầu, bóp cò, pằng. Thế là xong, tất cả đều kết thúc. Tôi chắc chắn về điều đó. Những lời này tôi chưa từng nói với ai, họ chẳng thể hiểu tại sao tôi lại nghĩ như vậy, họ cũng không hiểu người phương Đông sẽ suy nghĩ rất nhiều, sẽ quay vòng vòng, đủ thứ hăm bà lằng xoăn xuýt vào nhau...”

Cộng sự mở miệng, nhưng không nói lời nào.

Anh ấy nhìn mông lung ra phía sau chúng tôi một lúc lâu mới quay trở lại hiện thực: “Tôi không cho cậu bé nuôi chó, chỉ cố gắng dành nhiều thời gian ở bên cậu bé hơn, nhưng tôi biết tình hình cậu bé rất bất ổn. Thỉnh thoảng, cậu bé sẽ nói gì đó giống lúc đầu, nhưng phần lớn thời gian đều yên lặng, cũng rất ít cười.” Nói đến đây anh ấy dừng lại, hít sâu một hơi. “Một hôm tôi và Mat đưa cậu bé tới khu chợ gần đó, từ xa chúng tôi đã nhìn thấy một đám người đang tùm tùm, liền vội vã đi tới. Xuyên qua đám đông chúng tôi nhìn thấy mấy người bị đeo bánh xe lên người và thiêu chết, trên mặt đất có dấu vết giấy giụa, trông như đã bị thiêu chết từ lâu. Tôi sững sờ tại chỗ, đến khi định thần lại mới phát hiện cậu bé đứng cạnh tôi cũng đang nhìn chăm chăm mấy cái xác. Mat lập tức đứng chắn trước mặt và chửi tôi, đẩy chúng tôi rời đi. Trên đường về, Mat cố không nói bậy câu nào để giải thích cho cậu bé, rằng có thể mấy người đó đã ăn trộm hoặc rất xấu xa, thậm chí còn bịa ra một số tình tiết, nói chắc như đinh đóng cột đấy là tin tức anh ấy có được từ phía quân đội, rồi quay lại nhìn tôi chăm chăm, hạ giọng: ‘Anh mà không giúp tôi, lúc về tôi fuck anh đấy!’ Tôi đành tham gia vào hàng ngũ theo dõi câu chuyện ly kỳ của anh ấy. Chúng tôi nói năng quá hỗn loạn nên cậu bé bật cười, tôi và Mat thờ phào. Nhưng không ngờ, lúc xuống xe cậu bé đột nhiên hỏi chúng tôi trên thế giới có thần linh thật không. Tôi cảm thấy không ổn, hơi hoảng hốt, lắp bắp nói có lẽ có. Mat ngắt lời tôi, nói với cậu bé: ‘Tin thì nhất định có.’ Cậu bé gật đầu rồi lại hỏi: ‘Vậy tại sao thần linh lại cho phép con người làm những chuyện này?’ Tôi và Mat đều sững sờ không biết trả lời thế nào. Về sau nghe nói quân đội Mỹ đã tới chợ, tìm

dân địa phương thu gom thi thể, lái xe xoay vòng vòng quanh chợ một lúc, bụi bay mù mịt, che lấp vết tích trên mặt đất.”

Cộng sự lặng lẽ rút hai điều thuốc, đưa tôi một điều rồi đưa bao thuốc cho anh ấy, ba người chúng tôi ngồi yên lặng rất lâu.

“Mấy ngày sau...” Người phá vỡ sự yên lặng không phải chúng tôi, “đêm trước kỳ nghỉ phép, Mat uống say mềm tới tìm tôi, vừa vào cửa đã khóc, tôi hỏi làm sao, anh ấy lè nhè nói mãi tôi cũng chẳng hiểu gì. Sau đó anh ấy móc một tấm bản đồ trong túi quần ra đưa cho tôi, là bản đồ khu vực đóng quân trong thành phố. Có một nơi bị đánh dấu X cùng hàng chữ xiêu vẹo bằng tiếng Anh ‘chốn bi thương’, tôi nhận ra nét bút của cậu bé, chỗ đánh dấu X chính là nơi chúng tôi nhìn thấy người chết thiếu lần trước. Lúc này tôi mới hiểu Mat đang nói gì, anh ấy nói anh ấy nhớ ba đứa con, rồi lại bắt đầu khóc nức nở. Tôi chưa từng nhìn thấy anh ấy như vậy, cũng chẳng biết nên làm thế nào, đành ngồi cùng anh ấy trên sàn nhà, ôm vai anh ấy để anh ấy khóc đến lúc ngủ mới thôi. Lúc tôi tỉnh dậy anh ấy đã đi rồi, không lâu sau tôi nghe nói anh ấy xin công ty chuyển chuyển công tác và trình bày lý do của mình. Tôi biết anh ấy không muốn quay lại nữa.”

Cộng sự: “Tại sao Mat không xin nghỉ hần?”

Anh ấy: “Tôi đoán anh ấy không thể vĩnh viễn rời khỏi hệ thống này, ý tôi là những thứ liên quan tới chiến tranh, thỉnh thoảng anh ấy cần quay về khu chiến sự để thả lỏng bản thân, hoặc... anh ấy đã để lại thứ gì ở nơi này mãi mãi... tôi cũng vậy.”

Cộng sự: “Giờ các anh còn liên lạc không?”

Anh ấy: “Có, nghe nói giờ anh ấy sống cùng người vợ cũ thứ hai.”

Cộng sự: “Ừm...”

Anh ấy chậm rãi dập tắt điều thuốc đã cháy quá nửa vào gạt tàn: “Cậu bé hỏi tôi Mat đi đâu, tôi nói tên khốn đó về Bắc Mỹ rồi, có lẽ cháu vẫn có thể gặp lại, nhưng ít thôi. Cậu bé hỏi tôi có phải một ngày nào đó tôi cũng vậy không, tôi trả lời là không... Hai chúng tôi đều biết tôi đang nói dối. Tôi biết cậu bé cảm thấy bất an, nhưng cậu bé không biết thật ra tôi cũng thế... Hôm đó tôi mua lại hết số thuốc lá tôi cho cậu bé. Lúc về

doanh trại bị Cò Mối phát hiện. Anh ta là trung úy quân đội, có rất nhiều tạp chí khiêu dâm không biết lấy đâu ra và rao bán khắp nơi, nên chúng tôi gọi anh ta là Cò Mối. Anh ta nói với tôi: ‘Anh làm thế không được, anh không thể chăm sóc đứa bé đó cả đời được, phải nghĩ cách khác, sau này đừng dành quá nhiều tình cảm cho trẻ mồ côi trong chiến tranh hoặc nạn dân nữa, chỉ làm tình hình trở nên tồi tệ hơn thôi, dù là đối với anh hay với họ’. Tôi nói có lẽ tôi không làm được. Anh ta mắng tôi quá tham lam, không thể cứu tất cả mọi người, trẻ con như vậy quá nhiều, lẽ nào phải giúp từng đứa tìm một mái nhà? Mua tất cả mọi thứ chúng bán? Tôi phải bình tĩnh lại, học cách trở nên lạnh lùng, chuyển sự nhiệt tình đó sang chỗ khác, bản thân, phụ nữ, người nhà. Tôi biết anh ta đúng nhưng tôi không làm được...

Một tháng sau Cò Mối bị đạn lạc bắn trúng đùi, cách động mạch chủ chưa tới một cen-ti-mét, suýt chết. Trước khi về nước, anh ta nhét cho tôi một xấp tạp chí khiêu dâm và mấy cây thuốc lá, nói những thứ này đều bán được, rất nhiều người tìm anh ta mua tạp chí khiêu dâm. Sau này chúng tôi không gặp lại nhau lần nào nữa.” Anh ấy thờ dài, cúi đầu nghịch bặt lửa trong tay. “Có lẽ do những lời anh ta nói hoặc vì nguyên nhân nào đó khác, mỗi lần được nghỉ phép, tôi đều nghe ngóng khắp nơi xem có ai chịu nhận nuôi cậu bé không. Nhưng tuổi tác và quốc tịch là vấn đề không hề nhỏ, nên tiến độ rất chậm. Khoảng một năm sau, khi kỳ nghỉ kết thúc, một đôi vợ chồng ở Atlanta gọi điện cho tôi tỏ ý có hứng thú, muốn biết nhiều thông tin hơn. Tôi xin gia hạn kỳ nghỉ, chạy tới miền Trung gặp đôi vợ chồng kia. Tôi kể với họ rất nhiều, cho họ xem ảnh và tất cả những thứ tôi có thể cung cấp được. Cũng chính lần đó tôi phát hiện ra một vấn đề rất nghiêm trọng: nhân thân, cậu bé không có bất cứ giấy tờ chứng minh nhân thân nào. Trong xã hội có trật tự của chúng ta, anh cần một số thứ để chứng minh nhân thân của mình, một dây số hoặc thứ gì khác, nếu không anh không thể làm được rất nhiều chuyện, chúng ta công nhận một dây số chứ không phải con người. Ở đó, nơi bờ vực chiến tranh, sống là mình chứng tốt nhất, những thứ khác đều không còn quan trọng nữa. Nhưng khi kết nối với xã hội có trật tự, cần đến giấy tờ nhân thân, rắc rối mới xuất hiện, trong cục diện hỗn loạn của Afghanistan lúc bấy giờ, nhiều bộ phận của chính phủ không tồn

tại, dù anh có bỏ tiền ra mua quan hệ cũng không tìm được người phụ trách, đó mới là điều tồi tệ nhất. Tôi chỉ có thể thử thuyết phục đôi vợ chồng đó để họ chủ động liên hệ với lãnh sự quán ở vùng chiến sự tôi ở, ngoài cách đó ra tôi chẳng nghĩ được cách nào khác. Trở về Los Angeles, tôi tiếp tục hỏi thăm những người có thể hỏi được, nhờ các mối quan hệ nhưng chỉ nhận được câu trả lời cuối cùng: Rất khó.”

Cộng sự: “Tôi nhớ có tổ chức chuyên làm việc này mà, cứu trợ trẻ mồ côi trong chiến tranh...”

Anh ấy lắc đầu: “Đúng vậy, tôi từng liên lạc rồi, họ không trả lời mà yêu cầu tôi cung cấp nhiều tư liệu hơn, vì có quá nhiều trẻ em như vậy... nhiều đến mức anh khó mà tưởng tượng nổi... nên tôi định trở lại Afghanistan trước, xem có thể tìm cách giải quyết nào khác không, nhưng sau khi trở về tôi không tìm thấy cậu bé đâu nữa.”

Cộng sự sững người: “Xảy ra chuyện gì?”

Anh ấy: “Trong thời gian tôi kéo dài kỳ nghỉ, thành phố xảy ra loạn lạc, hai nhóm quân phiệt đánh nhau, vì hai bên đều thân Mỹ nên mệnh lệnh quân đội nhận được là không can thiệp vũ lực, chỉ điều đình. Khoảng một tuần sau có thương lượng ngừng bắn, nhưng cả khu nội thành đã trở nên tan hoang, nhiều nhà cửa bị sập, rất nhiều dân thường chết và bị thương. Tôi mặc kệ cảnh báo an ninh, vội chạy tới nơi cậu bé từng sống, bởi đồng đồ nát suốt hai ngày trời, không có xác chết, chỉ tìm thấy đồ gia dụng và đồ dùng sinh hoạt tôi mang về cho cậu bé. Tôi hỏi những người lính và các đồng nghiệp trong doanh trại, cũng hỏi tất cả dân địa phương tôi quen, không ai biết cậu bé đã đi đâu.”

Cộng sự: “Bỏ trốn rồi à?”

Sắc mặt anh ấy càng lúc càng u ám: “Tôi không biết.”

Cộng sự: “Ừm... sau đó thì sao?”

Anh ấy hít sâu một hơi như bị khó thở: “Khoảng hai tuần sau, tôi đưa mấy đồng nghiệp tới một nơi rất xa. Lúc sắp lái xe ra khỏi thành phố tôi vô tình nhìn thấy một thứ rất quen ở rãnh nước ven đường, tôi cho xe chạy chậm lại, một cái xác nhỏ bé gầy guộc nằm úp mặt trong rãnh nước ven đường, mặc cái áo NBA màu xám nhạt... Tôi dừng xe, đứng bên

rãnh nước nhìn một lúc nhưng không có dùng khi lật cái xác lên để xác nhận... sau đó về xe như thế nào, lái đến đích ra sao, quay về kiểu gì tôi đều không nhớ. Mọi thứ rất hỗn loạn.” Anh ấy lại yên lặng, tôi và cộng sự cũng không nói lời nào, chỉ lặng lẽ chờ đợi.

“Từ đó trở đi...” Anh ấy lên tiếng lần nữa, chúng tôi đều nghe thấy giọng anh ấy hơi khàn khàn. “Họ nói sắc mặt tôi trông rất giống nạn dân địa phương... Tôi từng tới rãnh nước đó một mình, cái xác đã không còn nữa. Tôi hối hận vì lúc đó đã không xác nhận, chỉ dựa vào một cái áo không thể xác định được gì... nhưng... tôi không gặp lại cậu bé lần nào nữa.”

Cộng sự: “Không nghe ngóng được tin tức gì nữa à?”

Anh ấy lặng lẽ gật đầu.

Cộng sự: “Anh có kể chuyện này với Mat không?”

Anh ấy cúi đầu nhìn cánh tay mình đặt trên bàn: “Sau một thời gian, kỳ nghỉ tiếp theo tôi mới nói cho anh ấy. Sáng hôm đó, tôi đứng bên sông Los Angeles mười mấy phút mới lấy đủ can đảm gọi điện cho Mat. Anh ấy yên lặng rất lâu rồi nói với tôi: ‘Dương, đây là hậu quả của việc anh nhất quyết muốn tìm lại chút nhân tính trong một môi trường ngập tràn bạo lực, anh rất ngu, anh là một thằng ngu, anh đã làm một việc không ai có thể hoàn thành được. Anh nói mình không tin vào siêu nhân, nhưng mẹ nó chứ, anh tự cho mình là siêu nhân, nhưng anh không phải, anh chỉ là một thằng ngu, tôi thật sự hy vọng mình chưa từng quen biết anh.’ Tôi giải thích cái áo đó có lẽ chỉ là trùng hợp, tôi còn chưa xác nhận. Mat không bận tâm tới lời giải thích của tôi, chỉ bảo tôi tới gặp anh ấy, đề nghị chúng tôi cùng nghỉ việc tới Canada làm thợ đốn gỗ. Tôi không nói gì, nhưng vẫn nhớ như in câu cuối cùng anh ấy nói: ‘Ước gì chúng ta chưa từng tới đó.’ Tôi biết anh ấy cũng rất buồn...”

Cộng sự: “Anh sẽ làm giống Mat chứ? Ý tôi là rời khỏi chiến tranh, hoặc rời xa ở một mức độ nhất định?”

Anh ấy cúi đầu nghĩ: “Tôi không biết, chưa từng nghĩ tới vấn đề này.”

Cộng sự: “Rời khỏi Afghanistan tới Iraq là do anh đề nghị hay...”

Anh ấy: "Tôi để nghị."

Cộng sự: "Tại sao?"

Anh ấy: "Tôi không biết mình còn có thể đi đâu."

Cộng sự: "Iraq và Afghanistan có gì khác nhau?"

Anh ấy: "Chẳng có gì khác biệt, đều hỗn loạn, phá hoại, thù hận không rõ nguyên do, máu, phần nộ, trên gương mặt ai cũng mang vẻ sợ hãi, tuyệt vọng, dù là giết người hay bị giết. Khác biệt duy nhất là ở đó hoang lương hơn, lúc nào cũng thấy ánh nắng chói mắt. Còn việc tôi và các đồng nghiệp làm, việc nhân viên các công ty khác làm cũng giống ở Afghanistan, chúng tôi bán vũ khí cho họ, để họ dùng gang thép và súng đạn nhét đầy thù hận, khiến họ cho rằng đó là cách duy nhất để loại bỏ nỗi sợ hãi, nhưng thực chất chỉ mang tới nhiều thù hận hơn và rơi vào sợ hãi lớn hơn thôi. Tôi hiểu rất rõ. Nhưng nếu không có chúng, cũng chẳng cần đến sự tồn tại của tôi... tôi biết, nghe có vẻ rất... phân liệt. Nhưng là sự thật."

Cộng sự: "Không có chút hy vọng hay điều gì tích cực hơn à?"

Anh ấy lắc đầu: "Có lẽ có nhưng tôi không nhìn thấy."

Cộng sự: "Tại sao?"

Anh ấy ngồi yên lặng.

Cộng sự: "Tôi đoán có lẽ anh biết."

Tuy anh ấy không ngẩng lên nhưng tôi thấy anh ấy nuốt đánh "ức" một cái, như đang cố áp chế điều gì: "Cậu bé vẫn chỉ là một đứa trẻ, trên đời này có quá nhiều thứ chúng ta cho rằng đẹp đẽ và hạnh phúc nhưng cậu bé lại chưa từng được nhìn ngắm. Cậu bé không được hưởng những thứ chúng ta thấy là bình thường, trong ký ức của cậu bé chỉ có khổ đau, phân ly và tuyệt vọng, cậu bé không nhớ rõ mẹ mình trông như thế nào, nhưng cậu bé nhớ rõ dáng vẻ em trai lúc chết. Cậu bé từng hỏi tôi, tại sao lại có người giết người vì khác biệt, tôi không thể trả lời được. Khi tìm kiếm cậu bé khắp nơi, tôi đã hiểu ra: Mọi việc tôi làm cho thằng bé đều là vì chính mình, tôi hy vọng tìm được chút an ủi bên bờ địa ngục, giống như tấm bình phong ngăn cách tôi khỏi chiến tranh, để tôi tạm thời được

an ủi. Tôi từng nói cậu bé rất giống tôi ở một số phương diện, khác biệt duy nhất là cậu bé chưa từng được lựa chọn... Cậu bé vẫn còn là một đứa trẻ, không làm gì sai, nhưng lại phải chịu đựng rất nhiều thứ chỉ nghĩ đến thôi tôi cũng không dám... Tôi không bao giờ quên được dáng vẻ cậu bé nhìn tôi, đôi mắt già dặn và từng trải... Từ lúc đó trở đi, dù ở Iraq hay Afghanistan, tôi đều nhìn thấy bóng hình cậu bé khắp nơi. Trong đám đông, trên đồng cỏ nát, giữa một ngôi làng, trên một chiếc xe, khắp mọi nơi, dường như đứa trẻ nào cũng có gương mặt của cậu bé... không thể xóa tan được... Đối với tôi, tiền tuyến, vùng chiến sự, Washington hay bất cứ nơi nào khác đều như nhau cả, chẳng có gì khác biệt... Tôi biết mình có vấn đề, nhưng lại không thể giải quyết được. Tôi từng nói nếu muốn cứu rỗi chính mình, chỉ còn cách giờ súng lên chia thắng vào đầu... Anh hỏi tại sao tôi không nhìn thấy hy vọng... vì... vì cậu bé đã mang tất cả nhiệt tình của tôi đi mất rồi."

Một giọt nước mắt lặng lẽ rơi lên đầu gối anh ấy.

Cộng sự yên lặng đợi một lát mới cất tiếng thăm dò: "Anh... có từng vì thế mà... ừm, ý tôi là, giống như bây giờ không?"

Anh ấy dùng ngón tay lau vệt nước mắt trên đầu gối: "Có mấy lần. Tôi không nhớ nữa."

Cộng sự: "Anh đã từng tâm sự hết những điều này..."

"Các anh." Anh ấy ngẩng lên, ngoài đôi mắt còn đỏ, vẻ mặt đã bình tĩnh trở lại. "Đây cũng là lần đầu tiên. Ngoài các anh ra, tôi chưa từng kể với ai toàn bộ câu chuyện, vì trong chuyện này, tôi cảm thấy lòng mình vĩnh viễn chẳng thể yên bình."

Cộng sự mím môi: "Có một câu tôi đã hỏi rất nhiều lần, nhưng vẫn muốn hỏi lại, sau này anh dự định thế nào?"

Anh ấy nhìn chúng tôi, vẻ mặt không chút cảm xúc: "Tôi chẳng còn lựa chọn nào khác, tuy ban đầu do tôi tự lựa chọn nhưng hiện tại không có khả năng nào khác nữa rồi. Tôi từng nói mình đã trở thành một vũ khí, không thể rời khỏi đó. Chiến tranh? Khu chiến sự? Biên giới địa ngục? Tôi chẳng bận tâm, tôi chỉ có thể tồn tại ở đó, không còn lựa chọn nào khác."

Trên đường về công sự vẫn trầm lặng như hôm qua, không nói câu nào. Lúc về dưới tòa nhà phòng khám, tôi nhìn anh ấy, nhưng anh ấy chẳng có vẻ gì muốn lên cá.

Tôi: “Anh về thẳng nhà à?”

Anh ấy yên lặng gật đầu.

Tôi do dự: “Vừa rồi anh quên hẹn giờ gặp ngày mai.”

Cộng sự: “Không cần nữa.”

Tôi: “Ý anh là...”

Cộng sự: “Anh thật sự nghĩ chúng ta có thể giúp anh ấy sao?”

Tôi: “Ừm... tôi tưởng anh coi việc này như thách thức khả năng...”

Cộng sự: “Đây không phải thách thức, tôi không làm được. Giống như việc anh ấy cố cứu cậu bé đó, rất bất lực, chỉ là an ủi ở mức độ nhất định thôi.”

Tôi: “Ờ... đây quả là... một case... vô cùng cực đoan.”

Cộng sự: “Chẳng phải chúng ta cũng giống anh ấy sao? Ban đầu tôi cứ nghĩ chẳng có gì ghê gớm, nghe trước xem thế nào, có khi lại giải quyết được, tâm lý này hết như lúc anh ấy mới tiếp xúc với chiến tranh. Tuy tới qua tôi nói đây không phải vấn đề chúng ta có thể giải quyết được, nhưng sau khi về nhà tôi vẫn nghĩ cách giúp anh ấy thư giãn, thả lỏng trước, cố gắng giảm áp lực tầng thứ nhất, hôm nay nghe nữa sau câu chuyện, tôi bỏ cuộc, tôi biết chúng ta chẳng thể làm gì, tôi không nghĩ có ai làm được. Ngoài...”

Tôi: “Sao?”

Cộng sự: “Ngoài chính anh ấy, đối mặt là việc người khác không thể làm thay anh ấy.” Anh ấy gật đầu, quay người rời đi.

Nhìn theo bóng anh ấy, tôi muốn nói gì đó nhưng lại chẳng biết nên nói sao cho phải.

Suốt cả tuần, cộng sự không tới phòng khám, cũng chẳng bắt máy, tôi cố kiểm lòng không tới nhà làm phiền anh ấy.

Chiều tối một tuần sau, tôi nhận được tin nhắn của cộng sự: “Anh ấy đi rồi.”

Tôi biết anh ấy nói tới ai, lập tức trả lời lại: “Đi đâu? Bác Mỹ? Hay vùng chiến sự?”

Cộng sự: “Check email của anh đi.”

Mở hòm thư trên điện thoại ra, tôi do dự mấy giây, lại rời khỏi bàn ăn vào phòng ngủ, cắm máy tính bảng đầu giường lên, mở hòm thư. Trong đồng email quảng cáo linh tinh, tôi tìm thấy email cộng sự chuyển tiếp cho mình.

Quay lại phòng khách, tôi ngồi xuống ghế sofa cạnh cửa sổ, bắt đầu đọc.

“Vào kỳ nghỉ cách đây không lâu, một người bạn trong nước gọi điện cho tôi, hỏi tôi có hứng thú gặp nhà phân tích tâm lý không. Tôi hỏi cô ấy tại sao lại giới thiệu nhà phân tích tâm lý cho mình, cô ấy trả lời rất đơn giản: ‘Vì họ muốn gặp anh.’ Tôi suy nghĩ rồi mua vé máy bay về Trung Quốc, làm quen với các anh, dành ra hai buổi chiều và một buổi tối ngồi kể hết những chuyện mình đã trải qua, kể cả những chuyện ban đầu tôi không định bày tỏ.

Khoảng thời gian vừa ngắn ngủi lại vừa dài đằng đẳng.

Nhớ lại cả quá trình, dường như tôi đã trải qua kỷ ức của mình một lần nữa: Hỗn loạn, thù hận, phản nộ, bất lực và cả chút tình cảm. Tôi tin chắc rằng, kỷ ức là sự chiết xuất và tinh chế về mặt kinh nghiệm hoặc một thứ gì đó tương tự, nhưng tôi không ngờ có những điều lại mãnh liệt như vậy, thậm chí còn là cảm xúc trực tiếp.

Ban đầu tôi định thử miêu tả để chứng minh thế giới này bị thương nhường nào, bất lực ra sao, đây không phải phim ảnh mà là hiện thực, dù đối với các anh hay với chính tôi. Nhưng tôi cảm nhận được mình hoàn toàn không thể nói rõ ràng, tất cả đều mờ lung, như có như không. Bởi tôi đã nói chuyện trong trạng thái bất ổn, tuy cố gắng hết sức kết nối một số thứ lại với nhau, nhưng rồi đột nhiên tôi lại trở nên bối rối không biết nên làm thế nào. Nhưng tôi vẫn có thể nói tiếp, bởi ở một góc độ nhất định, chiến tranh và hòa bình đều giống nhau, bản thân chúng không có

hình hài cụ thể, mộng lung và mơ hồ. Nên tôi đã kiên trì kể hết, dù tâm lý hoàn toàn chưa chuẩn bị trước. Hơn nữa tôi kể tiếp còn vì tin rằng ngôn ngữ là một loại virus tư duy, nó có thể viết lại mạch não bộ của chúng ta. Nhưng không ngờ tác dụng của nó đối với tôi lại mạnh hơn, dữ dội hơn, chính sự va đập mãnh liệt đó đã giúp tôi tỉnh táo.

Tôi từng cho rằng, sinh tồn có rất nhiều lý giải nghe hợp lý, nhưng thực tế ở một số nơi, sinh tồn không phải thứ gì khác, không phải phim ảnh, không phải lương bổng, không phải những bữa tiệc xa hoa, không phải karaoke, càng không phải một cô gái xinh đẹp trước quầy bar quán rượu. Trong một hoàn cảnh nhất định, sinh tồn chỉ đơn thuần là sống sót, chẳng còn gì khác, những thứ kia thuộc về xa xỉ. Suốt một thời gian rất dài tôi đã bỏ qua điều đó, chỉ nhìn thấy mặt phồn hoa nên mới không thể chấp nhận khi bị thực tế bóp nghẹt. Nhưng giờ tôi đã nhìn thấu. Hệ thống nhận thức của con người thật sự tồn tại chênh lệch rất lớn. Tôi nghĩ có lẽ vì thế giới này không cho chúng ta một đường chân trời hoặc một mực nước biển giống nhau để cùng nhìn một mặt trời mọc hoặc mặt trời lặn? Có lẽ vậy.

Nghĩ như thế, trong lòng tôi lại dấy lên nỗi sợ hãi mang tính tôn giáo dành cho sức mạnh mình không hề biết.

Tôi chọn hướng đi mình cho là đúng, nhưng lại quên mất mình cũng phải gánh chịu hậu quả của lựa chọn này, đây là một sai lầm to lớn. Trước kia tôi chưa hiểu được sức mạnh tinh thần của giải bày và lắng nghe, chỉ đắm chìm vào cảm xúc riêng, như vậy không ổn, rất ngu xuẩn. Người giúp tôi nhận thức được sức mạnh này là các anh.

Cuối cùng tôi đã hiểu cái chúng ta đối mặt không chỉ là khổ nạn và giày vò, cũng không chỉ là bi thương và sợ hãi, chúng ta còn nhiều lựa chọn khác. Đây không phải trốn tránh, mà là sau khi trải qua đau khổ càng cần quý trọng hy vọng hơn, chứ không phải quên đi hy vọng. Tôi luôn cho rằng mình đã chết trong chiến tranh từ lâu rồi, nhưng lại không ý thức được, chết đi không phải tôi toàn bộ, tôi không phải anh lính chết trận, chỉ để lại một số thứ ở nơi đó.

Những chuyện đã qua xứng đáng để tôi hồi tưởng, nhưng không đáng để tôi bị ràng buộc.

Hai hôm nay, dù chỉ là khoảng thời gian ngắn ngủi, chúng ta không nói chuyện được nhiều nhưng các anh là những người đầu tiên giúp tôi thử giải bày, có lẽ nó không hoàn chỉnh, có lẽ nó không hệ thống, nhưng đối với tôi như vậy là đủ rồi, tôi đã mang gánh nặng này trên vai quá lâu, cảm ơn các anh đã giúp tôi đặt nó xuống, tôi chưa bao giờ tỉnh táo như bây giờ, dù là quá khứ hay tương lai. Suốt một thời gian dài, tôi đã quên mất thế giới này rất rộng lớn, dù là tinh thần hay sức mạnh; quên mất rằng thế giới này rất hệ thống, dù là tín ngưỡng hay chủng tộc; quên mất rằng thế giới này có rất nhiều lựa chọn, dù là tình cảm hay cuộc sống.

Cuối cùng tôi đã hiểu, không phải tôi chẳng còn lựa chọn nào khác.

Cảm ơn các anh đã giúp tôi hiểu được câu nói: ‘Ý nghĩa của sinh tồn nằm ở chỗ bạn được lựa chọn.’

Đã đến lúc tôi đưa ra lựa chọn mới rồi.

Bạn của các anh, Martin Dương”

Tôi đọc đi đọc lại email này mấy lần, rồi ôm máy tính bàng ngối ngẩn ra.

Không biết bao lâu sau, điện thoại đổ chuông. Tôi sực tỉnh, tìm điện thoại.

Là cộng sự.

“Anh đọc email đó chưa?”

Tôi: “Đọc rồi.”

Cộng sự: “Ừ, chính lúc đọc xong email tôi mới tỉnh táo lại.”

Tôi: “Tôi có thể hiểu...”

Cộng sự: “Điều mấu chốt hơn là tôi hiểu ra một chuyện.”

Tôi: “Chuyện gì?”

Cộng sự: “Bao lâu nay tôi cho rằng tất cả mọi việc đều có nguyên nhân hình thành từ tâm lý, vì tôi tinh thông lĩnh vực này, nên có thể hiểu được, có thể giải quyết, có thể nhìn thấu, có thể biết được toàn bộ nhờ phân tích

và kinh nghiệm, từ đó tôi cho rằng không có gì xứng đáng để tôi tập trung đầu tư cả, dù là nhiệt tình hay trạng thái. Bởi vậy tôi mới có thái độ tiêu cực và phàn nàn ca cẩm không đâu như thế. Thật ra tất cả đều là vấn đề ở tôi thôi, giống như những điều anh nói với tôi lúc đi nghỉ ấy, tất cả đều rất ổn, chỉ có tôi không ổn, vì vậy tôi đã cho rằng tất cả đều có vấn đề.”

Tôi: “Thế bây giờ thì sao?”

Cộng sự: “Giờ tôi hiểu rồi, anh không thể tưởng tượng được tôi chán động thế nào đâu, ý tôi là đối với tôi... Gặp mặt nói chuyện đi, giờ anh đang ở phòng khám hay ở nhà?”

Tôi: “Nhà.”

Cộng sự: “Tôi tới tìm anh ngay đây, tôi muốn nói chuyện thật từ tởm với anh.” Không đợi tôi trả lời anh ấy đã cúp máy.

Nửa tiếng sau anh ấy xuất hiện trước cửa nhà tôi.

Hôm đó chúng tôi nói chuyện rất lâu, gần một đêm.

Buổi sáng hai hôm sau.

Lúc đứng trước cửa phòng khám rút chìa khóa, tôi mới phát hiện cửa không khóa.

Đẩy cửa ra, tôi thấy cộng sự đang ngồi trên ghế sofa trong phòng đợi, lật giờ tạp chí với vẻ mặt lười nhác mọi ngày.

Tôi vừa treo áo khoác lên giá áo vừa hỏi: “Anh không ngủ cả đêm hay lại rối loạn đồng hồ sinh học đấy?”

“Không phải, tôi ngủ rất ngon, trời chưa sáng đã tỉnh rồi.” Anh ấy chẳng buồn ngẩng lên, tiếp tục lật tờ tạp chí trong tay.

Tôi: “Hiếm thấy đấy, có phải...” Điện thoại trên bàn đổ chuông.

Cộng sự biếng nhác vươn người nghe máy: “A lô?”

Tôi ngồi xuống sofa chéch chếch phía đối diện, nhìn anh ấy.

Anh ấy ngẩng lên khẽ cười không nhìn tôi, gật gật đầu sau đó nói: “Đừng, chúng tôi về rồi.”

Bốn - Cơm nguội

“... Thế nên người bạn đó nói các anh có thể giúp tôi...” Dù nói vậy nhưng ánh mắt cô gái vẫn có phần ngờ vực.

“Việc này...” Cộng sự gật đầu. “Có giúp được hay không để tính sau, cô còn chưa trao đổi gì với chúng tôi mà, cô có thể nói qua về tình hình của mình không? Hoặc cô cần chúng tôi giúp như thế nào?”

“Tôi...” Cô gái cắn môi dưới như đang nghĩ ngợi.

Mười phút trước, cô gái cao ráo, bé ngoài nhả nhận này tìm tới phòng khám, sau vài phút hàn huyên ngắn ngủi, cô ấy tâm sự được một người bạn giới thiệu đến đây. Giọng cô ấy dịu dàng nhẹ nhàng, chậm rãi từ tốn, nghe rất khê nhưng lại rõ ràng, vừa nhìn đã biết là người có nền tảng giáo dục tốt, lớn lên trong yên ổn. Tôi và cộng sự khá thích kiểu khách hàng này. Phần lớn trong số họ thường nảy sinh vấn đề do một vài chuyện nhỏ nhặt trong cuộc sống nên rất dễ giải quyết. Trẻ hơn chút nữa, thiếu từng trải hơn chút nữa càng tốt, vì căn nguyên bệnh tâm lý rất nông, phân tích, xử lý tương đối đơn giản.

“Hơi không nhấn tâm thu tiền của họ.” Cộng sự thường nói vậy nhưng cũng chỉ nói vậy thôi, thực tế vẫn thu chẳng bớt đồng nào.

Cô gái nghĩ ngợi một hồi rồi ngẩng lên nhìn cộng sự: “Ừm... tôi muốn biết có cách nào giúp tôi để được người khác thấu hiểu hơn không, để họ hiểu tôi dễ dàng hơn ấy?”

“Hả?” Anh ấy không hiểu. “Xin lỗi, tôi không hiểu ý cô.”

Cô gái: “Ý tôi là, mọi người hay nói tôi khó hiểu... như vậy... ừm... rất không tốt, có thể giúp tôi để được người khác thấu hiểu hơn không?”

Cộng sự: “Mọi người mà cô nói có điểm gì đặc biệt không?” Khả năng nắm bắt vấn đề cốt lõi trong vài câu từ của anh chàng này thật khiến người ta nể phục.

Cô gái: “Ừm... một số người đàn ông...”

Cộng sự: “Những người đàn ông như thế nào?”

Cô gái: “Bạn trai... ừm... bạn trai cũ...” Cô ấy nhìn chúng tôi vẻ hơi bất an.

Cộng sự để ý tới điều này. “Ừm...” Anh ấy gật đầu. “Đầu tiên, tôi xin được giới thiệu rõ hơn, tôi là nhà phân tích tâm lý. Còn đây...” Nói rồi anh ấy chỉ tôi. “Là nhà thôi miên. Thông thường lần đầu tiếp xúc khách hàng hai chúng tôi đều có mặt, nếu cần thôi miên sẽ đỡ mất thời gian trao đổi, tôi không phải truyền đạt lại nữa. Nhưng nếu cô cảm thấy khó nói, kiên quyết chỉ kể với một mình tôi cũng không sao, anh ấy có thể tránh mặt, cô thấy thế nào?”

Cô gái: “Không, không, chẳng có gì khó nói cả, tuy có nhiều bạn trai cũ nhưng tôi không phải người bừa bãi, tôi không có ý đó, chẳng có gì phải tránh né cả.”

Cộng sự: “Vậy cô có phiền nếu tôi ghi hình không?”

Cô gái: “Ừm, được. Nhưng các anh sẽ bảo mật...”

Cộng sự: “Chuyện này cô yên tâm, ghi hình là để...” Anh ấy vừa giải thích vừa nhìn tôi. Tôi biết ý, đứng dậy lấp máy quay, sau đó bẻ ghế ngồi chéo phía sau cô gái để tầm nhìn của cô ấy không có tôi. “... Cô không cần lo lắng bị lộ thông tin cá nhân đâu... Được rồi, giờ cô có thể nói rõ đánh giá của các bạn trai cũ về cô chưa?”

Tôi lặng lẽ nhấn nút điều khiển máy quay.

“Ừm...” Cô gái nghiêng đầu, tôi có thể nhìn thấy cô ấy lại cần môi dưới, do dự mấy giây. “Họ lúc nào cũng cảm thấy tôi không cởi mở, không thật sự dành tình cảm cho mối quan hệ với họ. Ý tôi không phải thiếu cởi mở chuyện kia... chỉ thuần túy là trong tình cảm thôi. Lúc nào họ cũng nói tôi không đủ quan tâm, thậm chí còn cho rằng tôi chỉ giả bộ.”

Cộng sự: "Thực tế cô có dành tình cảm cho các mối quan hệ đó không?"

Cô gái: "Lần nào tôi cũng nghiêm túc, không như họ nói."

Cộng sự: "Vậy tại sao cô còn tới tìm chúng tôi?"

Cô gái: "Vì... tôi cảm thấy nếu tận mấy người... đều nói như vậy, liệu có phải tôi đã quá kín đáo trong một số phương diện không, tôi muốn hỏi xem có cách nào để thay đổi không."

Cộng sự: "Tính cách thuộc về cá nhân, có lẽ chúng tôi thay đổi được, nhưng thường chúng tôi không làm vậy, vì sự thay đổi đó là áp chế tâm lý, nó sẽ phản tác dụng."

Cô gái: "Ừm... không còn cách nào khác sao?"

Cộng sự cười: "Có, nhưng giờ tôi chưa chắc chắn, tôi cần biết nhiều hơn. Nghĩa là..." Anh ấy dừng lại, nhìn cô gái, ánh mắt dò hỏi.

Cô ấy nhìn cộng sự, nghĩ một lúc: "Vậy anh hỏi đi."

Cộng sự gật đầu: "Cô từng có bao nhiêu người bạn trai rồi? Tính đến bây giờ."

Cô gái: "Chắc là bảy..."

Cộng sự: "Chắc là? Không chắc chắn à?"

Cô gái: "Chắc chắn, bảy người."

Cộng sự: "Cô bao nhiêu tuổi..."

Cô gái: "Hai mươi chín." Tôi hơi bất ngờ, trông cô ấy nhiều nhất cũng chỉ hai mươi tư, hai mươi lăm tuổi.

Cộng sự: "Tất cả bạn trai cũ của cô đều nói vậy à?"

Cô gái: "Ừm... gần như thế."

Cộng sự cau mày: "Vẫn không thể chắc chắn à?"

Cô gái: "Có người không nói vậy."

Cộng sự: "Mấy người?"

Cô gái: "Hai người."

Cao Minh

Cộng sự: “Nhưng hai người họ cũng không tiếp tục với cô nữa, phải không?” Cô gái gật đầu.

Cộng sự: “Vậy nguyên nhân chia tay là gì? Họ có nói không?”

Cô gái: “Người thứ nhất ra nước ngoài, hai chúng tôi ngày càng ít liên lạc với nhau, cuối cùng chia tay.”

Cộng sự: “Hiểu rồi, yêu xa. Người thứ hai thì sao?”

Cô gái hơi cúi đầu: “Người thứ hai là sếp cũ của tôi... sau đó... sau đó...” Cảm xúc của cô ấy đang thay đổi.

Cộng sự: “Đã có vợ?”

Cô gái: “Không, không, không có, lúc chúng tôi quen nhau, anh ấy đã ly hôn rồi.”

Cộng sự: “Anh ta và vợ cũ có con không?”

Cô gái: “... Ừm... có.”

Cộng sự: “Chia tay vì áp lực từ gia đình cô phải không? Hay nhiều nguyên nhân khác?”

Cô gái im lặng gật đầu.

Cộng sự: “Cuối cùng kết thúc thế nào?”

Cô ấy thở dài: “Coi như kết thúc vì chẳng còn cách nào...”

Cộng sự: “Tại sao lại là coi như? Lẽ nào thực tế...”

“Thực tế đã kết thúc rồi.” Cô ấy ngắt lời cộng sự, đánh mất vẻ dịu dàng, nhã nhặn từ đầu đến giờ, rõ ràng vấn đề nằm ở đây.

“Người bạn trai hẹn hò lâu nhất với cô là người thứ nhất à?” Cộng sự lặng lẽ đổi chủ đề tránh để cô ấy tiếp tục giữ tâm lý chống đối.

Cô gái ngần ngại một lát mới sức tỉnh: “À... đúng, gần hai năm.”

Cộng sự: “Cô có thấy phiền khi nói về anh ta không?”

“Anh ấy...” Cô gái hơi ngừng lại một lát như đang hồi tưởng. “Thật ra ban đầu đến với anh ấy vì lúc mới vào công ty chúng tôi được phân cùng một nhóm, trong nhóm chỉ có hai chúng tôi là người mới nên cảm thấy khá gần gũi. Sau đó... chúng tôi đến với nhau.”

Cộng sự đưa mắt nhìn tôi, tôi cũng để ý thấy, cô ấy không miêu tả người yêu cũ mà chỉ giải thích vì sao hai người đến với nhau, chứng tỏ cô ấy không đánh giá cao anh ta lắm.

Cộng sự: “Ừm, vậy anh ta là người thế nào?”

Cô gái: “Anh ấy khá cởi mở, vui vẻ, bề ngoài lẫn tính cách đều vậy, kiểu đàn ông rất được phụ nữ yêu thích.”

Cộng sự: “Vậy ngoài người thứ nhất và người thứ hai, những người khác thì sao? Họ như thế nào? Có nét nào giống nhau không?”

Cô gái: “Có lẽ do tính chất công việc, những người tôi tiếp xúc đều kiểu khá điềm đạm, không có... ừm... kiểu...”

Cộng sự: “Quá trẻ?”

Cô gái: “Ừm, đúng.”

Cộng sự yên lặng, liếm môi, tôi biết đây là biểu cảm của anh ấy trước khi quyết định mạo hiểm:

“Thật ra cô thích người đàn ông thứ hai nhất, phải không?”

Quả nhiên!

Cô gái ngồi đó không nói gì.

“Anh ta là người khiến cô động lòng nhất, phải không?” Cộng sự không cho cô ấy thời gian trốn tránh. “Cô cảm thấy hầu hết mọi mặt anh ta đều tốt, trừ một điểm, đó là con của anh ta với vợ cũ, phải vậy không?”

Cô gái vẫn không nói một lời.

Cộng sự: “Có phải sau khi dành tất cả tình cảm cho mối quan hệ này cô mới biết anh ta đã có con?”

Dù không nhìn thấy gương mặt cô gái, tôi vẫn đoán được vẻ mặt cô ấy lúc này.

Chúng tôi đều yên lặng chờ đợi.

Mấy phút sau cô ấy ngẩng lên, giọng rất khê: “Anh nói đúng, đúng là như vậy. Ban đầu tôi không biết chuyện, anh ấy cũng chưa từng nhắc tới, lúc đó chúng tôi đã hẹn hò được một thời gian rồi, thỉnh thoảng anh

ấy có qua ở nhà tôi vì tôi sống một mình... Một lần anh ấy nhận được cuộc điện thoại lúc nửa đêm, mẹ anh ấy gọi... Anh ấy vội bật dậy, trước khi đi mới nói tôi biết con trai anh ấy bị ốm, đang trên đường tới bệnh viện, khi ấy... khi ấy tôi... anh ấy chưa từng kể về cuộc hôn nhân trước chứ đừng nói tới chuyện đã có con... Tôi... tôi không biết nên làm thế nào... anh ấy đi rồi tôi cũng mất ngủ, lòng dạ rối bời." Nghe như cô ấy đang khóc.

Cộng sự xoay người rút hai tờ khăn giấy, nghỉ một lát rồi cầm cả hộp khăn giấy đặt cạnh cô gái.

"Cảm ơn anh." Cô gái rút khăn giấy bóp trong tay. "Sau hôm đó, tôi đã nói chuyện với anh ấy, nhưng... cuối cùng... anh biết rồi đấy."

Cộng sự gật đầu: "Sau đó cô chuyển bộ phận hay chuyển việc?"

Cô gái lau nước mắt: "Tôi chuyển việc, tới ngân hàng khác."

Cộng sự: "Thật ra cô cũng biết vấn đề nằm ở đâu mà phải không? Là từ người thứ hai."

Cô gái: "Tôi biết, nhưng... những người sau... tôi không giấu giếm điều gì, kể cả chuyện tôi vừa kể với anh, tôi đều thẳng thắn, cũng rất nghiêm túc, lần nào cũng thế, nếu không quên được chuyện cũ, tôi đã chẳng thử bắt đầu mối quan hệ mới. Nhưng... họ đều cho rằng tôi vẫn còn giấu giếm, vẫn... không... thật sự không phải như vậy, tôi thừa nhận mình từng... từng... thất bại và bị đá kích, nhưng tôi đã dành toàn bộ tình cảm còn lại để đổi lấy một trái tim chân thành... tôi không biết mình đã làm gì sai, họ đều..." Cô ấy cúi xuống nức nở.

Cộng sự nhìn tôi về mặt không chút cảm xúc, anh ấy có vẻ không biết phải làm sao.

Đợi cô gái bình tĩnh lại, cộng sự mới mở lời: "Có phải vì mỗi người có cách hiểu khác nhau về vấn đề tình cảm không? Những chàng trai cô từng quen đều cùng một kiểu người à? Ý tôi là tính cách ấy."

Cô gái nghĩ ngợi: "Ban đầu tôi cũng nghĩ vậy, nhưng tính cách họ không hề giống nhau... Tôi từng hỏi bạn mình, họ cũng không rõ vì sao, nên tôi cảm thấy có lẽ vấn đề thật sự là do tôi." Cô ấy khẽ khịt mũi. "Sau

đó, như tôi đã nói, một người bạn rất tốt của tôi giới thiệu các anh. Cô ấy nói có người sẽ vô thức che giấu nội tâm mình đi sau khi chuyện tình cảm thất bại... phải vậy không?”

Cộng sự cau mày: “Ừm... có khả năng, nhưng giờ vẫn chưa thể chắc chắn... Cô cảm thấy sau khi chia tay người đàn ông thứ hai, bản thân cô có thay đổi gì không? Ví dụ một chi tiết trong cuộc sống hoặc mơ những giấc mơ trước kia chưa từng thấy?”

Cô gái yên lặng một lúc: “Không có gì đặc biệt cả... Nhưng tôi thừa nhận thời gian đó rất khổ sở, vì... anh biết đấy, tôi khó bình tĩnh lại được, bởi vậy mới nghỉ việc. Khoảng một tháng sau, tôi cảm thấy ổn hơn, mọi thứ bắt đầu quay trở về quỹ đạo. Khoảng năm sau tôi quen một người đàn ông trong đoàn du lịch... nhưng mới được mấy tháng, anh ấy tìm tôi nói chuyện, chúng tôi chia tay. Sau đó có mối quan hệ nhờ bạn bè giới thiệu, có mối quan hệ do công việc, nhưng đều không lâu dài, tôi chẳng biết mình sai ở đâu, hôm trước vẫn còn bình thường, hôm sau... Tôi thật sự không biết tại sao họ lại nói như vậy.”

Cộng sự nghĩ ngợi một lát: “Họ đều nói trước mặt cô à?”

Cô gái: “Không, có người qua điện thoại, cách đây không lâu... chính là người cuối cùng ấy, viết một email rất dài cho tôi.”

Cộng sự: “Nhưng cô không đau lòng như đối với người đàn ông thứ hai, đúng không?”

Cô gái thở dài: “Đây là hai chuyện khác nhau...”

Cộng sự: “Ồ? Ý cô là tình cảm khác nhau?”

“Không, không, vì chưa sâu sắc như thế, mới chỉ bên nhau một thời gian ngắn, nên... Nhưng tôi không hiểu tại sao họ đều nói vậy, lẽ nào... tôi có vấn đề gì thật?” Cô ấy cúi đầu. “Nếu không tôi đã chẳng tới tìm các anh giúp đỡ.”

Cộng sự gật đầu: “Ừm, tôi biết rồi.”

Sau khi cô gái ra về, cộng sự vào phòng thôi miên, cầm cốc nước đứng gần cửa sổ, ngắm người tựa bàn.

Tôi: “Sao thế? Khó xử lý à?”

Anh ấy lại ngấn ra mấy giọt rồi lắc đầu.

Tôi: “Thế có chuyện gì? Hình như tâm trạng anh không vui.”

“Tất nhiên rồi, vô vị chết đi được! Cô ấy đã gần ba mươi, sao còn bán khoăn mấy chuyện tình cảm như thiếu nữ mới lớn vậy?” Anh ấy có vẻ mất kiên nhẫn.

“Chắc do cô ấy liên tục gặp thất bại trong chuyện tình cảm?” Tôi gấp cuốn sổ trong tay lại, ngẩng lên nhìn anh ấy. “Là người khác thì cũng suy sụp thôi, hết lần này đến lần khác như vậy.”

Anh ấy thờ dài, đặt cốc nước xuống, ngồi phịch lên ghế sofa, lẩm bẩm: “Chúng ta trả lại tiền cho cô ấy đi, tôi không thể chịu nổi kiểu khách hàng như thế này.”

Tôi: “Không coi đây là thách thức à?”

Cộng sự: “Vụ này chẳng tính là thách thức được, vấn đề tình cảm là nút thắt không thể cởi được, phiền lắm!”

Tôi phì cười: “Anh không thể dịu dàng hơn với phụ nữ được à?”

Cộng sự tuyệt vọng nhìn trần nhà chằm chằm: “Tôi chỉ dịu dàng với tiền...”

Tôi: “Anh đấy...”

Cộng sự thờ dài rồi nhắm mắt lại: “Có thể nghe hết câu chuyện đã là kiên nhẫn lắm rồi, anh biết không hả? Nãy lúc cô ấy khóc tôi suýt bùng nổ... haizz... không thể chịu đựng nổi... cứ như phim truyền hình ấy...”

Tôi: “Nhìn cô ấy khóc tôi cảm thấy rất đáng thương.”

Cộng sự: “Tôi không thấy thế.”

Tôi: “Anh nghĩ mà xem, cô ấy nói đã dành toàn bộ tình cảm còn lại để đổi lấy một trái tim chân thành, hơn nữa...” Tôi để ý thấy cộng sự đột nhiên mở mắt ra, bèn hỏi: “Sao thế?”

Anh ấy ngồi phất dậy, ngấn người nhìn về phía trước, lẩm bẩm điều gì đó.

Theo thói quen tôi giữ yên lặng.

Một lúc sau, cộng sự mới ngập ngừng quay sang nhìn tôi: “Này... tôi cảm thấy... hình như đã phát hiện ra manh mối...”

“Hả? Thật sao?”

Anh ấy ngẫm nghĩ rồi gật đầu: “Băng ghi hình đâu? Để tôi xem lại lần nữa, nhanh lên, ngay bây giờ!”

Trong quá trình xem, anh ấy không tua lại cũng chẳng tua nhanh, ngồi xem không nói một lời, cắn ngón tay từ đầu đến cuối.

Đoạn băng kết thúc, anh ấy vẫn cau mày giữ nguyên tư thế, tôi rối rắm một hồi rồi hỏi:

“Anh...”

Anh ấy ngẩng lên nhìn tôi, nghĩ ngợi: “Tôi cần xác định lại một chút... anh có thân với người bạn giới thiệu cô ấy tới đây không?”

Tôi: “Chỉ là bạn bè bình thường, sao vậy?”

Cộng sự: “Anh có số điện thoại của cô ấy không?”

Tôi: “Có. Anh gọi hay tôi gọi?”

Cộng sự: “Anh gọi, tôi nói chuyện.”

Tôi gọi điện thoại, giải thích vắn tắt rồi giới thiệu cộng sự, nhấn nút mở loa ngoài.

Trong suốt quá trình nói chuyện, cộng sự luôn có vẻ lơ đãng.

Cộng sự: “... Vậy cô ấy không bắt cả hai tay chứ?”

Đầu dây bên kia: “Hả, không đâu, cô ấy không phải kiểu người như thế.”

Cộng sự: “Cô ấy là kiểu người như thế nào?”

Đầu dây bên kia: “Ừm... bình thường khá tốt, hơi hướng nội, nhưng vẫn tốt.”

Cộng sự nhìn tôi: “Nói thế khác gì không nói... Thế này đi, nếu phải phân định thật rạch ròi, cô ấy là người hướng nội hay hướng ngoại? Hoặc mơ hồ hơn, cô ấy thiên về bên nào?”

Đầu bên kia điện thoại: “Chắc là... hướng nội, thiên về hướng nội.”

“Ừm...” Cộng sự gật đầu, lơ đãng lấy bút và sổ bắt đầu vẽ hình người.

“Này cô có nói một người bạn trai cô ấy từng hẹn hò do cô giới thiệu phải không? Anh ta là người thế nào?”

Đầu dây bên kia: “Anh ấy OK về mọi mặt... ừm... điều kiện khá tốt, không chỉ ngoại hình, cả bối cảnh gia đình nữa, nhưng tính cách hơi hướng nội.”

Cộng sự: “Anh ta đề nghị chia tay à?”

Đầu dây bên kia: “Đúng vậy, tôi có hỏi anh ấy chuyện là thế nào, anh ấy nói ừm... cảm thấy đối phương không thật sự dành tình cảm cho mối quan hệ này, cứ khi gần khi xa, nên đành chia tay.”

Cộng sự: “Thế cô ấy thì sao? Cô có hỏi không?”

Đầu dây bên kia: “Có, cô ấy nói mình đã rất nghiêm túc, dành nhiều tình cảm, chẳng biết tại sao đối phương lại như vậy.”

Cộng sự: “Cô nghĩ sao?”

Đầu dây bên kia: “Tôi... các anh sẽ không nói lại với cô ấy chứ?”

Cộng sự dừng bút nhìn điện thoại: “Cô yên tâm, hãy tin chúng tôi, tất cả những điều cô nói chúng tôi sẽ không kể lại với bất cứ ai, đạo đức nghề nghiệp không cho phép chúng tôi làm như vậy.” Nói xong lại cúi đầu tiếp tục vẽ người.

Cô gái ở đầu dây bên kia ngập ngừng mấy giây: “Ừm... tôi cảm thấy... cũng không nói rõ được... chắc là... ừm... chắc do cô ấy không bao giờ từ chối, luôn cười mở đón nhận, ý tôi là về phương diện tình cảm. Nhưng... cứ có cái gì đó không thể nói rõ ra, tôi không diễn tả được... bảo cô ấy còn giữ mình, cũng không phải. Nói cô ấy không coi trọng mối quan hệ, hình như cũng chẳng phải, tóm lại vẫn có phần bất thường. Tôi từng gặp cô ấy lúc ở bên người đàn ông đã ly dị kia, cô ấy không như thế... Nhưng nếu anh hỏi tôi vấn đề nằm ở đâu, tôi không nói rõ được... Chà... chắc tôi cũng chẳng thể nói rõ... Nhìn vào mắt cô ấy là biết có chuyện, nếu tôi nói cô ấy không thật sự dành tình cảm cho mấy người bạn trai

sau, các anh hiểu được không?... Chắc các anh thấy tôi nói khó hiểu lắm nhỉ?”

“Không, hoàn toàn ngược lại, tôi hiểu rồi, cảm ơn cô.” Nói xong cộng sự ngẩng lên, ra hiệu tôi có thể kết thúc cuộc gọi.

Tôi tiếp lời, hàn huyên mấy câu rồi tắt máy.

Cộng sự không nói gì mà xoay cuốn sổ đây về phía tôi. Anh ấy vẽ một hình người, dưới cẳng chân đứng đầy nước, còn phía trên trống không.

Xem một lúc, tôi đặt cuốn sổ xuống: “Nghĩa là sao?”

Cộng sự: “Tự nhiên tôi cảm thấy vô vị, không muốn nói nữa, chuyện này chán thật đấy.”

Nhìn về mặt anh ấy, tôi cười cười, không hỏi thêm. Anh ấy không nói nhưng về cơ bản tôi cũng biết cô gái này gặp chuyện gì, vấn đề là phải đánh thức cô ấy bằng cách nào.

Một tuần sau.

Cô gái đến phòng khám, cộng sự chỉ toàn nói những vấn đề không quan trọng. Tôi biết anh ấy đang tìm cách xóa bỏ cảm giác xa lạ, ngăn cách sau một tuần không gặp nên cũng chẳng ho he gì, tiếp tục tìm bức tranh anh ấy vẽ hôm trước, nghĩ xem anh ấy định nói gì với cô gái.

Sau một hồi nói đông nói tây, cuối cùng cộng sự cũng đi vào chủ đề chính.

“Cô đang thử tìm bạn trai mới à?” Anh ấy hỏi.

Cô ấy cười khê rồi lắc đầu.

Cộng sự: “Tại sao?”

Cô gái: “Tôi cảm thấy nên làm rõ mình có vấn đề gì trước đã, nếu không sợ là người tiếp theo vẫn sẽ... Tôi không muốn tiếp tục như vậy nữa.”

Cộng sự nhìn cô gái một lúc: “Cô thật sự không muốn tiếp tục như vậy nữa?”

Cô gái ngẩng lên nhìn cộng sự: “Anh nghĩ là tôi thích như vậy à?”

Cộng sự: “Tuần trước tới cô nói hy vọng bản thân dễ hiểu hơn, để người khác thấu hiểu hơn, phải không?”

Cô gái bần khoản nhìn cộng sự rồi gật đầu.

Cộng sự: “Cô không phiền nếu xem lại đoạn ghi hình ngày hôm đó chứ?” Cô gái do dự một chút rồi gật đầu.

Cộng sự lấy chiếc laptop trên giá, tìm được đoạn ghi hình.

Trên màn hình, cô gái hơi nghiêng đầu, cắn môi do dự mấy giây: “Họ lúc nào cũng cảm thấy tôi không cởi mở, không thật sự dành tình cảm cho mối quan hệ...”

Cô gái yên lặng nhìn màn hình, cộng sự đứng bên cạnh, quan sát bằng ánh mắt lạnh nhạt cố hữu. Một lúc sau, hình ảnh chạy đến đoạn cô ấy rơm rớm nước mắt nói: “... tôi thừa nhận mình từng... từng... thất bại và bị đá kích, nhưng tôi đã dành toàn bộ tình cảm còn lại để đổi lấy một trái tim chân thành...” Cộng sự nhấn nút tạm dừng.

Cô gái quay lại nhìn cộng sự vẻ khó hiểu: “Sao thế?”

Cộng sự rất nghiêm nghị: “Cô nói ‘tình cảm còn lại’, đúng không? Là còn lại chứ không phải hoàn toàn mới à?”

Cô gái ngẩn người.

Cộng sự tựa vào bàn, khoanh tay, khế cau mày, nhìn cô gái một lúc lâu mới mở lời, tốc độ nói rất chậm:

“Tôi cho rằng hoa rụng rồi lại nở, tôi cho rằng đông đi xuân lại tới, tôi cho rằng trăng khuyết rồi trăng lại tròn. Đáng tiếc có người không nghĩ như vậy. Có thể nhận được 100% tình cảm là rất may mắn, còn dành trọn 100% tình cảm lại cần dũng khí. Bởi dành trọn chưa chắc đã nhận được hồi đáp, biết đâu chỉ là sai lầm thôi. Nhưng nếu vì vậy mà dằn đo, tính toán, không chịu tiến về phía trước, chẳng phải rất đáng buồn, thậm chí đáng sợ sao? Nếu tôi nói với cô ‘Chúng ta trao đổi đi, anh dành tình cảm còn lại của mình đổi lấy trái tim chân thành của em’, cô có chấp nhận không? Cô nghĩ đó là gì? Là tình cảm sao? Dù tôi không nói ra, chắc chắn cô cũng cảm nhận được, đúng không? Vì tình cảm là thứ có thể cảm nhận được. Bởi vậy những người bạn trai cũ sau khi hẹn hò với cô một

thời gian mới lựa chọn rút lui... vì họ không cảm nhận được trái tim của cô... Tôi rất muốn hỏi cô, chúng ta lấy cái gì để yêu? Rốt cuộc chúng ta yêu vì thứ gì?"

Cô ấy lại ngăn người một lúc lâu, mấy lần định nói nhưng chẳng thốt nên lời.

Cộng sự: "Tình cảm cơm thừa canh cặn liệu có thể khiến ai động lòng? Cô chắc chắn như vậy là chân thành chứ? Hay cô gọi nó là trưởng thành? Nhưng tôi không nghĩ vậy đâu. Trái qua mưa gió, vẫn mang trong mình trông đợi và hy vọng ban đầu, vẫn có thể giữ được trái tim thuần khiết mới là trưởng thành, đúng không? Tất nhiên có thể cô không nghĩ vậy, nhưng chắc chắn tình cảm không phải phần còn sót lại. Tình cảm thật sự sẽ không bao giờ bị hao mòn, không bao giờ khô cạn." Anh ấy thả tay ra, từ từ ngồi xuống trước mặt cô gái, chăm chú nhìn vào mắt cô ấy, giọng rất nhẹ. "Nhan sắc sẽ già nua, thân hình sẽ thay đổi, giọng nói sẽ trầm xuống, thứ có thể khiến chúng ta tiếp tục yêu là gì? Là tư tưởng đồng điệu, không phải vậy sao? Giao lưu ở cùng một không gian, rung động ở cùng một tần số, thăng hoa ở cùng một thời điểm, sôi sục ở cùng một nhiệt độ, bùng cháy ở cùng một đỉnh điểm, hạnh phúc biết bao. Thứ chúng ta cần là cảm giác, là cảm giác. Không dùng trái tim để cảm nhận, sao có được cảm giác yêu đương? Không đối xử nhiệt tình, chân thành với đối phương, sao có thể kỳ vọng hồi đáp tương tự?"

Cô gái nhìn cộng sự, như vừa tỉnh giấc mộng.

Cộng sự vẫn nhìn chăm chú vào mắt cô gái: "Nhiều năm trước, tôi có một người bạn từng viết chung một cuốn sách với chồng cô ấy, đến giờ tôi vẫn nhớ người viết lời giới thiệu cho cuốn sách đã viết một câu như thế này: '... Những câu chữ giống như hai bàn tay nắm chặt lấy nhau.' Đó mới là thứ chúng ta cần."

Cô gái rơm rớm nước mắt, gạt đầu.

Cộng sự từ từ đứng dậy, hai tay rút túi quần, vẫn nhìn cô gái không rời mắt: "Được rồi, nếu có thể tôi muốn hỏi lại lần nữa, chúng ta dùng thứ gì để yêu? Rốt cuộc chúng ta yêu vì cái gì?"

Sau khi cô gái ra về, tôi quay lại phòng thôi miên, bậc thầy tình yêu đang bận kéo rèm cửa lại.

Tôi: “Đoạn cuối anh nói rất... copy ở đâu vậy?”

Tôi: “Đâu, tôi phát huy tại chỗ đấy.”

Tôi: “Hả? Thật á?”

Anh ấy quay lại gật đầu, vẻ rất nghiêm túc.

Tôi: “Được thôi... đoạn đó... tôi cảm thấy... anh cứ như cao thủ tình trường...”

Cộng sự không đáp lời, kéo ghế ngồi xuống, gác chân lên bàn vẽ rất lắc cắc, gương mặt bình thản nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tôi: “Những hành động của anh lúc này cũng có ý nghĩa đặc biệt riêng phải không?”

Cộng sự gật đầu.

“Đừng nói, để tôi nghĩ xem nào.” Yên lặng vài giây tôi hỏi. “Tuy lập luận của anh đã lật đổ nhận thức và thái độ trước đây của cô ấy đối với tình cảm, nhưng lúc đó anh đang ngồi xồm ngược nhìn lên, mục đích là để hạ thấp sự bài xích của cô ấy đối với chuyện này. Khi cần khẳng định lại những điều vừa nói, anh đã đứng dậy đối mặt với cô ấy, ánh mắt nhìn xuống, để cô ấy từ bỏ hằn ý định chất vấn. Phải không?”

Cộng sự quay lại nhìn tôi cười: “Không hổ là cao thủ thôi miên, biết rất rõ mấy trò vật vãnh này.”

Tôi cảm cốc nước lên: “Nhìn thì nhìn ra, nhưng tôi không nhớ có thể dùng cách này... Anh mà nói nhiều chút nữa, chắc chắn cô ấy sẽ yêu anh đấy... Hoặc cô ấy đã yêu anh rồi.”

Anh ấy chẳng buồn bận tâm câu bông đùa của tôi, tiện tay cầm một cuốn tạp chí lên lật bừa: “Anh có nhận ra không, rất nhiều người gặp vấn đề tương tự trong chuyện tình cảm.”

Tôi: “Ý anh là đầu tư tình cảm á?”

“Ừ, chỉ dành chút cơm thừa canh cặn nhưng lại muốn có được tất cả.” Anh ấy lật tạp chí soạt soạt.

Tôi: “Thật ra... rất nhiều người xung quanh chúng ta đều do dự khi đầu tư tình cảm.”

Cộng sự: “Nên rất nhiều người sống tạm bợ miễn cưỡng, ý tôi là về mặt tình cảm.”

Tôi: “Ừ, công nhận.”

Cộng sự: “Tôi ghét nhất kiểu bản thân không muốn đối mặt nhưng lại bắt ép người khác phải chấp nhận, cái gì mà ‘Em từng bị tổn thương, anh phải nhẫn nại chứ, em rất khó động lòng lẫn nữa, thân xác em ở chỗ anh nhưng cho phép trái tim em thỉnh thoảng được rời xa’, thật rác rưởi.”

Tôi cười: “Anh lại bắt trúng trọng điểm rồi.”

Cộng sự: “Ngu xuẩn hơn là có người lại chấp nhận điều đó, còn ra vẻ khoan dung, dung túng cho những kẻ trốn tránh tiếp tục trốn tránh, người kiếm cơ tiếp tục có cơ. Đồi bèn giả tạo duy trì, tuyệt vọng chờ đợi cái ngày mọi thứ đều sụp đổ.”

Tôi: “Có đến mức thế không? Nhưng hình như chúng ta đã xử lý không ít vụ như vậy.”

Cộng sự: “Ừ, thu thập đủ tư liệu tôi sẽ viết một cuốn sách, đặt bút danh nghe thật nghệ sĩ, kể lại câu chuyện bằng giọng điệu người bị hại, cả cuốn sách toàn bị thương ai oán, chủ yếu miêu tả tâm trạng sau khi bị người khác làm tổn thương, cảm thấy cả thế giới đều có lỗi với mình, rồi kiếm cơ làm tổn thương người khác, gặp ai là tổn thương người đó, không khiến một đồng người tổn thương quyết chẳng chịu thôi.”

Tôi bật cười: “Thế là văn học bị thương à?”

Cộng sự: “Kiểu vậy, chắc chắn sẽ bán chạy.”

Tôi: “Vậy anh định đặt tên cho tuyển tập tổn thương đó là gì?”

Anh ấy đặt tờ tạp chí xuống, ngẫm nghĩ, rồi nhìn tôi vẻ nghiêm túc: “Em già vờ bất lực, tôi già bỏ chẳng nghĩ ngờ.”

Năm - Thế giới một người

“Mơ là gì?” Người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi đang ngồi trước mặt tôi hỏi.

Tôi trả lời thận trọng: “Mơ là một hoạt động tâm lý.”

Anh ấy: “Loại hình hoạt động tâm lý nào?”

Tôi: “Ở cấp độ tiềm thức, có thể quy vào giải phóng tiềm thức.”

Anh ấy: “Vậy rốt cuộc mơ có thật không?”

Tôi: “Ồ... nói đúng hơn, mơ phản ánh hoạt động nội tâm chân thực.”

Anh ấy: “Nghe giọng anh hình như vẫn còn chưa nói hết?”

Tôi không hề ngạc nhiên khi anh ấy nhận ra nên dứt khoát nói thẳng: “Là thế này, có một quan điểm cho rằng mơ giải phóng tiềm thức, mà tiềm thức mới là nguồn cội chỉ đạo hành vi, bởi vậy mơ mới là thật, còn chúng ta là hư ảo.”

Anh ấy gật đầu: “Tôi hiểu, một giải thích trên phương diện lý thuyết.”

Tôi: “Đúng vậy, hiện tại nó mới chỉ đơn thuần là lý thuyết.”

Anh ấy định nói rồi lại ngẫm nghĩ, nhìn tôi vẻ nghiêm nghị: “Nếu giấc mơ chạy ra ngoài thì phải làm thế nào?”

Tôi giạt mình, nhìn cộng sự, anh ấy cũng đang nhìn tôi.

“Anh nói gì?” Tôi sợ mình nghe nhầm.

Ba mươi phút trước, người đàn ông trung niên này tìm tới chúng tôi, bình tĩnh hỏi giá cả tư vấn tâm lý, trả tiền rồi nói chuyện với chúng tôi – mấy hôm nay cộng sự bị viêm họng nên tôi là người tiếp khách.

Ban đầu chủ đề cuộc trò chuyện rất bình thường, đều về cuộc sống, công việc, sở thích, quan điểm cá nhân... Máy phút trước nói về giấc mơ anh ấy đột nhiên bất an. Sau khi anh ấy đặt câu hỏi vừa rồi, tôi cũng bất an theo, với tư cách một người phân tích và giải mã giấc mơ, biết càng nhiều, nghi hoặc lại càng lớn. Đây gần như là căn bệnh chung của tất cả các nhà thôi miên.

"Ý tôi là nếu giấc mơ xen lẫn vào hiện thực thì sao?" Anh ấy lặp lại câu hỏi bằng một cách khác.

Tôi: "Anh... bị lẫn lộn giữa mơ và thực à?"

Anh ấy thở dài: "Tôi sắp không phân biệt được nữa rồi."

Cộng sự nhìn anh ấy đầy hứng thú.

"Nó khiến anh cảm thấy sợ?" Tôi đang suy nghĩ xem nên thôi miên như thế nào.

Anh ấy: "Gì cơ? Giấc mơ á? Không, nội dung giấc mơ không đáng sợ."

"Ồ?" Tôi sững sốt. "Anh vẫn nhớ à?"

Anh ấy: "Đúng vậy, tôi nhớ rất rõ ràng."

Tôi: "Chúng như thế nào?"

Anh ấy: "Ừm... bắt đầu từ một giấc mơ, sau đó tôi sẽ mơ lại nó một cách đứt quãng... Thế này đi, tôi sẽ nói từ giấc mơ đầu tiên."

Tôi mở cuốn sổ đã cầm trong tay rất lâu: "Được."

Anh ấy: "Giấc mơ đầu tiên bắt đầu từ lúc tôi tỉnh dậy. Tôi biết nghe có vẻ hơi quái, nhưng đúng là nó bắt đầu khi tôi tỉnh dậy. Tôi phát hiện xung quanh rất yên tĩnh, không phải yên tĩnh trong môi trường nhỏ, mà là yên tĩnh triệt để, anh hiểu không? Kiểu không có bất cứ tiếng động nào ấy. Hầu như lúc nào chúng ta cũng có thể nghe thấy tiếng động trong nhà, tiếng nước chảy trong ống nước, tiếng thoát nước ở tầng trên, tiếng xe, tiếng người ngoài cửa sổ, cả các tiếng động linh tinh khác nữa, chỉ là có thể chúng ta đã bỏ chúng đi mà thôi. Nhưng trong giấc mơ lúc tỉnh dậy, những tiếng động tôi vừa nhắc đến đều biến mất, vô cùng yên tĩnh, tôi cảm thấy không ổn. Đi một vòng tôi mới phát hiện trong nhà

không có ai khác, vợ tôi, con tôi, bảo mẫu không biết đã đi đâu cả rồi. Nhìn từ cửa sổ ra ngoài sân tiểu khu cũng chẳng có một ai. Tôi cảm thấy rất lạ nên chạy ra ngoài xem. Tiểu khu yên phăng phắc, không một bóng người, tôi bèn chạy ra đường. Anh tưởng tượng được không? Giờ cao điểm buổi sáng những trên đường không một bóng người, có vài chiếc xe dừng bên đường nhưng trong xe chẳng có ai, xe bus dừng ở bến đỗ, cửa mở nhưng trên bến lẫn trong xe đều trống không... Ừm... cảm giác đó... khá kỳ diệu.”

Tôi: “Anh có lo lắng không?”

Anh ấy lắc đầu: “Lo lắng? Không, không hề, tôi còn cảm thấy nhẹ nhõm khó nói thành lời nữa cơ. Tôi không biết tại sao mình lại cảm thấy như vậy, nhưng quá thật rất nhẹ nhõm, thả lỏng. Tôi kiểm tra từng cái xe, nhìn vào cửa sổ từng hộ gia đình, không một ai. Không xác chết, không xác sống, không người ngoài hành tinh, không quái vật, không người máy hủy diệt thế giới, không có bất cứ điều gì bất thường, chẳng có gì cả. Vấn đề duy nhất chính là tất cả mọi người đều biến mất, ngoại trừ tôi. Tôi nhớ rõ lúc đó mình đã có một dự cảm rất kỳ quái: Cả thế giới này, chỉ còn một mình tôi tồn tại. Cảm giác đó vô cùng kỳ diệu... ừm... nói vậy không đúng lắm, nhưng... được rồi, anh hiểu không?”

Tôi nghiêm túc tưởng tượng rồi gật đầu: “Đúng là khá đặc biệt... sau đó thì sao?”

Anh ấy: “Tôi trèo lên một cái xe mở cửa ở ven đường, chìa khóa xe vút ngay trên ghế, rồi lái xe đi một vòng. Trung tâm thành phố, không có người; trung tâm thương mại, không có người; nhà hàng, không có người; rạp chiếu phim, không có người. Ngân hàng, đồn cảnh sát, khu vui chơi giải trí, thư viện, cơ quan chính phủ, sân bay, đều không có người. Chứng thực xong, tôi lái xe tạt vào một cửa hàng nhỏ, lấy nước và một bao thuốc, ngồi ngay ngoài cửa châm thuốc nhìn đường phố vắng tanh... À đúng rồi, tôi đã cai thuốc bảy, tám năm. Tôi châm thuốc, ngán người ngồi đó, rất muốn biết đã xảy ra chuyện gì. Nhưng dù trong tình cảnh như vậy, tôi vẫn chẳng hề cảm thấy sợ hãi. Nghĩ ngợi một lúc lâu, tôi quyết định tiếp tục đi chứng thực, tôi lái xe tới cửa hàng đồ gia dụng lấy rất nhiều dụng cụ rồi ghé qua mấy khu nhà dân, cạy cửa

đi vào, nhà nào cũng trống không, thế giới quả thực chỉ có mình tôi, những người khác chẳng biết đã đi đâu rồi. Tôi tiếp tục lái xe về nhà... ừm... rất kỳ lạ đúng không, trong tình cảnh đó tôi lại chọn về nhà, có lẽ vì quen thuộc chẳng?”

Tôi: “Đúng thế, môi trường quen thuộc giúp người ta cảm thấy an toàn.”

Anh ấy cười: “Tôi về nhà, đi tắm rồi kiểm đồ ăn. Trong lúc đó tôi bật tivi lên xem thử, một số kênh chẳng chiếu gì, nhưng hầu hết các kênh khác đều đang phát sóng. Tôi đoán máy tính đang phát sóng theo thời gian biểu đã được cài đặt sẵn, vì không có bất cứ chương trình nào nhắc tới chuyện mọi người trên thế giới đã đi đâu.”

Tôi: “Anh có thử gọi điện thoại không? Ở trong mơ ấy.”

Anh ấy: “Có, tôi đã gọi cho tất cả những người quen của mình, không ai bắt máy. Rồi tôi lại gọi cho cứu hỏa, cảnh sát, cấp cứu, ngoài hộp thư trả lời tự động, chẳng ai bắt máy.”

Tôi: “Vậy là nước và điện vẫn còn, đúng không?”

Anh ấy: “Vẫn còn.”

Tôi: “Sau khi xác nhận, anh có cảm thấy bất an hay sợ hãi không?”

Anh ấy: “Sợ hãi thì không, nhưng hơi bất an, ừm... bất an là một cảm giác hồ thẹn kỳ lạ, tôi cũng chẳng nói rõ được tại sao.”

“Cảm giác hồ thẹn? Có phải anh cảm thấy chuyện này xảy ra một phần là do mình không? Ý tôi là thế giới trống vắng trong giấc mơ ấy.”
Cộng sự khàn giọng chen vào.

Anh ấy quay sang nhìn cộng sự, nghĩ ngợi: “Có lẽ vậy, tôi thật sự không nói rõ được.”

Cộng sự gật đầu: “Ừm, anh kể tiếp đi.”

Anh ấy: “Ăn xong tôi ngồi nghĩ kỹ xem nguyên nhân vì đâu, nhưng cuối cùng vẫn chịu thua. Không phát hiện ra sự bất thường nào cả... Đúng rồi, tôi còn tới bến tàu điện ngầm nữa, ở đấy cũng chẳng có ai. Sau đó tôi thay quần áo, quyết định đi tìm một ít vũ khí bởi chưa biết chuyện gì sẽ xảy ra, ừm... cũng bình thường đúng không? Trong thành phố khó

tìm được xe tải nên tôi đổi sang xe bus, lái tới cửa hàng gia dụng, lấy một số dụng cụ khoan cắt mang lên xe, rồi tiếp tục lái xe tới cục công an và trụ sở cảnh sát vũ trang.” Anh ấy cười tự giễu. “Trong mơ tôi rất bình tĩnh, phải không?”

Tôi biết rõ nhưng vẫn hỏi: “Sao anh lại nói vậy?”

Anh ấy: “Vì... ừm... vũ khí như súng đạn, tôi cảm thấy chắc sẽ bị khóa, hay ít nhất cũng không dễ lấy, nên tôi mới đi tìm dụng cụ khoan cắt trước... Sau khi tỉnh dậy bản thân tôi cũng cảm thấy rất... anh hiểu chứ?”

Tôi gật đầu: “Ừm, đúng vậy, tư duy logic rất rõ ràng. Sau đó thì sao?”

Anh ấy: “Giấc mơ đầu tiên... kết thúc ở đấy, vì tôi nghe thấy tiếng điện thoại đổ chuông, thật ra là đồng hồ báo thức và tôi tỉnh dậy.”

Tôi: “Từ đó về sau những giấc mơ kiểu này xuất hiện như thế nào?”

Anh ấy: “Hầu hết đều nối tiếp nhau ở một mức độ nhất định, tôi sống một mình, tìm được vũ khí, bắt đầu tích trữ thức ăn, còn tự ý thức biến một căn nhà thành pháo đài.”

Tôi: “Tại sao phải sửa thành pháo đài? Có thứ gì uy hiếp anh à?”

Anh ấy cúi đầu nghiêm túc nhớ lại một lúc: “Tôi không nhớ là có, nhưng tôi sợ sẽ xảy ra chuyện gì, đầu sao những người khác trên thế giới cũng đều biến mất cả, biết đâu có điều gì kỳ lạ tôi chưa phát hiện ra thì sao, để phòng trước vẫn hơn.”

Cộng sự đưa mắt ra hiệu, tôi hiểu ý.

Tôi: “Anh nói về pháo đài của mình đi.”

“Tôi không nhớ cụ thể bắt đầu từ hôm nào.” Anh ấy tựa vào lưng ghế, hai tay đút túi quần nghiêm túc nhớ lại. “Trong một giấc mơ, tôi lái xe đi khắp nơi, tìm được một căn nhà riêng ở vùng ngoại ô. Căn nhà rất chắc chắn, xây bằng bê tông cốt thép. Tôi học kiến trúc nên có thể dễ dàng nhận ra, nó thật sự rất chắc chắn, tương đối ít cửa sổ, lại chỉ xây hai tầng... Sau khi kiểm tra kỹ càng tôi quyết định chọn nó. Ừm... trong mơ khái niệm về thời gian rất mơ hồ, nên cũng không rõ mất bao lâu, tóm lại tôi đã thay đổi căn nhà từng tí một. Đầu tiên, tôi dỡ rất nhiều hàng

rào kim loại ở nơi khác về, cắt từng thanh rào ra làm thành mũi giáo, đổ bê tông rồi chôn xuống đất, chỉ để mũi giáo lộ ra khỏi mặt đất. Có đến cả trăm thanh giáo, tôi nhớ lảng máng phải mất rất lâu mới hoàn thành xong. Sau đó tôi mắc lưới dây kẽm gai chỉ chít giữa các thanh giáo, tôi chuyển bảy, tám chục cuộn lưới dây kẽm gai từ một công trường tới... ở trong mơ."

"Phức tạp thế cơ à?" Tôi ngạc nhiên hỏi.

Anh ấy cười vẻ ngại ngùng: "Ừm, phức tạp vậy đấy, cột bê tông ở đáy giáo đều do tôi tự tay làm, dùng cần cẩu và xe tải hạng nặng vận chuyển, tốn rất nhiều thời gian."

Cộng sự hăng giọng hỏi: "Cả quá trình rất rõ ràng à?"

Anh ấy: "Ừm... đại khái thế, cảm giác gần giống trong phim điện ảnh. Quá trình làm cái đầu tiên rất cụ thể, tỉ mỉ, nhưng những cái tiếp theo bị giản lược... hơi kỳ quái đúng không?"

Cộng sự yên lặng, gật đầu với tôi.

Tôi: "Ừm, sau đó thì sao? Còn gì nữa không?"

Anh ấy: "Tôi đào thêm một đường hào ở ngoài cùng, dẫn đầy nước vào, dưới nước... ừm... phù rất nhiều mảnh thủy tinh và đinh sắt... Liệu tâm lý tôi có hơi vụn vẹo không?"

"Chỉ là mơ thôi mà." Tôi an ủi anh ấy.

Anh ấy cười ngại ngùng như thờ phào nhẹ nhõm: "Tiếp theo tôi bắt đầu cải tạo căn nhà. Cụ thể tôi không nói nữa, chẳng hạn lắp đặt thiết bị giám sát, pin mặt trời và thiết bị trữ điện, thiết bị làm sạch nước và không khí, thiết bị giữ ấm. Tường ngoài được sơn thành màu tối; cửa sổ được cải tạo lại cho nhỏ hơn, toàn bộ cửa đều được gia cố, thêm hàng rào điện; tầng hầm được cải tạo thành kho trữ đồ, tích trữ rất nhiều đồ ăn, nước uống và thuốc men; trong nhà lắp một lớp vật liệu chống cháy... Cuối cùng, tôi chuyển súng và vũ khí đạn dược tới, không nhớ rõ số lượng, nói chung chất đầy một tầng. Cơ bản là vậy."

"Anh học được những kiến thức này từ đâu? Rất nhiều người bình thường chưa chắc đã nghĩ tới." Tôi tò mò nhìn anh ấy.

"Ừm..." Anh ấy cần môi dưới nghỉ ngơi. "Tôi học thiết kế kiến trúc, các kiến thức khác... có lẽ từ phim ảnh và sách vở, tôi không nhớ rõ."

Tôi: "Giờ thì sao? Pháo đài của anh đã cải tạo xong chưa?"

Anh ấy: "Giấc mơ lần trước, tôi đang thử lắp đặt thiết bị bắn tự động trên mái nhà. Nó khá rắc rối, tôi không tìm được vũ khí bắn tự động điều khiển từ xa, nên đành tự chế tạo một số thiết bị điện cơ đơn giản kết hợp với súng... Mục đích của tôi là có thể trực tiếp điều khiển tất cả hỏa lực trên mái nhà khi đang ở dưới tầng hầm."

Những việc người đàn ông này làm trong mơ đều rất logic, rõ ràng, tôi mức nghe không giống giấc mơ mà như chi tiết ngoài đời thật vậy.

Tôi gật đầu: "Quá là giấc mơ hiếm gặp, lại có tính nối tiếp... xảy ra bao lâu rồi?"

Anh ấy: "Hơn ba năm rồi."

Tôi: "Anh có cảm thấy chán chường hay mệt mỏi với những giấc mơ không?"

Anh ấy: "Không hề."

Tôi: "Lúc này anh nói giấc mơ chạy ra ngoài nghĩa là sao?"

Anh ấy: "Ban đầu tôi chỉ nghĩ vậy thôi, vì giấc mơ đó rất thú vị, nhưng một hôm tôi đột nhiên cảm thấy chuyện trong mơ có lẽ... ừm... ý tôi là có thể sẽ thật sự xảy ra..."

Tôi sững người, nhìn anh ấy: "Ý anh nói..."

Anh ấy: "Ban đầu tôi chỉ nghĩ thôi."

Tôi: "Tới mức độ nào?"

Anh ấy: "Tôi nói rồi, tôi học về kiến trúc nên tôi bắt đầu phác thảo lại, thử làm cho những thứ trong mơ... hoàn thiện hơn."

Tôi: "Chỉ thế thôi à?"

Anh ấy: "Không chỉ có thế..."

Tôi: "Như nào?"

Anh ấy: "Tôi bắt đầu chọn một căn nhà... ý tôi là căn nhà có thể cải tạo như trong giấc mơ..."

"Vợ anh biết chuyện này không?" Cộng sự hắng giọng nói chen vào.

Anh ấy: "Cô ấy biết, chúng tôi đã cãi nhau rất nhiều lần vì chuyện này, nên tôi quyết định âm thầm chuẩn bị."

Cộng sự tỏ ra hơi ngạc nhiên: "Anh không..."

Anh ấy: "Đúng vậy, tôi đã tìm một nơi vắng vẻ kín đáo, bắt đầu chuẩn bị."

Cộng sự gãi trán, nhìn tôi rồi hỏi anh ấy: "Trước mắt cải tạo đến đâu rồi?"

Anh ấy: "Tôi đã tìm và thuê được một mảnh đất ở ngoại ô, sau đó dỡ bỏ căn nhà cũ, tự thiết kế rồi xây một căn nhà mới."

Tôi: "Giống như trong mơ?"

Anh ấy: "Đúng vậy."

Tôi nhìn cộng sự, vẻ mặt anh ấy rất hỗn loạn, chúng tôi đều chưa từng gặp trường hợp như thế này trước đây.

Tôi: "Xây xong rồi à?"

Anh ấy gật đầu.

Tôi: "Anh không kiểm súng đạn về thật chứ? Như vậy là phạm pháp."

Anh ấy: "Không, nhưng tôi đã lưu sẵn vị trí rồi. Tôi đã tra cứu xem hiện nay công an, cảnh sát vũ trang trong nước được trang bị những gì, dựa vào tư liệu tìm được để thiết kế và chuẩn bị sẵn nơi cất giữ cùng vị trí lắp đặt súng ống sau khi cải tạo xong trong tương lai."

Cộng sự cau mày nghĩ một lúc rồi hỏi: "Hoàn thiện hết rồi à?"

Anh ấy: "Về cơ bản là vậy, mấy tháng gần đây tôi đang tích trữ đồ ăn và nhiên liệu..."

Cộng sự: "Có vẻ anh đã hoàn toàn chìm đắm vào giấc mơ, vậy tại sao anh lại tới tìm chúng tôi?"

Anh ấy: “Ừm... một hôm, khi đang nghiên cứu trang bị máy móc, tôi đột nhiên cảm thấy mình... dường như... ừm... không được bình thường... Dù sao... ừm... nếu chỉ trong mơ thì ổn, nhưng ngoài cuộc sống hiện thực... cho nên... cho nên tôi... các anh hiểu chứ?”

Cộng sự gật đầu: “Tôi hiểu.”

Cộng sự nhìn tôi, tiễn anh ấy ra cửa rồi ngăn người, uống một hơi hết cả cốc nước lớn.

Tôi quay lại ngồi đối diện cộng sự: “Một vấn đề tâm lý rất độc đáo. Theo kinh nghiệm trước nay của tôi, thông thường giấc mơ kiểu này đều do vấn đề tâm lý tiềm tàng mà chứng cô độc gây ra, nhưng anh ấy thì hoàn toàn ngược lại, liệu có phải cảm giác cô độc đã kích hoạt cơ chế phòng ngự không?”

Cộng sự: “Ý anh là hình thành đảo ngược?”

Tôi: “Đúng vậy.”

Cộng sự: “Ừm... nhưng trong lúc miêu tả anh ấy không thể hiện khoái cảm méo mó, cũng chẳng trong trạng thái hưng phấn bệnh lý, nên tôi cảm thấy khả năng hình thành đảo ngược tương đối thấp. Hay là... thời miên anh ấy?”

Tôi ngạc nhiên: “Thời miên? Nhưng không tìm thấy vấn đề ở đâu thì sao mà thời miên được? Anh tìm ra rồi à?”

“Không...” Cộng sự nắn nắn cổ họng, sắc mặt rất xấu. “Tôi cũng không rõ vấn đề ở đâu, trước mắt chưa tìm ra trọng điểm...”

Tôi: “Thời miên... nếu chỉ thuần túy tái dựng lại thì vô nghĩa... Anh ấy nhớ rõ nội dung trong giấc mơ mà, hơn nữa tôi cảm thấy những điều anh ấy nói khá đáng tin.”

“Ừm...” Cộng sự cau mày nuốt nước bọt về khó khăn.

Tôi: “Sắc mặt anh rất tệ, chắc do tác dụng phụ của thuốc đấy, đầu óc không tỉnh táo. Hay nghỉ ngơi chút đi, khỏe hơn chúng ta thảo luận tiếp.”

Cộng sự: “... Tôi muốn hút thuốc...”

Tôi lắc đầu: “Không được, cố nhịn đi.”

Cộng sự thở dài: “Vậy tôi vào phòng thôi miên ngủ một lúc.”

Anh ấy ngủ suốt ba tiếng, tới tận chiều tối mới dậy.

“Lần tới anh ấy hẹn là bao giờ?” Cộng sự đầu tóc rối bù ra khỏi phòng thôi miên.

Nghe giọng, có vẻ anh ấy đã khỏe hơn nhiều.

Tôi đặt cuốn sách trong tay xuống: “Chưa hẹn, vì chẳng biết bao giờ anh mới khỏe hơn, hỏi chuyện không phải thế mạnh của tôi.”

Cộng sự cời giày ra, nằm co ro trên ghế sofa trong phòng khách: “Ngày mai có thời gian trống không? Hẹn mai đi!”

Tôi: “Ngày mai... anh làm được thật không đấy? Mà chiều mai tôi phải ra ngoài.”

Cộng sự: “Hả? Ra ngoài á? Ờ... ừm... tư vấn tâm lý cho nhân viên công ty hả?”

Tôi: “Ừm, với cả vì anh bị viêm họng nên tôi đã lùi lịch hẹn mấy ngày tới rồi, nói chung một tuần tới đều rảnh... hay sắp lịch xa hơn? Căn bản là sức khỏe anh giờ có ổn không? Nhưng nghe như cổ họng anh đã đỡ hơn một chút rồi đấy.”

Cộng sự khịt mũi: “Ừ, đỡ nhiều rồi, tôi không sao. Không sao đâu, anh đi đi, cứ giúp tôi hẹn anh ấy vào ngày mai, chiều mai tôi tới đây.”

Tôi: “Ừ, anh quyết là được.”

Cộng sự nghiêng đầu nghĩ một lúc: “Lúc này xem xét kỹ lại, tôi thấy chúng ta bị thiếu thông tin về cuộc sống hằng ngày của anh ấy. Hơn nữa tôi cũng xác định đây không phải cơ chế hình thành đảo ngược.”

Tôi: “Lý do là?”

Cộng sự cầm cốc nước lên: “Thứ nhất, nếu là tâm lý hình thành đảo ngược, vậy trong cuộc sống của anh ấy chắc chắn phải có một điểm kích hoạt nguồn, nhưng anh ấy lại không hề nhắc tới dù trong vô thức, chỉ hoàn toàn chìm đắm vào giấc mơ. Thứ hai, trước khi đi ngủ tôi đã nói, anh ấy không hề có bất cứ cảm giác khoái trá hay hưng phấn méo mó nào đối với tình trạng cô độc trong mơ, mà rất bình tĩnh, bất

đầu làm quen, có tư duy rõ ràng. Thứ ba, tuy nhìn từ cách thiết lập quá nhiều chi tiết có thể nghi ngờ khả năng hình thành đảo ngược, nhưng tổng hợp hai điểm trên, tôi cho rằng nó mang hàm nghĩa khác chứ không phải chứng tự kỷ. Cuối cùng, anh ấy từng nói mình cảm thấy bất an nhưng lại không rõ bất an cái gì, đây có thể chính là nòng cốt vấn đề. Giờ chúng ta chưa lý giải rõ ràng nên không thể suy luận ngược được, đành tìm kiếm các chi tiết vụn vặt từ những biểu tượng anh ấy cung cấp thôi. Ngày mai tôi sẽ hỏi hết, trọng điểm là cuộc sống hằng ngày của anh ấy. Biết đủ nhiều, tôi sẽ có thể tìm ra dấu hiệu trong những điều tưởng chừng lộn xộn thiếu hệ thống đó. Hôm nay chắc do tôi phản ứng quá chậm chạp, nếu không đã tìm ra vấn đề rồi. Không phải tôi tự phụ đâu, mà thật sự anh ấy không thuộc cơ chế tâm lý ẩn giấu, chỉ là chưa hiểu tình trạng của mình xuất phát từ nguyên nhân tâm lý nào thôi.”

“Ừm...” Tôi gật đầu. “Tự dung nói tôi mới nhớ ra trọng điểm quên chưa hỏi anh ấy.”

Cộng sự: “Gì vậy?”

Tôi: “Về lý mà nói, phương diện tình cảm của anh ấy trong mơ không nên biến mất mới đúng, phải không? Anh xem anh ấy chẳng có ý định đi tìm vợ con, cũng không đi tìm thêm người thân và bạn bè mà đã nhanh chóng chấp nhận, không phải rất có vấn đề sao?”

Cộng sự cắn môi dưới: “Ừm... anh nói đúng, đúng là... như thế, từ giờ cho đến khi anh ấy tới, nếu có điều gì tôi đã bỏ qua, anh nhớ nói với tôi. Đợi trưa mai tôi đến, chúng ta nói chuyện trước một lát.”

Tôi: “OK. Mai hẹn mấy giờ?”

Cộng sự liếc nhìn đồng hồ treo tường: “Hai rưỡi. Mấy giờ anh ra ngoài?”

Tôi: “Ba giờ.”

Cộng sự gật đầu: “OK, tôi sẽ nói chuyện với anh ấy.”

Chiều hôm sau, trong phòng đọc sách.

Cộng sự phải uống rất nhiều cà phê mới không chế nổi cơn buồn ngủ do thuốc cảm gây ra, giờ anh ấy có vẻ tạm được coi là bình thường, còn

“người sống sót duy nhất” vẫn mang vẻ mặt như hôm qua, ẩn sau sự bình tĩnh là nỗi bất an.

“Hôm qua anh nói mình là kiến trúc sư phải không?” Sau khi chuyện phiếm khoảng nửa tiếng, cộng sự bắt đầu đi vào chủ đề chính. “Anh làm nghề này lâu chưa?”

Anh ấy gật đầu: “Vâng, cũng lâu rồi, khoảng hai mươi năm.”

Cộng sự: “Nhìn điều kiện sống của anh, chắc công việc của anh rất tốt.”

Anh ấy cười cười: “Tạm được.”

“Anh có hài lòng không?” Cộng sự cố tình hỏi mập mờ.

Anh ấy: “Ý anh là công việc à? Vâng, rất hài lòng.”

Cộng sự: “Không chỉ công việc, ý tôi là cuộc sống của anh ấy.”

Anh ấy nghĩ một lát: “Không tới, về cơ bản chẳng có gì nuối tiếc cả.”

Cộng sự: “Có thể kể thêm về vợ con anh không?”

Anh ấy: “Tất nhiên là được. Vợ tôi từng làm trợ lý trong đội của tôi, sau khi kết hôn vẫn làm trợ lý cho tôi, cô ấy giúp đỡ tôi rất nhiều trong cuộc sống lẫn công việc. Con trai tôi... ừm... tôi biết nhiều phụ huynh luôn cảm thấy con mình rất ưu tú, con trai tôi thật sự ưu tú, rất thông minh, thừa hưởng nhiều ưu điểm và tài năng của cả hai vợ chồng.”

Cộng sự: “Con trai anh mấy tuổi?”

Anh ấy: “Mười tuổi.”

Cộng sự: “Ừm, có vẻ anh rất hài lòng với cuộc sống gia đình, không có vấn đề gì. Vậy, đồng nghiệp, người cùng nghề và cả bạn bè anh nữa, đều tốt chứ? Ý tôi là các mối quan hệ của anh.”

Anh ấy: “Mối quan hệ... tôi cảm thấy EQ của mình cũng... không tới, chẳng có xích mích hay thù địch với ai, kể cả người lạ mới tiếp xúc lần đầu vẫn có thể trò chuyện vui vẻ. Tôi rất tự hào về điều này, tôi không phải người cao ngạo hay lạnh lùng, khó tiếp xúc.”

Cộng sự: “Bố mẹ anh chị em anh thì sao?”

Anh ấy: “Tôi là con một, sức khỏe của bố mẹ tôi đều tốt.”

Cộng sự: “Có nhiều họ hàng không?”

Anh ấy: “Ừm, không ít.”

Cộng sự: “Bên phía vợ anh thì thế nào?”

Anh ấy: “Cả hai bên nội ngoại đều có rất nhiều họ hàng.”

Cộng sự: “Anh có đi nhậu nhiều không?”

Anh ấy: “Bình thường.”

Cộng sự: “Nhiều hay ít?”

Anh ấy dừng lại nghĩ một lúc: “Không ít.”

“Là thuận đi nhậu hay...” Hình như cộng sự rất hứng thú với câu hỏi này, nhưng tôi không phát hiện ra được chỗ nào đặc biệt.

Anh ấy thở dài rất khẽ: “Chắc vì tôi được nhiều người quý mến, một số bạn bè có việc đều nói với tôi, hoặc đến tìm tôi, xảy ra khá thường xuyên. Có cái lợi cũng có cái hại, nên... chẳng còn cách nào khác.”

Cộng sự: “Thật ra rất chán, đúng không?”

Anh ấy mím môi: “Không thể nói thế được.”

Cộng sự nhìn vào mắt anh ấy: “ Bao lâu rồi anh không ở một mình?”

Một cảm xúc không tên lướt qua mắt anh ấy: “Tôi chẳng nhớ nữa, chắc cũng không lâu lắm...”

Cộng sự: “Thật sao?” Nghe đến đây hình như tôi đã hiểu ra.

Anh ấy yên lặng ngồi một lúc, gật đầu: “Có lẽ cũng không lâu lắm.”

Cộng sự cười: “Ở trong mơ à?”

Tuy anh ấy vẫn mím cười theo quán tính nhưng nhìn rất mất tự nhiên, ánh mắt anh ấy hiện lên vẻ bất lực, chán nản, cả một chút ngượng ngùng.

Cộng sự: “Thật ra, không cần xây pháo đài, cũng chẳng cần khiến tất cả biến mất.”

Anh ấy do dự mấy giây, ngập ngừng nhìn cộng sự: “Vậy tôi nên làm gì?”

Cộng sự tựa lưng thành ghế, hai tay đan vào nhau, thò một ngón tay ra: “Phải xem anh muốn chúng tôi giúp anh nối tiếp giấc mơ hay cho anh không gian được ở riêng một mình.”

Tôi nhìn đồng hồ, đứng dậy gạt đầu chào rồi ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

“Thuận lợi không?” Tôi đặt áo khoác xuống, lấy một cốc nước nóng đặt trước mặt cộng sự.

“Ừm...” Vừa vào cửa tôi đã thấy cộng sự nằm vật ra ghế sofa trong phòng thời miên, đúng là bộ dạng mệt mỏi ốm yếu của người đang cảm sốt. “Tôi không khỏe lắm, chẳng biết cả phê chống cự được cơn buồn ngủ trong bao lâu, nên sau khi nắm bắt được nguyên nhân vấn đề tôi lập tức đi sâu vào luôn. Sợ lúc nữa bị tác dụng phụ của thuốc làm mất tỉnh táo.”

Tôi: “Tôi hiểu được một phần rồi.”

Cộng sự: “Tất nhiên! Nếu không tôi đã chẳng hợp tác với anh.”

Tôi: “Hơn nữa tôi cảm thấy thật ra anh ấy cô độc, rất cô độc, chắc hẳn anh ấy không thật sự có bạn tâm giao.”

Cộng sự: “Ừ, bản thân anh ấy cũng hiểu rõ, thú vị là chỉ khi ở một mình, tâm lý anh ấy mới được thoải mái. Anh ta cần ở một mình để cân bằng cảm giác cô độc trong lòng, xu hướng này rất thú vị, cùng tấn số tâm lý và tình cảm. Thậm chí kỳ vọng về cuộc sống một mình ở trong mơ đã chạy ra ngoài và tiếp tục trong đời thực.”

“Ừ, tuy cô độc nhưng anh ấy lại được giải tỏa và cảm thấy thỏa mãn nhất định khi ở một mình.” Tôi kéo ghế ngồi xuống chếch trước mặt anh ấy: “Có thật sự quan trọng vậy không? Ở riêng một mình ấy?”

Cộng sự nghiêm túc nhìn tôi, chậm rãi gạt đầu: “Rất quan trọng, đó là thời khắc duy nhất có thể đối diện với chính mình.”

Tôi: “Nghe thần thánh thế.”

Cộng sự: “Thật đấy, tôi từng nghe một câu ngạn ngữ Anh rất đúng: Lúc ở một mình là thời điểm gần nhất với Thượng đế.”

Tôi: “Có à?”

Cộng sự cầm cốc nước trong tay: “Tôi nhớ là có, ý nghĩa đại khái thế. Hôm qua lúc anh ấy kể về giấc mơ của mình, tôi đã thoáng cảm thấy vấn đề ở đây rồi, nhưng đầu óc phản ứng chậm chạp quá nên chẳng nắm bắt được, nếu không hôm qua tôi đã hỏi hết những câu hỏi hôm nay, tiện thể giải quyết luôn rồi. Thật ra trọng điểm chính là pháo đài phòng vệ.”

Tôi: “Ý anh là ở trong pháo đài?”

Cộng sự: “Không, là quá trình xây dựng. Anh không cảm thấy anh ấy rất hưởng thụ mọi thứ trong mơ à?”

“Ừm...” Tôi gật đầu. “Đúng thế.”

Cộng sự: “Thật ra anh ấy luôn khao khát được yên tĩnh làm việc, thậm chí là lao động thể lực, vì thông thường khi lao động thể lực, bộ não con người sẽ ở trạng thái nghỉ ngơi, có thể nghĩ rất nhiều chuyện linh tinh, tuy có vẻ vô nghĩa nhưng thực tế lại là quá trình dọn dẹp vô cùng quan trọng, tương tự như dọn dẹp ổ cứng máy tính vậy, giúp giải phóng nhiều dung lượng ổ cứng hơn.”

Tôi: “Đây cũng là chỗ tôi không hiểu, cuộc sống của anh ấy rất tốt đẹp mà...”

Cộng sự ngắt lời tôi: “Con người không chỉ cần vật chất, mà còn cần đến phương diện tinh thần, rất khó hình dung và không chịu sự kiểm soát của vật chất. Anh ấy là người thông minh, hiểu biết rộng, đầu óc minh mẫn, chính vì vậy anh ấy càng cần được giải phóng, đáng tiếc lại thiếu thời gian. Anh nghĩ xem, vợ là trợ lý, họ hàng bạn bè lại thích kéo anh ấy đi ăn uống nói chuyện... Sống với tiết tấu như thế, không gian riêng của anh ấy gần như bị thu hẹp bằng không. EQ của anh ấy khá cao, vô thức không từ chối được nên mới dẫn tới tình trạng thiếu hụt thời gian ở riêng để sắp xếp và giải phóng kho thông tin khổng lồ của mình. Vì vậy... giấc mơ mới kéo dài mấy năm, những giấc mơ ngắt quãng thỏa mãn tâm nguyện của anh ấy – tất cả mọi người đều biến mất, không biết đã đi đâu, kể cả người nhà, anh ấy không cần gặp gỡ ai, không cần già

vờ trước mặt người khác, hoàn toàn được làm chính mình. Bắt đầu hút thuốc trở lại, lái xe đâm vào cửa hàng, đi tìm vũ khí, tận dụng mở kiến thức khổng lồ và lộn xộn của mình để xây dựng pháo đài phòng ngự. Chi tiết duy nhất vạch trần xu hướng này là cảm giác bất an và hổ thẹn khó hiểu mà anh ấy nhắc đến, vì anh ấy cảm thấy làm vậy có vẻ quá ích kỷ, bắt tất cả mọi người trên thế giới biến mất để được ở một mình. Nhưng chính cảm xúc này lại chứng minh một câu nói.”

Tôi: “Câu nói gì vậy?”

Cộng sự: “Những người thoát nhìn luôn đối xử tốt với tất cả lại là người vô tình nhất. Anh còn nhớ anh ấy từng nhận xét bản thân không cao ngạo, lạnh lùng không? Thực chất anh ấy là kiểu người cao ngạo, lạnh lùng từ trong xương tủy.”

Tôi: “Ừ, càng nhấn mạnh lại càng có vấn đề.”

Cộng sự: “Bởi vậy cuộc sống của anh ấy mới bị tách làm hai phần, hiện thực và trong mơ. Nếu không có thế giới một người trong mơ, anh ấy đã sụp đổ lâu rồi.”

Tôi: “Không phải anh ấy sắp đến ngưỡng sụp đổ rồi à? Ngoài hiện thực đã bắt đầu...”

“Không, không, không phải như vậy.” Cộng sự ngắt lời tôi. “Chỉ là anh ấy không còn thỏa mãn với việc chỉ hưởng thụ thế giới một mình trong mơ nữa, tiềm thức biết rất rõ làm vậy không thể loại trừ tận gốc vấn đề, nên anh ta mới bắt đầu xây dựng pháo đài giống trong mơ, hoàn thiện từng chi tiết, bản chất là để hoàn thành đòi hỏi có thời gian và không gian ở một mình, vậy mới hóa giải được vấn đề của anh ấy.”

Tôi: “Nên?”

Cộng sự: “Nên tôi quyết định để anh ấy đến phòng khám, ở một mình mỗi thứ Hai hàng tuần.”

Tôi: “Hả?”

Cộng sự: “Dù sao thứ Hai chúng ta cũng không mở cửa.”

Tôi chán chừ: “Anh cảm thấy... như vậy...”

Cộng sự: “Anh yên tâm đi, thân phận và lòng tự tôn không cho phép anh ấy làm bất cứ điều gì xấu, hơn nữa chúng ta vẫn thu phí như bình thường. Tranh thủ thời gian phòng khám không mở cửa để có thêm thu nhập, cũng tốt mà? Anh không cần lo, tuần sau anh ấy tới tôi sẽ nói rõ vấn đề, kể cả chuyện tiền nong.”

Tôi: “Được thôi... nếu anh đã quyết định vậy... nhưng tôi hơi tò mò anh ấy sẽ làm gì?”

Cộng sự nở nụ cười ranh mãnh, đưa máy tính bảng cho tôi: “Đặt ít camera đi, tôi cũng tò mò.”

Tôi cầm máy tính bảng, lắc đầu: “Anh thật là...”

Cộng sự: “Tôi nhớ thấy giáo mình từng nói, mỗi tuần đàn ông trưởng thành cần được ở riêng một mình ít nhất bảy tiếng đồng hồ liên tục mới có thể giải tỏa được áp lực, nếu không tâm lý sẽ có vấn đề.”

“Ừm...” Tôi gật đầu. “Nhưng tôi cảm thấy anh... chắc anh hoàn toàn ngược lại. Anh ở một mình quá lâu, nên cũng gặp... vấn đề tâm lý ở một mức độ nhất định.”

Cộng sự: “Có à?”

Tôi: “Ngoài tôi ra anh còn giao tiếp thường xuyên với ai nữa không? Không hề. Thỉnh thoảng bạn học cũ hay bạn cùng nghề tụ tập chắc anh cũng từ chối hết chứ gì.”

Cộng sự: “Ừm... sao anh biết...”

Tôi cười: “Anh là người như vậy mà.”

Cộng sự: “... Ý anh là tôi cần làm gì đó để thay đổi?”

Tôi: “Tất nhiên, tốt nhất nên điều chỉnh hoặc thay đổi.”

Cộng sự uống ngụm nước: “Ừm... nên thay đổi từ từ từng bước, đúng không? Tôi nên bắt đầu như thế nào?”

Tôi: “Thử nhiều hoạt động xã giao hơn.”

Cộng sự: “Không, chán chết. Còn gì khác không?”

“Anh...” Tôi thở dài. “Hay thử bắt đầu nuôi thú cưng xem sao.”

Nét mặt cộng sự đầy vẻ mơ màng: “Nuôi gì cơ?”

Tôi: “Thử nuôi một con chó, giải tỏa tâm lý thông thường đều bắt đầu từ việc nuôi chó mà.”

Cộng sự lắc đầu: “Tôi có mắc chứng tự kỷ đâu... không, không, tôi không nuôi chó đâu, chó quá nhiệt tình.”

Tôi: “Thế thì nuôi mèo vậy.”

Cộng sự nghi một lúc: “Có thể cân nhắc, mèo chắc là... đỡ hơn chút?”

Tôi: “Có cần tôi giúp anh tìm một con không?”

Cộng sự: “Ừm... nhưng... tôi không rảnh lắm... hơn nữa tôi lại thiếu kiên nhẫn, cũng chẳng đủ tinh lực chăm nó.”

Tôi nhấn nài khuyên nhủ: “Bảo anh nuôi thú cưng là để bồi dưỡng mấy đặc điểm đó mà.”

Cộng sự: “Ừm... hay thế này đi, chúng ta thương lượng một chút, tôi có thể gửi nuôi mèo ở chỗ anh không? Chi phí tôi lo hết. Lúc nào tâm trạng không vui hoặc rất vui, tôi sẽ tới chơi với nó, được không?”

Tôi lại cảm máy tính báng lên, chẳng buồn đáp lời.

“Sao thế?” Cộng sự nhìn tôi đầy khó hiểu.

Tôi nhìn màn hình, chẳng buồn ngẩng lên: “Thế không gọi là nuôi mèo, mà là chơi mèo.”

Cộng sự gấn gờ mấy giây rồi phì cười.

Ngoại truyện - Cô ấy

Nghe tiếng gõ cửa tôi đặt điện thoại xuống, đứng dậy mở cửa. Một người phụ nữ tầm tuổi tôi, mặc bộ vest kiểu semi-formal.

“Chào anh.” Cô ấy cười rất đẹp, còn có vẻ thân thiện khó diễn tả thành lời.

“Chào cô, mời cô vào.” Nói rồi tôi tránh sang một bên.

Vừa bước vào, cô ấy quan sát phòng tiếp khách với vẻ hiếu kỳ - vẻ hiếu kỳ hình như tôi từng thấy ở đâu đó.

“Bên này.” Tôi dẫn cô ấy tới chỗ ghế sofa thường dùng để tiếp khách.

“Hóa ra nơi này trông như vậy.” Cô ấy vừa nói vừa cười với tôi, miết nhẹ vạt sau váy rồi từ từ ngồi xuống, vẫn tiếp tục quan sát xung quanh với vẻ hiếu kỳ.

“Cô uống nước sôi hay nước ngọt?” Tôi đứng trước tủ lạnh, quay lại hỏi.

“Anh là nhà thời miên à?” Cô ấy không trả lời tôi.

“Ừm, đúng vậy, tôi là nhà thời miên.” Tôi rót nước, đặt trước mặt cô ấy.
“Sao cô biết? Bạn bè giới thiệu cô tới đây à?”

Cô ấy: “Không, tôi tự tìm tới đây.”

Tôi gật đầu: “Ừm, nghe có vẻ cô biết chúng tôi... cô từng nghe ai kể về chúng tôi à?”

Cô ấy không nhìn quanh nữa, mỉm cười nhìn tôi: “Từng nghe nói.”

“Ừm, vậy, là thế này.” Nói rồi tôi cúi người lấy sổ và bút. “Phòng khám tâm lý này do tôi và cộng sự cùng mở, tôi là nhà thời miên, anh ấy là nhà

phân tích tâm lý. Anh ấy mới ra ngoài, chắc sắp về rồi, cô đợi một lát. Xin hỏi cô có vấn đề gì cần tư vấn? Hay chỉ muốn đến tìm hiểu?”

“Tôi biết cộng sự của anh.” Nụ cười của cô ấy vẫn mang vẻ thân thiện khó diễn tả thành lời. “Nhưng tôi không cần tư vấn, chỉ đến đây xem thôi.”

Hình như cô ấy không nói dối, cũng chẳng giấu giếm điều gì, có vẻ cô ấy đang nói thật, nhưng... ánh mắt nhìn tôi lại có đôi phần... đánh giá, không phải kiểu ác ý hay nghi ngờ, tôi chẳng thể nói rõ được.

Tôi: “... Vậy, hay cô đợi một lát, cộng sự của tôi chắc sắp về rồi, có gì muốn nói hoặc hứng thú, cô có thể hỏi anh ấy...” Đùng lúc đó cộng sự mang hai cây kem về.

“Này, vừa rồi...” Vừa nhìn thấy cô gái, cộng sự sững sốt, sắc mặt sầm xuống. “Sao chị lại đến đây?”

Cô ấy đứng dậy nhìn cộng sự cười: “Sao chị lại không được đến đây?”

Cộng sự dùng chân đóng cửa, mặt đầy vẻ bất lực: “Chị đang làm ảnh hưởng đến công việc của tôi đấy.”

“Vừa ăn kem vừa làm việc à.” Nói rồi cô ấy hất hàm chỉ cây kem trong tay cộng sự, cười tươi hơn. “Chị tiện đường nên ghé vào.”

Cộng sự lắc đầu, nhét một cây kem vào tay tôi, ngồi xuống ghế phía sau bàn làm việc, thản nhiên liếm kem như thể không có ai ở xung quanh.

Tôi hơi ngại, do dự vài giây rồi đưa kem cho cô ấy: “Ừm... cô muốn ăn không?” Sau đó tôi cảm thấy hành động này thật ngu ngốc, nhưng lại không thể rút tay lại.

“Chị ấy không thích ăn đồ ngọt.” Cộng sự chẳng buồn ngược mắt lên, tiếp tục liếm cây kem trên tay.

Cô ấy gật đầu: “Cảm ơn, anh ăn đi, tôi không thích ăn đồ ngọt.”

“Ở chỗ tôi không có hạt hiếc gì đâu.” Có vẻ cộng sự rất không khách sáo với cô ấy.

Cô ấy lại ngồi xuống ghế sofa: “Không sao, giờ chị cũng không muốn ăn.”

Cộng sự: "Tìm tôi có chuyện gì?"

Cô ấy: "Chị nói rồi, chị chỉ đến xem... không, anh không cần tránh mặt đâu, cũng chẳng có chuyện gì cả." Nói rồi cô ấy ngăn tôi lúc này đang định đứng dậy vào phòng đọc sách.

Cộng sự: "Tôi có gì hay mà xem?"

Cô ấy: "Nghe nói mấy năm nay em làm ăn khá lắm, còn có người đáng tin cậy giúp đỡ. Chị hỏi được địa chỉ, hôm nay tình cờ đi ngang qua nên vào xem thế nào."

Cộng sự: "Giờ xem xong chưa?"

Cô ấy cười: "Em thật là, đến bao giờ mới bỏ được cái kiểu nói năng cay nghiệt ấy đi vậy?"

Cộng sự: "Ít nhất tôi cũng không chạy tới văn phòng làm phiền chị."

Cô ấy: "Vì dù chị có gọi, em cũng chẳng đến."

Cộng sự: "Chỗ chị chẳng có gì hay ho cả."

Cô ấy: "Em chưa tới bao giờ, sao biết được?"

Cộng sự: "Đoán cũng biết."

Cô ấy vẫn nở nụ cười thân thiện: "Em đúng là chẳng thay đổi chút nào. Ba năm rồi chúng ta không gặp nhau nhỉ?"

"Hừm." Cộng sự đổi tư thế, tiếp tục liếm kem. "Thế thì sao, tôi cũng chẳng thay đổi gì."

"May mắn em có một cộng sự đáng tin cậy." Nói rồi cô ấy nhìn tôi, nụ cười càng tươi hơn.

Tôi thấy hơi ngại ngùng.

"Tất nhiên rồi." Cộng sự dừng lại nhìn cô ấy. "Tôi sẽ không nhìn nhầm người."

Cô ấy: "Không, ý chị là tính cách anh ấy."

Cộng sự lắc đầu: "Lại nữa, nói đi, rốt cuộc chị tới đây làm gì?"

Cô ấy: "Nói rồi, hiểu kỳ, tiện thể xem thử em có bớt xấu tính chút nào không."

Cộng sự: “Chị thật là...”

Cô ấy ngắt lời cộng sự: “Em nên gọi chị là chị gái.”

Tôi giật nảy người, giờ tôi đã biết mình từng nhìn thấy vẻ mặt hiếu kỳ quan sát xung quanh của cô ấy ở đâu – giống y hệt cộng sự!

Cộng sự nhìn chỗ khác, thờ dài.

“Bất lực lắm à?” Cô ấy nghiêng đầu, vẻ trêu chọc. “Sao thế? Lại động đến lòng tự tôn nhỏ bé của em à?”

“Trước mặt chị tôi làm gì có tự tôn?” Nghe giọng điệu bất cần của cộng sự, có vẻ đây là chị gái anh ấy thật.

Cô ấy: “Nhưng em phải cảm ơn chị chứ, nhờ chị em mới lao đầu vào lĩnh vực tâm lý mà, không phải vậy sao?”

Cách nói chuyện tránh trả lời thẳng vấn đề mà hỏi ngược lại đối phương của cô ấy cũng giống hệt cộng sự.

Cộng sự: “Đó là vì tôi thích.”

Cô ấy: “Trước kia em không hề biết mình thích.”

Cộng sự: “Đó là vì tôi chưa thử.”

Cô ấy: “Cũng nhờ chị nên em mới thử.”

Cộng sự: “Dù sao hồi đó tôi cũng còn nhỏ...”

Cô ấy cười: “Từ bao giờ tuổi tác lại trở thành lý do của em vậy? Em không bao giờ thêm kiểm soát cơ mà?”

Cộng sự nhìn cây kem chưa liếm hết trong tay, ném nó vào thùng rác vẻ mất hứng rồi quay lại nói: “Với chị thì khác, khi đối diện với chị, sự từng trải mà tuổi tác mang lại là một trong những điều kiện đàm phán quan trọng.”

Cô ấy: “Em vẫn hiếu thắng như thế, lại còn lãng phí thức ăn nữa.”

Cộng sự: “Chính chị làm tôi không muốn ăn nữa đấy! Tôi không hiếu thắng, chỉ hy vọng có thể tự giải được câu đố thôi.”

Cô ấy: “Ví dụ?”

Cộng sự: “Không có ví dụ gì hết.”

Cô ấy: “Chị biết rồi, em định nhắc tới người bị tự kỷ đó à?”

Cộng sự: “Không, ông ấy không tự kỷ, ít nhất tự kỷ không phải nguyên nhân, hội chứng Diogenes¹ mới là căn nguyên.”

Cô ấy: “Ông ấy đã già đâu.”

Cộng sự: “Không phải vấn đề tâm lý của riêng người già, nhận thức bản thân già hóa là đủ.”

Cô ấy: “Vậy khuynh hướng bạo lực thì sao? Giải thích thế nào?”

Cộng sự: “Vì tự ti nên sinh ra hành vi tự vệ.”

Cô ấy: “Phòng ngự cực độ à? Ừm... có lý, nhưng sau khi thực hiện hành vi bạo lực ông ấy không hề tỏ ra sợ hãi mà lại thích thú vô cơ.”

Cộng sự: “Chị bị lú lẫn vì biểu hiện của ông ấy rồi. Hành vi và tâm lý bạo lực hoàn toàn khác nhau. Khi thực hiện hành vi bạo lực, con người sẽ có tâm lý hưng phấn, thú tính bị từ từ che lấp trong quá trình tiến hóa được kích hoạt, phải mất một thời gian thú tính mới có thể biến mất để con người phản cảm hành vi của mình, bởi vậy chị mới nhìn thấy đáng vẻ hưng phấn của ông ấy. Còn tâm lý bạo lực là để tìm cơ hội phát tiết bạo lực. Trạng thái bình thường của ông ấy có phải trạng thái tìm kiếm như vậy không? Không hề, đúng như chị nói, là trạng thái tự kỷ. Nên tôi mới kết luận khuynh hướng bạo lực của ông ấy là hành vi tự vệ cực đoan do bị tự ti.”

“Do bị tự ti... ừm...” Cô ấy nghiêm túc nghĩ ngợi vài giây. “Có lý... không tồi, giỏi hơn hồi mười lăm tuổi nhiều.”

Cộng sự: “Đây là chênh lệch chỉ tuổi tác và sự từng trải mới có thể bù đắp được.”

“Chênh lệch?” Cô ấy cười. “Chị hiểu ý em. Đến bao giờ em mới thôi băn khoăn về vấn đề chỉ số thông minh vậy.”

¹ Chủ yếu xuất hiện ở người cao tuổi, có lúc đi kèm hội chứng suy giảm trí nhớ tuổi già (Alzheimer). Triệu chứng thường là cực kỳ tự ti, cuộc sống vừa bần thủ vừa lộn xộn, có hành vi tích trữ đồ mang tính ám ảnh, muốn sống ẩn dật, từ chối sự giúp đỡ của người khác...

Cộng sự: “Đừng nhấn mạnh tới vấn đề chỉ số thông minh nữa, mấy lần làm trắc nghiệm chúng ta đều tương đương nhau mà.”

Cô ấy: “Thật á?”

“Không chênh lệch lắm.” Đây là lần đầu tiên tôi thấy anh ấy nói năng hàm hồ, không đi thẳng vào vấn đề như vậy.

“Em đang cố tình không chịu nói rõ ràng thì có. Được thôi, để chị chọn đúng chỗ đau của em vậy...” Cô ấy cũng nhận ra.

Cộng sự: “Lại nữa! Chị cũng chỉ lấy được học vị trước tôi một tuổi thôi mà...”

Cô ấy: “Hai học vị đều lấy trước em một tuổi.”

Cộng sự: “Phải, chị rất xuất sắc! Hai mươi tuổi đã lấy được học vị của hai trường nổi tiếng. Hừ!”

Nói rồi anh ấy gác chân lên bàn.

Cô ấy cười tít mắt nhìn cộng sự: “Chị chưa từng để tâm tới điều đó, chỉ có em khó chịu thôi, đã thế còn cố tình xa cách chị.”

“Thế mà chị còn cố tình nhắc lại.” Cộng sự vẫn giữ thái độ bất cần.

Cô ấy: “Chị cố tình đấy, lúc tức giận trông em đáng yêu nhất.”

Cộng sự: “Sở thích vô vị chết đi được.”

Tôi kinh ngạc nhìn hai chị em họ, ban đầu tôi không hiểu lắm, phải cố gắng sắp xếp manh mối mới miễn cưỡng hiểu được đại ý câu chuyện. Hiểu ra rồi mới thấy hai người trước mặt mình thật đáng sợ.

Cô ấy: “Chị không muốn làm em thất vọng, nhưng ông ấy không mắc hội chứng Diogenes, ông ấy thật sự bị tự kỷ sau một thời gian dài mất cảm xúc dẫn đến loại trừ xã hội, chỉ là tình trạng nghiêm trọng hơn nhiều thôi.”

Cộng sự: “Dù sao ông ấy cũng đã chết rồi, chết không đối chứng.”

Cô ấy: “Không hề, chúng ta đều thấy cuộc sống của ông ấy không hề nhếch nhác, cũng chẳng bẩn thỉu lộn xộn chút nào.”

Cộng sự: “Vậy giải thích hành vi tích trữ đồ thế nào?”

Cô ấy: “Đồ đặc tích trữ được sắp xếp gọn gàng, phân loại đầu ra đáy, em đã thấy mức độ ngăn nắp của ông ấy rồi mà.”

Cộng sự: “Nếu ông ấy mắc chứng sạch sẽ thì sao?”

Cô ấy: “Em quên mất một điểm, đặc trưng lớn nhất của hội chứng Diogenes chính là buông xuôi bản thân.”

Cộng sự: “Chị cũng quên mất một điểm, ông ấy là tín đồ Thanh giáo¹.”

“Hà?” Cô ấy sững lại.

Cộng sự cười đắc ý: “Thế nào? Không để ý đúng không, nhớ kỹ lại xem, cây thánh giá ông ấy treo trên tường ấy, nhớ ra chưa?”

Cô ấy: “Chị nhớ cây thánh giá, nhưng trên đó không có tượng Jesus bị đóng đinh...”

“Không, chỉ có thánh giá!” Khóe miệng cộng sự hơi nhoen lên – giống hệt cô ấy.

Cô ấy cúi đầu dùng ngón giữa khẽ gõ vào trán mấy cái rồi nhìn cộng sự cười nói: “Chị biết rồi, nhưng em cần chi tiết hơn, đó là một cây thánh giá có tượng Jesus bị đóng đinh.”

Cộng sự: “Không thể nào.”

Cô ấy: “Nhớ kỹ lại đi.”

Cộng sự: “Không cần, tôi chắc chắn, vì ấn tượng rất sâu đậm.”

Cô ấy: “Thật á?”

Cộng sự: “Tất nhiên rồi!”

Cô ấy: “Tốt, vậy em nói chị nghe trông nó như thế nào?”

Cộng sự: “Có nghĩa lý gì sao? Rốt cuộc chị muốn nói gì?”

Cô ấy: “Cây thánh giá treo trên tường không phẳng lăm, hơi vênh lên, đúng không?”

“Thế thì sao...” Đột nhiên cộng sự ngăn người. “Ừm... hình như thế...”

¹ Những người từ chối chấp nhận cuộc cải cách tôn giáo của Giáo hội Anh, và những người chủ trương tách rời khỏi quốc giáo được xác lập theo Định chế Tôn giáo thời Elizabeth.

Cô ấy chống hai ngón tay lên má, làm dấu hiệu chiến thắng, vô cùng đáng yêu.

Cộng sự: “Hừ, lúc đó tôi mới mười lăm tuổi, rất dễ bỏ qua chi tiết này...”

Cô ấy: “Lại lấy tuổi tác ra làm cái cơ à? Khả năng quan sát chi tiết và tuổi tác...”

Cộng sự: “Được thôi, coi như chị nói đúng.”

Tôi thật sự không nhin được nữa, ngắt lời họ: “Xin lỗi, tôi không hiểu lắm, chuyện gì đang diễn ra vậy?”

Chị gái cộng sự quay sang nhìn tôi: “Anh hỏi cây thánh giá á? Chúng tôi đang nói về một cây thánh giá có tượng Jesus bị đóng đinh, nhưng nó bị quay ngược lại, nên lúc treo trên tường trông hơi vênh. Xin lỗi anh nhé, đây là trò tái hiện kỷ ức chúng tôi thường chơi trước kia. Thi xem ai quan sát được nhiều chi tiết hơn, suy đoán một số người gặp vấn đề gì. Cộng sự đáng yêu này của anh vì thế mới bước vào lĩnh vực tâm lý đấy. Lúc nào nó cũng muốn thắng tôi...”

Cộng sự ngắt lời cô ấy: “Tôi từng thắng chị rồi.”

Cô ấy: “Mấy lần?”

Cộng sự: “Không nhớ.”

Cô ấy: “Lại bỏ qua chi tiết à?”

Cộng sự nhìn chỗ khác về chán chương: “Hai lần.”

Tôi phát hiện chị gái cộng sự có thể nắm được rất chuẩn xác điểm yếu của anh ấy, không chút do dự, đồng thời dùng nó để chế ngự anh ấy – ngoài thấy của anh ấy ra, tôi chưa từng gặp ai có thể khiến anh ấy thảm hại tới vậy.

Cô ấy quay lại: “Ừm, anh hiểu chứ? À. Còn người chúng tôi vừa nhắc tới là...”

Cô ấy liếc nhìn cộng sự một cái: “Em kể hay chị kể?”

“Chán ngắt! Tôi đi vệ sinh.” Nói rồi cộng sự đứng dậy vào nhà vệ sinh.

Chị gái cộng sự quay lại mỉm cười nhìn tôi: “Không nhiều người chịu được tính khí của thằng bé. Được rồi, để tôi kể, là thế này, chúng tôi có một người họ hàng xa là tín đồ Thiên Chúa giáo, mọi việc vốn đang rất êm đẹp, đột nhiên người nhà ông ấy chết bệnh, dù đã cầu nguyện hy vọng kỳ tích xảy ra, nhưng anh biết đấy, chẳng có kết quả. Thế là ông ấy bắt đầu phẫn nộ vì thất vọng với tín ngưỡng của mình – trên tường vẫn treo cây thánh giá có tượng Jesus bị đóng đinh nhưng bị quay ngược vào trong. Ông ấy buông xuôi bản thân, cố gắng hết mức không giao lưu với người khác, bị quan, dần dần rơi vào trạng thái tự kỷ.

Khoảng thời gian đó ông ấy bắt đầu xuất hiện các biểu hiện của hội chứng Diogenes mà người già dễ mắc phải: sống ẩn dật, có hành vi tích trữ đồ, các loại chai lọ đã qua sử dụng được để riêng, không nỡ vứt bỏ và tạp chí... Nhưng đó không phải hội chứng Diogenes, vì đặc trưng lớn nhất của hội chứng là lánh đời, ông ấy không hề có biểu hiện đó. Đôi khi ông ấy tỏ ra hưng phấn lạ lùng, ví dụ lúc tranh luận với người khác. Nhờ tư duy nhạy bén, hiểu biết rộng, lại rất giỏi ăn nói, nên ông ấy thường thắng. Nhưng thật ra mục đích của chiến thắng là muốn lời nói của mình có trọng lượng để nhốt nhét vào đầu người khác những điều phản Thiên Chúa giáo, anh hiểu tôi đang nói gì chứ?”

Tôi gật đầu: “Đến hiện tại thì OK, sau đó thế nào?”

Cô ấy: “Ừm, thỉnh thoảng hành vi bạo lực ông ấy thể hiện ra không phải tâm lý bạo lực theo nghĩa thực sự, cũng chẳng phải nhằm phát tiết cảm xúc, mà là bạo lực đi ngược lại giáo lý... nên tôi đoán ông ấy mắc chứng tâm lý cực đoan, không phải hội chứng Diogenes. Nói về cây thánh giá, thằng bé đáng yêu cho rằng ông ấy là tín đồ Thanh giáo – tín đồ Thanh giáo tuân thủ nghiêm ngặt giáo lý của Calvin¹, cho rằng Thánh Kinh mới có quyền uy nhất, bài xích bất cứ hành vi sùng bái cá nhân hoặc tập thể nào, nhiều tín đồ Thanh giáo không thờ tượng, cũng không sùng bái tượng Chúa hoặc thánh giá, treo thánh giá chỉ để kỷ niệm Jesus bị đóng đinh... Ừm... nói ra hơi phức tạp, là thế này, thằng bé tưởng người họ hàng kia vì người thân qua đời nên đã trở thành tín đồ Thanh giáo cực đoan, chuộc tội bằng cách khổ tu và buông xuôi bản thân, lầm tưởng

¹ Jean Calvin, nhà cải cách tôn giáo nổi tiếng, một trong những người sáng lập ra Thanh giáo.

người thân qua đời do bản thân thiếu thành kính, nên còn chưa già đã mắc hội chứng Diogenes bởi tâm thế già hóa. Hành vi bạo lực ngẫu nhiên là do nghi ngờ tín ngưỡng và phản ứng ngược từ tự trách sinh ra tự ti. Nhưng suy luận này sai vì cây thánh giá trên tường chỉ bị quay ngược lại thôi... Thằng bé đáng yêu đã bỏ qua điểm này... Có phải tôi nói vòng vèo quá không? Mong là anh hiểu."

Tôi gần như hiểu ngay lập tức: "Không sao, cô nói tiếp đi."

Cô ấy cười cười: "Chẳng trách nó chọn anh làm cộng sự; người họ hàng kia về cơ bản đã từ bỏ tôn giáo vì lý do cá nhân và tự biến bản thân trở thành người tự kỷ, nát rượu, phản tín ngưỡng, phản giáo lý, che giấu trái tim đáng thương, loang lổ nước mắt của mình bằng sự phản nộ."

Tôi nghĩ một lúc: "Vậy giải thích hành vi tích trữ đồ thế nào?"

Cô ấy: "Giáo lý đề xướng sống gọn gàng ngăn nắp nên ông ấy cố tình làm ngược lại. Nhưng do thói quen sống, ông ấy không thể để mình sống trên một đống rác - cũng có thể người thân đã qua đời của ông ấy không thích bản thù lộn xộn, hoặc nơi ở mang ý nghĩa tượng trưng về tình cảm, nên hành vi đi ngược giáo lý của ông ấy chỉ là chống đối trên phương diện hình thức."

Tôi: "Hiểu rồi... thật đáng sợ..."

Cô ấy: "Người họ hàng đó á? Không đáng sợ đâu, thật ra ông ấy rất tốt với chúng tôi, chỉ có một lần vô tình nghe kể về hành vi bạo lực của ông ấy, chúng tôi mới sững sốt rồi bắt đầu có ý thức quan sát..."

Tôi ngắt lời cô ấy: "Không, ý tôi là hai người."

Cô ấy ngắt ra: "Đâu có, em trai tôi rất đáng yêu mà? Tôi... cũng có thể coi là đáng yêu chứ? Ha ha!"

Hiển nhiên tính cách và EQ của cô ấy đều vượt xa cộng sự.

Tôi: "Tình hình hiện tại của người đó thế nào?"

Cô ấy: "Ông ấy mất lâu lắm rồi."

Đúng lúc này cộng sự ra khỏi nhà vệ sinh: "Cho nên chị ấy mới cậy mình lớn hơn tôi, chú ý nhiều chi tiết hơn tôi, để chơi trò chơi vô vị này."

Cô ấy cười, lắc đầu: “Em cũng nhớ những chi tiết đó, không phải à? Nhưng em đã bỏ qua.”

Anh ấy vứt giấy lau tay đã bị vo viên vào thùng rác: “Khi ấy tôi mới mười mấy tuổi.”

Cô ấy: “Chị cũng mới mười mấy tuổi, chỉ lớn hơn em hai tuổi thôi mà.”

Cộng sự ngồi xuống ghế sau bàn làm việc: “Chị biết kinh nghiệm hai năm đó có ý nghĩa gì không?”

“Em...” Cô ấy nghiêng đầu nhìn cộng sự. “Lúc nào cũng thế.”

Cộng sự: “Rốt cuộc chị đến đây làm gì? Tìm tôi chỉ để tranh luận về case này thôi à?”

Cô ấy: “Là em khơi mào ra trước chứ đâu phải chị.”

Cộng sự: “Tôi chỉ đưa ra một khả năng khác... hừ... phiền quá! Tôi không muốn nói chuyện với chị về case này nữa!”

Cô ấy: “Được rồi, nhìn thấy em ổn, chị yên tâm, máu chốt là em có một người dung hòa đáng tin cậy đấy.” Nói rồi cô ấy nhìn tôi.

Cộng sự: “Vâng, vâng, một mình tôi lăn lộn trong xã hội làm sao chị yên tâm được.”

Cô ấy mỉm cười, đứng dậy lấy một tấm danh thiếp trong túi ra đặt trước mặt cộng sự: “Mấy hôm nữa có thể người này sẽ tới tìm em tư vấn tâm lý.”

“Biết ngay mà...” Cộng sự nghiêng đầu liếc nhìn tấm danh thiếp. “Chức vụ cao phết, không nhận.”

“Người này rất giàu có, muốn hồi phục sức khỏe tâm lý lâu dài. Em không nhận thật à?” Nói rồi cô ấy đưa tay ra định lấy lại danh thiếp.

Cộng sự nhanh chóng chớp một cuốn sổ để lên tấm danh thiếp: “Tôi cần nhắc đã.”

“Thế mới phải chứ.” Cô ấy cười tít mắt, cùi đầu vuốt tóc cộng sự, cộng sự tránh nhưng không được.

“Chị đi đây.” Nói rồi, cô ấy rút một tấm danh thiếp đưa cho tôi. “Có việc gì cần cứ gọi cho tôi.” Nói xong cô ấy lại nhìn cộng sự. “Em cũng thế.”

Cộng sự uể oải lấy một cuốn tạp chí, mở ra, giơ lên che mặt.

Tôi hàn huyên thêm mấy câu rồi tiễn cô ấy xuống nhà.

Trước khi tôi vẫy tay chào, cô ấy hạ cửa kính xe xuống, nheo mắt nhìn tôi: “Đúng là nó rất biết nhìn người.”

“Ừm...” Tôi không biết nên đáp lời cô ấy thế nào.

Lúc quay lại phòng khám, tôi thấy cộng sự đang nằm trên ghế sofa trong phòng thôi miên, vẫn che cuốn tạp chí trên mặt.

Tôi cầm cốc nước đứng tựa cửa sổ nhìn anh ấy.

“Sao thế?” Cộng sự phát hiện ra tôi đang nhìn.

Tôi: “Chị anh rất giỏi.”

“Ừ.” Không ngờ cộng sự lại thừa nhận nhanh như vậy.

Tôi: “Như cô ấy nói, anh thật sự vì...”

Cộng sự bỏ cuốn tạp chí che mặt ra nhưng vẫn nhắm mắt: “Đấy chỉ là một trong các nguyên nhân thôi, bên trong còn nhiều nguyên nhân khác.”

Tôi đưa cốc nước lên miệng: “Chưa từng nghe anh nói có chị gái, cũng không thấy anh liên lạc với cô ấy.”

Cộng sự: “Dù sao chị ấy cũng tìm được tôi mà.”

Tôi: “Nhìn hai người như đang tranh luận nhưng thực tế lại rất ăn ý với nhau.”

Cộng sự: “Thế sao?”

Tôi: “Tôi đoán cô ấy từng hỗ trợ anh giải quyết một số case khó nhằn.”

Cộng sự: “Trước khi hợp tác với anh thôi, nhưng tôi không tìm sự giúp đỡ, chỉ hỏi ý kiến.”

Tôi: “Cô ấy cũng làm ngành này à?”

Cộng sự: “Không.”

“Vậy chị anh làm gì?” Tôi lật tấm danh thiếp thoang thoang mùi thơm ra xem, trên đó chỉ có tên và một số điện thoại, ngoài ra chẳng còn gì khác.

Cộng sự mở mắt nhìn trần nhà, khước miệng hơi nhoen lên: “Anh đoán xem.”

Sáu - Lớp học bay

Tôi ra ngoài cổng, đứng bên đường ngó nghiêng một hồi, nhìn đồng hồ, còn chưa đến năm phút nữa là tới giờ hẹn, cộng sự vẫn chưa xuất hiện.

Ba ngày trước.

Tôi vừa tắt điện thoại, cộng sự nhìn tôi vẻ hiếu kỳ.

"Sao vậy?" Tôi hỏi.

Cộng sự: "Anh sắp tham gia hoạt động gì vậy?"

Tôi: "Một bữa tiệc rượu."

Cộng sự: "Kiểu mọi người tụ tập cùng uống rượu á?"

Tôi: "Đại khái thế."

Cộng sự: "Uống rượu gì?"

Tôi: "Ừm... không hỏi kỹ, chắc cocktail hoặc một loại rượu Tây nào đó... Anh hứng thú à?"

"Ừm!" Cộng sự gật đầu vẻ hứng thú.

Tôi: "Tôi nhớ anh không uống rượu mà..."

Cộng sự: "Đúng vậy."

Tôi: "Thế anh..."

Cộng sự: "Thỉnh thoảng tôi cũng tới quán bar."

Tôi: "Hả? Anh không uống rượu mà? Chẳng nhẽ..."

Cộng sự: "Thật đấy."

Tôi: "Ý anh là anh có uống rượu, lại còn..."

Cộng sự: "Không, vừa rồi anh nói đúng, tôi không uống rượu."

Tôi: "Vậy anh tới quán bar làm gì?"

Cộng sự: "Ngắm người."

Tôi: "Ngắm ai cơ?"

Cộng sự cười: "Tuy tôi không uống rượu nhưng tôi thích nhìn người khác uống rượu."

Tôi nghĩ ngợi, hiểu ra: "Anh thích nhìn người khác uống say hả?"

Cộng sự: "Không nhất thiết phải uống say... tóm lại sau khi uống rượu người ta... ừm... nói thế nào nhỉ? Sẽ thật hơn."

Tôi: "Không cần phân tích cũng thấy được rất nhiều thứ?"

Cộng sự: "Ừ, đôi lúc còn có thể thâm nhập sâu hơn cả phân tích."

Tôi: "Cho nên?"

Cộng sự: "Bữa tiệc rượu anh vừa nhắc tới trong điện thoại ấy, mọi người giả vờ uống hay uống thật?"

Tôi: "Ừm... hơi khó nói, có lúc uống nhiều, nhưng thường mọi người chỉ giả bộ thôi. Ví dụ tiệc thử rượu vang mọi người sẽ nhã nhặn hơn, nhưng kiểu tiệc rượu như thế rất vô vị, nhiều người tới để bán rượu nên thành phần tương đối phức tạp, loại người nào cũng có. Tiệc rượu cocktail, rượu Tây sẽ kín đáo hơn, vì mục đích tiệc rượu không phải bán rượu, rượu chỉ là trợ hứng, chủ đề trò chuyện thường về các tác phẩm nghệ thuật, thưởng thức âm nhạc, cơ bản tụ tập những người cùng giới, nên trong những buổi tiệc rượu kiểu này có người sẽ thấy thoải mái, uống vào liền..."

Cộng sự: "Có thể sẽ có người uống rất nhiều?"

Tôi: "Tất nhiên..."

Cộng sự: "Đưa tôi đi đi."

Tôi: "Được thì được nhưng mà..."

Cộng sự: “Sao?”

Tôi: “Nhưng anh không được ăn mặc xuề xòa thế này đâu, phải mặc trang trọng chút, dù sao lần này cũng là tiệc rượu làm bộ làm tịch, về giám định và thưởng thức tranh sơn dầu...”

Cộng sự: “... Level làm bộ làm tịch rất cao?”

Tôi: “Đại khái vậy.”

Cộng sự: “Không vấn đề! Phải mặc comple à?”

Tôi: “Tốt nhất là thế. Nếu không thì phối đồ trang trọng hơn bình thường một chút hoặc mặc vest thương thời, đừng mặc quần bò...”

Cộng sự: “Đeo cà vạt không?”

Tôi: “Sao cũng được, có thể không đeo...”

Cộng sự: “OK, chốt thế nhé, mấy giờ?”

Tôi thấy hơi ngạc nhiên: “Anh muốn đi thật à?”

Cộng sự toét miệng cười như một đứa trẻ, gật đầu rất mạnh.

“Đang đợi cộng sự của anh à?” Một giọng nữ từ phía sau vọng tới. Tôi quay lại, là người tổ chức bữa tiệc rượu, cũng là người bạn mời tôi tới – một phụ nữ rất tinh tế. Tôi đưa đồng hồ lên xem giờ: “Ừ, vẫn chưa tới.”

Cô ấy: “Hay anh ấy không tới? Tôi rất hiếu kỳ về người cộng sự trong truyền thuyết của anh đấy.”

Tôi: “Ừm... cũng dễ hiểu thôi, nhưng nếu hôm nay anh ấy ăn mặc không phù hợp lắm, cô đừng trách nhé, bình thường anh ấy...” Tôi phát hiện cô ấy nhìn ra sau lưng tôi, ánh mắt thay đổi.

Tôi quay lại, cộng sự tới rồi.

Anh ấy làm tôi giật mình.

Cộng sự đứng trước mặt tôi đã thay đổi hẳn tác phong ăn mặc xuề xòa thường ngày: Mái tóc gọn gàng, mặt cạo sạch râu, sơ mi là phẳng phiu cời khuy trên cùng. Khoác ngoài chiếc áo vest cắt may vừa vặn, giày da

bóng loáng... Nếu không phải ánh mắt anh ấy thoáng hiện vẻ lạnh lùng, tôi thật sự không dám tin anh ấy là cộng sự của mình. Cách ăn mặc, thần thái khác hẳn lúc bình thường ở phòng khám.

“Chào.” Anh ấy giơ tay chào, khóe miệng nở nụ cười hơi mất tự nhiên.

Còn chưa đợi tôi đáp lời, người tổ chức tiệc rượu đã lướt qua tôi, đưa tay về phía cộng sự: “Trời ơi! Anh chính là cộng sự của anh ấy à? Cuối cùng cũng được gặp anh! Tôi cứ tưởng anh là một người ăn mặc lếch thếch, khó gần và khó tính kia đấy! Ha ha!”

Cô ấy “tưởng” không sai, bình thường anh ấy đúng là như thế.

Cộng sự mỉm cười đáp lại, bắt tay cô ấy, sau đó nhìn tôi. Tôi hiểu ý anh ấy – Cô ấy còn chưa thật sự tiếp xúc với cộng sự đã gạt bỏ miêu tả của tôi, tự đưa ra kết luận.

Tôi: “Thật ra...”

“Đi nào, tôi dẫn anh vào!” Nói rồi cô ấy khoác tay cộng sự đi thẳng vào trong, hoàn toàn quên mất sự tồn tại của tôi.

Cộng sự quay lại nhìn tôi, nhượng mảy, tôi bó tay lắc đầu, đi vào theo.

Từ khi cộng sự bước vào, anh ấy gần như liên tục được phụ nữ bắt chuyện, người này đưa ly rượu, người kia đưa tay về phía anh ấy, trông anh ấy có vẻ bận rộn hết sức. Tôi tranh thủ tìm người pha chế yêu cầu một ly rượu ưa thích, chậm rãi, nhàn nhã đi qua đi lại, chăm chú ngắm từng bức tranh treo trên tường.

Sau hai ly rượu, tôi dừng bước trước một bức tranh sơn dầu trường phái trừu tượng – những mảng màu lớn sắp xếp lộn xộn mất trật tự, rìa ngoài hơi mơ hồ, một số mảng màu còn xen lẫn những vệt loang lổ.

Tôi không hiểu bức tranh này muốn biểu đạt điều gì, thuần túy là cảm xúc thôi sao.

Đúng lúc này, một người đàn ông khoảng hơn bốn mươi tuổi đứng cạnh tôi, cùng tôi ngắm bức tranh.

“Viền mảng màu không đều lắm, đúng không? Tôi quen họa sĩ, anh ấy cố tình làm vậy đấy.” Người đàn ông lơ đãng nói.

Xưa nay tôi vốn không am hiểu các tác phẩm trường phái trừu tượng, đành gật đầu cho phải phép. Nhưng anh ta không dừng lại: “Thông thường những mảng màu theo kiểu hình khối thể này sẽ ẩn ý một quy luật, ví dụ tách rời gam màu ấm của hoàng hôn với gam màu lạnh của mặt hồ, nhưng hình như họa sĩ bức tranh này không nỡ làm vậy, ở viền mỗi khối màu đều trộn lẫn các màu sắc khác, nhìn rất lộn xộn, nhưng nếu để ý kỹ sẽ hiểu, anh biết cách vẽ này mang ý nghĩa gì không?” Nói rồi anh ta quay sang nhìn tôi.

Tôi hơi bối rối, không phải vì câu hỏi, mà vì người này ý mình biết đáp án câu đố, muốn khoe mẽ, lại còn làm bộ hỏi tôi, tôi không biết nên trả lời thế nào để sự tự tôn của anh ta không bị tổn thương.

“Tôi nghĩ họa sĩ muốn thể hiện sự bất lực và phản kháng quy tắc.” Không biết cộng sự đã thoát khỏi đám đông và đứng sau lưng chúng tôi từ bao giờ.

Người đàn ông trung niên nhướng mày kinh ngạc, gật đầu: “Chính xác! Anh có thể nói đúng tâm tư như vậy... xin hỏi anh làm nghề gì?”

Cộng sự cười, chỉ tôi: “Vị này là nhà thời miên, còn tôi là nhà phân tích tâm lý. Chúng tôi kinh doanh một phòng khám tâm lý.”

Người đàn ông trung niên: “Quả nhiên, tôi có nghe bạn bè nhắc tới hai anh, quả là công việc thú vị... Nhắc tới thời miên... xin hỏi các anh có hiểu biết sâu về giấc mơ không?”

Chưa đợi tôi kịp mở miệng chữa lại, cộng sự đã trả lời trước: “Phải xem là giấc mơ như thế nào.”

Người đàn ông trung niên hơi chần chừ: “Thế này đi, hay chúng ta vào phòng hút thuốc bên cạnh? Ở đó có chỗ ngồi, có thể nói chuyện lâu hơn! Tiện thể tôi có một số vấn đề muốn thỉnh giáo.”

Cộng sự mỉm cười gật đầu.

Phòng hút thuốc không lớn lắm, ngoài hai người trẻ tuổi đang thì thầm trò chuyện gần cửa, chẳng còn ai khác. Khói xì gà nhàn nhạt

trong không trung theo một quỹ tích vô hình, bay về phía cửa sổ nhỏ ở góc phòng.

Chúng tôi ai cầm ly người ấy, tìm một góc thích hợp lần lượt ngồi xuống, người đàn ông trung niên chọn cho chúng tôi mấy điều xì gà ở chỗ phục vụ và kiên quyết trả tiền.

“Tôi không thích Lancero¹, nhưng loại nhỏ này là ngoại lệ.” Nói rồi người đàn ông trung niên giơ giờ điều xì gà nhỏ trên tay lên.

Cộng sự cười cười, không tiếp tục chủ đề này: “Giấc mơ anh vừa mới nhắc tới như thế nào?”

“À, là thế này, mấy năm nay tôi thường mơ một giấc mơ, lần nào tỉnh dậy cũng cảm thấy chán nản, nhưng chẳng nhớ mình đã mơ thấy gì... Đúng rồi, còn cả nuối tiếc nữa.” Người đàn ông trung niên vừa nói vừa vờn về điều xì gà trong tay.

Cộng sự: “Không có chút gợi ý nào sao? Ý tôi là về nội dung giấc mơ ấy.”

Người đàn ông trung niên: “Không. Mấy lần bừng tỉnh lúc nửa đêm tôi còn nhớ được nội dung giấc mơ, nhưng cứ đi vệ sinh hoặc uống nước xong, trở mình ngủ tiếp là không nhớ ra được nữa.”

Cộng sự: “Anh nói mấy năm gần đây?”

Người đàn ông trung niên nghĩ ngợi: “Đúng vậy, hình như bắt đầu từ hai, ba năm trước, có thể chưa tới.”

“Hai năm trước có từng xảy ra chuyện gì không?” Cộng sự khẽ liếc nhìn tôi.

“Ừm... để tôi nhớ xem...” Người đàn ông trung niên trầm ngâm mấy giây. “Hình như không có chuyện gì đặc biệt cả, gần mười năm nay luôn yên ổn, ý tôi là cuộc sống của mình ấy. Cả công việc lẫn cuộc sống đều thuận lợi, không có sóng gió, sự nghiệp cũng phát triển.”

Cộng sự: “Tình cảm và gia đình thì sao?”

¹ Một loại xì gà.

Người đàn ông trung niên: “Tôi kết hôn lâu rồi, tình cảm ổn định, hai con đều thông minh xinh xắn. Bố mẹ khỏe mạnh.”

Cộng sự: “Thế à... Vậy có gì thay đổi như chuyển nhà hay di dân không?”

Người đàn ông trung niên: “Chuyển nhà thì có, sang ngôi nhà lớn hơn.”

Cộng sự gật đầu: “Anh có vẻ đời sống cao, mọi phương diện đều rất tốt.”

Người đàn ông trung niên: “Đây cũng là điều khiến tôi cảm thấy khó hiểu, thỉnh thoảng mơ thì không sao, nhưng... Anh nói xem, có phải vì thường ngày không có nỗi tiếc nên mới hình thành nỗi tiếc trong mơ không?”

Cộng sự: “Ý anh là sản sinh nỗi tiếc trên phương diện tâm lý à?”

Người đàn ông trung niên: “Kiểu thế, có không?”

Cộng sự: “Tâm lý học quan tâm đến nguyên nhân, nếu đúng như vậy, chắc chắn phải có nguyên nhân sâu xa hơn.”

Người đàn ông trung niên gật đầu như có điều suy nghĩ: “Ừm...”

“Vậy nguyên nhân phía sau là?” Cộng sự cười nhạt.

Người đàn ông trung niên mím môi nghĩ một lát: “Hình như không có.”

Tôi phát hiện nói chuyện với người này rất mệt, anh ta liên tục giấu giếm, còn tỏ ra ưu việt hơn người.

Cộng sự vừa định nói, người tổ chức tiệc rượu bất ngờ xuất hiện, cô ấy duyên dáng tới bên cộng sự: “Ồ! Ở đây cả à! Nếu các anh tư vấn ở đây, tôi có nên thu phí địa điểm không?”

Tôi: “Chỉ đang nói chuyện thôi...”

“Tôi không quan tâm, hôm nay mọi người uống rượu chuyện phiếm, không được phép làm việc!” Nói xong cô ấy dứt khoát kéo cộng sự đứng dậy. “Phân tích tâm lý không phải một nghề hay gặp, tôi phải khoe khoang cho đã mới được! Đi nào, tôi dẫn anh đi gặp một người.”

Cộng sự tươi cười đứng dậy: “Vậy, hai người nói chuyện trước nhé.” Vừa nói anh ấy vừa nháy mắt với tôi.

Tôi đã hiểu.

Sau đó tôi và người đàn ông trung niên nói chuyện một lúc về giấc mơ rồi lên lịch hẹn tới phòng khám – đây là việc cộng sự muốn tôi làm. Chúng tôi nhận ra người đàn ông mang đầy cảm giác ưu việt hơn người và ưa giấu giếm một số vấn đề này hy vọng nhận được lời mời chứ sẽ không chủ động đề nghị đến phòng khám – tâm lý dè dặt của giai cấp trung lưu.

Buổi chiều hai hôm sau.

“Ừm, có thể thấy anh rất may mắn.” Cộng sự gật đầu.

Người đàn ông trung niên: “May mắn ư? Đúng vậy, có thể làm việc mình thích, thu nhập không tồi quá là rất... hiếm có? Ha ha ha ha, có phải tôi đang khoe khoang không?”

Cộng sự: “Nên tôi không hiểu giấc mơ của anh lắm, tại sao lại chán nản và nuối tiếc nhỉ? Vừa rồi lúc nói chuyện, tôi không cảm thấy anh có gì bất mãn cả.”

Người đàn ông trung niên cảm xúc nước mắt lên, nghiêng đầu nghĩ ngợi: “Ừm... tôi cũng không hiểu, tôi không thể nói rõ, chỉ lảng máng nhớ sau khi tỉnh dậy sẽ vô cùng nuối tiếc... hình như còn ngưng ngừng, có lẽ là... xấu hổ? Cảm xúc rất phức tạp, hỗn loạn.”

Cộng sự: “Hay chúng ta thử thôi miên giúp anh nhớ lại? Như vậy anh sẽ không quá bối rối nữa. Tôi phát hiện mỗi lần nói về giấc mơ anh đều bối rối, bất an, hình như trí nhớ còn gặp trở ngại tạm thời...”

Người đàn ông trung niên: “Đúng, đúng! Đúng thế, chỉ cần cố thêm một tẹo sẽ nhớ ra, nhưng càng cố nhớ lại càng hỗn loạn. Thôi miên có thể giúp tôi nhớ lại không? Vì lần nào tôi cũng cố nhớ lại cảnh tượng trong mơ mà không được, thậm chí còn nổi cáu nữa!”

Cộng sự nhìn tôi.

Tôi dừng bút, hắng giọng: “Chúng ta có thể thử, nhưng trước khi thôi miên không ai chắc chắn có thể thành công hay không. Vì dù đi vào trạng thái thôi miên cũng chưa chắc có thể mở khóa cơ chế phòng ngự của giấc mơ, bởi vậy chúng ta chỉ có thể thử thôi. Anh đồng ý chứ?”

Người đàn ông trung niên nghiêm túc nhìn tôi: “Anh đang cần sự đồng ý của tôi để thôi miên à?”

Tôi gật đầu.

Anh ta trầm ngâm mấy giây: “Được, tôi muốn thử.”

Dưới sự hướng dẫn của tôi, người đàn ông trung niên nửa nằm nửa ngồi trên ghế sofa, tư thế thoải mái nhất, tò mò nhìn máy quay.

“Bắt buộc phải quay lại à?”

Tôi: “Tốt nhất là như vậy, nếu vấn đề quá khó, chúng tôi có thể xem lại, phân tích sâu hơn để tránh bỏ sót.”

Người đàn ông trung niên: “Có thể cho tôi một bản không?”

Tôi nghĩ một lát: “Nếu anh kiên quyết muốn có thì cũng được, nhưng không nên. Vì như vậy chúng tôi không thể ký thỏa thuận bảo mật với anh được, nguồn tiết lộ thông tin sẽ tăng lên.”

Người đàn ông trung niên gật đầu: “Có lý, vậy tôi xem nhưng không sao chép được chứ?”

Tôi: “Tất nhiên.”

“Đi vào trạng thái thôi miên có khó không? Tôi chưa làm bao giờ.” Có thể thấy anh ta hơi bất an.

“Thế này đi.” Tôi ngồi trước mặt anh ta, quyết định dùng chút tiểu xảo. “Đầu tiên chúng tôi sẽ dành chút thời gian thử giúp anh thư giãn, xem trạng thái anh hôm nay có thích hợp không, anh thấy thế nào?”

Anh ta tỏ vẻ đồng ý, tôi bắt đầu tiến hành thôi miên, nói càng lúc càng chậm, càng lúc càng nhẹ, cho tới khi anh ta bắt đầu đi vào trạng thái tiếp nhận.

“Rất tốt, anh đã thoải mái nằm trên giường, sắp bước vào giấc mơ.”

Người đàn ông trung niên: “Đúng vậy... tôi sẽ... tôi sẽ đi vào... giấc mơ...”

Tôi: “Khi tôi đếm đến một, anh sẽ bước vào giấc mơ.”

Người đàn ông trung niên: “Vâng... bước vào... giấc mơ.”

Tôi nhìn cộng sự, suốt cả quá trình anh ấy luôn nghiêng đầu, hai tay đút túi quần, ngồi trên chiếc ghế chéo phía sau người đàn ông trung niên, kiên nhẫn chờ đợi.

“Ba...”

“Hai...”

“Một...”

Cơ thể người đàn ông trung niên hơi co giật.

Tôi: “Giờ anh đã ở trong mơ rồi.”

Người đàn ông trung niên: “Vâng... tôi... đã... ở trong... mơ... rồi...”

Tôi cố hết sức để giọng mình thật khê: “Nói tôi biết anh đang ở đâu?”

Người đàn ông trung niên: “Tôi... tôi đang ở... một sân... sân vận động...”

Tôi: “Vậy anh nhìn thấy gì? Nghe thấy gì?”

Người đàn ông trung niên: “Chúng tôi... đứng thành một hàng... đang nghe... nghe thấy huấn luyện nói...”

Tôi: “Phải, anh đã nghe thấy, còn nghe rõ ông ấy đang nói gì.”

Người đàn ông trung niên: “Nghe... nghe rõ... ông ấy đang dạy chúng tôi cách bay... bay...”

Tôi nghi hoặc nhìn sang cộng sự, anh ấy có vẻ hứng thú, ra hiệu cho tôi tiếp tục.

Tôi: “Vậy, nói tôi biết ông ấy dạy các anh bay như thế nào?”

Người đàn ông trung niên khê cau mày: “Nín... thờ... thờ... cảm nhận không khí chuyển động quanh cơ thể... sau đó... sau đó thả lỏng tinh thần... thả lỏng... tinh thần...”

Tôi: “Còn gì nữa không?”

Người đàn ông trung niên: “... Từ từ... cảm nhận dòng chảy không khí xung quanh mình...”

Tôi: “Rất tốt, còn gì nữa không?”

Người đàn ông trung niên: “Sau đó... sau đó trở... trở thành một thể... với môi trường...”

“Vô cùng tốt, còn gì nữa không?” Tôi phải hỏi về trải nghiệm cá nhân của anh ta trong giấc mơ nhiều nhất có thể.

Người đàn ông trung niên: “... Từ từ... không chế... không chế cơ thể...”

Tôi: “Anh đang làm theo lời huấn luyện viên, đúng không?”

“Đúng vậy... tôi đang... làm theo...” Tôi để ý thấy lúc này hơi thở anh ta rất nhẹ.

Tôi: “Anh cảm thấy có gì thay đổi không?”

Người đàn ông trung niên khẽ mỉm cười: “Cơ thể... hình như... có một nguồn sức mạnh đang... nâng tôi lên... nâng lên...”

Tôi: “Đúng vậy, anh cảm nhận được rồi.”

Người đàn ông trung niên: “Cảm nhận được rồi... cơ thể rất nhẹ... tôi... hình như tôi... hình như... hình như...”

Tôi: “Hình như làm sao?”

Người đàn ông trung niên khẽ cúi đầu: “Gót chân tôi... rất kỳ diệu... đã... nhẹ đi nhiều...”

Tôi: “Anh cảm thấy mình bay lên, đúng không?”

“Đúng vậy, bay lên... nhưng...” Anh ta hơi bực bội, nhưng vẫn trong trạng thái chịu sự ám thị.

Tôi: “Nói tôi biết có chuyện gì?”

Người đàn ông trung niên: “Tôi cảm thấy mình... không được, tôi sắp không làm được rồi... nặng quá... cảm giác nặng nề... quay lại rồi... tôi không làm được...”

Tôi: “Thả lỏng, từ từ điều chỉnh hơi thở của anh, thả lỏng.”

Người đàn ông trung niên: “Vâng... vâng... nhưng mà... tôi vẫn... không... không học được... thành công...”

Lúc này cộng sự gật đầu, giơ chéo tay – tôi có thể kết thúc thôi miên, để người bị thôi miên tỉnh lại với ký ức vẹn nguyên, đợi anh ta tỉnh táo lại chúng tôi sẽ hỏi cụ thể và chi tiết hơn. Thôi miên không phải vạn năng, hỏi quá nhiều chi tiết cụ thể trong tình trạng thôi miên sẽ không nhận được câu trả lời rõ ràng, thỉnh thoảng còn gây ra phản ứng ngược. Dù sao ám thị thôi miên cũng chỉ là đường vòng, tránh đối mặt với cơ chế phòng ngự tâm lý, ý thức chủ đạo tuyệt đối vẫn nằm trong tay người bị thôi miên, nếu hơi bất cẩn sẽ khiến họ trở nên cảnh giác. Tôi tin chắc có những cao thủ thôi miên luôn làm chủ được tình hình, nhưng những người như vậy chỉ đếm trên đầu ngón tay.

“Rất tốt, khi tôi đếm đến ba, anh sẽ tỉnh lại và nhớ được mọi chuyện xảy ra trong mơ.”

Người đàn ông trung niên: “... Vâng... tỉnh lại... nhớ được mọi chuyện...”

“Một...”

“Hai...”

“Ba.”

Người đàn ông trung niên từ từ mở mắt ra, nhìn tôi một hồi về mơ màng rồi gật đầu: “Ồi, tôi nhớ ra rồi.”

“Thôi miên hiệu quả thật, tôi nhớ lại hết giấc mơ đó rồi.” Người đàn ông trung niên bóp chiếc cốc giấy trong tay, cúi đầu, vẻ mặt nghiêm nghị. “Mấy năm nay chính giấc mơ này luôn khiến tôi không vui, có lẽ các giấc mơ sẽ hơi khác nhau một chút, nhưng về cơ bản đều giống nhau, cứ lặp đi lặp lại.”

Cộng sự: “Lớp học bay á?”

Người đàn ông trung niên gật đầu: “Đúng vậy, chính là giấc mơ này. Lần nào cũng thế. Cảnh tượng đó... không phải ở trường học, mà... hơi giống học lái xe... anh hiểu không? Thành phần học viên khá phức tạp, sinh viên, bà nội trợ, già có, trẻ có, đều tới học bay. Tôi nhớ lảng máng mình còn nói chuyện phiếm với họ nữa. Đa phần đều kể về bản thân, cuộc sống, những chuyện vặt vãnh. Có người nói với tôi học bay để đi chợ cho tiện...” Nói rồi anh ta ngẩng lên, cười ngai ngùng: “Hơi hỗn loạn

nhì? Thật ra nó rất giống khóa học lái xe. Khi thấy huấn luyện hướng dẫn, chúng tôi xếp thành một hàng, đầu tiên thấy làm mẫu, chỉ chúng tôi cách bay, chúng tôi làm theo. Ban đầu phương pháp của ông ấy rất hữu hiệu, một nguồn sức mạnh rõ ràng kéo cơ thể lên không trung, gót chân đã sắp rời khỏi mặt đất, nhưng sau đó... hình như... tôi không thể nói rõ được, một cảm giác nặng nề khiến tôi thất bại, cứ lặp đi lặp lại... chà... tóm lại tôi không bay lên được." Anh ta có vẻ chán nản.

Cộng sự: "Trong mơ anh có để ý đến những người khác không? Họ đều bay lên được à?"

Người đàn ông trung niên: "Có người ban đầu cũng không thuận lợi giống tôi, nhưng một lúc sau là làm tốt hơn tôi, một số khác hai chân từ từ rời mặt đất, lơ lửng trong không trung, nhưng về mặt đều rất mệt mỏi, mất sức. Cũng có một số người rất nhẹ nhàng, gần như bay lên ngay lập tức, thấy huấn luyện vội nhắc nhở không được bay cao quá, cũng không được bay nhanh quá, phải làm quen với cảm giác bay, đợi sau khi thành thạo mới thử bay cao và bay nhanh hơn... đại khái vậy."

Cộng sự: "Anh biết lái xe không?"

Người đàn ông trung niên: "Ý anh là hỏi tôi học lái xe có thuận lợi không hả? Rất thuận lợi, không xảy ra vấn đề gì, thì một lần là đỗ."

Cộng sự: "Ừm, đúng rồi, tôi đang định hỏi... Vậy anh có nhớ những người bay lên trông như thế nào không? Trẻ hay già? Nam hay nữ?"

Người đàn ông trung niên cau mày nghĩ một lúc: "Không chắc chắn lắm, bay được hay không chẳng liên quan gì tới tuổi tác, giới tính cả. Tôi nhớ cô gái bên cạnh bay lên rất nhanh, về mặt cũng thoải mái nhẹ nhàng. Có một bà lão cũng dễ dàng lơ lửng trên không, còn luôn miệng lẩm bẩm 'biết dễ thế này đã học từ lâu rồi', cả mấy đứa trông như học sinh cũng đùa nghịch trên không nữa..." Nói tới đây, anh ta đột nhiên dừng lại. "Chỉ mình tôi không bay lên được."

Cộng sự mỉm cười nhìn tôi, gật đầu với anh ta: "Ừm, tôi hiểu rồi. Anh muốn uống nước nữa không?"

Sau khi tiễn người đàn ông trung niên ra về, tôi quay lại phòng thôi miên, thấy cộng sự đang nhắm mắt, tựa lưng vào cửa sổ.

“Anh đang làm gì đấy?” Thấy trong cốc giấy không có nước, tôi bóp dẹt, vứt vào thùng rác.

Cộng sự nhắm mắt trả lời: “Thử bay như anh ta nói xem thế nào.”

Tôi bật cười: “Có cảm nhận được sự thay đổi của dòng chảy không khi quanh cơ thể không?”

Cộng sự mở mắt nhìn tôi: “Trước khi anh vào tôi hơi cảm nhận được rồi.”

“Nếu mặc kệ anh, chắc anh sẽ chơi như vậy được cả ngày đấy nhỉ?” Tôi ngồi xuống ghế sofa.

“Chắc thế...” Anh ấy đút hai tay vào túi quần, đứng tựa thành bàn vế uể oải lơ đãng.

“Khủng hoảng tuổi trung niên?” Tôi hỏi.

Cộng sự: “Đại khái vậy.”

Tôi: “Ngoài vấn đề tuổi tác còn lý do nào khác không?”

Cộng sự: “Hả? Không, không, anh ta không phải kiểu khủng hoảng tuổi trung niên đó.”

Tôi nghĩ ngợi: “Nhưng khủng hoảng tuổi trung niên không thể thích ứng hoàn toàn với sự lão hóa của cơ thể mà?”

“Không, tôi nghĩ trong thời đại này khủng hoảng tuổi trung niên không đơn thuần chỉ là cảm giác bất lực trước sự lão hóa của cơ thể nữa mà còn là...” Anh ấy chậm rãi đi lại trong phòng, chắc đang sắp xếp lại suy nghĩ của mình thành lời nói: “Khủng hoảng tuổi trung niên thường do áp lực cuộc sống gây ra, người càng thành công càng dễ bị áp lực tâm lý. Vì họ đã sở hữu rất nhiều thứ – tình cảm, gia đình, sự nghiệp, địa vị xã hội, thành tựu cá nhân, sự trưởng thành về nhận thức... Bởi vậy họ hy vọng có thể duy trì mọi thứ mình đang sở hữu, đồng thời hoàn thiện hơn nữa. Đó chính là Định luật Hoàng hậu Q cơ được miêu tả trong tiến hóa sinh vật – Trong Alice lạc vào xứ sở thần tiên, Hoàng hậu Q cơ làm khó Alice, bắt cô bé phải chạy thục mạng để giữ nguyên vị trí. Tiến hóa sinh vật cũng thế, liều mạng tiến hóa để bảo vệ địa vị trong chuỗi sinh

vật, nếu không sẽ bị gạt ra bên lề cho tới khi tuyệt chủng. Tương tự, nỗ lực làm việc, đảm bảo sự nghiệp tiếp tục phát triển, đảm bảo duy trì cuộc sống chất lượng cao, không thể tiến át sẽ lùi. Trong tình trạng đó, sự lão hóa của cơ thể đã trở thành vấn đề thứ yếu, vì con người ở độ tuổi này đa phần đều làm công việc cần động não chứ không phải công việc tay chân, ít nhất người chúng ta phân tích thuộc trường hợp này.” Nói tới đây, anh ấy hơi dừng lại. “Tập gym không tính, tập gym để duy trì thể lực, giữ cho tinh thần luôn tỉnh táo.”

“Ừm...” Tôi gật đầu. “Rất có lý.”

Cộng sự: “Nên người ở độ tuổi này thường phải gánh chịu áp lực vô hình. Trông rất hào nhoáng và ổn định, nhưng phía sau lại... tôi không nói chắc anh cũng biết rồi đấy. Hơn nữa, ở độ tuổi này, họ tương đối kín đáo trong vấn đề bộc lộ tình cảm, sẽ không bông bột như thanh niên, khi tích tụ đến một mức độ nhất định sẽ phản ánh trong giấc mơ – không bay lên được. Anh có nghe thấy anh ta nhắc tới người đàn ông nào tầm tuổi anh ta tự do bay lượn trong giấc mơ không? Không cần hỏi tôi cũng biết, chắc chắn là không.”

Tôi: “Thật ra trong cuộc sống có rất nhiều người lao động chân tay...”

Cộng sự lắc đầu, ngắt lời tôi: “Tôi biết, tất nhiên, nếu áp lực sinh kế quá lớn, tới mức mệt mỏi rã rời, khủng hoảng tuổi trung niên sẽ không thể hiện ra bên ngoài, vì cả thời gian và tư duy đều không cho phép, nhưng thực tế áp lực vẫn tồn tại, chẳng qua họ phải cố gắng sống sót, nên không thể suy nghĩ nhiều hơn. Người như anh ta, không cần nói chúng ta cũng nhận ra thuộc giai cấp trung lưu điển hình, thậm chí cao hơn một chút, cuộc sống sung túc, gia đình hòa thuận, tất cả đều thuận buồm xuôi gió, còn có thời gian rảnh rỗi tham gia các hoạt động xã giao. Nhưng không đồng nghĩa với việc áp lực của anh ta nhỏ. Anh ta đã sở hữu rất nhiều thứ, nên vừa phải bảo đảm mình vẫn tiếp tục sở hữu, vừa phải đột phá để đạt được nhiều hơn nữa, nếu không sẽ chẳng còn cách nào khác để chứng minh bản thân...”

Tôi không kìm được xen vào một câu: “Chứng minh bản thân quan trọng lắm sao? Những thứ anh ta đang có đã là mơ ước của rất nhiều người đồng trang lứa rồi.”

Cộng sự dừng bước, nhìn tôi: “Cả cuộc đời, con người luôn cố gắng chứng minh bản thân, gần như chẳng dừng lại một giây phút nào. Điều này không liên quan tới sở hữu nhiều hay ít. Giá trị là thứ rất thú vị, nói ra thì nó liên quan tới vật chất, nhưng vật chất lại không đại diện cho toàn bộ giá trị, có lúc chỉ là một phần, thậm chí còn chẳng liên quan.”

Tôi: “Ừm... đúng. Anh ta đã sở hữu nhiều rồi nên ranh giới anh ta muốn đột phá ngày càng cao... liệu có thể nói rằng lòng tham con người là vô đáy không?”

Cộng sự tựa vào thành bàn, cầm cốc nước lên: “Thế thì đã sao? Dù gì chúng ta cũng chỉ là người phạm. Nhưng tôi không thấy điều đó có gì xấu cả, nó phù hợp với thân phận chúng ta – người phạm. Lòng tham chỉ thật sự xuất hiện khi một người phạm không muốn làm người phạm nữa. Chẳng hạn như lập chí muốn thành tiên, muốn trở thành siêu nhân, muốn trở thành thánh nhân, phải không?”

Tôi bật cười: “Anh giải thích chuyện gì cũng hình tượng thật đấy.”

Cộng sự mỉm cười nhìn tôi: “Nhưng tôi nói đúng mà.”

Tôi: “Được thôi, quay lại chủ đề chính. Phải xử lý tình trạng trước mắt của anh ta thế nào đây? Tư vấn, điều trị theo phương pháp nào?”

Cộng sự cau mày nghĩ ngợi: “Tôi nghĩ... vấn đề ở đâu thì bắt tay từ đó, nhưng không thể dùng cách trực tiếp được.”

“Ý anh là...” Tôi sắp xếp lại lời anh ấy nói. “Giúp anh ta... bay lên trong mơ?”

Cộng sự gật đầu: “Chúng ta giúp anh ta bay lên trong mơ.”

“Làm thế nào?” Tôi hỏi.

Cộng sự: “Thế này đi, tiến hành hai bước cùng lúc. Đầu tiên giúp anh ta nhận thức được thành công của bản thân – tất cả những thứ anh ta đang sở hữu không phải gánh nặng, mà là động lực. Điểm này rất quan trọng, nhiều người không ý thức được đâu. Khích lệ luôn là liều thuốc tinh thần tốt nhất.”

Tôi rút sổ ra ghi chép: “Còn gì nữa không?”

Cộng sự: “Dẫn dắt lúc thôi miên.”

Tôi: “Há? Anh muốn tôi...”

Cộng sự: “Đúng vậy, chúng ta giúp anh ta bay lên trong mơ.”

Tôi: “Cũng được, nhưng có trực tiếp quá không?”

“Ừm...” Cộng sự sờ môi, nghiêm túc suy nghĩ. “Không, không trực tiếp đâu. Vấn đề của anh ta phản chiếu thành cảm giác nặng nề trong giấc mơ, giúp anh ta vượt bỏ cảm giác nặng nề trong mơ đã đủ gián tiếp rồi – gián tiếp ảnh hưởng tới tâm lý của anh ta, bởi vậy tôi mới nói phải tiến hành đồng thời hai bước. Có lẽ sẽ hiệu quả với anh ta.”

“Được, nhưng phải từ từ từng bước, không thể vội vàng quá, phải mất chút thời gian, nếu duy trì liên tục một đến hai lần một tuần chắc mất khoảng ba tháng.” Nói rồi tôi gập sổ lại.

“Ừm.” Cộng sự gật đầu, “Anh quyết là được.”

Một buổi chiều khoảng hai tháng sau, tôi và cộng sự đang tranh luận kịch liệt về trường hợp của một khách hàng thì điện thoại của cộng sự đổ chuông, là chuông tin nhắn. Cộng sự giơ một ngón tay lên ra hiệu cho tôi tạm dừng, cầm điện thoại lên xem, ban đầu anh ấy hơi nhăn mày, sau đó mỉm cười đưa điện thoại cho tôi.

Tôi cầm điện thoại, tin nhắn chỉ có một câu:

“Khoảnh khắc hai bàn chân rời khỏi mặt đất, trái tim tôi chẳng còn vương bận gì nữa.”

Bảy - Cân bằng

Cộng sự: “Ừm... nói thế nào nhỉ... là thế này, trong cuộc sống, bình thường đơn điệu là hiện tượng phổ biến, còn chúng ta thường mở rộng hiện tượng này thành ‘nhìn thấy sự vật mới lạ cũng nhanh chóng phân loại nó sang cột bình thường, giả tưởng mọi thứ trên thế giới này đều là đã biết, đều bình thường đơn điệu’”

Tôi: “Anh muốn nói tới quán tính tư duy?”

Cộng sự: “Không, tôi cho rằng nó xuất phát từ tâm lý tự bảo vệ.”

Tôi: “Hả? Không hiểu lắm... lúc gọi món trong đầu anh nghĩ đến vấn đề này à?” Lúc này ở nhà hàng, cộng sự cầm thực đơn cứ ngẩn người, tôi nhận ra anh ấy đang mái nghĩ chuyện khác. Trên đường về phòng khám tôi lên tiếng hỏi chuyện, quả nhiên anh ấy bắt đầu thao thao bất tuyệt.

Cộng sự: “Nói thế này đi, chúng ta, ý tôi là loài người, khi đối mặt với những điều chưa biết, phần lớn đều thử dùng cái đã biết để giải thích, căn nguyên sâu sa do tâm lý bất an, sợ hãi. Chúng ta cho rằng mình đứng trên đỉnh của chuỗi thức ăn, không cần sợ gì hết, nhưng thực tế thì sao? Chúng ta hiểu rõ, có quá nhiều thứ phải sợ hãi, vì bản thân chúng ta vừa nhỏ bé vừa yếu ớt. Bởi vậy, nguyên nhân chính của hành vi dùng cái đã biết khái quát điều chưa biết chính là không chấp nhận thực tế.”

Tôi sắp xếp lại những lời cộng sự vừa nói: “Ừm, hiểu rồi, hình như thế, nhưng...”

Cộng sự lắc đầu: “Không nhưng nhị gì cả, tôi nói phần lớn chứ không phải tất cả. Hoặc có một cách nói khác để tổng kết - Chán ghét cái đã biết nhưng lại sợ hãi điều chưa biết.”

Tôi: “Vậy tại sao lại mở rộng phản ứng này?”

Cộng sự ngừng lên nhìn tòa nhà mở phòng khám của chúng tôi: “Tôi nói rồi mà, vì chúng ta quá nhỏ bé, nhưng muốn cảm nhận sâu sắc điều đó, chúng ta cần rất nhiều thời gian để thực hiện và thay đổi. Thật đáng buồn khi thứ bị thay đổi lại chính là chúng ta chứ không phải thế giới.”

Tôi: “Chỉ thay đổi bản thân đã rất ghê gớm rồi. Vấn đề này nhắc tôi nhớ tới một cuốn sách mới đọc gần đây, đại khái nói về một nhóm người tới đảo hoang tìm kiếm thứ gì đó, người nắm giữ nó sẽ điều khiển được vận mệnh của chính mình. Hình như cuốn sách đó tên là...” Tôi để ý thấy cộng sự vẫn giữ tư thế ngăng đầu. “Sao thế? Bị ngộ eo cổ à?”

Cộng sự bước rất nhanh về phía tòa nhà, còn quay lại giục tôi: “Nhanh lên, chúng ta lên sân thượng.”

“Làm gì?” Tôi vừa đi theo vừa hỏi.

“Trên sân thượng có người, hình như là phụ nữ.”

“Sao? Anh quen à?”

“Không, cô ấy ngồi ngoài lan can.”

Năm phút sau.

Cộng sự dừng lại một chút, cố lấy lại nhịp thở bình thường, đẩy cánh cửa thông ra sân thượng.

Một cô gái nhìn từ phía sau trông còn rất trẻ đang ngồi ở rìa ngoài gờ bê tông trên sân thượng tòa nhà hai mươi bảy tầng, hai chân buông thõng bên ngoài.

Cộng sự làm ra vẻ ung dung nhân nhả, chậm rãi bước tới cạnh lan can.

Cô gái ngoảnh lại nhìn chúng tôi. Cô ấy trông còn ít tuổi, gương mặt khá thanh tú. Cộng sự không vội vàng gởi chuyện mà đợi vài giây rồi ra vẻ ngạc nhiên hỏi: “Cô ngồi đây làm gì?”

Cô gái yên lặng một lúc mới đáp: “Ngắm cảnh.”

Cộng sự: “Cô ngồi nguy hiểm quá, không văng đầu à?”

Cô gái: “Ừm... hơi hơi.”

Cộng sự: “Thế vào đi.”

Cô gái lại yên lặng một hồi: “Cao quá...”

Cộng sự: “Nên tôi mới bảo cô vào.”

Cô gái hơi ngượng ngùng: “Ừm... ý tôi là... cao quá, chân tôi mềm nhũn rồi, không cử động nổi...”

Cộng sự cười: “Có cần tôi giúp không?”

Cô gái nhìn chúng tôi, đưa tay ra, gạt đầu.

Cộng sự đưa mắt ra hiệu cho tôi, tôi cẩn thận trèo ra ngoài lan can đỡ cô ấy, còn cộng sự nắm chặt cổ tay cô ấy kéo lên.

Lúc bước qua lan can, chân cô ấy run lấy bầy.

“Cô uống nước lọc hay gì nào?” Cộng sự đứng trước tủ lạnh nhỏ trong phòng tiếp khách, quay lại hỏi cô ấy.

“Tôi muốn uống gì đó ngọt ngọt.” Cô gái vừa đáp vừa nhìn ngó xung quanh vẻ tò mò.

Cộng sự lấy lon nước hoa quả, tìm cốc giấy đưa cô ấy.

Cô gái đổ đầy cốc, uống một hơi hết sạch rồi lại rót tiếp cốc thứ hai, vẫn một hơi uống cạn. Chắc cô ấy bị hạ đường huyết.

Cộng sự ngồi trên ghế sofa đối diện, khẽ mỉm cười nhìn cô ấy: “Ngồi lâu lắm rồi hả?”

Cô gái: “Vâng, chắc khoảng hai tiếng.”

Cộng sự: “Ngắm cảnh thật à?”

Cô gái đổ hết nước quả còn lại vào cốc, uống một hơi mới đặt xuống: “Ừm... chỉ là cảm thấy muốn ngồi đó thử xem thế nào.”

“Tại sao? Trong lòng không vui?” Cộng sự âm thầm quan sát những thay đổi trên gương mặt cô gái.

Cô gái: “Buổi đêm mất ngủ tôi thường đứng ngắm cảnh bên cửa sổ, từ chỗ tôi ở có thể nhìn thấy tòa nhà này, cảm thấy chỗ này khá cao, tầm nhìn chắc rất rộng. Hôm nay rảnh rồi nên tôi tới xem thử.”

Cộng sự: “Ờ... vậy à... hôm nay cô không đi làm à? Được nghỉ sao?”

Cô gái hơi ngập ngừng: “Không biết tại sao hôm nay tôi không muốn đi làm nên đã xin nghỉ.”

Cộng sự: “Cô ngắm tòa nhà này bao lâu rồi?”

Ánh mắt cô gái chợt trở nên trống trải, mang cái vẻ u uất ở tuổi này không nên có: “Hai năm? Chắc là hơn hai năm...”

Cộng sự: “Cô... hai mươi... sáu?”

Cô gái gật đầu: “Gần đúng, hai mươi bảy.”

Cộng sự: “Không phải người ở đây đúng không?”

Cô gái: “Vâng, tôi là người miền Nam.”

Cộng sự: “Lấy chồng ở đây à?”

Cô gái: “Vâng.”

Cộng sự: “Tốt nghiệp xong cưới luôn?”

Cô gái bình tĩnh, tò mò nhìn cộng sự: “Sao cái gì anh cũng biết vậy? Vâng, tôi học đại học ở đây.”

Cộng sự: “Cô thường xuyên bị mất ngủ à?”

Cô gái nhìn cộng sự một lúc rồi lại nhìn tôi, ánh mắt hướng sang nơi khác: “Các anh cảm thấy tôi mắc vấn đề tâm lý sao?”

Cộng sự: “Rất khó nói.”

Về mặt cô gái bình tĩnh lạ thường: “Có nghiêm trọng không?”

Cộng sự: “Thông thường phải tiếp xúc thời gian dài mới phân đoán được tình hình cụ thể, trước mắt có thể thấy cô không ổn lắm. Mà tôi mới chỉ nhìn nhận với tư cách người quan sát bình thường thôi đấy. Rõ ràng, chẳng ai tự dưng lại chạy tới chỗ nguy hiểm như vậy ngồi ở đó cả.”

Cô gái yên lặng giây lát rồi gật đầu.

Cộng sự nhìn tôi, yên lặng một thoáng rồi chuyển sang chủ đề khác với ý định kết thúc tình trạng trầm mặc của cô ấy: “Thông thường, những người ngồi ở vị trí của cô đều là đối tượng thu phí của chúng tôi. Nếu cô

không định trả phí hoặc có gì hoài nghi... cô hiểu ý tôi chứ? Nhưng tôi nghĩ chúng tôi sẽ giúp được cô đó."

Cô gái cười: "Tôi biết các anh mở phòng khám tâm lý, thu phí cũng được, như vậy tôi sẽ yên tâm hơn, không thì ngại lắm, thế càng không hay... nhưng có đắt không?" Đây là lần đầu tiên tôi thấy cô ấy nở nụ cười thật lòng.

"Thông thường chúng tôi tính phí theo giờ." Cộng sự quay người rút bảng giá đưa cô ấy.

Cô gái cầm bảng giá cẩn thận đọc một lúc rồi gật đầu: "Không rẻ nhưng cũng không đắt như tôi nghĩ... Được rồi, tôi muốn làm phân tích sơ bộ trước."

"Tôi thì lại cho rằng giá cả chỗ chúng tôi chẳng khác miễn phí là bao." Cộng sự sẽ không và chưa bao giờ lẫn lộn chuyện tiền bạc. "Nhưng tôi sẽ không đối xử với cô như đối tượng thu phí, ít nhất trước mắt thì không. Tôi hy vọng cô có thể nói chuyện thoải mái với tôi, chưa biết chừng như vậy sẽ giúp được cho cô, dù chỉ là về chuyện mất ngủ."

Anh ấy không dùng ngôi thứ nhất để nhắc lại nữa, đây thường là bước dạo để dẫn dắt đối phương bắt đầu.

Cô gái nhìn chằm chằm bàn uống nước trước mặt nghĩ ngợi rồi ngẩng lên: "Thật ra cũng chẳng có gì, chống tôi bảo tôi rảnh rồi đàm nghị quán."

Cộng sự: "Tại sao anh ấy lại nói như vậy?"

Cô gái không trả lời.

Cộng sự: "Có thể ví dụ không? Tôi còn chưa biết gì cả." Cô gái mỉm môi như đang cân nhắc.

Cộng sự cầm lon nước hoa quả rỗng trên bàn lên, quay người vứt vào thùng rác. Anh ấy đang dùng ngôn ngữ cơ thể để ám thị - cô gái mỉm môi chứng tỏ muốn nói, nhưng vì một nguyên nhân nào đó nên cố kiềm chế, anh chàng này càng ngày càng thành thạo.

Cô gái nhìn cộng sự, do dự giây lát rồi mới mở lời: "Tôi... ngày lên đại học cũng là lần đầu tiên tôi rời khỏi thành phố mình sống, ban đầu tôi

cảm thấy rất mới mẻ, mọi thứ đều thú vị. Tôi quen chồng mình ở trường đại học, anh ấy là người ở đây, thông thuộc thành phố này, nên đi đâu anh ấy cũng đưa tôi đi, tôi cảm thấy anh ấy rất tốt. Tốt nghiệp xong anh ấy cầu hôn tôi, tôi nghiêm túc cân nhắc, nghĩ có lẽ sẽ hạnh phúc nên đồng ý. Sau đó họ hàng của anh ấy sắp xếp cho hai chúng tôi vào làm việc cùng một công ty. Chúng tôi cùng đi làm, cùng ăn trưa, cùng tan sở, thỉnh thoảng cùng nhau đi dạo phố, xem phim, cùng chơi điện tử. Rất nhiều đồng nghiệp hâm mộ chúng tôi, nói cả ngày bên nhau như thế rất tuyệt, có người chăm sóc. Ban đầu tôi cũng nghĩ vậy, nhưng... mấy năm sau tôi cảm thấy không ổn, cũng chẳng thể nói rõ vì sao, chỉ cảm giác như thiếu mất thứ gì, dù nghĩ kỹ lại chẳng thấy thiếu thốn gì. Tôi tự nói với bản thân, chắc mình đã đòi hỏi quá nhiều, sau một thời gian sẽ ổn thôi. Nhưng... cảm giác đó mãi không vơi đi, tôi luôn thấy không ổn, thấy chán nản... Thậm chí nó còn khiến lòng tôi ngày càng nặng nề, tôi... tôi nghĩ mình đang thiếu không chỉ một chút, mà là rất nhiều, nhưng lại không biết rốt cuộc mình thiếu thứ gì."

Cộng sự: "Cô từng chia sẻ chuyện này với ai chưa?"

Cô gái: "Khoảng thời gian đầu mỗi lần gọi điện cho bạn cấp ba và bạn hồi nhỏ, tôi cũng nhắc tới... ừm, gọi là cảm giác đi, nhưng... họ không bận tâm, thậm chí có người còn cho rằng tôi đang khoe khoang... nhưng tôi thật sự không có ý khoe khoang, chỉ cảm thấy thiếu thốn rất nhiều. Thời gian đó, cứ đi làm về tôi lại gọi điện, vậy mới dễ chịu hơn."

Cộng sự: "Bao lâu sau cô mới nói với chồng về cảm giác này?"

Cô gái nghĩ một lát: "Khoảng ba năm sau ngày cưới... mới nói."

Cộng sự: "Tại sao không nói ngay từ đầu?"

Cô ấy chợt yên lặng.

Cộng sự đứng dậy lấy một lon nước ngọt, mở ra sẵn, để trước mặt cô ấy. Hình như tiếng mở nắp lon khiến cô ấy giật mình.

Cô gái ngẩn người nhìn cốc nước trước mặt, khe khẽ lên tiếng: "Có lẽ... từ nhỏ chồng tôi chưa từng rời khỏi thành phố này, lớn lên cũng ở đây, nên ở đây anh ấy rất... nhưng... tôi cảm thấy... ừm... bản năng của tôi luôn cho rằng có nói chưa chắc anh ấy đã hiểu..."

Cộng sự: “Nhưng cô vẫn nói.”

Cô gái: “Vâng, anh ấy hỏi tôi thiếu gì, có phải ở đây bất tiện không? Ăn không hợp? Điều kiện vật chất không đủ? Thiếu hoạt động giải trí? Tôi đều lắc đầu, anh ấy hỏi tôi rốt cuộc muốn gì, tôi không trả lời được. Sau đó... còn nhắc lại mấy lần nữa... như lúc này tôi nói với anh, anh ấy cho rằng tôi rảnh rỗi quá đâm nghĩ quẩn... từ đó trở đi tôi không bao giờ nói với anh ấy về vấn đề này nữa...”

Cộng sự: “Vậy cô có cảm thấy mình rảnh rỗi quá đâm nghĩ quẩn không?”

Cô gái lắc đầu: “Tôi không biết...”

Cộng sự: “Thật không?”

Về mặt cô gái rất u uất: “Tôi thật sự không biết, nhưng... cảm giác trở trối đè nặng tới nỗi tôi không thở nổi, vì thế tôi thường xuyên mất ngủ, đứng trước cửa sổ nhìn ra ngoài, cố gắng hít thở sâu, nhưng vô dụng. Thậm chí thi thoảng... tôi còn nghĩ, cái ngày bố mẹ tôi không còn trên nhân thế, tôi nên chết quách đi cho rồi... Có phải tôi quá, quá... không? Chắc anh cũng cảm thấy tôi rảnh rỗi quá đâm nghĩ quẩn phải không?”

Cộng sự nhìn cô gái: “Không, hoàn toàn ngược lại, tôi có thể hiểu được cảm giác của cô. Giống như khi chơi game online, chỉ có cô là người chơi, các nhân vật khác đều là NPC¹.”

Cô gái lặng lẽ gật đầu.

Cộng sự: “Tôi cảm thấy bản thân cô hiểu rõ và có thể miêu tả được cảm giác đó, đúng vậy không?”

Cô gái mím môi thật chặt, yên lặng giây lát: “Tôi... anh biết không? Tôi luôn cảm thấy vô cùng... tôi không nói rõ được. Nhiều lúc chống tôi đưa tôi đi chơi với bạn bè anh ấy, dù ở giữa đám đông rất náo nhiệt, tôi vẫn cảm nhận sâu sắc rằng cảm xúc này chẳng thể loại bỏ tận gốc rễ... như thể tôi đang ở trên hoang đảo không người vậy.”

¹ Viết tắt của cụm từ non-player character (hoặc non-person character, có lúc là non-playable character), chỉ “nhân vật không do người chơi điều khiển” trong trò chơi điện tử, khái niệm này ban đầu xuất phát từ trò chơi điện tử một người chơi, dần dần mở rộng ra cả lĩnh vực trò chơi điện tử. Phiếm chỉ tất cả các nhân vật trong trò chơi không do người chơi điều khiển mà do máy tính điều khiển.

Cao Minh

Cộng sự: "Cảm giác cô độc?"

Cô gái thờ dài rất khẽ: "Tôi không biết."

Cộng sự: "Tôi nghĩ là cô biết, cảm giác cô độc, nhưng nếu dùng từ này, đến cô cũng cảm thấy mình đang rảnh rồi quá đậm nghĩ quẩn."

Cô gái ngẩng lên nhìn cộng sự: "Tôi lại hy vọng mình rảnh rồi quá đậm nghĩ quẩn hơn."

Cộng sự lắc đầu: "Hoàn toàn ngược lại, cô không thể."

Cô gái: "Vậy là gì?"

Cộng sự không trả lời mà nói sang chuyện khác: "Mấy năm nay cô có hay gọi điện cho bạn bè, bạn học cũ không?"

Cô gái: "Có, nhưng rất ít."

Cộng sự: "Tại sao?"

Cô gái cúi đầu nghĩ một lúc: "Tôi cũng không thể nói rõ lý do, chỉ cảm thấy gọi cũng vô dụng."

Cộng sự phớt lờ cách nói tránh né của cô ấy: "Cô cảm thấy không ai hiểu mình đúng không?"

Cô gái nhìn chăm chăm hai bàn tay đang đan vào nhau, yên lặng.

Cộng sự: "Cô từng kể chuyện này với bố mẹ mình chưa?"

Cô gái lắc đầu.

Cộng sự: "Quan hệ giữa cô và bố mẹ không tốt lắm, nhưng cũng chẳng quá tệ, phải không?"

Cô gái: "Vâng."

Cộng sự: "Cô có chắc chắn về tình cảm họ dành cho mình không?"

Cô gái nghiêm túc ngẫm nghĩ một lát: "Thật ra bố mẹ rất tốt với tôi, nhưng..."

Cộng sự: "Nhưng sao?"

Cô gái: "Nhưng đôi khi bố mẹ chỉ suy nghĩ vấn đề từ góc độ của mình, nếu tôi không nghe lời thì... thì sẽ... nói những lời rất tổn thương..."

Cộng sự gật đầu: "Tôi hiểu rồi, thật ra cô bất mãn với bố mẹ mình."

Cô gái: "Không hẳn là bất mãn..."

Cộng sự: "Không, không, tôi không nói đến vật chất, mà là thứ khác, đúng không?"

Cô gái cúi đầu, lại yên lặng.

Cộng sự: "Cô muốn độc lập về tinh thần, nếu không, cô..."

Cô gái đột nhiên ngắt lời cộng sự: "Tôi hiểu rồi."

Cộng sự bình tĩnh nhìn cô gái một lúc: "Tôi không nghĩ là cô hiểu."

Cô gái: "Những điều anh nói tôi đều biết, dùng thế, nếu đã tìm được căn nguyên, về cơ bản chẳng còn vấn đề gì nữa."

Cộng sự hơi nghiêng người về phía trước, nhìn cô gái: "Trong lòng cô cũng nghĩ như vậy à?"

Cô gái tránh né ánh mắt của cộng sự, không trả lời.

Cộng sự đưa mắt nhìn tôi. Tôi hiểu ý anh ấy là gì, cơ chế phòng vệ của cô gái này xuất phát từ tâm lý đảo chiều, nghĩa là càng khao khát lại càng làm ngược lại.

"Cô có đồng ý tiếp nhận thời miên không?" Cộng sự hỏi.

Cô gái nhìn chằm chằm bàn uống nước, yên lặng hồi lâu rồi gật đầu.

Cộng sự: "Có cần tôi giải thích trước thời miên là như thế nào không?"

Cô gái lắc đầu.

Cộng sự: "Thời miên phải trả tiền đấy nhé."

Cô gái vẫn gật đầu: "Được... nhưng thời gian..." Nói rồi cô gái nhìn đồng hồ.

Cộng sự: "Không lâu lắm đâu."

"Cô gái này... có thể coi là rảnh rỗi quá đắm nghĩ quán không?" Trong lúc chuẩn bị máy quay, tôi thấp giọng hỏi cộng sự.

Cộng sự: "Không, từ điểm cuối cùng có thể thấy là không."

Tôi: “Điểm nào?”

Cộng sự không trả lời, ngẩng lên nhìn tôi.

Tôi: “Sao thế?”

Cộng sự: “Anh đang giả ngốc đấy à? Trước đây đã bao giờ có ai nhanh chóng chấp nhận thôi miên như vậy chưa? Hơn nữa trước khi quyết định thôi miên, tôi không hề nhắc tới việc này. Cô ấy cũng không phải chủ động tới tìm chúng ta, ở một mức độ nhất định, có thể xem như chúng ta ‘nhặt’ cô ấy về. Bởi vậy, là quá nhanh nếu nói cô ấy tin tưởng chúng ta, đây chính là vấn đề. Thông thường phụ nữ rất cảnh giác, nhưng cô ấy lại... Tôi nghĩ nội tâm cô ấy khao khát được chia sẻ trò chuyện và rất sẵn lòng giải bày tất cả, chỉ có điều cái tâm lý đảo chiều đáng chết kia... Nhưng cũng đúng, phụ nữ có tâm lý cảnh giác đặc biệt, nên...”

Tôi nghĩ ngợi: “Ừm... có vẻ đúng như anh nói... Nếu vậy đề nghị thôi miên là một cách thăm dò à?”

Cộng sự gật đầu: “Đúng thế. Tôi nghĩ giờ cô ấy đang đến rất gần điểm ngưỡng rồi, biến đề nên thành động lực, hiển nhiên, là động lực tiêu cực. Tôi không muốn nhìn thấy cô ấy làm chuyện ngu ngốc hoặc nguội lạnh trái tim suốt phần đời còn lại. Nhưng có một việc tôi không hiểu, chính là xuất phát điểm của mọi cảm xúc hiện tại, dường như nó đã trở nên tham căn cố đế, tôi chưa tìm ra được nó là gì... Anh hiểu ý tôi không?”

Tôi: “Hiểu, anh muốn thôi miên để đào sâu xem căn nguyên nằm ở đâu, anh biết nên bắt đầu từ đâu rồi chứ? Tôi chưa biết đâu.”

Cộng sự mỉm cười: “Rồi, cô ấy nói rồi.”

Tôi: “Từ đâu?”

“Cô ấy mất ngủ, nửa đêm đứng trước cửa sổ, đó là thời khắc cô ấy trở trối nhất.” Nói xong cộng sự cầm sổ tay lên, vào phòng thôi miên.

Cô gái không chất vấn hay băn khoăn với tất cả các ám thị của tôi, nhanh chóng đi vào trạng thái thôi miên.

Tôi: “Khi tôi đếm đến một, cô sẽ quay trở về lúc nửa đêm, đứng trước cửa sổ.”

“Ba...”

“Hai...”

“Một.”

Đầu cô ấy gục xuống, cơ thể thả lỏng ngồi trên ghế sofa.

Tôi: “Rất tốt, cô đang đứng trước cửa sổ, nói tôi biết cô đang làm gì?”

Cô gái: “Đang... nhìn...”

Tôi: “Có thể cho tôi biết cô đang nhìn gì không?”

Cô gái: “Ở phía xa... một nơi rất xa, rất cao...”

Tôi: “Ở đó có gì?”

Cô gái thở dài rất khế: “Có mấy người...”

Tôi: “Cô có thấy rõ là những ai không?”

Cô gái: “Có... thấy rõ...”

Tôi: “Nói tôi biết đó là ai.”

Cô gái: “Đó là... đó là tôi...”

Tôi: “Là cô như thế nào?”

Cô gái: “Tôi... tôi của ngày xưa...”

Tôi: “Ai là cô của ngày xưa?”

Hơi thở cô gái bắt đầu trở nên nặng nề, như tâm trạng đang bị đè nén hết sức: “Đều là... đều là tôi...”

Cộng sự cau mày, ghi gì đó vào sổ.

Tôi: “Những ‘cô’ đó bao nhiêu tuổi?”

Cô gái: “Có tôi hơi rất nhỏ... có tôi lớn hơn một chút...”

Tôi: “Cô có thể thấy những ‘cô’ đó đang làm gì không?”

Cô gái: “Họ... họ tay nắm tay đứng cùng nhau... trên sân thượng... cũng đang nhìn tôi...”

Giọng cô ấy nghe hơi run rẩy.

Tôi: "Họ có thể nhìn thấy cô không?"

Cô gái: "Có... có thể... thấy... họ đang cười với tôi..."

Tôi: "Bây giờ cô đang làm gì?"

Tâm trạng cô gái càng lúc càng dao động rõ rệt: "Tôi... tôi... tôi đang khóc..."

Tôi: "Có thể nói tôi biết tại sao cô lại khóc không?"

Cô gái gần như nức nở: "Tôi... không muốn... không muốn mất họ..."

Cộng sự đứng sau cô ấy, gạt đầu, giơ ngón tay cái về phía tôi.

Tôi: "Cô có thấy sợ không?"

Hai bàn tay cô gái vừa chậm rãi vừa yếu ớt bám lấy đầu gối: "Tôi sợ... tôi sợ..."

Tôi: "Cô muốn ngăn cản họ không?"

Cô gái: "Tôi không làm được... tôi ở cách họ quá xa... họ đã nắm lấy tay nhau... sắp... sắp... nhảy xuống rồi... tôi sợ..."

Tôi: "Thả lỏng nào, đừng sợ, nghe theo chỉ thị của tôi, cô có thể tới bên họ, ngay bây giờ."

Cô gái lặp lại: "Tôi... có thể tới bên họ... có thể..."

Tôi: "Đúng vậy, cô đã đứng cạnh họ rồi."

Cô gái: "Tôi đã... đứng cạnh... họ..."

Tôi: "Cô có thể trò chuyện với họ không?"

Cô gái khe chau mày, xoay đầu về hơi căng thẳng: "Trò chuyện... có thể..."

Tôi: "Rất tốt, cô hoàn toàn có thể làm được. Cô có thể hỏi điều mình muốn hỏi nhất. Hỏi ngay bây giờ."

Hơi thở cô gái trở nên gấp gáp, nhưng nhanh chóng bình ổn lại: "Tại sao... các bạn... lại rời xa tôi..."

Tôi nhẩn nại chờ một lúc mới mở lời: “Họ nói thế nào?”

Cô gái: “Họ nói... nói, nói không nhìn thấy tôi...”

Tôi nhìn cộng sự, anh ấy gật đầu ra hiệu tôi có thể kết thúc. Tôi cau mày với anh ấy – tôi đang hỏi ý kiến cộng sự xem có cần xóa bỏ ký ức của cô ấy khi thôi miên không. Cộng sự nghĩ một lát rồi lắc đầu.

Tôi: “Được rồi, khi tôi đếm đến ba, cô sẽ tỉnh lại và quên hết mọi chuyện vừa xảy ra.”

“Tôi sẽ tỉnh lại... và quên hết... tất cả những chuyện này...” Cô gái lẩm bẩm, lặp lại lời tôi nói.

Tôi: “Rất tốt, một...”

“Hai...”

“Ba.”

Cô gái từ từ ngẩng lên nhìn tôi về bên khoản: “Đã bắt đầu rồi à?” Giờ mới nhận thấy trên mi mắt vương một giọt nước mắt, cô ấy đưa tay lên khẽ lau rồi sững sờ mất mấy giây. “Hoặc là... đã kết thúc rồi sao?”

Tôi mỉm cười, nói với cô gái: “Đừng vậy.”

Cô gái: “Tôi... vừa rồi tôi bị làm sao vậy?”

Cộng sự đứng dậy, tới bên cạnh cô ấy: “Nếu cô đồng ý, chúng tôi có thể cho cô xem băng ghi hình, nhưng tôi khuyên cô nên nghỉ ngơi một lát, tuy chỉ mấy phút nhưng cô sẽ cảm thấy mệt. Chuyện này rất bình thường, cứ thả lỏng đi, nghỉ ngơi một chút.”

Cô gái khẽ thở dài rồi gật đầu.

Sau khi tiễn cô gái ra về, cộng sự khoanh tay, nghiêng đầu đứng tựa thành bàn như có điều suy nghĩ.

“Sao thế?” Tôi hỏi.

Cộng sự: “Ừm... không sao, chỉ là quan điểm của tôi lại một lần nữa được chứng minh, nên có hơi đặc ý một chút.”

Tôi bật cười: “Không phải lúc nào anh cũng đặc ý à?”

Cộng sự: "Không hề, tôi chỉ lạnh lùng thôi."

Tôi: "Tôi tưởng anh không biết điều đó..."

Cộng sự: "Tôi biết."

Tôi: "Được thôi, vậy nói xem, anh kiểm chứng được gì?"

"Ừm..." Cộng sự ngập ngừng một lúc. "Tôi cảm thấy... thật ra mỗi người chúng ta đều sống một mình trên tinh cầu hoang vu, cô độc, vắng lặng."

Tôi: "Sao nghe có vẻ giống suy nghĩ tuổi dậy thì vậy?"

Cộng sự: "Tuổi dậy thì là thời điểm con người bắt đầu ý thức được sự thật này, nên cảm giác sẽ mãnh liệt hơn. Sau đó chúng ta học được cách dè dặt chứ không phải tuổi dậy thì qua đi, nên căn nguyên không hề được loại bỏ."

Tôi: "Cảm giác cô độc."

Cộng sự: "Đúng vậy."

Tôi: "Nếu nói thế... đây là căn nguyên của rất nhiều vấn đề tâm lý?"

Cộng sự nghi ngại: "Đúng mà cũng không đúng..."

"Tôi ghét kiểu trả lời này nhất." Tôi ngắt lời anh ấy.

Cộng sự: "Nghe tôi nói hết đã. Ý tôi cảm giác cô độc này là bắt buộc, vừa không thể cô độc, vừa không thể không cô độc. Cả ba phương diện tình cảm, tâm lý và không gian sống đều cần có thời khắc cô độc, chứ không thể cứ thân thiết kháng khí triệt để... Nói ra thì đây là một mối quan hệ đối ứng rất phức tạp giữa xã hội và xã giao. Khi sống một mình và đối mặt với cuộc sống một mình suốt khoảng thời gian dài, hay trong tình trạng cô độc quá mức, chúng ta sẽ tìm kiếm sự an ủi từ khách thể, cố gắng thoát khỏi trạng thái một mình này; ở thái cực còn lại, trong môi trường không được một mình quá lâu, chúng ta lại cần cảm giác cô độc. Vì một mình cũng mang lại cảm giác tồn tại và cái tôi trên phương diện tâm lý cho chúng ta. Khi đứng trên điểm cân bằng giữa cô độc và không cô độc, chúng ta mới bình thường, nghiêng về bên nào cũng khiến chúng ta sinh ra méo mó. Cô gái này hiện đang đánh mất trạng thái một mình. Thử nghĩ mà xem, tất cả mọi thứ cô ấy đều nghe theo chồng, không cần

tự xử lý, không cần tự giải quyết, nghe có vẻ rất tốt, đúng chứ? Nhưng có tốt thật không? Không hề, trong môi trường đánh mất một mình, cái tôi và cảm giác tồn tại hoàn toàn không được bộc lộ. Bởi vậy cô ấy mới sinh ra tâm lý đảo chiều – lúc nào cũng cảm thấy cô độc, không thể thoát khỏi, như hình với bóng. Anh hiểu chứ?”

Tôi gật đầu, phải thừa nhận sau cách diễn đạt dài dòng của anh chàng này là một lối tư duy vô cùng rõ ràng. Nhưng có một điểm tôi chưa hiểu: “Tại sao lại như vậy?”

Cộng sự cười đắc ý: “Có những người xuất thân trong các gia đình rất tốt, không có ám ảnh tâm lý nào sâu sắc nhưng vẫn hình thành phản ứng tâm lý méo mó, ví dụ bạo dâm, khổ dâm, vì sao? Đương sự sẽ hoài nghi: Lẽ nào tôi bẩm sinh đã xấu? Xấu thật sao? Câu trả lời là đúng mà cũng chẳng đúng. Nói ra thì con người không phải loài động vật thích yên ổn, từ trong xương tủy, trong sâu thẳm nội tâm chúng ta luôn tồn tại bạo lực, dâm dăng, sợ hãi, phóng túng, tục tĩu, dục vọng,... và chúng có thể tràn ra ngoài bất cứ lúc nào. Nói cách khác, loài người không hoàn mỹ. Giả sử tôi sở hữu sức mạnh tạo ra một thế giới hoàn mỹ, ngập tràn hạnh phúc và niềm vui, không có đau khổ, bi thương và dục vọng tà ác, giúp con người trên toàn thế giới được sống ở đó, tôi sẽ kiên quyết không tạo ra nó. Biết tại sao không? Vì loài người không hoàn mỹ, nên không thể tồn tại trong thế giới hoàn mỹ. Nếu tất cả đều hoàn mỹ, vậy con người sẽ gây chuyện, phải tự giày vò bản thân mới thấy yên ổn được.”

Tôi bán khoán nhìn cộng sự: “Nghe giống cảm giác tội lỗi nguyên thủy vậy?”

Cộng sự: “Điều tôi nói hoàn toàn không liên quan gì đến tôn giáo và tín ngưỡng. Hơn nữa sám hối trong tôn giáo tín ngưỡng cũng là một loại dục vọng.”

“Hả? Đợi chút, anh đang phê phán tôn giáo đấy à? Giải thích đi?”

Cộng sự: “Anh không thấy vậy sao? Nhiều lúc sám hối cũng là một cách tự thỏa mãn bản thân – tôi đã chiến thắng một dục vọng nào đó. Thật ư? Không hề, tất cả giống như kịch bản ác ma được viết sẵn, thậm

chỉ đến sám hối cũng là một phần của dục vọng, nhiều lúc chúng ta có cảm giác tự thỏa mãn nhờ sám hối.”

Tôi: “Suy nghĩ hiện giờ của anh hơi đáng sợ...”

Cộng sự: “Hả? Thế á?”

Tôi: “Nhìn nhận con người dưới góc độ phi con người, thậm chí là góc độ của chúa trời...”

Cộng sự: “Ừm... anh hỏi nguyên do mà, nên tôi mới nói đến chuyện này. Được rồi, quay lại vấn đề chính, bàn về cô độc. Nếu nó lớn lên, chúng ta sẽ có vấn đề; nếu nó gần như biến mất, chúng ta cũng sẽ có vấn đề. Nên phải dừng lại ở một điểm cân bằng nhất định chúng ta mới bình thường.”

Tôi: “Ừm, vậy, nên làm thế nào?”

Cộng sự: “Có hai cách để giải quyết. Một, ly hôn...”

Tôi giạt mình: “Stop, stop! Làm vậy là vi phạm...”

Cộng sự: “Đạo đức, tôi biết, chỉ nói thế thôi, anh đừng căng thẳng. Cách thứ hai là nghỉ việc, chuyển việc.”

“Ừ...” Tôi hiểu. “Để ít nhất hai người họ không suốt ngày ở cạnh nhau? Từ đó tạo ra cái tôi của cô độc? Đúng không?”

Cộng sự: “Không chỉ thế, tôi hy vọng cô ấy trở nên bận rộn, tìm được cảm giác tồn tại và cái tôi từ những chỗ khác.”

Tôi ngập ngừng hồi lâu mới hiểu ra: “Ý anh là... và cả... giá trị cái tôi?”

Cộng sự: “Bingo! Chính nó!”

“Ừm... đúng, trước mắt đây là cách tốt nhất, vừa kéo giãn khoảng cách, có không gian riêng, vừa sản sinh giá trị cái tôi... ừm... có lý.” Lúc này tôi chợt nhớ ra một chuyện. “Đúng rồi, sao tôi cảm thấy cô gái này hơi giống anh bạn mơ thấy cả thế giới chỉ có mình mình tồn tại vậy nhỉ?”

“Giống sao?” Cộng sự cau mày. “Không, khác nhau đấy, anh chàng đó chỉ cần ở một mình là ổn, chứ không cần tìm cảm giác tồn tại. Cô ấy này thì khác, cô ấy gần như mất hoàn toàn tự chủ trong cuộc sống và các

mối quan hệ xã hội, chỉ có thể xem là kẻ phụ thuộc, cô ấy cần thể hiện rất nhiều giá trị cá nhân mới tìm thấy được cảm giác tồn tại. Bởi vậy tôi muốn khuyên cô ấy tìm một công việc bận rộn, thách thức, càng bận càng tốt.”

Tôi: “Bạn tối mắt tối mũi sẽ không có thời gian nghĩ đến những chuyện này nữa à?”

Cộng sự: “Sự bận rộn trong công việc chẳng phải cũng đồng nghĩa với sự cần thiết của bản thân à?”

Tôi: “Đúng, anh nói đúng.”

Cộng sự: “Tôi nhớ ra một cách nói.”

Tôi: “Cách nói gì?”

Cộng sự đứng dậy lấy một cốc nước: “Bận rộn là liều thuốc tốt chữa trị mọi căn bệnh thần kinh, bận bịu sẽ không thấy thương cảm, không thấy cô đơn, không thấy vô vị, cũng dứt hẳn tương tư. Gương mặt không vui không buồn, loáng thoáng chỉ thấy một chữ, cụt!”

Tôi bật cười: “Cũng có lý ra phết.”

Cộng sự không nói tiếp về vấn đề này nữa, bình thản uống nước, ngồi lên ghế sofa, chăm chú nhìn cốc nước: “Giống như nhân gian giữa thiên đường và địa ngục vậy, chúng ta luôn dừng lại ở một điểm cân bằng nhất định, không trái, không phải, không tốt, không xấu, không trước, không sau. Vì chúng ta bẩm sinh đã vậy, chỉ có thể tồn tại ở các điểm cân bằng, do dự không quyết. Thú vị là chúng ta lại lấy đó làm vui.”

“Hả?” Tôi ngắt lời anh ấy. “Câu này không đúng. Đáng lý phải rất khổ sở mới đúng... Sao lại lấy đó làm vui được?”

Cộng sự nghĩ một lát: “Từng có người thời trẻ nghiện ngập, rồi cai nghiện nhờ sự giúp đỡ của người khác. Sau đó trở thành cha xứ. Cả đời ông ấy đều lấy bản thân ra làm bài học khuyên nhủ rất nhiều người trẻ tuổi giống mình năm xưa. Trước lúc lâm chung, ông ấy run rẩy nói ra di nguyện của mình: Muốn hút một ống nĩa quá!”

Tôi trợn mắt nhìn cộng sự.

Cao Minh

“Khổ sở không? Có, rất khổ sở, nhưng bản thân sự giằng xé này....”
Cộng sự mỉm cười nhìn tôi, “cũng là một cách tự thỏa mãn chính mình.”

Tôi: “Lý thuyết cân bằng của anh đấy à?”

Cộng sự gật đầu: “Đúng vậy, điều mà phần lớn mọi người theo đuổi cả đời, chẳng qua chỉ là hai chữ ‘cân bằng’ thôi!”

Tám - Cơn đau ảo

"Thế nên, anh tới tìm chúng tôi?" Cộng sự hỏi.

Anh ta gật đầu: "Đúng."

"Vậy..." Cộng sự cau mày nghĩ một lát. "Anh từng thấy đau ở những đâu?"

Anh ta: "Tôi cũng không rõ nữa, đau rất nhiều chỗ, dạng đau dây thần kinh bộc phát. Nói thế không phải vì đau dây thần kinh thật, mà do không thấy bất cứ vết thương nào, nên tôi gọi nó là đau dây thần kinh. Tôi đã tới rất nhiều bệnh viện nhưng vẫn không ra nguyên nhân. Đa phần các cơn đau đều rất ngắn, chỉ xuất hiện vài giây, nhưng đau vô cùng, cảm giác đau đơn đó giống vết thương bị dao... cắt? Ừm... đúng, là vết thương bị dao cắt, rất đau."

Cộng sự: "Thực tế không bị làm sao cả, phải không?"

Anh ta: "Vâng, thỉnh thoảng tôi nhìn chằm chằm chỗ đau, thậm chí dùng tay sờ vào, không có gì thật, cũng chẳng phải tổ chức dưới da bị tổn thương, nhưng rõ ràng cảm giác bị cắt rạch rất đau, rất thật."

Cộng sự: "Vết thương cắt rạch... phương diện thần kinh..."

Anh ta ngắt lời cộng sự: "Tôi nói rồi mà, chẳng có bất cứ vấn đề gì cả, kiểm tra cũng không thấy chỉ số nào bất thường, mấy năm nay kiểm tra cả tim mạch, thần kinh não rồi, không vấn đề gì."

Cộng sự cau mày: "Tính đến hiện tại, anh đã đau như vậy bao lâu rồi không?"

Anh ta mơ màng nhìn đầu gối cộng sự, nghĩ một lúc: "Năm năm? Không! Chắc phải sáu, bảy năm rồi!"

Cộng sự: “Anh bắt đầu tới bệnh viện kiểm tra từ bao giờ?”

Anh ta: “Thời điểm cơn đau càng lúc càng rõ rệt, càng ngày càng nhiều.”

Cộng sự kiên nhẫn giải thích: “Ý tôi hỏi là năm nào.”

“À, à...” Anh ta ngại ngùng lắc đầu. “Hai năm... không, không, hai năm rưỡi trước.”

“Ừm... thế à... vậy...” Cộng sự hỏi. “Trong vòng một năm trước khi đi khám, có xảy ra chuyện gì không? Ý tôi là một sự kiện, một chuyển biến trong cuộc sống.”

Anh ta cẩn thận nghĩ lại: “Không, đều rất bình thường. Tôi hiểu anh muốn biết tôi có gặp đá kích hay biến cố nào không, nhưng thật sự không có.” Anh ta không có vẻ đang nói dối, chẳng thấy bất cứ động tác hay biểu cảm thừa thãi nào, chỉ hơi mất kiên nhẫn thôi.

Cộng sự gật đầu, yên lặng giây lát rồi bắt đầu hỏi tiếp: “Anh không phiền khi nói về tình trạng hôn nhân của mình chứ?”

“Độc thân. Cũng không có bạn gái. À, tôi không có khuynh hướng đồng tính.” Anh ấy trả lời rất dứt khoát. Về lý mà nói, người đàn ông này không nên độc thân mới phải, rất đẹp trai, không, phải nói là vô cùng đẹp trai.

Anh ta khoảng hơn ba mươi tuổi, cao to khỏe mạnh, rất biết giữ gìn, da tay mềm mịn, nhìn qua đã biết không làm công việc lao động tay chân. Quần áo tuy không nhìn ra nhãn hiệu nhưng chắc chắn không phải hàng rẻ tiền, kiểu tóc rất lịch lãm, hơn nữa anh ta khá sáng sủa, đôi mắt có thần, gương mặt toát lên vẻ điềm đạm, khôn ngoan của lứa tuổi này, cử chỉ lời nói chừng mực, đâu ra đấy. Tuy hơi lạnh lùng, hiếm khi bộc lộ cảm xúc, nhưng điều đó càng tôn lên vẻ điềm đạm của anh ta. Tóm lại, anh ta thuộc mẫu đàn ông lý tưởng của rất nhiều cô gái – quan trọng hơn cả, anh ta vẫn còn độc thân.

Cộng sự: “Vì công việc bận rộn à?”

“Không phải vì công việc.” Anh ta mỉm cười. “Chuyện này không vội.”

Cộng sự gật đầu. Chúng tôi hiểu ý anh ta rồi, anh ta không thiếu phụ nữ, vừa rồi ý anh ta nói tới tình nhân không cố định.

“Chất lượng giấc ngủ... trông tinh thần anh không tệ, chắc vẫn ổn đúng không?” Cộng sự hỏi.

Anh ta: “Đa số, bình quân mỗi tháng có hai, ba ngày ngủ không ngon lắm.”

“Ồ?” Cộng sự nhướn mày. “Có thể nói rõ hơn không?”

Anh ta: “Vấn đề nằm ở đây à?”

Cộng sự: “Nếu anh không nói tôi không thể nắm được tình hình.”

Anh ta quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ nghỉ ngơi, đây là lần đầu tiên anh ta có biểu hiện khác thường.

“Khó ngủ hay nằm mơ?” Cộng sự truy hỏi.

Anh ta quay lại nhìn cộng sự một lúc: “Nằm mơ.”

Tôi thở phào, con người cho đến vừa rồi gần như không chút sơ hở cuối cùng cũng có điểm đột phá.

Cộng sự: “Có thể nói rõ hơn không?”

Anh ta hơi cup mắt xuống, nghỉ ngơi vài giây rồi ngẩng lên hỏi cộng sự: “Nếu vì vấn đề này, các anh có giải quyết được không?”

Cộng sự: “Không biết.”

Anh ta: “Không thể an ủi tôi một chút à? Tỷ lệ là bao nhiêu phần trăm?”

Cộng sự: “Anh rất thông minh, dùng mấy mẹo vặt này với anh hoàn toàn vô nghĩa.”

Anh ta: “Ý anh là bác sĩ và luật sư?”

“Bác sĩ và luật sư?” Cộng sự miệng nói không dùng mẹo vặt, thực tế lại đang dùng một số mảnh khoe để thăm dò xem người này đang thật sự cảnh giác hay chỉ thận trọng theo thói quen.

“Vâng, bác sĩ và luật sư.” Anh ta hơi dừng lại một chút. “Thông thường, bác sĩ và luật sư có nắm chắc một trăm phần trăm cũng không nói ‘không sao hết’, mà sẽ rất giáo hoạt liệt kê cho anh nghe những kết quả xấu nhất. Lẽ ra các anh cũng nên làm như thế.”

Cộng sự: “À, không, tôi không dùng mẹo vặt, tôi nói thật. Trước khi anh chia sẻ, thậm chí tôi còn không biết kết quả xấu nhất là gì. Có thể trước khi đến anh chỉ bị đau không rõ nguyên cơ, nhưng nếu chúng tôi khiến tình hình tệ hơn, anh thậm chí sẽ bị mất ngủ. Nếu tiếc tiền, anh sẽ phải hối hận vì đã ném không ít tiền qua cửa sổ.”

Anh ta khẽ nhếch môi lên cho thấy mình đang cười: “Không, tôi chấp nhận điều trị tâm lý thu phí cao, vì tôi biết điều trị tâm lý khó hơn điều trị sinh lý nhiều. Anh không cần bóng gió vấn đề này.”

“Được thôi, vậy giờ có thể kể rồi chứ? Về giấc mơ làm phiền anh ấy.” Nói rồi cộng sự mỉm cười.

Tôi biết anh ấy đang cười cái gì – dùng một cụm bầy dễ dàng bị nhìn thấu để che đậy một hoặc vài cụm bầy khác được giấu sâu hơn, phần lớn mọi người đều bị cụm bầy rõ ràng thu hút, tưởng mình đã nhìn thấu nó nên mất cảnh giác.

Anh ta: “Vâng, đại khái trong mơ tôi bị thương. Cụ thể tôi không nhớ rõ, hình như bị tấn công. Không đúng, để tôi nhớ lại xem... lúc tỉnh dậy không thấy sợ hãi... ừm... có lẽ là thương tổn do không cẩn thận hoặc khó tránh khỏi. Tôi lảng máng nhớ được, vẫn còn chút ấn tượng, nhưng cứ ngủ lại thì chẳng nhớ gì nữa. Sau này tôi từng thử ghi chép, nhưng như tôi đã nói, mỗi tháng chỉ có vài lần, nên tôi nhanh chóng quên mất phải ghi lại.”

Cộng sự: “Giấc mơ có liên quan tới cơn đau dây thần kinh anh nói không?”

Anh ta: “Tôi cảm nhận được cơn đau đó trong mơ, đau đến nỗi phải bừng tỉnh.”

Cộng sự: “Hả? Đau đến thế cơ à?”

Anh ta nhìn cộng sự dăm dăm, gật đầu: “Đúng, đây chính là nguyên nhân tôi đi khám khắp nơi.”

Cộng sự: “Có vị trí cố định không?”

Anh ta suy nghĩ cẩn thận: “Cố định... chắc là không, chắc thế, quá nhiều lần. Chỉ nhớ được đại khái.”

Cộng sự: “Ví dụ?”

Anh ta: “Ừm... Đầu? Cổ? Răng? Để tôi nghĩ xem... có lẽ còn đau cả cánh tay? Vai nữa? Tôi không nhớ thật.”

“Đã hiểu.” Nói rồi cộng sự nhìn tôi.

Tôi biết, anh ấy đang ra hiệu cho tôi chuẩn bị thôi miên. Chúng tôi phải “nhìn thấy” giấc mơ đó.

Sau gần một tiếng kiên nhẫn giải đáp thắc mắc, cuối cùng anh ta cũng ngồi xuống ghế sofa, vẻ hơi miễn cưỡng.

“Thật ra tôi vẫn cảm thấy không nhất thiết phải thôi miên.” Anh ta nhìn tôi rồi nhìn máy quay.

“Đúng vậy, không nhất thiết phải thôi miên.” Tôi cẩn thận tránh né cơ chế phòng vệ của anh ta. “Nhưng vừa rồi chúng ta đã cùng nhau phân tích, cách này là nhanh nhất, cũng trực tiếp nhất, anh đã đồng ý, ký tên rồi. Giờ hối hận cũng được, việc này nhất định phải tự nguyện...”

Cộng sự tiếp lời: “Anh muốn tốn thêm thời gian, chúng tôi không ngại, không thôi miên vẫn có thể tìm ra căn nguyên vấn đề từ góc độ khác, nhưng tình hình trước mắt, chẳng có cách nào tốt hơn khôi phục giấc mơ cả. Anh thấy sao? Hay anh cần thời gian cân nhắc kỹ càng trước, chúng ta sẽ hẹn hôm khác.”

Anh ta yên lặng mấy giây, ánh mắt hơi dao động, ngẩng lên nhìn chúng tôi, gật đầu: “Vậy bắt đầu đi, đằng nào cũng đến đây rồi.”

Cộng sự nhìn tôi ý tứ, tôi không hiểu, nhưng cũng chẳng còn thời gian giải thích nữa. Tiếp theo tôi cố tình dùng các thuật ngữ rất khó khan giải thích với anh ta.

Hầu như anh ta không có biểu cảm gì, chuyện này rất phiền phức. Nhưng cuối cùng tôi vẫn khiến anh ta thả lỏng và thư giãn.

Trong thời gian đó, cộng sự luôn nghiêng đầu nhìn lưng anh ta chậm chậm.

“Rất tốt, giờ anh có thể nhìn thấy cầu thang hương xuống dưới...”

“Tôi... nhìn thấy... cầu thang... rất dài.”

“Đúng vậy, men theo chiếc cầu thang xoắn ốc này đi xuống...” Tôi quan sát anh ta, dù trong trạng thái thôi miên, anh ta vẫn chẳng có biểu cảm gì, không giống những người bị thôi miên khác, biểu cảm của họ đều thay đổi.

“Tôi đang đi...” Anh ta lẩm bẩm lặp lại lời tôi.

Tôi: “Cầu thang rất dài, rất dài...”

Anh ta: “Rất dài...”

Tôi: “Rất tốt, anh nhìn thấy lối đi rất hẹp, thẳng tắp ở cuối chân cầu thang rồi chứ...”

Anh ta: “Lối đi... vắng... lối đi... tôi nhìn... thấy rồi...”

Tôi: “Cuối lối đi có một cánh cửa... anh sẽ đến trước cánh cửa đó và mở nó ra...”

Anh ta: “... Tôi mở ra... tôi... mở... mở không được... nó bị... khóa rồi... khóa rồi...”

Tôi giật mình, không ngờ anh ta lại có lớp phòng ngự ở đây.

Tôi: “Không sao, nó không bị khóa, cánh cửa đó luôn rất khó mở, rất rít... anh sẽ mở nó ra...”

Anh ta: “Tôi... sẽ... mở ra...”

Tôi: “Đúng vậy, khi tôi đếm đến một, anh sẽ mở cánh cửa này ra.”

“Sẽ... mở ra...” Vai anh ta động đập về hơi bất an.

“Ba...” Tôi cố tình nói rất khẽ và chậm rãi để phòng kích động từ hệ thống phòng ngự của anh ta.

“Hai...” Tay phải anh ta nắm chặt lại.

“Một...”

Cộng sự đang cắn ngón tay cái chờ đợi, vẻ hơi căng thẳng.

Tôi: “Anh đã mở cánh cửa này ra rồi.”

Vai anh ta hơi co giật: “Vâng... tôi... mở... mở ra rồi...”

Tôi và cộng sự đều thở phào.

Tôi: “Nói tôi biết giờ anh đang ở đâu? Nhìn thấy gì?”

Anh ta: “Ờ... trên đường... có... có người đi đường...”

Tôi: “Có phải nơi anh quen thuộc không?”

Anh ta: “Vâng... tôi... hằng ngày... đi làm đều qua... qua đây...”

Tôi: “Những người đi đường trông thế nào?”

Anh ta: “Đều là... người... bình thường...”

Tôi nghĩ một lát, quyết định giúp anh ta đẩy nhanh tiến trình: “Anh đang trên đường đi làm à?”

Anh ta: “Tôi... không cần... đi... tôi... đứng ở... đứng ở đây... là được... là được...”

Tuy lúc này vẻ mặt anh ta vẫn bình tĩnh, nhưng cơ thể lại hơi căng thẳng.

Tôi: “Anh đang đợi ai à?”

Anh ta: “Tôi... tôi... đang đợi... trời tối...”

Tôi: “Tại sao phải đợi đến khi trời tối.”

Anh ta khe liếm môi: “Khi trời tối... họ... sẽ... không chạm được tới... tôi... không chạm được tới... tôi nữa...”

Tôi: “Ý anh là trời tối rồi sẽ không chạm mặt người quen nữa à?”

Anh ta khe nhả mày: “Trời... trời tối... họ... không chạm được vào... tôi... sẽ không... không đâu...”

Tôi hiểu rồi, ý anh ta là va chạm.

Tôi: “Anh sợ người đi đường va vào mình sao?”

Anh ta: “Rất đau... rất đau...”

Tôi: “Người đi đường sẽ làm tổn thương anh à?”

Anh ta: “Đúng... đúng vậy...”

Tôi: “Vậy... họ làm tổn thương anh như thế nào?”

“Họ... họ sẽ giẫm lên... tôi... rất đau...” Hơi thở của anh ta trở nên hơi gấp gáp, nuốt nước bọt đánh ực một cái. Tôi nhớ anh ta từng nói, cơn đau trong mơ đều ở nửa thân trên, chứ không phải ở chân.

Tôi nhìn cộng sự, lúc này anh ấy rất chăm chú, hoàn toàn không để ý tới chuyện gì khác.

“Có thể cho tôi biết những người đó giẫm lên anh, làm anh đau như thế nào không?” Tuy hơi nguy hiểm, nhưng tôi chỉ có thể tiếp tục hỏi về vấn đề này. “Họ giẫm vào chân anh à?”

Anh ta: “Họ... họ sẽ... giẫm lên... giẫm lên... đầu tôi.”

“Họ giẫm lên đầu anh như thế nào?” Tôi không hiểu.

Anh ta: “Họ... sẽ giẫm lên... đầu... tôi...”

Tôi lại nhìn cộng sự, anh ấy cũng đang nhìn tôi. Tôi cau mày âm thầm hỏi giờ phải làm thế nào, cộng sự ngẩn ra mấy giây, giờ hai ngón tay làm động tác đi.

Tuy hiểu ý anh ấy, nhưng suy nghĩ này khiến tôi giật mình! Cộng sự muốn tôi ám thị để anh ta diễn lại cảnh bị giẫm lên đầu!

Tôi bình tĩnh lại, chuẩn bị sẵn tinh thần có thể phải dừng lại giữa chừng: “Cho đến hiện tại, anh đã làm rất tốt. Giờ tôi muốn anh đi xuyên qua đám đông. Sau khi anh đi qua đám đông, trời sẽ tối.”

Khỏe miệng anh ấy khẽ giật giật: “Đám đông... đi qua... sẽ đau... sẽ rất đau...”

“Nhưng chỉ có như vậy trời mới tối.”

“... Tôi...” Anh ta căng thẳng gồng cả hai cánh tay.

“Rất tốt, anh sắp đi vào đám đông rồi.” Tôi thử thúc đẩy anh ta.

Anh ta há miệng thở hổn hển.

“Giờ anh đã hòa vào đám đông rồi.”

“Giẫm vào rồi! Họ giẫm vào rồi! Rất đau!” Nói đoạn anh ta ôm đầu, cúi người xuống.

Lúc này, cộng sự giờ một ngón tay chỉ về phía tôi, tôi đã nhìn thấy.

Tôi tranh thủ hỏi: “Họ giẫm lên đầu anh như thế nào?”

“Giẫm vào rồi! Họ... giẫm lên... giẫm lên bóng của tôi rồi! Đau quá!” Anh ta đau đớn co rúm lại trên ghế sofa.

Cộng sự đứng dậy nhanh chóng gạt đầu.

Tôi vội vàng đánh thức anh ta.

Lúc xem băng ghi hình, vẻ mặt anh ta gần như không chút biểu cảm, cộng sự luôn nhìn chăm chăm mặt anh ta. Xem xong, hình như anh ta thở phào, rồi ngạc nhiên nhìn chúng tôi: “Vậy là sao? Giẫm vào bóng của tôi ư? Nhưng sao giẫm vào bóng tôi lại thấy đau?”

Cộng sự gạt đầu: “Ừm, đây cũng là điều chúng tôi muốn biết, vấn đề này cần phân tích thêm.”

Anh ta bình thần tựa vào lưng ghế sofa, cầm cốc giấy lên uống nước: “Được, vậy các anh phân tích đi.”

Cộng sự cười xin lỗi: “Ừm, không phải bây giờ, chúng tôi phải xem lại băng ghi hình vài lần, cần thời gian.”

“Hôm nay tạm dừng ở đây, đúng không?” Anh ta đặt cốc giấy xuống, đứng dậy. “Được, lần tới là khi nào?”

“Cần báo cho anh trước mấy ngày?” Cộng sự hỏi.

“Hai, ba ngày? Tốt nhất nên báo trước một tuần, vậy tôi mới có thể sắp lịch, được chứ?” Nói rồi anh ta cố gắng gồng người để giãn gân giãn cốt.

Cộng sự mỉm cười gượng tay phải ra: “Tất nhiên là được, ưu tiên thời gian của anh.”

Anh ta bắt tay tượng trưng với cộng sự rồi gạt đầu với tôi.

Sau khi tiễn anh ta ra về, cộng sự không nói một lời, ngồi xuống ghế sofa trong phòng tiếp khách, yên lặng vài giây rồi lao đầu xuống, miệng còn kêu lên đau đớn.

“Anh cũng đau đầu à?” Tôi cầm cốc nước của mình lên.

Giọng nói hơi ồm ồm của cộng sự vang lên từ trong góc sofa: “Chẳng nghĩ ra được gì cả! Toàn thứ linh tinh gì thế không biết! Không thấy chút manh mối nào!”

Tôi cố tình uống nước thật chậm rồi hỏi: “Khó nhân lắm à?”

“Tất nhiên!” Cộng sự ngẩng đầu lên, vẻ vô cùng phấn khích. “Nhưng vậy mới thú vị! Còn nhớ vẻ mặt bình tĩnh của anh ta lúc xem xong băng ghi hình không? Hoàn toàn không nhìn ra sơ hở! Cũng chẳng chấn động chút nào luôn.”

Nghe anh ấy nói năng không đầu không cuối, tôi lắc đầu: “Anh đừng là quái thai...”

Cộng sự quỳ trên sô pha, nheo mắt nghĩ một lúc rồi quay sang hỏi tôi: “Anh còn chocolate không? Đồ ngọt khác cũng được.”

Tôi tìm một thanh chocolate vứt cho anh ấy, anh ấy vừa ngậm nga hát vừa vui vẻ bắt lấy, ngồi khoanh chân trên ghế sô pha, bóc vỏ, nhìn nhìn rồi hài lòng cho vào miệng.

Tôi nhẩn nại cầm cốc nước, xem anh ấy thưởng thức vị ngọt và vị đắng của chocolate hòa quyện vào nhau, lan tỏa trong khoang miệng.

Ăn hết nửa thanh, anh ấy ngẩng lên nhìn tôi cười hi hi.

“Thỏa mãn chưa?” Tôi đặt cốc nước xuống.

“Ừm.” Cộng sự liếm môi. “Được rồi, chúng ta nói về anh ta đi!”

“OK!”

Cộng sự cầm thanh chocolate, nhìn đắm đắm lên tường: “Rất rõ ràng, anh chàng này đã giấu giếm một số thứ, hơn nữa còn giấu rất sâu.”

Tôi gật đầu: “Ý anh là phòng ngự hai lớp?”

“Đúng vậy.” Cộng sự đặt thanh chocolate sang một bên, nghiêng đầu. “Tuy giấc mơ của hầu hết mọi người đều rất khó hiểu, nhưng nếu hiểu được ký hiệu đặc trưng của mỗi cá nhân, muốn giải mã dấu hiệu ẩn dụ khó hiểu đó không hề khó. Người này thì khác. Giấc mơ của anh ta khi biểu hiện ra ngoài lại có thêm một tầng phòng ngự, phản ánh bản thân qua cái bóng. Rất kỳ lạ, tại sao bản thể lại là cái bóng? Phản ánh bản thân lên người khác, sự kiện khác, người quan sát hay một cảm xúc nào đó là thủ pháp thường gặp, mà trong rất nhiều thứ có thể biểu hiện lại chỉ hai chiều hóa bản thân, phản ánh thẳng lên cơ thể, trường hợp này rất hiếm

gặp. Vừa rồi anh nói anh ta phòng ngự hai lớp, chưa biết chừng bên dưới lớp này... ừm, có lẽ không chỉ hai lớp, mà là ba lớp, thậm chí nhiều hơn.”

Tôi an ủi cộng sự: “Cũng có sao, chúng ta từng cời bỏ nhiều lớp phòng ngự hơn rồi mà, chỉ tốn thời gian chút thôi.”

Cộng sự: “Đúng vậy, nhưng các lớp phòng ngự mạnh yếu khác nhau, có những lớp phòng ngự chỉ là một bức tường bằng gỗ, có những lớp phòng ngự là tường cao hào sâu với lưới thép.”

Tôi gật đầu.

Cộng sự đứng dậy, xoa xoa tay: “Được rồi, chúng ta phân tích trước đi! Dù sao vẫn nên giải mã các khả năng và nguyên nhân trước, từng lớp một. Tâm lý học thật phiền toái, không thể đột phá được, cứ phải tuần tự từng bước. Đầu tiên đánh giá và xác định nguyên tố quan trọng, anh nghe xem có ý kiến gì khác không nhé.”

Tôi: “Được.”

Cộng sự bắt đầu đi lại trong phòng: “Tạm đặt nỗi đau đơn của cơ thể qua một bên, nó là căn nguyên cuối cùng dẫn tới mọi chuyện. Yếu tố thứ nhất, tuy anh ta tới tìm chúng ta, nhưng có vẻ anh ta không hề vội vàng. Từ đầu tôi đã cảm thấy có gì đó không đúng, mãi tới khi anh ta đi tôi mới ý thức được điều này. Yếu tố thứ hai, dường như anh ta không mấy bằng lòng với việc giải quyết vấn đề trong giấc mơ. Tuy thỉnh thoảng chúng ta cũng gặp phải trường hợp này, nhưng đa số đều xuất phát từ nỗi sợ giấc mơ hoặc cảm xúc không vui do một số cảnh tượng nào đó gây ra...”

Tôi ngắt lời cộng sự: “Đợi đã, anh ta không muốn bị thôi miên, có phải cũng vì sợ hãi cơn đau giấc mơ gây ra không?”

Cộng sự dừng bước, nghĩ một lúc rồi lắc đầu: “Không, tôi không nghi anh ta sợ nó, hình như anh ta sợ một chi tiết riêng tư nào đó bị đào xới lên nên mới chống đối như thế.”

“Ừm...” Tôi nhớ lại tình trạng của khách hàng, hình như cộng sự nói đúng.

“Được rồi, tôi tiếp tục nhé.” Cộng sự tiếp tục đi qua đi lại. “Thái độ chống đối thôi miên, cộng thêm tâm lý không gấp gáp, kết hợp biểu cảm

thờ phào nhẹ nhõm sau khi xem băng ghi hình, chắc anh cũng để ý, có thể chứng minh suy đoán của tôi là đúng, anh ta sợ bị chúng ta bới móc ra. Tổng hợp lại, cơ bản có thể phán đoán có những chuyện rất quan trọng anh ta không nói cho chúng ta biết, cố tình che giấu. Rất có thể chúng là con đường dẫn thẳng tới mấu chốt vấn đề.”

Tôi: “Vậy anh phải nói chuyện thêm với anh ta để tìm hiểu sâu hơn rồi. Anh xem, tâm lý học vẫn có thể đột phá.”

Cộng sự lắc lắc một ngón tay: “Khó.”

Tôi: “Tại sao?”

Cộng sự: “Nếu chỉ trò chuyện mà có thể hiểu rõ thì đã không có nhiều lớp cơ chế phòng ngự như vậy rồi. Muốn chọc thủng những lớp phòng ngự này không đơn giản đâu, trừ phi chúng ta biết điểm đau cuối cùng, nếu không thể chọc thẳng mục tiêu, chưa biết chừng sẽ rơi vào vòng xoáy phòng ngự của anh ta, thậm chí có khả năng anh ta sẽ xây dựng nhiều lớp phòng ngự hơn, đến lúc đó chỉ càng thêm tối tệ. Phải hết sức thận trọng, đừng tùy tiện động vào vấn đề này, trừ phi chúng ta có thể bắt được bản thể gây ra mọi vấn đề.”

Tôi: “Có lý.”

Cộng sự: “Xác định được yếu tố lớn thứ nhất. Giờ đến cái thứ hai. Cảnh tượng trong giấc mơ của anh ta có vẻ rất bình thường, nhưng sợ rằng chính vì vậy mới càng rắc rối, nghề của chúng ta không sợ những cảnh tượng quái dị, kỳ quái, vượt ngoài lý lẽ thông thường, thậm chí là siêu nhiên, bởi cơ chế hình thành giấc mơ chính là bốn chiều, thậm chí nhiều chiều hơn. Giấc mơ có thể dễ dàng tập trung các nhân tố tương chừng chẳng liên quan với nhau một cách hoàn mỹ, vượt qua cả không gian và thời gian, bất chấp tương tượng và thực tế, ép chúng thành bức tranh một chiều. Nhưng giấc mơ của anh chàng này lại hết sức bình thường, mọi vấn đề đều nằm ở bản thân anh ta, người qua đường chỉ tượng trưng cho thứ gây ra tổn thương, nhưng bị tổn thương lại là cái bóng... Đây mới là nguyên nhân khiến tôi đau đầu. Lớp phòng ngự này rất khó phá... tính ra, lớp khóa để bước vào, căn bản không đáng nhắc tới.”

“Ừm.” Tôi tán thành. “Lúc anh ta nói cửa khóa, tôi thật sự bất ngờ, sau khi trao một phần quyền chỉ đạo ý thức cho tôi vẫn thiết lập chương ngại, rất hiếm gặp.”

“Theo thiết lập trong giấc mơ, tất cả người đi đường đều có thể gây tổn thương cho anh ta, điểm này rất lạ.” Cộng sự bĩu môi. “Về lý thuyết, cảnh tượng này không phù hợp với thân phận của anh ta. Cuộc sống của anh ta được người khác ngưỡng mộ, nhưng trong mơ hoàn toàn ngược lại, rất kỳ lạ. Hơn nữa, chúng ta đã nói chuyện với anh ta, tuy chỉ mấy tiếng đồng hồ, nhưng về cơ bản có thể phán đoán anh ta không phải người tính cách hẹp hòi đa nghi, hơi lạnh lùng nhưng hoàn toàn không phải kiểu người thần hồn nát thần tính và có hoang tưởng bị hại. Điểm này cũng là một trong các yếu tố. Anh thấy sao?”

Tôi: “Đồng ý.”

Cộng sự: “Nên tôi suy đoán, phần anh ta che giấu liên quan tới tự ti.”

Tôi suy nghĩ, gật đầu.

Cộng sự: “Được rồi, vấn đề đây rồi, tại sao anh ta lại tự ti?”

Tôi đề xuất: “Liệu có liên quan tới tình dục không?”

“Hả?” Cộng sự dừng bước, nghiêng đầu nhìn tôi. “Ý anh là anh ta có vấn đề về chuyện giường chiếu?”

Tôi không nói gì, nhìn cộng sự.

Cộng sự khoanh tay, nghiêm túc nghĩ ngợi. Còn tôi vẫn kiên nhẫn chờ đợi như mọi khi.

Một lúc sau, cộng sự lại nhìn tôi: “Không thể nào.”

Tôi: “Lý do?”

“Nếu là thế thật, anh ta không cần tới tìm chúng ta, chẳng có nghĩa lý gì.” Nói rồi cộng sự tiếp tục đi qua đi lại trong phòng. “Nếu anh ta có vấn đề khó nói, không thể chữa lành trong chuyện giường chiếu, mọi lời khuyên nhủ và an ủi của chúng ta đều không giải quyết được vấn đề. Trong trường hợp không thể giải quyết được, mọi lời an ủi hay phân tích đều vô giá trị, không thể loại bỏ được gốc rễ vấn đề. Tôi không nghĩ

liên quan đến tình dục. Hơn nữa, về tự tin, bình tĩnh của anh ta, người gặp trở ngại trong vấn đề tình dục tuyệt đối không thể hiện ra như vậy. Nhớ lại đi, lúc nhắc tới chuyện tình cảm, anh ta có chút nào ngập ngừng, khó nói không? Không đúng không? OK, chẳng liên quan gì đến chuyện đó cả.”

“Ừm... anh nói đúng.” Sau khi phân tích theo tư duy của cộng sự, tôi tán thành kết luận này.

“Vậy thì...” Cộng sự đút hai tay vào túi quần, cau mày. “Vậy thì điều gì khiến anh ta tự ti nhỉ? Anh ta thiếu cái gì? Có vẻ anh ta vừa không muốn tiết lộ, lại vừa muốn triệt để giải quyết vấn đề. Nhưng... hình như vấn đề này không quan trọng lắm, vì anh ta tỏ ra rất bình tĩnh, cảm giác không mấy cấp bách... Nhưng, nếu không cấp bách, tại sao còn tới đây? Lập ra lớp lớp phòng ngư cho nữa... Vậy không hợp lý, cũng không đúng... có vấn đề...”

Tôi gợi ý: “Liệu có phải thật ra anh ta rất nóng ruột, nhưng lại là kiểu người không bộc lộ cảm xúc ra ngoài. Tôi nhớ trong trạng thái thoải mái, vẻ mặt anh ta cũng chẳng thay đổi nhiều.”

“Vậy à?” Cộng sự gãi đầu. “Ừm... nói thật nhé, trực giác của tôi cảm thấy... hình như có vấn đề... đúng rồi, sau khi xem xong băng ghi hình, rõ ràng anh ta thờ phào nhẹ nhõm, có vẻ suy đoán không bộc lộ cảm xúc không thể đúng... Ừm... nhưng nói ra mới thấy vẻ mặt anh ta bình thường cũng chẳng có nhiều biểu cảm... trông rất... Nhưng trực giác của tôi thật sự cảm thấy có điểm nào đó không đúng.”

Tôi hiểu sự bối rối của cộng sự lúc này, nói tới trực giác, tôi cũng cảm thấy như vậy. Chúng tôi từng thảo luận về vấn đề trực giác. Nói một cách đơn giản, chúng tôi nhất trí cho rằng trực giác chẳng phải không có nguyên do, nó là một phán đoán nhanh chóng nhờ quan sát, phân tích các thông tin từ thị giác, khứu giác, thính giác và kinh nghiệm. Nhưng tất cả xảy ra quá nhanh, thậm chí não bộ còn chưa phản ứng kịp, nên mới được coi là trực giác. Thực tế, trực giác là phản ứng tổng hợp mà nhờ nó người ta có thể phán đoán trực tiếp thông qua cơ thể và bản năng, độ chính xác nhất định. Vấn đề bây giờ là trực giác của chúng tôi xung đột với tất cả những gì khách hàng này thể hiện ra ngoài.

Cộng sự cau mày đi qua đi lại một hồi lâu rồi dừng lại cạnh giá để tạp chí, nhìn nhìn một lúc rồi rút ra gói lạc không biết đã để từ bao giờ, xé túi, đổ vào miệng. Anh ấy bóp túi đựng loạt soạt trong tay, vừa tiếp tục đi đi lại lại, miệng vừa lẩm bẩm không rõ: “Ừm... lạ thật đấy... ừm... tại sao người này trông vừa bất cần lại... ừm... vừa có vẻ... cẩn trọng như vậy? Thật vô lý... lẽ nào anh ta đã già vờ quá lâu... có thể hoàn toàn che giấu cảm xúc... Mặt anh ta... mặt anh ta... ơ? A... à?” Nói tới đây, anh ấy chợt dừng lại, sững sờ nhìn phía trước.

“Sao thế? Bị nghẹn à?” Tôi đang định đứng dậy rót nước cho cộng sự thì anh ấy bất ngờ lao ra chỗ thùng rác, nhổ hết lạc trong miệng đi.

“Bị hóng à? Hình như gói lạc này lần trước tôi mang trên máy bay về...” Lúc này tôi nhìn thấy anh ấy đang cười, mới dừng lại hỏi: “Sao thế? Anh phát hiện ra điều gì rồi?”

Cộng sự không trả lời tôi mà nhìn về phía trước cười ngơ ngẩn.

Tôi yên lặng, mặc anh ấy đứng ngơ ngẩn ở đó cả nửa phút như bị kẻ dẫn nhập vào người.

“Tôi hiểu rồi!” Anh ấy gật đầu, dùng tay áo lau vụn lạc dính bên khóe miệng, sau đó quay người tìm kiếm khắp nơi. “Điện thoại! Điện thoại của tôi đâu!”

“Anh không thể biểu hiện như một người trưởng thành được à?” Tôi cầm điện thoại của cộng sự để trên bệ cửa sổ, rút mấy tờ giấy ăn, đưa cả cho anh ấy.

Anh ấy không nói một lời, mở điện thoại ra bấm số, đặt lên tai rồi ngồi xuống sô pha.

Mấy giây sau, có vẻ cộng sự đã gọi được cho đối phương: “Tuần sau hôm nào cậu rảnh... hả? Thứ hai á? Không được, tôi nghỉ, trừ thứ hai ra... ờ... để tôi nghĩ xem... thứ ba? Vậy thứ ba. Đến phòng khám của tôi đi, giúp tôi xem một người, nửa tiếng là được, chỉ nhìn thôi, không cần nói gì cả, sau đấy nói riêng với tôi là được, chỉ cần xem xem người này có... đúng, đúng, xem cái đó đấy, ừ, ừ... cái gì? Thu phí á? Tôi đã bảo rồi... Hà? Ờ... cũng được... ừ, ừ... vậy thứ ba tuần sau gặp! Bai bai!” Nói xong, anh ấy

tắt điện thoại rồi tiện tay vứt bữa sang một bên, lại cầm thanh chocolate đang ăn dở lên gặm tiếp.

“Thế là thế nào?” Tôi hỏi.

Cộng sự vát chân chữ ngũ, đặc ý nhìn tôi.

“Sau này anh có muốn tôi mua đồ ăn vặt cho nữa không hả?” Tôi uy hiếp.

Cộng sự cười cho đã, liếm khước miệng, rút cuốn sổ dưới gầm bàn uống nước ra, nhanh tay vẽ gì đó, một lúc sau vứt cuốn sổ lại cho tôi: “Trường hợp này chưa gặp lần nào, tuy có vẻ phức tạp, nhưng thật ra lại đơn giản vô cùng.”

Tôi bắt lấy cuốn sổ, chẳng bận tâm tới mấy câu nói vớ vẩn của anh ấy.

Trong cuốn sổ vẽ phác họa một người ti hon đeo chiếc mặt nạ khổng lồ.

Tôi nhìn một hồi mà vẫn chưa hiểu.

“Anh vẽ xấu quá, gì đây...”

“Phẫu thuật thẩm mỹ.”

“Hà?”

“Ý tôi là...” Cộng sự hít sâu một hơi. “Anh chàng này từng phẫu thuật thẩm mỹ. gương mặt đó, anh không cảm thấy...”

Tôi chợt hiểu ra: “Thế chẳng phải... đời đã, sao anh đoán ra được?”

Cộng sự không cười cợt nữa, cau mày, khoanh tay tựa vào thành ghế sofa: “Biểu cảm của anh ta rất ít, hơi cứng nhắc.”

Tôi: “Chỉ thế thôi á?”

Cộng sự: “Đủ rồi. Tổng hợp với những điều anh ta nói và những điều chúng ta nhìn thấy, phân tích, thế là đủ.”

Tôi: “Nếu không phải thì sao?”

Cộng sự: “Tôi vừa mới hẹn người am hiểu về phẫu thuật thẩm mỹ qua xem thử là biết liền. Nhưng khả năng đoán sai cực kỳ nhỏ. Làm nghề

này, ngoài lý luận, còn phải dựa vào trực giác, cảm giác, không phải sao? Theo suy luận trước mắt, có nhiều điểm đều là nút thắt chết không thể giải thích được, nhưng, đặt giả thuyết anh ta từng phẫu thuật thẩm mỹ, chẳng phải tất cả đều giải thích được à?”

Tôi suy nghĩ: “Đúng vậy, nhưng... được rồi, tôi thừa nhận có thể giải thích được, nhưng tôi cứ cảm thấy... ừm... nói thế nào nhỉ? Hình như thiếu chút gì đó... Anh hiểu ý tôi chứ?”

Cộng sự nhìn tôi: “Anh quá lý trí, quá logic, nào phải, thử tư duy bằng nào phải đi. Trong nhiều trường hợp, nghề của chúng ta phải dựa vào giả thuyết táo bạo mới tìm được con đường tới chân tướng đấy. Nếu chỉ phân tích và logic thuần túy, thường sẽ đi vào ngõ cụt.”

“Được rồi.” Tôi không tiếp tục đeo bám vấn đề này nữa. “Nếu đúng vậy, chẳng phải mọi khó khăn đã được giải quyết sao?”

Cộng sự: “Nếu suy đoán của tôi là thật, ngược lại càng khó hơn.”

Tôi: “Khó hơn? Tại sao?”

Cộng sự: “Theo tôi, sở dĩ trong mơ anh ta phản ánh bản thân lên cái bóng, còn là cái bóng tất cả mọi người đều có thể làm tổn thương, bởi cái bóng mới là bản thể của anh ta. Tổn thương trong giấc mơ phản chiếu tâm lý thuần túy, trước kia mặt anh ta xấu xí, ánh mắt của tất cả mọi người đều làm tổn thương anh ta. Còn bây giờ, dù bản thể của anh ta được che giấu dưới vẻ ngoài đẹp trai, nhưng tổn thương do ánh mắt của những người xa lạ gây ra cho anh ta trước kia vẫn chẳng hề tan biến, ngược lại sau khi anh ta giấu kín cái tôi chân thực của mình đi, nó còn trở thành vấn đề tâm lý... ừm... một trong những vấn đề tâm lý.”

Tôi: “Một trong những? Sao tôi không thấy vấn đề khác nhỉ? Chẳng phải đã tìm ra vấn đề rồi sao?”

Cộng sự: “Tuyệt đối không đơn giản như vậy. OK, lúc này cần dùng não trái phân tích thật lý trí, theo thời gian anh ta kể, ít nhất anh ta cũng phải phẫu thuật thẩm mỹ sáu, bảy năm rồi. Thứ bị chôn sâu sáu, bảy năm trước rất có thể đã nảy mầm mọc rễ, hiện tại đang thai nghén thành một con quái vật cũng nên. Tôi cho rằng anh ta đã ý thức được chuyện không ổn nên mới thử tìm cách giải quyết, nhưng vì không phát

hiện ra bất cứ vấn đề sinh lý nào, anh ta nhận ra những thứ trong đáy lòng mình thật sự khó nhằn, điểm này do tính cách – anh ta không thể chịu đựng được việc có vấn đề tiềm ẩn bên trong mình, bởi vậy mới tới tìm chúng ta. Nhìn từ thái độ ôn hòa của anh ta, rất có thể anh ta đang bị xâm thực, không chỉ có vẻ ngoài cứng nhắc, lạnh lùng, mà ngay cả tính cách và cách cư xử cũng trở nên cứng nhắc, lạnh lùng theo cái mặt nạ anh ta đang mang.”

Tôi: “Ừm... thú vị thật... đúng là rất có lý... tôi cũng cảm thấy...”

Cộng sự: “Phải. Cái tôi thật sự của anh ta đã bị chôn giấu cùng gương mặt thật sau khi phẫu thuật thẩm mỹ. Nhưng như tôi đã nói, từ góc độ tâm lý học, chôn giấu là cách làm rất tối tệ, vì có những thứ sẽ nảy mầm mọc rễ. Mọi thứ anh ta thể hiện đều giống gương mặt giả của anh ta, cảm xúc, thái độ, gần như tất cả đều bị giấu kín, trốn tránh dưới cái mặt nạ đẹp trai kia... Nếu, tôi nói là nếu, ai đó có thể trực tiếp nhìn thấy nội tâm anh ta, họ chắc chắn không thể nhìn thấy con người, mà là một con quái vật. Anh hiểu tôi đang nói gì không? Bản thể, bản thể của quái vật đã hoàn toàn chạy ra.”

Tôi giật mình: “Nghiêm trọng vậy sao?”

Cộng sự cau mày: “Thực tế còn nghiêm trọng hơn.”

Nói tới đây, chúng tôi đều yên lặng, một lúc sau, tôi hỏi: “Có cần tôi hẹn anh ta thứ ba tuần sau không?”

Cộng sự: “Ừ.”

Tôi: “Nếu không phải thì sao?”

Cộng sự: “Chuyện phẫu thuật thẩm mỹ á? Khả năng này rất thấp... trực giác của tôi bảo thế.”

Tôi: “Chắc chắn thế cơ à?”

Cộng sự: “Anh còn nhớ anh ta miêu tả cảm giác đau giống gì không?”

Tôi: “Vết cắt.”

“Ừ.” Cộng sự gật đầu, nhắm mắt lại. “Thứ ba tuần sau sẽ biết ngay thôi.”

Bốn ngày sau.

Lúc đầu cộng sự trò chuyện với anh ta rất thận trọng – vừa phải đảm bảo không vòng qua một số trọng điểm vừa tránh xung đột trực diện gay gắt. Việc này rất khó. Tuy đã hợp tác với anh chàng trông có vẻ cà lơ phất phơ này mấy năm, nhưng trường hợp này rất hiếm gặp. Tôi biết mình không nên chen lời, chỉ yên lặng giám sát thiết bị ghi âm, ghi hình – cộng sự yêu cầu tôi làm vậy, ghi âm, ghi hình khi người bệnh không biết.

“Nói tới đây, tôi muốn hỏi một câu.” Cộng sự mặt không cảm xúc, nhìn anh ta.

Anh ta cũng đáp lời về không cảm xúc: “Ừm, câu hỏi gì?”

Cộng sự: “Một câu hỏi cần anh trả lời đúng sự thật, không được nói dối.”

Anh ta làm hành động nhướn miệng lên ra vẻ đang cười: “Ngoài công việc ra, tôi rất ít khi nói dối.”

Cộng sự gật đầu: “Xin hỏi, anh cho rằng, tổn thương như thế nào được coi là khắc cốt ghi tâm, khiến anh khó lòng nguôi ngoai?”

Anh ta: “Câu trả lời của câu hỏi này quá rộng...”

Cộng sự: “Không rộng chút nào, để tôi lấy ví dụ nhé. Lừa dối? Phán bội? Miệt thị? Vu khống? Sĩ nhục? Anh hiểu rồi chứ? Ý tôi là những trạng thái này.”

Anh ta bình tĩnh nhìn cộng sự một lúc: “Vậy phải xem ai gây ra những điều đó với tôi. Nếu là người thân thiết, e rằng tổn thương sẽ lớn gấp bội, giả sử...”

Cộng sự ngắt lời anh ta: “Không, không, tôi không nói tới đối tượng gây tổn thương, tôi chỉ nói về sự tổn thương, ai gây ra nó không phải chuyện tôi muốn hỏi.”

Anh ta khẽ nhún mày: “Nếu vậy, dù là tổn thương nào cũng đều khó nguôi ngoai... có thể lựa chọn nhiều câu trả lời không? Tôi có thể đưa ra rất nhiều.”

Cộng sự: “Không chọn tất cả đấy chứ?”

Anh ta giữ khế miệng nhoeén lên: “Nếu chọn hết có phải tôi quá hẹp hòi không?”

Cộng sự: “Anh có chọn báo thù không?”

Anh ta khế nghiêng đầu: “Báo thù... là một việc rất ấu trĩ, rất vô nghĩa...”

“Nhưng rất đã.” Cộng sự nhìn chăm chăm vào mắt anh ta.

Anh ta mím môi nghĩ một lát: “Đúng, nhưng sau đó sẽ cảm thấy trống rỗng.”

Cộng sự: “Anh từng thử rồi à?”

Anh ta thờ dãi: “Có thể coi là vậy...”

Cộng sự: “Chắc chắn không phải phương diện tình cảm rồi, đúng không? Đối với anh, chuyện này quá đơn giản, cũng quá vô vị.”

Ánh mắt anh ta hướng về phía góc bàn cạnh cửa sổ.

Cộng sự: “Để tôi đoán thử xem, chắc anh là người rất tài hoa và có năng lực, đúng không? Nhưng vì một số nguyên nhân, năng lực của anh từng không được người khác công nhận và hiển nhiên anh đã thoát khỏi tình trạng đó, rồi sao? Anh từng trả thù họ, đúng không?”

Anh ta vẫn nhìn chỗ khác, không nói một lời.

Cộng sự: “Thậm chí tôi còn có thể suy ngược lại. Trước khi trả thù, anh thật sự cảm thấy khoái trá và hưởng thụ. Ví dụ, đối với phụ nữ? Ví dụ, đối với một số người không quan trọng? Trước kia vì nguyên nhân ngoại hình, anh rất khó được họ chú ý, nhưng sau một bước ngoặt, tất cả đều thay đổi. Đúng không?”

Anh ta vô thức sờ lên mặt.

Cộng sự: “Báo thù ban đầu chỉ vì ác ý đơn thuần, anh vốn định hưởng thụ niềm vui từ đó, nhưng càng về sau, anh càng phát hiện chẳng có gì thú vị, dù sao...”

Anh ta ngắt lời cộng sự: “Anh nói đúng, đúng là tôi từng phẫu thuật thẩm mỹ.” Cộng sự kịp thời yên lặng, nhìn anh ta.

Anh ta hơi ngẩng đầu lên, chạm tay vào phần cổ ngay dưới cằm: “Rất lâu về trước, tôi từng sục sôi ý chí, tưởng rằng năng lực đại diện

cho tất cả. Nhưng sau đó mới phát hiện, hoàn cảnh và ngoại hình mới là điều kiện quan trọng giúp tôi xây dựng nền móng vững chắc. Tôi rất thất vọng, rất chán nản, thậm chí còn vì thế mà ăn chơi trác táng. Có điều khi chẳng ai quan tâm, ăn chơi trác táng trong mắt mọi người chỉ là 'đã xấu người còn xấu nét'. Ngoài việc khiến mọi người cảm thấy mình ngông cuồng, chẳng có lợi ích thật sự nào cả. Thế nên tôi đã thay đổi ngoại hình, biến thành dáng vẻ anh thấy bây giờ." Anh ta nhìn thẳng cộng sự. "Sau này, tôi gần như tiêu hết tiền tiết kiệm để biến mình thành người rất... có gia thế, rất truyền cảm hứng. Đại khái đều nói dối. Ví dụ: Tôi xuất thân gia đình giàu có, ăn sung mặc sướng đến năm lên mười tuổi, nhưng đột ngột gặp biến cố, gia cảnh sa sút. Nhưng tôi không hề nản chí, không bỏ cuộc, định dùng đôi tay mình làm lại từ đầu, trở lại đỉnh vinh quang. Anh biết không? Sau khi có gương mặt tuấn tú, tôi có thể tự tin, chân thành nhìn vào mắt bất cứ ai, thản nhiên nói ra những lời dối trá, tất nhiên, cộng thêm một số đặc điểm bẩm sinh nữa. Ai nghe thấy những lời nói dối của tôi cũng rơm rớm nước mắt an ủi: 'Anh nhất định sẽ thành công.' Rồi như anh nói, tôi chơi bời với một số phụ nữ, thậm chí những người năm xưa tôi cảm thấy không thể với tới, vài trong số họ còn cho tôi sự giúp đỡ anh không thể tưởng tượng nổi đâu, không chỉ tiền, mà là một số nguồn lực, các mối quan hệ, những thứ người bình thường không thể chạm tới. Bước chân vào thế giới của họ, tôi như được dát vàng, có thể dựa vào cái mặt và nhiều nguồn lực mới, cộng thêm năng lực bản thân - thứ năng lực có thể chờ được dũa mài của tôi, chẳng mất quá nhiều thời gian, tôi thực hiện được giấc mơ của mình. Đối với một số người, tôi được coi là truyền kỳ sống đầy cảm hứng, họ coi tôi là tấm gương, thậm chí trong số đó còn có cả ông chủ cũ của tôi nữa. Ông ta không hề nhớ trước kia dưới trướng mình từng có một người như tôi, nghĩ hơi nực cười, nhưng cũng rất đáng thương. Tôi nhận ông ta về làm nhân viên, đến tận bây giờ, ông ta vẫn rất cảm kích."

"Anh khiến công ty mình từng làm việc phá sản à?" Cộng sự hỏi.

"Ha, công ty?" Anh ta lắc đầu khinh bỉ. "Chỉ là một xưởng sản xuất nhỏ thôi, tôi của ngày xưa sao có thể vào được công ty ra hồn, chỉ là xưởng sản xuất rất nhỏ, rất nhỏ thôi. Đánh sập nó chẳng tốn mấy công

sức. Những việc này không còn quan trọng nữa. Giờ tôi đã có thể thỏa sức phát huy năng lực, tôi biết mình làm được, cũng biết mình nhất định sẽ thành công, vì thứ tôi thiếu chỉ là ngoại hình. Tôi đã đạt được những điều mình muốn, nhưng... nhưng tôi không hề vui vẻ như ban đầu được nữa, anh biết tại sao không?”

Cộng sự: “Vì tất cả đều nằm dưới lớp mặt nạ, tất cả đều nằm dưới gương mặt hiện tại, không phải anh vốn có. Thứ người khác nhìn thấy, tăng bốc, nịnh nọt, lấy lòng là gương mặt này, chứ không phải con người anh thật sự, nên khoái cảm trả thù của anh ngày càng yếu, thậm chí không thể phát tiết ra ngoài.”

Anh ta tiếp tục né tránh ánh mắt cộng sự lần nữa, gật đầu: “Đúng vậy, đều do tôi lựa chọn, nhưng đến giờ tôi vẫn không cho rằng lựa chọn ban đầu của mình là ngu ngốc, tôi không làm sai. Chỉ có điều tôi không biết nên đối mặt với bản thân như thế nào. Tiếp tục hưởng thụ ư? Tôi chỉ như một kẻ mạo danh, mọi thứ đều nằm trong tay mà cũng không nằm trong tay. Nói ra thật kỳ lạ, đúng không? Nhưng thực tế là như vậy. Không những thế, còn rất nhiều khó chịu khác, nhưng... tôi không nói rõ ra được...”

Cộng sự: “Giấc mơ của anh đã thể hiện rất rõ ràng rồi.”

Anh ta nhướng mày: “Há? Anh nhìn thấy gì rồi?”

Cộng sự: “Anh biết cơn đau ảo của mình xuất phát từ đâu không?”

Anh ta: “Tôi cảm thấy có lẽ là... ảo giác của cơn đau sau khi phẫu thuật thẩm mỹ. Không phải vậy sao?”

Cộng sự: “Không phải.”

Anh ta: “Vậy từ đâu ra?”

Cộng sự: “Cái bóng. Từ cái bóng của anh.”

“Hầy...” Anh ta thở dài. “Có vẻ anh không biết, chỉ nói suông thôi...”

“Đợi tôi nói hết đã.” Cộng sự ngắt lời anh ta. “Cái bóng trong giấc mơ chính là bản thân anh vốn có, còn cơn đau là sự ức chế gần như điên cuồng. Tôi biết cảm giác hiện tại của anh, tôi biết rõ, cảm giác không

thật của anh về thân phận, địa vị bây giờ và cơn đau ảo hoàn toàn trái ngược nhau.”

Về mặt anh ta trở nên nghiêm trọng.

“Cơn đau ảo của anh mới là thật.” Cuối cùng cộng sự cũng đưa ra bước ngoặt. “Bản thể của anh trở thành cái bóng, cơ thể hiện tại chỉ là thấu ảnh ảo anh tạo ra. Nên người hưởng thụ mọi thành quả sau khi thành công không phải anh thật sự, mà là thấu ảnh ảo. Trong tình thế này, cái bóng – bản thể của anh, lại có cảm giác bị lợi dụng, giống hệt cảm giác của người năm xưa âm thầm nỗ lực sau cánh gà nhưng vinh quang lại bị kẻ khác chiếm mất. Đúng không?”

Yết hầu anh ta chuyển động, nhưng không nói gì.

Cộng sự: “Nếu vậy, tất cả lại trở về như trước kia, cảm giác bị lợi dụng, không được coi trọng tưởng đã quên lãng lại quay về, cái bóng của anh bắt đầu chịu đựng tất cả những tổn thương anh từng chịu đựng. Vì thế, trong giấc mơ, anh mới sợ hãi, nhút nhát, tự ti, dè dặt, đau đớn, khổ sở. Tuy đứng dưới ánh mặt trời, tuy nắng vàng rực rỡ, nhưng anh không dám tiến bước, anh phải đợi đến khi trời tối, phải đợi bóng tối che kín bản thể mới dám cử động, vì anh sợ bị tổn thương lần nữa, anh sợ người khác nhìn thấy vẻ yếu đuối, nhu nhược của mình...”

Anh ta lắc đầu: “Có lẽ phần trước anh nói đúng, nhưng nhu nhược... tôi không tán thành. Anh biết chấp nhận thực hiện một loạt phẫu thuật và phục hồi khó khăn nhường nào...”

Cộng sự ngắt lời anh ta: “Anh giấu mình đi, chẳng lẽ là dùng cảm?”

Anh ta nhìn cộng sự, há miệng, nhưng không đáp trả gì nữa.

Cộng sự nhìn anh ta một lúc, đứng dậy, lấy cốc nước đặt trước mặt anh ta: “Tôi không muốn suy đoán anh từng trải qua những gì, cũng không muốn an ủi anh bữa bãi. Từ lần trước anh đến, tôi đã nói rồi, anh rất thông minh, những lời an ủi rỗng tuếch hoàn toàn vô nghĩa đối với anh. Anh chọn sống theo cách của mình, nhìn nhận vấn đề theo cách hiểu của mình, giành lấy thứ anh mong muốn bằng lựa chọn của mình, vì vậy anh phải gánh chịu mọi hậu quả, dù là gì. Anh chưa từng phàn nàn ‘Anh không biết những khổ sở tôi từng trải qua, anh không có

quyền phát biểu ý kiến', anh biết đó là câu nói ngu ngốc, vì hiện tại của mỗi người đều đang gánh vác quá khứ của chính họ. Bởi thế ảo giác chân thực và cảm giác chân thực của cơn đau ảo anh đang chịu đựng, ngoài anh ra, không ai có khả năng giải quyết. Tôi đã nói hết những gì tôi thấy, lời có thể nói chỉ được nhiều đó thôi. Sau này phải làm thế nào, dù tôi có ngồi ngay trước mặt, trao đổi với anh cả năm cũng vô dụng. Chỉ anh mới giải quyết được mọi chuyện. Lần trước sau khi anh về, chúng tôi đã phân tích giấc mơ của anh, phát hiện tiềm thức của anh không chỉ thiết lập một lớp phòng ngự, tôi đã nghĩ đến một câu hỏi." Nói rồi, cộng sự lại ngồi xuống trước mặt anh ta, nhìn chằm chằm vào mắt anh ta. "Tôi nghĩ, muốn phân tích tâm lý giúp người khác giải quyết một số vấn đề, thật sự phải đào xới đến tầng sâu nhất, phần cốt lõi nhất mới có thể thay đổi ư? Chúng tôi thật sự phải làm thế ư? Đây là cách giải quyết duy nhất ư? Đây là mục tiêu cuối cùng ư? Câu hỏi này luôn đau đầu trong lòng tôi, nhưng hôm nay khi anh nói ra những điều này, tôi đã biết nên làm thế nào rồi."

Anh ta tò mò nhìn cộng sự, chờ đợi anh ấy nói tiếp.

Cộng sự: "Tôi nói lại lần nữa, anh là người thông minh, vì thế mưu mẹo với anh, vừa tấn công vừa phòng thủ, giở vài mẹo vặt tâm lý, gia tăng ám thị, phân tích, sẽ làm mất của hai chúng ta rất nhiều thời gian. Đến cuối cùng có lẽ anh sẽ cảm thấy ổn hơn đôi chút, nhưng rồi tới một ngày, chúng ta lại phát hiện ra bản thân quá ngu xuẩn, chỉ đang lãng phí thời gian của nhau. Phương pháp rất đơn giản, tôi chỉ cần cho anh biết nguyên nhân vì sao anh lại có dáng vẻ như thế trong mơ, vậy là đủ. Anh có thể tự giải quyết chuyện này, còn làm thế nào để phá giải các lớp cơ chế phòng ngự hay thứ giấu kín sâu bên trong là gì, tôi không quan tâm. Nếu anh quên mình là ai, chứng tỏ anh quá yếu đuối, hoàn toàn không thể gánh chịu lựa chọn của mình. Anh chọn trở thành dáng vẻ anh muốn, anh phải chấp nhận nó. Hối hận không dành cho anh, anh không có quyền hối hận. Mọi chuyện là thế đấy." Nói xong, cộng sự ngồi thẳng dậy, thoải mái tựa lưng vào ghế sofa. "Anh chọn thì anh phải tự mình gánh chịu."

Anh ta nhìn cộng sự rất lâu, vẻ mặt đầy phức tạp rồi lẩm bẩm: "Anh nói không sai, tôi nên tự mình gánh chịu... tôi nên tự mình gánh chịu... không sai..."

“Anh hiểu rồi à?” Cộng sự hỏi lại.

“Hiểu rồi.” Anh ta từ từ mỉm cười, tuy vẫn chỉ khẽ nhếch môi, nhưng từ ánh mắt có thể thấy anh ta thật sự mỉm cười. “Cảm ơn anh, tôi đã nhớ ra mình là ai, cũng biết nên làm thế nào rồi.”

Cộng sự đẩy cốc nước tới trước mặt anh ta: “Cơn đau ảo đó, phải làm sao?”

“Tôi không bận tâm nữa.” Anh ta cười rất vui.

“Được mở mang tầm mắt thật đấy.” Tôi nói với cộng sự.

“Ừ.” Cộng sự tỏ vẻ tán thành. “Đây là lần đầu tiên chúng ta gặp case kiểu này.”

“Không.” Tôi sửa lại. “Ý tôi là anh cơ.”

Cộng sự nhìn tôi vẻ ngơ ngác: “Tôi? Tôi làm sao?”

Tôi: “Lần đầu tôi thấy trường hợp không động vào lớp phòng ngự mà vẫn giải quyết được vấn đề.”

Cộng sự: “Mọi tầng phòng ngự của anh ta đều là giả, giống như hành tây, bóc hết lớp này đến lớp khác, cuối cùng cũng chẳng có gì, đây chỉ là cái bẫy thôi.”

Lần này tới lượt tôi ngơ ngác nhìn cộng sự: “Ý anh là gì?”

Cộng sự nghiêng đầu nghĩ một hồi: “Đến hôm nay tôi mới phát hiện, trao đổi với anh ta bao nhiêu cũng vô ích, vấn đề mấu chốt nằm ở chỗ anh ta không chịu chấp nhận, vì mọi thứ chưa đủ hoàn hảo.”

Tôi: “Cái gì chưa đủ hoàn hảo? À, ý anh là ngoại hình đúng không? Ừm... nếu nói như vậy... cũng đúng.”

Cộng sự: “Thấy chưa, nên có nói với anh ta cả vạn lần, vòng vèo tìm ra nhiều thứ hơn nữa cũng vô dụng, chỉ bằng bỏ qua tấn công cơ chế phòng ngự, cầm luôn cái loa mà hét: Anh thích thế nào kệ anh, tôi mặc kệ, vấn đề là của anh, không phải của tôi. Hét xong bỏ đi, anh ta mới hiểu ra.”

Tôi cười: “Nên tôi mới bảo, hôm nay được mở rộng tầm mắt.”

Cộng sự: “Không, mỗi vấn đề cần một cách giải quyết khác nhau, đây là trường hợp đặc biệt, anh ta là người thật sự thông minh, nên dù chỉ ra vấn đề rồi hoàn toàn rút lui, mọi chuyện vẫn ổn. Nếu là người khác chưa chắc đã như vậy, tùy người.”

“Ừ.” Tôi đồng ý. “Đúng rồi, sao anh lại nói cho anh ta biết chúng ta tìm bác sĩ thẩm mỹ giả làm bệnh nhân nhìn mặt anh ta? Còn nói với anh ta cả chuyện anh bảo tôi lên ghi hình nữa. Tại sao vậy?”

Cộng sự: “Tôi chỉ đang ám thị thôi, có lúc thẳng thắn chân thành sẽ không khiến người ta phản cảm, mấu chốt nằm ở chữ ‘chân thành’, nhất định phải là thật. Hy vọng sau này khi đối mặt, anh ta sẽ ung dung hơn, đừng kiêu ngạo như thế. Kể cả lúc nói với anh ta chuyện ghi hình cũng thế. Hơn nữa, tôi cảm thấy nên để anh ta xem lại cuộc trò chuyện hôm nay vài lần, về sau sẽ rất có ích cho anh ta. Còn có ích thế nào, tôi không thể nói rõ, nhưng trực giác mách bảo tôi làm vậy là đúng.”

Tôi: “Ừ, có lý.”

“Case này vẫn rất có giá trị. Có thể coi là case tiêu biểu của một vấn đề tâm lý.” Cộng sự đứng dậy vươn vai. “Vấn đề của anh ta giống hết lý thuyết phòng ngự của anh ta.”

Tôi: “Vậy sao?”

Cộng sự: “Anh nghĩ xem, lớp lớp phòng ngự của anh ta tuy rất kiên cố, cũng khó đột phá, nhưng chỉ là giương đông kích tây, vì vấn đề thật sự không nằm phía sau những lớp phòng ngự này. Vấn đề của bản thân anh ta nằm ở đâu? Con đau? Đó là cơn đau thật sao?”

Tôi cẩn thận sắp xếp lại những lời cộng sự nói, cuối cùng cũng hiểu ra, bèn gật đầu: “Ừ, cơn đau ảo.”

Chín - Sen đỏ (Thượng)

Từ khi cô ấy bước vào, tôi và cộng sự đều thấy được vẻ lo lắng, bất an và dường như cả sợ hãi trên gương mặt cô ấy.

“Tôi chỉ muốn tư vấn thôi được không?” Đây là câu đầu tiên cô ấy nói.

“Tư vấn tâm lý có phương hướng rõ ràng hay còn chưa xác định?” Cộng sự vừa hỏi vừa lặng lẽ quan sát cô ấy.

Tuy đã ngoài bốn mươi nhưng vẫn có thể nhận ra hơi trẻ cô ấy rất xinh đẹp, phong cách ăn mặc cho thấy cuộc sống hiện tại khá sung túc. Thông thường kiểu người này sẽ rất lịch sự, nhưng kiểu chưa xã giao câu nào đã hỏi thẳng vào vấn đề của cô ấy khiến tôi ít nhiều ngạc nhiên. Tôi đoán, lý do lớn nhất khiến cô ấy đi thẳng vào vấn đề chính là nóng ruột – một vấn đề nào đó khiến cô ấy rất nóng ruột.

Cô ấy: “Ừm... tôi cũng không biết, nó liên quan tới giấc mơ.”

Cộng sự không hỏi lại ngay mà cố tình chậm rãi đứng dậy, mời cô ấy ngồi, tiếp tục giữ thái độ bình tĩnh: “Ác mộng à?”

Sự bất an của cô ấy thể hiện ra rõ rệt: “Đúng, là ác mộng.”

Cộng sự: “Ừm, vậy là coi như có phương hướng rõ ràng rồi... cô thường mơ thấy ác mộng sao?”

Cô ấy gật đầu.

Cộng sự: “Cùng một kiểu giấc mơ à? Hay thậm chí cùng một giấc mơ?”

Cô ấy hít sâu một hơi để trấn tĩnh lại rồi gật đầu: “Gần như cùng một kiểu... hay là cùng một... giấc mơ.”

Cộng sự: “ Bao lâu rồi? Ý tôi là từ khi cô bắt đầu mơ giấc mơ đó đến giờ.”

Cô ấy: “Hơn một năm rồi.”

Cộng sự: “Ừm... mơ bao nhiêu lần cô còn nhớ không?”

Cô ấy: “Quá nhiều lần rồi, tôi không đếm.”

Cộng sự: “Ừm... vậy, cô còn nhớ nội dung không?”

Cô ấy nhìn chằm chằm bàn uống nước trước mặt, nuốt nước bọt, tôi để ý thấy hai bàn tay cô ấy nắm chặt chiếc túi đặt trên đầu gối.

Cộng sự kiên nhẫn chờ một lúc: “Không tiện nói à?”

Cô ấy: “Không... nhưng tôi không nhớ được nhiều, chỉ nhớ mơ thấy một nơi rất lớn... giống thâm cung thời xưa, có nhiều bức tường rất cao. Tôi muốn tới một cung điện, nhưng dù đi thế nào vẫn lạc giữa những bức tường cao, nó giống mê cung vậy, tôi chẳng cách nào thoát ra được... Rồi, rồi xảy ra chuyện gì đó, hình như tôi sắp tìm thấy cung điện, tiếp theo không nhớ nổi nữa... Nhưng sau khi tỉnh dậy người tôi toàn mồ hôi, ga trải giường và áo ngủ đều ướt sũng... Trong ấn tượng của tôi là như thế. Bác sĩ nói mồ hôi trộm do thể chất suy nhược, nhưng tôi chắc chắn không phải vậy, vì chỉ khi mơ thấy giấc mơ đó tôi mới đổ mồ hôi thôi.”

Cộng sự cau mày: “Cô bị giật mình tỉnh dậy à?”

Cô ấy: “Không.”

Cộng sự: “Trong mơ có thứ gì đuổi theo cô không?”

Cô ấy cúi xuống, yên lặng vài giây như đang nhớ lại: “Không, tôi không nhớ có thứ gì đuổi theo mình.”

Cộng sự: “Ừm, tôi có thể hỏi cô vài câu đơn giản không? Liên quan tới cuộc sống của cô. Sau đó tôi sẽ xem cô chỉ cần tư vấn hay còn gì khác. Nếu không phải tư vấn đơn giản sẽ thu phí. Cô đồng ý chứ?”

Cô ấy: “Có mất nhiều thời gian không?” Có vẻ cô ấy chỉ quan tâm thời gian chứ không quan tâm đến tiền.

Cộng sự: “Ý cô là thời gian hỏi chuyện hay điều trị sau này? Hỏi chuyện không mất thời gian lắm, tìm được mấu chốt vấn đề thì chưa biết, có thể rất lâu – trong một thời gian tương đối dài mỗi tuần chị phải

tôi đây ít nhất hai lần, nhưng cũng có thể chỉ cần vài ngày, không nói trước được, cô vẫn chưa kể gì mà.”

Cô ấy yên lặng, cúi đầu như đang do dự.

“Hay thế này...” Cộng sự nghiêng người đẩy cốc nước tới trước mặt cô ấy. “Cô cứ cân nhắc trước rồi quyết định sau, nếu hôm nay không có thời gian, cô cứ về nhà suy nghĩ cho kỹ. Chỗ chúng tôi nghỉ thứ hai, nhưng tùy thời gian của cô, cô có thể gọi điện hẹn trước...”

“Không cần, anh hỏi trước đi.” Cô ấy ngắt lời cộng sự.

Cộng sự mỉm cười gật đầu, đặt cốc nước xuống, quay lại cầm sổ và bút tôi đưa rồi chậm rãi: “Xin hỏi tuổi tác và nghề nghiệp của cô?”

Cô ấy: “Bốn mươi một tuổi, sau khi kết hôn tôi không đi làm nữa.”

Cộng sự gật đầu: “Có con rồi chứ?”

Cô ấy: “Hai đứa, một trai một gái.”

Tôi vừa ghi chép vừa nghĩ xem lát nữa nên dẫn dắt thôi miên như thế nào, trước mắt còn chưa rõ cô ấy nói không nhớ giấc mơ là thật hay giả. Nếu là thật, có thể cần rất nhiều thời gian mới gợi mở được, vì tiềm thức áp chế phần ký ức này, trong trạng thái tỉnh táo rất khó khiến nó nổi lên khỏi tầng ý thức. Nếu không thôi miên e rằng sẽ phải liên tục trò chuyện suốt mấy tuần liền mới khiến cô ấy từ từ mở cơ chế phòng ngự tâm lý trong trạng thái có ý thức ra. Nếu là giả, vậy càng khó hơn, phải mất thời gian gấp bội để dần loại bỏ chương ngại tâm lý, mới có thể lấy được thông tin chúng tôi cần. Nhưng thời gian đột phá tầng chương ngại càng lâu càng dễ nảy sinh dựa dẫm về mặt tâm lý, kết quả này chúng tôi không hề muốn, vì một khi xảy ra tình huống bệnh nhân có tình cảm với chuyên gia tâm lý sẽ rất khó xử. Trên thực tế đây là kết quả bất cứ bác sĩ tâm lý nào cũng không muốn thấy, như vậy đồng nghĩa với thất bại. Nhưng nhiều lúc đây lại là lựa chọn duy nhất.

Mười phút sau, cộng sự liếc nhìn cuốn sổ trong tay rồi ngẩng lên: “Tôi đã nắm được tình hình cơ bản rồi, xin hỏi tiếp theo cô có thời gian không?”

Cô ấy nghi hoặc nhìn cộng sự: “Bao lâu? Còn phải làm gì nữa à?”

Cộng sự yên lặng nghĩ một lát: “Thôi miên trước đi.”

Cô ấy: “Còn phải thôi miên á?”

Cộng sự gật đầu: “Đúng, trước mắt cô không nhớ giấc mơ, thật sự rất phiền phức, chúng ta phải biết rõ cuộc đã xảy ra chuyện gì, nếu không...”

Cô ấy: “Có cách nào để tôi không mơ giấc mơ đó nữa không?”

Cộng sự ngạc nhiên nhìn cô ấy: “Cô muốn nhảy thẳng tới bước này à?”

Cô ấy: “Tôi không muốn thôi miên, không muốn mơ thấy cơn ác mộng đó nữa, tôi đã tra cứu một số tư liệu, cũng hỏi qua một số người, nghe nói các anh có thể giải quyết vấn đề bằng thủ pháp tâm lý, các anh cứ ám thị cho tôi không mơ thấy ác mộng nữa là được, những thứ khác tôi không cần.”

Cộng sự kiên nhẫn giải thích: “Tôi không biết cô tìm thấy cách giải quyết này từ đâu. Nhưng trước hết, rất ít nhà tâm lý sử dụng cách này, vì tỷ lệ thành công rất thấp, hơn nữa áp chế sẽ gây ra phản ứng ngược nhất định, bởi vậy nó không thể giải quyết được vấn đề của cô, tốt nhất chúng ta vẫn nên gọi mở và dẫn dắt...”

Cô ấy ngắt lời cộng sự: “Anh không làm được đúng không?”

Cộng sự giữ bình tĩnh nhìn cô ấy giây lát, rồi tựa lưng vào ghế sofa: “Không truy ngược về ban đầu sẽ không thể giải quyết vấn đề tận gốc, chỉ có thể che đậy vấn đề thôi, tôi không muốn làm thế.”

“Thôi miên thu phí cao hơn à?” Cô ấy bắt đầu trở nên gay gắt.

Cộng sự cười: “Không, vì ý kiến cô đưa ra không phải cách giải quyết vấn đề.”

Cô ấy nhướn mày: “Vậy tôi sẽ đi tìm người chịu làm.” Nói rồi cô ấy đứng dậy.

Cộng sự cũng đứng dậy theo, rút một tấm danh thiếp của phòng khám đưa cô ấy: “Được thôi. Nếu cô muốn quay lại hãy gọi trước cho chúng tôi, chúng tôi sẽ sắp xếp thời gian để cô không bị làm phiền, giúp cô giải quyết vấn đề ác mộng, được chứ?”

Cô ấy hơi ngập ngừng cất danh thiếp vào túi, không nói một lời, quay người kéo cửa, rời khỏi phòng khám.

Nhìn cánh cửa từ từ khép lại, cộng sự ngồi xuống ghế sofa, lại mở cuốn sổ ghi chép ra xem.

Tôi: "Hình như cô ấy đang..."

"Đúng vậy, chóng mặt." Cộng sự không ngần ngại, tiếp lời tôi.

Tôi: "Hơn nữa, thái độ cũng có vấn đề."

Cộng sự gật đầu: "Ừ, cô ấy không biết tôn trọng người khác, ngoài nguyên nhân liên quan đến bí mật đời tư không muốn cho người khác biết, còn một nguyên nhân quan trọng nữa, cô ấy có được cuộc sống giàu có như hiện giờ sau khi cưới, còn trước đó... Từ giấc mơ ở trong thâm cung và không thể tới được cung điện, chỉ biết đi dọc những lối đi khúc khuỷu, gần như có thể nhận ra điểm này, hơn nữa nhìn thái độ gay gắt của cô ấy sau đó, tôi gần như chắc chắn cuộc sống trước đây của cô ấy không hề giàu có, thậm chí có thể nói là chật vật."

Tôi: "Ừ, môi trường trưởng thành sung túc yên ổn, thành viên gia đình hoàn chỉnh, hòa thuận sẽ khiến con người ta tương đối ôn hòa, điềm đạm."

Cộng sự: "Có vẻ cô ấy rất hài lòng với cuộc sống hiện tại nên mới không muốn cho người khác biết quá khứ của mình... Anh hiểu tôi đang nói gì đúng không? Tóm lại là như vậy."

Tôi: "Tôi rất hứng thú với cô ấy."

Cộng sự: "Ý anh là giấc mơ của cô ấy?"

Tôi: "Ừ, thông thường kiểu ác mộng trong mê cung luôn bị một thứ gì đó đuổi theo mới khiến người ta giật mình tỉnh giấc, chúng ta đều biết nó đại diện cho cảm giác nguy hiểm hoặc không chấp nhận một sự việc nào đó chưa chuẩn bị sẵn sàng, nhưng trong giấc mơ của cô ấy... không bị truy đuổi, rất bất thường. Tôi cứ cảm thấy giấc mơ đó che giấu điều gì còn sâu xa hơn."

Cộng sự gấp cuốn sổ lại, chọc bút lên má: "Tất nhiên còn giấu thứ sâu xa hơn rồi, nếu không cô ấy đã chẳng bất an như vậy..."

Tôi: "Cô ấy sẽ quay lại chứ?"

Cộng sự: "Không biết."

Tôi: “Hả? Tôi tưởng anh chắc chắn cô ấy sẽ quay lại cơ...”

Cộng sự: “Chính vì không thể chắc chắn nên tôi mới đưa danh thiếp cho cô ấy, còn nhấn mạnh sẽ sắp xếp thời gian riêng cho cô ấy... Kiểu người này coi cuộc sống trong quá khứ là bí mật riêng tư, nhưng... cũng chính vì vậy mới phát sinh vấn đề, anh hiểu tôi đang nói gì chứ? Chôn giấu càng sâu, càng dễ nảy sinh vấn đề, rồi bộc lộ ra ngoài.”

Tôi: “Giấu đâu hở đuôi?”

Cộng sự yên lặng giây lát: “Đúng vậy, giấu đâu hở đuôi.”

Tôi: “Anh có thấy hình như cô ấy rất để tâm đến thời gian không?”

Cộng sự: “Có. Nhưng khái niệm thời gian của cô ấy phải được nhìn nhận ngược lại một chút. Tôi cho rằng cô ấy rất dư dả thời gian, vô cùng rảnh rỗi, chỉ dùng thái độ đó để che giấu thời.”

Tôi: “Che giấu cái gì? Trống trải à?”

Cộng sự: “Không, che giấu thứ mà cô ấy sợ phải chạm tới.”

Tôi: “Tôi cảm thấy...” Đúng lúc này cửa đột nhiên bị đẩy ra, cô ấy đứng ngay ngoài cửa.

Tôi và cộng sự đều ngẩn người.

“Vừa rồi tôi ra ngoài gọi điện thoại.” Cô ấy nói dối cho đỡ ngượng.

Cộng sự giả vờ tin, đứng dậy mở hân cửa ra: “Ồ, gọi xong rồi chứ? Vậy cô vào đi.”

Cô ấy đứng yên không cử động: “Ờ... buổi chiều các anh không hẹn ai chứ?”

Cộng sự nhìn tôi, tôi mở ngăn kéo ra xem lịch làm việc: “Hôm nay hết rồi.” Cộng sự lại quay sang nhìn cô ấy.

Cô ấy ngập ngừng bước vào rồi đứng yên tại chỗ vẻ hơi bất an, ngại ngùng và bối rối.

Cộng sự đóng cửa lại, thận trọng mời cô ấy ngồi xuống rồi hỏi: “Nếu cô đã có thời gian, vậy tôi có thể hỏi thêm một số câu hỏi không? Lần này sẽ có nhiều câu hỏi hơn, về cơ bản đều liên quan đến cuộc sống của cô, được chứ?”

Cô ấy do dự một lát rồi gật đầu.

Cộng sự lại mở sổ ghi chép ra và nhìn tôi.

Tôi đứng dậy vào phòng thôi miên chuẩn bị.

Anh chàng này muốn tiếp tục một số câu hỏi, nhưng thật ra trọng điểm không hoàn toàn nằm ở câu hỏi. Thực chất là để đối phương nảy sinh tâm lý phục thù, giúp đối phương dễ dàng tiếp nhận ám thị sau đó hơn, đây là sở trường của anh ấy – lúc nào anh ấy cũng giỏi nắm bắt và tận dụng các cơ hội, điểm này tôi thật sự không làm được. Mục đích nữa là giúp đối phương thả lỏng, hạ thấp cấp bậc phòng ngự tâm lý. Vì khi trả lời càng nhiều các câu hỏi đơn giản, ví dụ: Cô thích màu gì, chòm sao của cô là gì, thói quen ăn uống của cô..., phần lớn mọi người đều lơ là cảnh giác và vô thức thả lỏng, chuẩn bị tốt cho bước thôi miên tiếp theo – giảm tỷ lệ thôi miên thất bại.

Đây là một trong những sự ăn ý của chúng tôi sau thời gian dài hợp tác, chúng tôi thường làm như vậy.

Chuẩn bị xong, tôi quay lại phòng tiếp khách.

Cộng sự biết tôi đã ra, nhưng chẳng buồn ngẩng lên mà vẫn tiếp tục vừa hỏi đủ thứ trên trời dưới biển vừa vẽ hình người trong cuốn sổ.

Cộng sự: “Vây bình thường cô thích môn thể thao như thế nào?”

Cô ấy: “Thể dục nhịp điệu hoặc bài tập kị khí?”

Cộng sự: “Cả hai, phải không?”

Trông cô ấy có vẻ thả lỏng hơn nhiều, sự cảnh giác, đề phòng trong ánh mắt cũng không còn rõ như trước nữa.

Đợi cô ấy trả lời xong, cộng sự gật đầu, hài lòng nhìn hình người vừa vẽ trong sổ, sau đó đưa sổ cho tôi. Trên trang giấy vẽ một người mặc giáp sắt toàn thân, tay trái cầm khiên tay phải cầm giáo, tấm khiên che kín trước ngực, chỉ có đôi mắt lộ ra qua khe hở trên mũ giáp sắt.

Hiếu rồi.

“Vây thì...” Cộng sự lại quay sang cô ấy. “Chúng ta thử thôi miên đi. Không phức tạp, cũng chẳng thần bí lắm đâu, chỉ là một phương pháp trị liệu tâm lý rất bình thường thôi.” Nói rồi anh ấy đứng dậy.

Sau khi sắp xếp cô ấy vào phòng thôi miên, cộng sự đưa mắt ra hiệu, chúng tôi bèn kiếm cơ vào gian trong của phòng thôi miên. Anh ấy giả vờ cầm một xấp tài liệu lật giờ tìm kiếm, thấp giọng hỏi tôi: “Anh hiểu rồi chứ?”

Tôi: “Ý anh là bức tranh? Hiểu rồi.”

Cộng sự: “Ừ, tâm lý để phòng của cô ấy rất mạnh, tuy tôi đã giúp anh trải đường trước, nhưng chắc thôi miên vẫn phải tốn chút thời gian, không cần thận khéo hôm nay còn chẳng thành công ấy, nên anh đừng nôn nóng, cứ từ từ dẫn dắt.”

Tôi: “Ừ, tôi làm chính, nếu phát hiện vấn đề anh nhắc tôi.”

Cộng sự: “OK.”

Chúng tôi một trước một sau quay lại phòng thôi miên, cộng sự ngồi trên ghế cách đó không xa, chếch phía sau cô ấy, tôi bấm nút khởi động máy quay rồi ngồi xuống đối diện cô ấy, mở sổ ra.

Trông cô ấy hơi bất an. Điều này rất bình thường, lần đầu tiên thôi miên phần lớn mọi người đều như vậy.

Tôi: “Cô tắt nguồn điện thoại chưa?”

Cô ấy gật đầu.

Tôi: “Đúng rồi, nếu tư thế này khiến cô không thoải mái có thể đổi sang tư thế cô thích, nằm cũng được.”

Cô ấy: “Nếu tôi ngủ mất thì làm thế nào?”

Tôi nhún vai: “Trừ phi cô thật sự rất buồn ngủ, nhưng thông thường trong trạng thái thôi miên, người ta không thể ngủ được.”

Cô ấy: “Ngộ nhớ thì sao?”

Tôi phát hiện cô ấy thiếu cảm giác an toàn bèn gấp cuốn sổ trong tay lại: “Là thế này, thôi miên chỉ khiến người ta thả lỏng, làm theo chỉ thị của nhà thôi miên, chứ không khiến người ta ngủ thật, những chuyện này đều do nhà thôi miên làm chủ, không chịu sự ảnh hưởng bởi ý nguyện chủ quan của người bị thôi miên.” Tôi cẩn thận không dùng ngôi thứ nhất và ngôi thứ hai ở một số chỗ, để tránh kích hoạt ý thức cảnh giác của cô ấy. “Bởi vậy trong cả quá trình thôi miên, trừ phi nhà thôi miên không làm gì, nếu không cô rất khó chìm vào giấc ngủ.”

Cô ấy: “Thật ra thỉnh thoảng tôi bị mất ngủ, nhất là từ sau khi gặp ác mộng kia.”

Đối với tôi đây là điều kiện có lợi, rất nhiều người mất ngủ sẽ cảm thấy mệt mỏi, ý chí trở nên yếu đuối, dễ dàng thôi miên hơn.

Tôi bình tĩnh gật đầu: “Không sao, giờ chúng tôi đang thử giúp cô giải quyết vấn đề này, nên cô cứ thả lỏng trước đã... Đừng vậy, cố gắng tựa ra phía sau cho thoải mái hơn... rất tốt!”

Cô ấy thả lỏng nhanh hơn tôi tưởng tượng.

“Đừng vậy, thả lỏng... bắt đầu từ đầu, từ từ tưởng tượng xương cốt và cơ bắp đều thả lỏng ra...”

“Tốt... tiếp đó... làn da cũng thả lỏng ra... Cô có thể cảm nhận lỗ chân lông từ từ nở ra, rất dễ chịu... đúng... đúng vậy, cô cảm nhận được rồi...”

“Rất tốt... đầu cô đã tựa vào sofa, phần cổ cũng có thể thả lỏng rồi, từ từ thả lỏng...”

Dẫn dắt từng bước rất hữu hiệu, cô ấy cúi đầu tựa hẳn vào lưng ghế sofa.

“Được rồi, giờ là cơ thể... để cơ thể cô thả lỏng ra, cô sẽ cảm thấy dễ chịu khi hoàn toàn thả lỏng...”

Tôi nhìn cộng sự, anh ấy đang nghiêng đầu nhìn về phía cô ấy vẻ hơi buồn chán.

Tôi: “Cô nằm trên một đám mây rất mềm mại, cô có thể cảm thấy dễ chịu vô cùng...”

Cô ấy: “Rất... dễ chịu...” Cô ấy nhanh chóng đi vào trạng thái tiếp nhận chỉ thị, điều này khiến tôi rất bất ngờ.

Tôi: “Đừng vậy, cô cảm thấy rất dễ chịu... khi tôi đếm đến một, cô sẽ quay trở lại giấc mơ và nói cho tôi biết cô nhìn thấy gì...”

Cô ấy: “Vàng... vàng...”

“Ba...”

“Hai...”

“Một...”

"Nói tôi biết cô đang ở đâu."

Cộng sự bắt đầu chờ đợi, vẻ mặt đầy háo hức.

Cô ấy: "Tôi... tôi ở trên một quảng trường..."

Tôi: "Quảng trường như thế nào?"

Cô ấy: "Là... quảng trường trước cung điện..."

Tôi: "Chỉ có một mình cô à?"

Cô ấy: "Vâng..."

Tôi: "Cô đang làm gì?"

Cô ấy: "Đang... đi..."

Tôi: "Cô muốn đi đâu?"

Cô ấy: "Tôi muốn tới... một nơi..."

Cô vẽ câu hỏi của tôi không đúng, thế là tôi đổi câu hỏi: "Trước mặt cô là gì?"

Cô ấy khẽ nhăn mày: "Một... một lối đi."

Tôi: "Lối đi như thế nào?"

Cô ấy: "Là... lối đi... đến... nơi đó..."

Tôi để ý thấy cách dùng từ của cô ấy đã thay đổi: "Lối đi rất hẹp à?"

Cô ấy: "Rất... hẹp..."

Tôi: "Hai bên là gì?"

Cô ấy: "Tường... tường... cao..."

Tôi: "Tường màu gì?"

Cô ấy: "Màu... màu đỏ..."

Tôi để ý, hình như khi nghe đến đây cộng sự hơi sững sốt, thế là tôi ngừng lên hỏi ý kiến anh ấy, nhưng anh ấy lại lắc đầu ra hiệu tôi không cần hỏi sâu hơn về vấn đề này mà cứ tiếp tục như bình thường.

Tôi đưa mắt nhìn cô ấy trên ghế sofa và hỏi tiếp: "Cô biết lối đi này dẫn tới đâu không?"

Cô ấy: "Biết..." Giọng cô ấy nghe hơi run run.

Tôi: "Giờ cô đang đi trong lối đi à?"

Cô ấy: "Vâng..."

Tôi: "Ngoài tường ra, cô còn nhìn thấy gì nữa?"

Cô ấy: "Nhìn thấy... nhìn thấy..."

Tôi: "Nói tôi biết cô nhìn thấy gì?"

Cô ấy: "Cung điện... cung điện... rất lớn... rất huy hoàng..."

Tôi: "Cô muốn tới cung điện đó, đúng không?"

Cô ấy: "Vâng."

Tôi: "Xa lắm à?"

Cô ấy: "Tôi... không biết... tôi đã đi rất lâu rồi... rất lâu, rất lâu..."

Tôi nhìn đồng hồ, từ lúc cô ấy bước vào trạng thái thôi miên đến giờ mới chỉ vài phút ngắn ngủi. Tôi: "Trong lối đi, ngoài cô ra còn gì khác không?"

Cô ấy: "Không... không còn gì hết..."

Tôi: "Cô có nghe thấy âm thanh gì không?"

Cô ấy: "Không... chẳng có âm thanh nào khác cả... tôi mệt quá..."

Tôi ghi vào sổ cảm giác mệt mỏi của cô ấy trong giấc mơ, suy nghĩ một lát rồi quyết định rút ngắn giấc mơ của cô ấy: "Cô sắp đi tới nơi cô muốn tới rồi, phải không?"

Cô ấy: "Sắp... sắp tới nơi rồi..." Nói đến đây cô ấy cử động cơ thể về bất an, dường như đã đoán được sau đó sẽ xảy ra chuyện gì.

Tôi: "Cô có nhìn thấy cuối lối đi không?"

Cô ấy: "Nhìn... thấy..."

Tôi: "Là gì?"

Cô ấy: "Cửa... một cánh cửa..."

Tôi: "Cánh cửa như thế nào?"

Cô ấy: "Hình tròn... là cánh cửa hình tròn..."

Tôi nghĩ một lát: "Kiểu cửa hình tròn thời cổ đó à?"

Cô ấy: “Vàng... vàng.” Xem ra cô ấy đang nói tới kiểu cửa nguyệt môn trong các khu vườn Trung Quốc truyền thống.

Tôi: “Cô có nhìn thấy màu sắc của nó không?”

Cô ấy: “Đỏ... đỏ sậm...”

Tôi gật đầu: “Rất tốt, giờ tôi muốn cô tới trước cánh cửa và đẩy nó ra.”

Cô ấy: “Không... không!” Tứ chi cô ấy bắt đầu co giật. “Tôi không muốn mở, đừng mở cửa! Đừng mở cửa!”

Tôi: “Tại sao không mở cửa?” Tôi vừa hỏi vừa quan sát biến đổi cảm xúc của cô ấy, cân nhắc xem khi nào thì kết thúc thôi miên trước thời hạn.

“Tôi biết phía bên kia cánh cửa có gì! Đừng!” Cô ấy càng lúc càng co giật dữ dội.

Tôi cảm thấy cô ấy sắp tự tỉnh lại, bèn tranh thủ thời gian: “Phía bên kia cánh cửa là cái gì? Cô biết điều gì?”

Hơi thở cô ấy vô cùng gấp gáp: “Đừng! Đừng! Sắp mở ra rồi! Sắp mở ra rồi!!! Cứu tôi với! Cứu tôi với!” Có vẻ cô ấy sắp tỉnh rồi. Đột nhiên, cô ấy làm một động tác khiến chúng tôi vô cùng ngạc nhiên: Giơ tay đẩy – trông giống như đang đẩy cửa.

Tôi nhìn cộng sự, anh ấy cũng sửng sốt như tôi.

Khi tôi đưa mắt nhìn lại, cô ấy đã mở mắt và thoát khỏi trạng thái thôi miên, đang giật dữ nhìn tôi chăm chăm: “Rốt cuộc các anh đã làm gì tôi?” Nói xong tứ chi bần rùn, người nhún ra trên ghế sofa.

Tôi giật mình.

Xem xong đoạn băng ghi hình vừa quay, cô ấy dần trở lại bình thường: “Tôi nhớ ra rồi, chính là giấc mơ đó.”

Tôi: “Cô nhìn thấy thứ sau cánh cửa trong giấc mơ rồi phải không?”

Cô ấy cau mày nghĩ một lát: “Hình như thế.”

Tôi: “Đó là gì?”

Cô ấy cau mày chặt hơn: “Tôi thật sự chẳng có chút ấn tượng nào cả, chỉ láng máng nhớ... ừm... hình như là một nơi rất rộng, hơn nữa... còn

có một quảng sáng... ừ... quảng sáng." Sự bức bối bất an cho thấy cô ấy không hề nói dối mà đang cố gắng nhớ lại thật.

Tôi liếc nhìn cộng sự, anh ấy gật đầu với tôi, mặt không chút cảm xúc.

Tôi: "Ngoài những điều vừa rồi, cô còn nhớ được gì nữa không?"

Cô ấy cắn môi, yên lặng một hồi: "Ừm... khi đẩy cánh cửa ra, hình như... có tiếng động... nhưng tôi không nhớ rõ, tôi hơi khó chịu, hơi đau đầu."

Tôi gật đầu: "Ừm, tôi biết." Đây là tác dụng phụ sau khi tự tỉnh lại từ trạng thái thôi miên.

Tiền cô ấy ra về, chúng tôi quay lại phòng thôi miên, cộng sự ngồi xuống chỗ cô ấy vừa ngồi lúc này, bỏ giày ra, xếp bằng, chìm vào trầm tư. Tôi xem lại những điểm trọng yếu vừa ghi, kiên nhẫn chờ đợi.

Mấy phút sau tôi mới mở lời: "Chuyện này... không hợp lý."

Cộng sự gật đầu: "Đúng, vô cùng bất hợp lý."

Tôi: "Khi tái hiện giấc mơ, cô ấy không có dấu hiệu bị ép buộc, cũng không hề mất tự chủ, nhưng lại tràn đầy sợ hãi, hơn nữa... hơn nữa cô ấy biết rõ nơi mình sắp tới có vấn đề nhưng vẫn... Điểm này rất bất thường."

Cộng sự gật đầu, dùng móng tay của ngón cái miết lên môi: "Quan trọng hơn là rõ ràng cô ấy từng nhìn thấy, nhưng lại không nhớ sau cánh cửa là gì, kể cả lúc mới tỉnh lại từ trạng thái thôi miên... Đồng nghĩa với việc, tiềm thức cố ý che giấu cảnh tượng này."

Tôi: "Tuy trông không giống nói dối, nhưng liệu cô ấy không nói dối thật không?"

Cộng sự ngẩng lên nhìn tôi: "Năm mươi năm mươi."

Tôi: "Tại sao lại nói vậy?"

Cộng sự: "Chúng ta thảo luận từ đầu đi."

Tôi: "Được."

Cộng sự tựa vào ghế sofa: "Từ lúc bước vào đây, cô ấy thuộc kiểu người luôn coi mình là trung tâm, thậm chí có phần ngạo mạn, thái độ

thiếu lịch thiệp, ngang ngược, hà khắc... nguyên nhân chúng ta đã phân tích rồi, hoàn cảnh sống trước kia của cô ấy không được như ý, tôi cảm thấy điểm này có lẽ không sai.”

Tôi: “Ừ, quán tính tính cách.”

Cộng sự: “Nên lối đi ngoằn ngoèo đi mãi không hết trong giấc mơ của cô ấy có liên quan tới quá khứ. Ngoài ra, còn một đặc trưng mà chắc anh đã để ý.”

Tôi: “Màu sắc của tường cao hai bên à? Nhưng... tường trong cung thời xưa đa phần đều màu đỏ hoặc đỏ sẫm...”

Cộng sự: “Đây là tình hình thực tế khi thời miên, nhưng tôi cảm thấy không đúng. Thông thường chúng ta sẽ không nhớ được màu sắc trong mơ mới phải? Nên màu sắc rõ ràng trong mơ nhất định có hàm nghĩa đặc thù. Tôi cho rằng tiềm thức của cô ấy vì điều này mới thiết lập bối cảnh trong mơ là thời xưa – giờ hiếm khi nhìn thấy kiểu tường màu đỏ như thế nữa.”

Tôi: “Cả giấc mơ được thiết lập chỉ vì điều đó ư? Ừm... có khả năng. Vậy có thể đối chiếu với cách hiểu về màu sắc trong thực tế để phân tích không?”

Cộng sự nghĩ một lúc: “Có lẽ không thể phân tích theo nhận thức này được, hơn nữa cách hiểu của mỗi người về các loại màu sắc cũng khác nhau.”

Tôi: “Liệu có phải một dạng phản chiếu trực tiếp nào đó... nhưng hình như trực tiếp quá nhỉ?”

Cộng sự nhướng mày: “Ý anh là màu đỏ tượng trưng cho máu á? Tôi cảm thấy không trực tiếp chút nào, thông thường hàm nghĩa máu trong giấc mơ không chỉ là máu, thứ thật sự liên quan trực tiếp với máu thường được che giấu bằng các phương thức khác, là thủ pháp thể hiện và cơ chế phòng ngự của giấc mơ. Thể hiện máu bằng màu đỏ đã... há? Tường cao màu đỏ? Lẽ nào... ờ... lẽ nào...”

Tôi: “Không phải ý anh là cô ấy từng giết người chứ? Hoặc nhân tố bạo lực nào khác? Không cực đoan đến vậy chứ?”

Cộng sự sững sờ tròn tròn mắt, miệng lẩm bẩm: “Lúc đầu là quảng trường rộng lớn... sau đó đến lối đi... màu đỏ... cửa hình tròn... cảm giác sợ hãi... há?”

Tôi: “Này... này, này, không phải thật chứ?”

Cộng sự ngẩng lên nhìn tôi về bản khoản: “Không, không, ý tôi không phải vậy.”

Tôi: “Thế là gì?”

Cộng sự: “Cô ấy... nhưng tôi vẫn chưa chắc chắn.”

Tôi: “Vậy, chúng ta phân tích lại từ đầu một lần nữa nhé?”

Cộng sự cau mày yên lặng một lúc: “Vậy không được, chỉ dựa vào chút thông tin này, thật sự không thể suy đoán được, chúng ta đang đoán mò là chủ yếu, sai lầm, sai lầm rất lớn.”

Tôi: “Cần thôi miên nữa không?”

Cộng sự thả chân xuống, đi giày vào, đứng dậy bước tới cạnh cửa sổ nhìn ra ngoài: “Ừm, nhất định phải biết phía sau cánh cửa đó là gì, còn nữa, cô ấy nói loáng thoáng nghe thấy tiếng động, cũng không nói rõ là tiếng động gì.”

Tôi: “Cô ấy chỉ nhớ có một quang sáng...”

Cộng sự ngắt lời tôi: “Tôi đoán đó là nước.”

Tôi: “Hả? Cái gì?”

Cộng sự không quay đầu lại: “Tôi đoán ánh sáng cô ấy nói là phản quang của nước... nhưng nhất định còn có thứ khác, giấu ngay bên trong vùng phản quang... Đợi ngày kia cô ấy tới, phải dùng ám thị mạnh hơn để hạ thấp khả năng cô ấy tỉnh dậy giữa chừng.”

“Ừm.” Tôi gật đầu.

Mười - Sen đỏ (Hạ)

Hai hôm sau.

“Mấy hôm nay cô ngủ ngon không?” Cộng sự vừa nói vừa đặt cốc nước thứ ba xuống trước mặt cô ấy.

Trông cô ấy rất tiêu tụy, làn da không còn mịn màng tươi sáng như hôm trước nữa, bắt đầu lộ dấu vết của tuổi tác. Khóe miệng mím chặt hơi xệ xuống, hình như tâm trạng có chút vấn đề.

Cô ấy cầm cốc nước lên, gật đầu: “Hai hôm nay tôi ngủ không ngon.”

Cộng sự: “Vì sợ lại mơ thấy giấc mơ đó à? Hay... gì khác?”

Cô ấy nhìn cộng sự: “Nếu tôi nói mình hối hận khi đã tới tìm các anh, nói cho các anh biết nhiều như vậy, các anh có cho rằng tôi đang trốn tránh không?”

“Không.” Cộng sự giữ nụ cười, vô cùng thận trọng trong ngữ khí và cách dùng từ. “Nếu thật sự định trốn tránh cô đã không tới đây lần nữa, một cuộc điện thoại là có thể... Nhưng cô vẫn tới. Hơn nữa, thật ra cô chẳng nói gì nhiều, ngay cả giấc mơ cũng chỉ có một nửa, đúng không?”

Cô ấy tiếp tục nhìn cộng sự với thái độ soi xét: “Nếu tôi nói hôm nay tôi tới để thanh toán tiền thì sao?”

Cộng sự: “Tất nhiên là được, chúng tôi không có quyền cưỡng chế cô. Nhưng...” Nói rồi anh ấy mở sổ của mình ra, dùng trang vẽ hình người mặc giáp sắt rồi đưa cô ấy. “Tôi muốn nói chúng tôi không phải kẻ địch của cô.”

Câu nói này rất quan trọng.

Cô ấy cầm cuốn sổ xem một lúc, mặt không cảm xúc, đặt xuống, cúi đầu như đang suy nghĩ.

“Vây... hay là thế này, cô vào phòng thôi miên cân nhắc xem có tiếp tục không, chúng tôi ở ngoài không làm phiền cô, được chứ?” Lạt mềm buộc chặt là thủ đoạn anh chàng này quen dùng.

Cô ấy suy nghĩ giây lát, yên lặng gật đầu, lặng lẽ đứng dậy theo cộng sự tới phòng thôi miên.

Sau khi đóng cửa phòng, cộng sự quay lại phòng tiếp khách, ngồi xuống nhìn tôi, lộ nụ cười đắc ý.

“Anh lại phát hiện ra điều gì à?”

Cộng sự tinh quái nháy mắt: “Cô ấy từng ngoại tình.”

“Hả?” Nhất thời tôi không phản ứng kịp.

Cộng sự: “Hai hôm nay tôi luôn lấy làm lạ, sao lại mơ thấy giấc mơ như vậy, tuy thứ chưa biết giấu sau cánh cửa vẫn là máu chốt vấn đề, nhưng những cảnh tượng phía trước – thâm cung, tường cao, sợ hãi, vẫn đi về phía trước, là một dạng tượng trưng... ờ, nói đúng hơn là tượng trưng cho tình dục.”

Tôi: “Kiểu Freud à?”

Cộng sự: “Tôi nói thật đấy, nhưng giờ kết luận vẫn hơi sớm, vì tôi chưa có đủ thông tin. Nếu hôm nay có nhiều thông tin hơn, tôi sẽ nói cho anh nghe.”

Tôi: “Anh cho rằng hôm nay cô ấy...”

Cộng sự xem đồng hồ: “Trong vòng mười phút tới nếu cô ấy ra ngoài thì có khả năng, còn không khó đấy.”

Tôi: “Do dự không quyết quá lâu đồng nghĩa với e dè.”

“Ừ.” Cộng sự gật đầu. “Tôi đoán cô ấy rất khó mở lời về chuyện này, tính cách cao ngạo của cô ấy chỉ là nguy trang.”

Cô ấy bước ra, hơn nữa trông hơi khác lúc nãy, vẻ ngạo mạn đã mất đi rất nhiều, có vẻ cô ấy hạ quyết tâm rồi.

Cô ấy: “Ừm... tôi...”

“Thanh toán hay là tiếp tục?” Cộng sự buộc cô ấy phải đưa ra lựa chọn kiên quyết.

Cô ấy hơi cắn môi dưới: “Nếu đã tới rồi thì tiếp tục đi.”

Cộng sự gật đầu: “Được, vậy chúng tôi chuẩn bị một chút.”

“Được...” Cô ấy hít sâu một hơi.

“Vẫn giống lần trước à?” Lúc tôi đang điều chỉnh vị trí đặt máy quay, cô ấy hỏi.

Tôi: “Gần như thế, nhưng lần này chúng ta sẽ thử tái dựng giấc mơ của cô một cách hoàn chỉnh.”

Cô ấy: “Tôi có cần làm gì đặc biệt không?”

Tôi cầm điều khiển từ xa của máy quay, ngồi trên ghế trước mặt cô ấy: “Cố gắng hết sức phối hợp với chỉ thị của tôi là được, cô không cần làm gì đặc biệt cả.”

Cô ấy yên lặng gật đầu.

“Giờ được chưa? Chúng ta vẫn bắt đầu từ thả lỏng nhé.” Tôi nói.

Cô ấy lại hít sâu lần nữa, tựa người vào lưng ghế: “Được rồi.”

Theo các chỉ thị của tôi, cô ấy từ từ tiến vào trạng thái, ý thức ngày càng mờ nhạt.

Tôi nhìn cộng sự, anh ấy đang ngồi xếp bằng, tay chống cằm kiên nhẫn chờ đợi, tư thế rất nghệ sĩ.

Tôi: “Cô đã quay lại cung điện đó chưa?”

Cô ấy: “Rồi... rồi...” Theo chỉ thị, cô ấy từng bước tiến vào trạng thái trao quyền làm chủ ý thức cho tôi.

Sau khi cô ấy bước vào trạng thái thôi miên, mặt cộng sự không chút cảm xúc, thậm chí còn có vẻ lạnh lùng nhìn lưng cô ấy. Người không biết rõ thậm chí sẽ cho rằng lúc nào anh ấy cũng mang vẻ mặt này, thực tế tôi nghiêng về khả năng đây là vẻ mặt lúc tập trung của anh ấy hơn.

Cảnh tượng ban đầu gần như giống hệt lần trước.

“Rất tốt, cô đã làm được, tiếp theo cô sẽ đẩy cánh cửa đó ra và cho tôi biết sau cánh cửa là gì.” Tôi dùng ngữ khí kiên định để tăng cường hiệu quả ám thị.

“Tôi...” Giọng cô ấy hơi run run. “Tôi sợ...”

“Cô đã từng đẩy cửa và nhìn thấy rồi.” Tôi không thể nhấn mạnh hơn nữa, chỉ có thể dẫn dụ.

“Từng thấy... tôi từng nhìn thấy...” Hơi thở cô ấy trở nên hơi gấp gáp. “Tôi đẩy ra rồi...”

Tôi: “Nói tôi biết, sau cánh cửa là gì?”

“Nước... là một cái đầm nước... rất lớn...” Cô ấy thì thầm như đã mất hết sức lực.

Tôi: “Cô có nghe thấy tiếng động gì không?”

Cô ấy: “Có... có...”

Tôi: “Đó là tiếng gì?”

Cô ấy: “Gió... tiếng gió rất lớn... còn có người đang... đang gào khóc...”

Tôi: “Ai đang gào khóc?”

Cô ấy: “Tôi... tôi không biết... tôi không nhìn thấy, chỉ có tiếng gió... tiếng gió rất lớn...”

Tôi hơi cân nhắc một chút: “Ngoài đầm nước ra còn gì nữa?”

Cô ấy: “Không còn gì khác... không còn gì khác...”

Cộng sự giờ tay ra hiệu cho tôi, tôi hiểu ý anh ấy.

Tôi: “Trong nước có gì không?”

Cô ấy siết chặt tay, bắt đầu trở nên căng thẳng: “Trong nước... trong nước có một bông hoa... hoa sen... là một đóa sen rất lớn...”

Cộng sự và tôi đưa mắt nhìn nhau.

Tôi nghĩ một chút rồi hỏi tiếp: “Cho tôi biết bông sen trông như thế nào.”

Cô ấy: “Màu... màu đỏ... rất lớn... búp sen... còn chưa nở... tôi sợ... nó sắp nở rồi... tôi sợ...” Giọng cô ấy bắt đầu run rẩy.

Tôi: “Còn gì khác không? Cô có nhìn thấy gì khác không?”

Cô ấy đột nhiên bắt đầu không tiếp nhận âm thị của tôi nữa, cứ không ngừng lặp đi lặp lại: “Nó... nó sắp nở rồi... sắp nở rồi, tôi sợ... nó sắp nở rồi... sợ...”

Cộng sự gạt đầu với tôi.

Tôi giữ ngữ khí kiên định, bình tĩnh và nhẹ nhàng: “Rất tốt, cô sắp tỉnh dậy rồi. Không cần sợ, khi tôi đếm đến ba, cô sẽ tỉnh lại và nhớ được mọi thứ xảy ra trong giấc mơ.”

Hơi thở cô ấy ngày càng dồn dập.

“Tiếp nhận chỉ thị của tôi, một...”

“Đó chỉ là giấc mơ của cô thôi, hai...”

“Ba, tỉnh lại!”

Cô ấy rùng mình một cái, toàn thân thả lỏng rồi từ từ mở mắt ra. Tôi cố gắng bình tĩnh nhìn cô ấy. Trông cô ấy không ổn lắm, sắc mặt u uất.

“Cô có muốn uống nước không?” Tôi phân tán nỗi lo lắng của cô ấy, giúp cô ấy định thần lại.

Cô ấy đã thả lỏng hơn đôi chút, nhìn chằm chằm đầu gối mình một hồi lâu, liếm môi: “Tôi muốn vào nhà vệ sinh.”

Cộng sự đứng dậy giúp cô ấy kéo cửa phòng toilet: “Bên này.”

Sau khi nhìn cô ấy vào nhà vệ sinh cuối hành lang, cộng sự quay đầu lại, tôi phát hiện anh ấy cau mày thật chặt.

“Sao thế?” Tôi hỏi.

Cộng sự hít một hơi qua kẽ răng: “Kỳ lạ quá... không hợp lý. Tôi tưởng cô ấy sẽ nói trong nước có quái vật hoặc tự mình nhảy xuống nước, nhưng...”

Tôi chợt hiểu ra: “Tôi hiểu tượng trưng cho tình dục mà anh nói rồi...”

Cộng sự hoàn toàn không để ý tôi đang nói gì, khoanh tay, nghiêng đầu, tiếp tục lăm bắm: “Lẽ nào tôi suy đoán nhầm? Nhưng phần đầu rất rõ ràng, cuối cùng sao đột nhiên lại trở nên trái ngược nhỉ?”

Tôi: “Ừ, rất bất hợp lý.”

Cộng sự tỉnh ra, nhìn tôi: “Nếu tất cả đều hợp lý đã không cần nghề của chúng ta rồi, lát nữa vào phòng đọc sách nói chuyện với cô ấy đi.”

Cô ấy bối rối nhìn giá sách phía sau cộng sự một lúc, liếm môi.

Cộng sự để ý thấy hành động này, thuận theo ánh mắt cô ấy, quay đầu lại lướt mắt nhìn, lấy gạt tàn thuốc trên giá sách xuống, để lên bàn sách phía cô ấy: “Nếu cô muốn thì cứ tự nhiên.”

Cô ấy ngập ngừng giây lát: “Anh có thuốc lá không?”

Cộng sự mỉm cười, lấy thuốc lá và bật lửa trong ngăn kéo ra, đặt cả trước mặt cô ấy.

Cô ấy gán như vội vàng rút một điếu thuốc và châm lửa, cố gắng kiểm chế vè thêm thuốc, hít sâu một hơi.

Cộng sự đưa mắt nhìn tôi đầy ẩn ý, kiên nhẫn chờ một phút mới mở lời: “Bông sen đỏ...”

Gương mặt cô ấy lộ vẻ sợ hãi, căng thẳng nuốt nước bọt: “Tôi nhớ.”

Cộng sự: “Không đáng sợ lắm nhỉ?”

Cô ấy búng tàn thuốc: “Tôi biết, tôi cảm thấy có thể tiếng động đó làm tôi sợ.”

Cộng sự: “Tiếng gào khóc nghe như thế nào? Cô còn nhớ không?”

Cô ấy: “Tôi không nhớ rõ, hình như rất nhiều người đang khóc... Tiếng gió rất lớn, như kiểu gió lớn mùa đông miền Bắc ấy... Có lẽ tiếng gió khiến tôi ảo giác, không nghe rõ.” Cô ấy đang nói dối, vì khi tái dựng giấc mơ cô ấy đã miêu tả rất rõ ràng, trong gió có tiếng gào khóc.

“Ừm...” Cộng sự gạt đầu rồi bất ngờ đổi chủ đề. “Cô có tín ngưỡng tôn giáo không?”

“Không.” Cô ấy đáp gần như chẳng cần suy nghĩ, điều này khiến tôi hơi bất ngờ.

Cộng sự: “Bố mẹ và chồng cô thì sao?”

Cô ấy cười tự giễu: “Bố mẹ tôi đốt hương bái Phật, chồng tôi là giáo đồ Kito giáo, hỗn loạn quá nhỉ?”

Cộng sự: “Có khuynh hướng tín ngưỡng riêng là chuyện rất bình thường, không có vấn đề gì cả.”

Cô ấy: “Tôi nhìn họ là thấy phiền toái, nhưng thỉnh thoảng cũng kiên nhẫn đi chùa hoặc nhà thờ cùng.”

Cộng sự: “Bố mẹ cô từng ép cô lựa chọn tín ngưỡng đúng không?”

“Đúng vậy.” Cô ấy hít sâu một hơi, nghiêng đầu nhả khói, tựa người vào lưng ghế. Động tác rất thành thạo, giống cử chỉ của một thiếu nữ hư hỏng. “Ban đầu bố mẹ bắt tôi thờ Phật cùng, nhưng tôi không có hứng. Lâu dần bố mẹ không nói nữa, giờ nghĩ lại vẫn phàn nàn mấy câu. Chồng tôi chưa bao giờ yêu cầu tôi làm gì, chỉ thỉnh thoảng bảo tôi cùng anh ấy đi lễ... Anh muốn hỏi gì cứ nói thẳng đi, dù sao tôi đã đến đây, làm thời miên hai lần, các anh cũng biết toàn bộ giấc mơ rồi.”

Cộng sự nhìn cô ấy không chớp mắt: “Cô có tình nhân phải không?”

Cô ấy sững ra, gật đầu.

Cộng sự: “ Bao lâu rồi?”

Cô ấy: “Duy trì khoảng một năm, nửa năm trước cắt đứt.”

Cộng sự: “Vì mơ giấc mơ này à?”

Cô ấy: “Đúng.”

Cộng sự: “Nhưng giấc mơ không dừng lại, phải không?”

Cô ấy mỉm môi thật mạnh: “Ừ.”

Cộng sự: “Cô rất muốn tìm tình nhân khác, hơn nữa tôi đoán xung quanh cô không thiếu đàn ông, nhưng vì giấc mơ này nên cô mới đắn đo.”

Cô ấy ngược mắt nhìn cộng sự, ánh mắt có phần sắc bén, nhưng không nói một lời.

“Tôi không muốn cho cô lời khuyên kiểu nên giữ đạo làm vợ, tôi chỉ muốn gỡ nút thắt trong lòng cô thôi.” Cộng sự để ý thấy cô ấy bắt đầu mạnh mẽ tâm lý chống đối, lập tức trở nên e dè thận trọng. “Cô rất hài lòng với cuộc sống hiện tại, ý tôi là về vật chất, nhưng phương diện tâm lý và sinh lý... ừm... cô cảm thấy có khiếm khuyết.”

Cô ấy: “Cuộc sống chẳng thể nào thập toàn thập mỹ.”

Cộng sự: “Thiếu tính kích thích mà cô muốn, đúng không?”

Về mặt cô ấy hơi thả lỏng: “Nhưng tôi vẫn cắt đứt với người đàn ông đó. Không chỉ vì giấc mơ.”

Cộng sự: “Nỗi sợ của cô... nói thật, cảm giác sợ hãi có biểu hiện trong giấc mơ dường như từ một ký ức nào đó sâu trong tư duy.”

Cô ấy đập thuốc vào gạt tàn rồi yên lặng suy nghĩ: “Ừm... tôi không thể nói rõ, nhưng rất sợ, có lẽ... do ảnh hưởng của bố mẹ tôi! Nhìn thấy cảnh tượng liên quan tới tôn giáo, tự nhiên...” Cô ấy nói đến đây, mắt cộng sự chợt sáng lên.

Cô ấy sững sờ, hỏi: “Sao thế?”

Cộng sự: “Ừm... cô có thể đợi tôi vài phút không? Nhiều nhất là năm phút?” Tôi chưa từng thấy anh ấy tự dưng cắt ngang cuộc nói chuyện như vậy bao giờ.

“Ừm... anh... nếu các anh không tiện, lần sau tôi tới cũng được, anh nhớ ra việc gì chưa làm à?” Hình như cô ấy hơi bất an.

Cộng sự: “Không, không, liên quan tới cô, nhiều nhất chỉ năm phút thôi!”

Cô ấy: “Được thôi...”

Cô ấy chưa dứt lời cộng sự đã chạy ra khỏi phòng đọc sách, vào phòng thời miên.

Tôi khách sáo với cô ấy mấy câu rồi cũng vào phòng thời miên. Đẩy cửa ra, phát hiện anh chàng đang ôm máy tính cá nhân gõ gõ.

“Anh... vẫn ổn chứ? Sao thế?” Tôi ghé sát lại nhìn, anh ấy không xem băng ghi hình, cũng không xem tài liệu, mà đang tìm kiếm thông tin.

“Rót cho cô ấy cốc nước hộ tôi.” Cộng sự không ngần ngại, nói với tôi.
“Vài phút, chỉ vài phút thôi. Tôi tra cứu ra là xong ngay.”

Tôi tìm cốc giấy, vừa lấy nước vừa tò mò liếc một cái, tay anh ấy đã dừng gõ, đang đọc chăm chú.

Quay lại phòng đọc sách, tôi đặt cốc nước trước mặt cô ấy, cô ấy lịch sự cười với tôi. Tôi để ý thấy vẻ ngạo mạn vô lễ ban đầu gần như đã biến mất hoàn toàn.

Chưa đợi tôi mở lời, cộng sự đã quay lại, nụ cười hơi kỳ lạ, tôi rất tò mò anh ấy tra cứu điều gì.

“Anh xong việc rồi à?” Cô ấy cũng đang thăm dò xem cộng sự vừa làm gì.

Cộng sự gật đầu: “Tôi đi chứng thực một việc.”

Cô ấy càng tỏ ra bất an hơn: “Việc gì?”

Cộng sự nói: “Cô có thể kể về quá khứ của mình không? Ý tôi là trước khi cưới.”

Sắc mặt cô ấy lập tức sầm xuống: “Đã qua rồi, chẳng có gì để kể cả.”

“Không, giấc mơ của cô cho thấy tất cả chưa qua đi.” Cộng sự nói chắc như đinh đóng cột.

Cô ấy sững sốt, xem ra anh chàng cộng sự tinh quái của tôi đã tìm được chìa khóa rồi.

Lão hồ ly chuyển sang ngữ khí chậm rãi ôn hòa nhưng vô cùng dứt khoát: “Cô có thể tiếp tục nói với tôi tất cả đã qua rồi, nhưng thực tế cô biết rõ không đơn giản như thế. Nếu cô muốn, chúng tôi có thể giúp cô. Nhưng nếu cô không muốn, vậy chẳng ai giúp cô được. Hơn nữa tôi không cho rằng cô hy vọng mọi chuyện cứ tiếp tục như vậy.”

Cô ấy cúi đầu, tôi không nhìn thấy vẻ mặt cô ấy, nhưng tôi có thể nhìn ra cô ấy hơi run rẩy.

Cộng sự: “Cô đã tới đây, hơn nữa không chỉ một lần. Tuy vẫn đang cố vùng vẫy, nhưng cô biết rất rõ cô không thể thoát khỏi thứ cô sợ hãi, bởi vậy cô mới tiếp tục tới tận bây giờ.”

Đầu cô ấy cúi xuống thấp hơn.

Cộng sự nói chậm hơn: “Khó khăn lắm mới đi tới bước này...”

Cô ấy òa khóc như một đứa trẻ.

Tôi ngạc nhiên nhìn cộng sự, anh ấy khẽ gạt đầu với tôi.

“Tôi sợ! Tôi sợ... tôi nên làm thế nào? Hồi trẻ tôi quá ngu ngốc... nhưng giờ tôi sợ rồi... Tôi không muốn như thế... Tôi sợ đó là thật... cứu tôi với!” Bộ dạng khóc lóc của cô ấy chẳng giống người trưởng thành chút nào, giống một đứa trẻ hơn, không khóc thút thít mà gào khóc nức nở, khác hẳn vẻ lạnh lùng cao ngạo bình thường.

Cộng sự giơ một ngón tay lên ngăn tôi đưa khăn giấy cho cô ấy, nhẫn nại hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Lúc đó... tôi rất ngốc...” Cô ấy khóc đến nấc lên. “Tôi... hồi trẻ... từng phá thai rất nhiều lần, tôi tưởng mình... không thể... sinh con được nữa...”

Cộng sự: “Không phải giờ cô có hai đứa con rồi sao?”

Cô ấy: “Tôi... tôi biết... nhưng... những đứa trẻ, những đứa trẻ bị phá... là tôi... giết chúng!”

Hóa ra căn nguyên nằm ở đây!

Cộng sự: “Nên cô mới mơ giấc mơ đó.”

Cô ấy: “Tôi... tôi không kiểm chế được, cứ nghĩ... cho nên... tôi sợ... tôi biết quá khứ là... là tại tôi quá ngu ngốc... Nhưng mà... nhưng mà nghĩ đến những đứa trẻ đó tôi lại không kìm được... tôi phải làm sao... Tôi phải làm sao đây!”

Cộng sự: “Tôi có một cách, cô đồng ý không?”

“Đồng ý... việc gì tôi cũng đồng ý hết... chỉ cần có thể... giúp tôi không... nói tôi biết phải làm thế nào đi...” Cô ấy dần chuyển sang khóc thút thít.

Cộng sự: “Mỗi tuần cô phải tới đây một lần, ít nhất hai tiếng đồng hồ, nói về quá khứ của cô, nói tất cả, không vội, cứ kể từ từ, quá trình này quan trọng nhất, hơn nữa, cô phải tự nói ra mới hiệu quả.”

Cô ấy ngẩng lên nhìn cộng sự: “Như thế là được à?”

Cộng sự gạt đầu: “Ừ, đơn giản vậy thôi. Có lẽ cô sẽ hỏi tại sao, giờ tôi nói luôn, vì chôn giấu không phải cách giải quyết, ngược lại nó sẽ nảy mầm mọc rễ, càng ngày càng lớn, cho nên... cô hiểu chứ?”

Cô ấy: “Tôi hiểu rồi... chỉ cần các anh có thể giúp tôi...”

Cộng sự gạt đầu: “Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức.”

Cô ấy lau nước mắt, ngẩng đầu nhìn cộng sự: “Nhưng... tôi có thể tự sắp xếp thời gian được không? Tôi không muốn chông tôi...”

Cộng sự bình tĩnh nhìn cô ấy: “Không thành vấn đề, nhưng tôi phải nhấn mạnh một chút.”

Cô ấy sịt mũi: “Gì cơ?”

“Không miễn phí đâu.” Mỗi lần nhắc tới tiền, cộng sự đều nở nụ cười trong sáng, thẳng thắn, tôi không thể làm được như thế.

Cô ấy cười: “Được, tôi có thể trả trước cho các anh... tôi... tôi vào nhà vệ sinh lần nữa được không? Lớp trang điểm nhòe hết rồi.”

Cộng sự gạt đầu.

“Hơn bốn mươi phút sau đó hai người nói chuyện gì vậy?” Sau khi kết thúc một cuộc điện thoại rất dài, tôi hỏi cộng sự.

“Về quá khứ của cô ấy.” Cộng sự đặt cốc nước xuống, bắt đầu lục tìm xung quanh. “Anh có thấy thực đơn đâu không? Tôi đói rồi.”

“Tôi thấy cuộc đối thoại của hai người đã được mã hóa, hoàn toàn không hiểu hai người đang nói gì.” Tôi vừa lấy tờ thực đơn trong ngăn kéo, vừa lấy hộp chocolate Ferrero trong ngăn kéo khác đưa cả cho anh ấy.

Cộng sự vứt thực đơn sang một bên, bóc viên chocolate nhét vào miệng, nhồm nhoàm: “Mật mã... ừm... ngon quá... chính là giải mã ý nghĩa bông sen đỏ.”

Tôi: “Anh đột nhiên chạy đi tra cứu vì nó à?”

Cộng sự: “Ừ.”

Tôi: “Giải mã của bông sen đỏ chẳng phải ‘gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn’ sao?”

Cộng sự cầm cốc nước lên: “Trong giấc mơ của cô ấy, sen đỏ không hoàn toàn mang ý nghĩa như vậy, tuy cũng có một chút, nhưng nhiều hơn cả là cảm xúc tự trách và hối hận mãnh liệt.”

Tôi: “Hà?”

Cộng sự: “Kể ra thì dài...”

Tôi: “Vậy nói từ từ thôi.”

“Ừm, ừm...” Nói rồi cộng sự lại bóc một viên chocolate nữa. “Nói từ đầu đi. Ban đầu cô ấy rất cảnh giác, anh cũng thấy rồi, nhưng có thể hiểu được. Anh nghĩ xem, một người phụ nữ có gia đình mỹ mãn, trai gái đề huề, cuộc sống sung túc, về lý sẽ không có vẻ thù địch mạnh mẽ như vậy, hơn nữa cô ấy lại chủ động tới tìm chúng ta, nên tôi mới vẽ hình người mặc giáp sắt – cô ấy trang bị toàn thân và mang theo sự thù địch để cố tình che giấu điều gì đó. Tất nhiên, khi ấy tôi chưa biết rốt cuộc ẩn sâu bên dưới bộ giáp sắt là gì. Giấc mơ ám ảnh cô ấy thoát nhìn có liên quan tới bạo lực, điểm này ban đầu chúng ta đã nhắc tới, thể hiện ở màu sắc. Màu sắc trong mơ có ẩn ý, nếu không cô ấy đã chẳng nhấn mạnh. Còn cả bối cảnh thâm cung... Nhưng về sau tôi phát hiện giấc mơ của cô ấy ám chỉ tình dục... đợi tôi ăn hết viên này đã...”

Nhìn cộng sự nuốt chocolate vào miệng, tôi tiếp lời: “Lối đi khúc khuỷu, cửa hình tròn, cung điện phía xa, hành vi tự nguyện... Tôi hiểu rồi, tổng hợp tất cả các chi tiết này lại, đúng là tượng trưng cho tình dục. Anh đã chứng thực với cô ấy, cô ấy cũng thừa nhận rồi. Tuy cuộc sống hiện tại rất tốt, nhưng cô ấy lại thấy thiếu kích thích. Không những vậy, hành vi ngoại tình của cô ấy còn có nguyên nhân mang tính phức hợp, vì đã lớn tuổi nên lo lắng bản thân mất đi sức hấp dẫn và cả cuộc sống buông thả thời trẻ... Đây là nhu cầu an toàn, cô ấy thiếu cảm giác an toàn, hy vọng nhận được sự an ủi từ nhiều người khác phái hơn... Được rồi, không đi sâu vấn đề này nữa, chắc chắn anh biết tôi đang nói gì. Đoạn tiếp theo tôi cũng hiểu rồi, chính việc ngoại tình đã khiến cô ấy liên tưởng tới cuộc sống hỗn loạn trước khi cưới, cả chuyện phá thai... Nhưng tôi hoàn toàn

không hiểu hình thức thể hiện sau cùng, tại sao nỗi sợ hãi của cô ấy lại tích tụ và hình tượng hóa thành hoa sen trong giấc mơ?”

“Bông... sen đỏ... ừm... không xuất phát từ trong giấc mơ...” Cộng sự vỗ viên vỏ kẹo chocolate lại rồi ném vào thùng rác phía xa. “Sen đỏ, xuất phát từ tôn giáo bố mẹ cô ấy tin theo.”

Tôi: “Phật giáo?”

“Đúng vậy.” Cộng sự gật đầu. “Ban đầu tôi cũng như anh, chẳng hiểu nổi, cho tới khi cô ấy nói từng chịu ảnh hưởng từ tín ngưỡng của bố mẹ tôi mới chợt nghĩ ra, hình như có một điển cố, cũng chính là thông tin tôi đã tra cứu. Trong Phật giáo có thuyết pháp về bát hàn địa ngục. Địa ngục thứ tám của bát hàn địa ngục có tên là Mahapadma, cực lạnh, những kẻ đáng thương bị phạt đến đây sẽ bị lạnh cóng đến mức da thịt nứt toác. Mahapadma là phiên âm tiếng Phạn, có nghĩa là đại hồng liên hoa (đóa sen đỏ lớn). Chỉ cơ thể bị nhiệt độ cực kỳ thấp làm đông cứng đến độ nứt toác ra... như một đóa sen đỏ lớn.”

Tôi: “Ờ... sen đỏ... hóa ra là vậy... cơ thể đông cứng đến mức nứt toác ra... đóa sen đỏ khổng lồ... đóa sen đỏ sắp bùng nở mà cô ấy sợ hãi trong mơ đại diện cho chính cô ấy... bản thân bị phạt vì phá thai quá nhiều lần...”

Cộng sự: “Đúng vậy. Sau khi ngoại tình, cô ấy tự trách nhất là về quá khứ từng phá thai nhiều lần chứ không phải về hành vi ngoại tình. Thời trẻ cô ấy không nghĩ ngợi nhiều về nó, nhưng khi cuộc sống trở nên ổn định và đã có con, cô ấy mới ý thức được về sinh mạng, có lẽ xuất phát từ quá trình thai nghén một sinh mạng. Cô ấy nhớ lại quá khứ, cho rằng mình sát sinh, đây là trọng tội... Giấc mơ của cô ấy mang tính hai tầng, vừa có nghĩa là ngoại tình, cũng có nghĩa là giết người, cho nên lúc đầu cả hai chúng ta đều mất phương hướng... Anh hiểu chưa?”

Tôi: “Ừm... nhưng sao anh có thể khẳng định cô ấy biết hàm nghĩa thật sự của đóa sen đỏ trong giấc mơ? Trước khi ra ngoài nghe điện thoại, tôi không hề thấy anh giải thích về nó. Sau đó anh có xác thực lại với cô ấy không?”

Cộng sự: “Không cần xác thực.”

Tôi: “Anh chắc chán thế à? Tại sao?”

Cộng sự: “Nếu tôi nói là trực giác, anh có tin không?”

Tôi suy nghĩ: “... Trực giác... nhưng vấn đề vẫn chưa hết. Vừa rồi tôi hỏi anh sen đỏ có ý nghĩa ‘gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn’ không, anh nói có một chút, giải thích thế nào?”

Cộng sự: “Vì cô ấy tương đối thỏa mãn với cuộc sống hiện nay, nhất là về vật chất. Nên có phần ‘tuy tôi từng như thế, nhưng bây giờ tôi đã quay lại chính đạo’ – gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, thật ra chính là đắc ý, tự hào. Cho nên tôi mới nói sen đỏ mang một phần ý nghĩa này.”

Tôi nhớ lại những điều cộng sự đã nói: “Ừm... chắc đó cũng là căn nguyên tính cách ngạo mạn của cô ấy...”

Cộng sự: “Đúng vậy, nhưng nhiều hơn cả vẫn đại diện cho bát hàn địa ngục... cơ bản là thế, nên tôi định nói chuyện với cô ấy một thời gian, xóa bỏ hết các vấn đề này.”

Tôi: “Việc này anh cũng phụ trách à?”

Cộng sự cười nhạt: “Nhận tiền phải làm việc chứ.”

“Anh cũng chuyên nghiệp đấy...” Tôi thờ dãi.

“Tôi vốn rất chuyên nghiệp mà.”

Tôi: “Nói đến tôn giáo, có một điểm tôi không hiểu lắm. Tại sao tôn giáo luôn có mặt u ám như vậy? Ví dụ địa ngục. Không tuân theo giáo lý sẽ bị đày xuống địa ngục, núi đao biển lửa, biển khổ vô biên, u ám cùng cực, thậm chí còn trở thành lời nguyền rủa độc ác, anh hiểu chứ? Tôi không hiểu lắm, thống trị bằng tôn giáo à?”

Cộng sự ngẫm nghĩ: “Có nguyên nhân thống trị bằng tôn giáo, nhưng còn lý do khác nữa.”

Tôi: “Là gì?”

Cộng sự: “Đối với người ngộ tính, có thể lý giải hoặc thông tuệ, anh giảng giải ý nghĩa nguyên gốc cao thâm của tôn giáo để đối phương hiểu được điều kỳ diệu của tôn giáo, ví như Phật pháp. Nhưng đối với những kẻ ngu muội thiếu ngộ tính hoặc bị cảm xúc làm mờ mắt, những thứ đó

chắc chắn vô tác dụng. Ví dụ, có người đang ở đỉnh cao cảm xúc, phần nộ chẳng hạn, anh ta muốn làm hại người khác, anh có thời gian nói với anh ta ‘Tôi giảng giải đạo lý cho anh nghe nhé’ không? Lúc đó anh ta có nghe lọt tai không? Làm vậy không thực tế, đúng không? Nếu anh hét lên: ‘Anh sẽ bị báo ứng xuống địa ngục!’, sẽ tăng khả năng anh ta dừng tay lại, đúng không? OK, mục đích nằm ở đây, đạt được mục đích là được, không quan tâm thủ đoạn hay phương thức, đạt được mục đích mới quan trọng. Đây cũng là ‘không chấp tướng’ trong tôn giáo – không chấp tướng, không cố chấp với vẻ ngoài (biểu tướng), không cố chấp vào một hình thức, cách thức nào cũng được, đi thẳng vào lòng người mới quan trọng. Cho nên, điều anh vừa nói...” Cộng sự nhún vai “không phải vấn đề.”

Tôi thích thú nhìn cộng sự: “Thú vị đấy! Anh đã coi bỏ một khúc mắc của tôi về tôn giáo.”

Anh ấy cười cười, không nói gì, nghiêng người chộp lấy tờ thực đơn bắt đầu xem.

Tôi: “Vẫn đói à?”

Cộng sự: “Chocolate nhiều nhất cũng chỉ chống đỡ được hai mươi phút, vẫn nên gọi đồ ăn cho chắc.”

Tôi: “Ừm... được thôi, dù sao tôi cũng hiểu case này rồi. Giờ nói ra không phức tạp, nhưng lúc đầu đúng là mông lung. Độ khó của case tỷ lệ nghịch với vốn kiến thức, nhất là về tôn giáo.”

Cộng sự: “Tình cờ đúng thử tôi biết thôi...”

Tôi cười: “Tình cờ? Bao giờ anh mới bỏ thói kiêu ngạo ngấm ngấm đó đi hả? Thế mà gọi là tình cờ à. Nhưng kể ra, tôi hiểu tại sao anh lại nghiên cứu tôn giáo rồi.”

Cộng sự ngẩng lên nhìn tôi: “Anh biết gì cơ?”

Tôi: “Vì anh bất an, nghi ngờ tất cả mọi thứ, anh buộc phải tìm câu trả lời ở khắp mọi nơi, trong đó có một phương hướng chắc chắn là tôn giáo.”

Cộng sự chăm chú nhìn tôi một lúc rồi cúi xuống tiếp tục xem thực đơn: “Còn gì nữa?”

Tôi: "Tôi đoán anh cũng từng nghiên cứu triết học nhưng đã nhanh chóng bỏ cuộc."

Cộng sự: "Sao anh lại nói vậy?"

Tôi: "Vì triết học chỉ khiến con người ta hoang mang."

Cộng sự nhướng mày: "Câu này rất chuẩn xác."

"Tôi nói đúng không?" Tôi nhìn chăm chăm vào mặt anh ấy, muốn tìm một dao động cảm xúc nào đó.

Anh chàng ngẩng lên nhìn tôi, mỉm cười: "Anh muốn ăn gì?"

Ngoại truyện hai - Tiền

Cộng sự treo biển nghỉ làm việc, đóng cửa phòng khám, quay về sở pha thờ phào.

“Cuối cùng cũng xong.” Nói rồi anh ấy tiện tay vớ một cuốn tạp chí lật bừa vài trang.

Tôi: “Vị khách này thú vị thật đấy, thích bị thôi miên, cũng thích giải bày với anh nữa.”

Cộng sự: “Tôi thấy chẳng thú vị gì cả, hết sức nhạt nhẽo. Ngoài khoe khoang đã từng tới bao nhiêu hộp đêm cao cấp ra thì cũng chỉ khoe khoang sở hữu bao nhiêu xe sang, chán chết đi được. Cơ bản có thể phán đoán bình thường anh ta không có cơ hội được nói thật, phần lớn thời gian toàn nói dối và che giấu sự dối trá của bản thân.”

Tôi: “Không phải anh thích khách hàng lâu dài ổn định à?”

Cộng sự đặt cuốn tạp chí xuống, nhìn tôi vẻ nghiêm túc: “Không, tôi chỉ thích số tiền họ trả lâu dài và ổn định thôi. Không nói chuyện này nữa, tối nay chúng ta ăn gì?” Nói xong lại giở cuốn tạp chí lên trước mặt.

Tôi: “Tôi vẫn chưa đói... ừm... tôi hỏi cái này, sao anh thích tiền thế?”

Cộng sự: “Hử? Thích tiền... rất bình thường mà! Có ai không thích tiền sao?”

Tôi: “Rất ít người cứ mở miệng ra là tiền tiền như anh.”

Cộng sự: “Tôi suốt ngày tiền tiền à?”

Tôi: “Anh không để ý à? Tôi cảm thấy...”

Cộng sự lại đặt tạp chí xuống: "Tóm lại anh muốn nói gì? Anh cảm thấy thái độ của tôi đối với tiền có vấn đề?"

Tôi suy nghĩ: "Thật ra không sao cả, tôi chỉ tò mò thôi, tiền bạc... ừm... nhiều người sẽ không suốt ngày nhắc tới nó. Nhưng nhìn từ góc độ của tôi, anh rất... vì chưa bao giờ nghe anh nói thiếu tiền, cũng có nghĩa là cuộc sống của anh chẳng bao giờ phải lo nghĩ về tiền bạc, về lý không nên... Anh biết tôi đang nói gì chứ?"

Cộng sự gật đầu: "Ừm... theo suy đoán đáng lẽ phải không màng đến tiền bạc mới đúng, nhưng biểu hiện của tôi lại giống như từng rất thiếu tiền, đúng vậy không?"

Tôi: "Chỉ là một phần."

Cộng sự: "Còn gì nữa? Ví dụ?"

Tôi: "Ví dụ, tuy thu nhập không thấp nhưng không thấy anh tiêu xài gì nhiều."

Cộng sự: "Tôi đang tiêu xài mà!"

"Ý tôi không phải tiêu xài bình thường..."

"Hiếu rồi!" Cộng sự búng tay cái "tách". "Ý anh là vung tiền như rác? Hay có sở thích nào khác?"

Tôi gật đầu: "Gần như thế..."

Cộng sự cười: "Ai nói kiếm tiền nhất định phải tiêu?"

Tôi: "Ờ... nhưng, ý tôi là không thấy anh tiêu xài gì nhiều, vậy anh cần nhiều tiền như thế làm gì? Hay... anh lên lút cờ bạc?"

Cộng sự: "Hả! Anh biết đấy, tôi ghét cờ bạc."

Tôi: "Vậy anh nhiều... được rồi, tôi đổi câu hỏi khác. Mỗi người đều có lý do để thích tiền, còn anh, tại sao lại thích tiền như thế?"

Cộng sự: "Vì tiền thú vị."

Tôi: "Thú vị như thế nào? Tôi muốn nghe thử xem, vì đây là lần đầu tiên tôi nghe có người nói tiền thú vị."

“Ồm.” Cộng sự vứt cuốn tạp chí qua một bên. “Tôi không hỏi anh nhìn nhận thế nào về đồng tiền nữa, chỉ nói về tôi thôi. Tiền... không hề đơn giản, không phải chỉ dùng hai chữ ‘tiền tệ’ là có thể diễn đạt rõ ràng và triệt để. Tiền là một đơn vị tín dụng... có thể coi như một hình thức công trái. Dùng tiền đổi lấy công sức con người, cũng chính là công việc người ta thường nói. Bao gồm thể lực, não lực, tinh lực, thời gian... Về lý thuyết bỏ ra những thứ này sẽ được trả công tương xứng – thức ăn, không gian sống và các nhân tố cần thiết khác để sinh tồn. Nhưng vì rất nhiều nhu cầu sinh tồn mang tính lâu dài, nên không thể trực tiếp quy đổi ra hiện vật, sẽ cần bằng chứng tín dụng, để chứng minh anh từng bỏ ra công sức. Bằng chứng tín dụng ban đầu rất đơn giản và trực quan, thức ăn? Đồ trang sức? Hoặc công cụ? Nhưng nhiều thời điểm chúng ta không cần đến chúng, tôi từng nói rồi – vấn đề mang tính lâu dài, phải có đơn vị tín dụng tốt hơn để chứng minh. Thế là tiền ra đời. Tiền là một cách chứng minh tín dụng, chứng minh anh từng bỏ ra công sức, giúp anh có tư cách đạt được một số thứ cần thiết để sinh tồn mang tính thực chất. Khi xã hội loài người phát triển, vật chất ngày càng phong phú, vấn đề cũng xuất hiện theo. Nếu đơn vị tín dụng của một người cao đến mức độ nhất định thì phải làm thế nào? Phương pháp cao cấp hơn xuất hiện, có thể tiêu hao nhiều đơn vị tín dụng hơn. Thức ăn đắt đỏ và quý hiếm? Không gian cá nhân lớn hơn? Quan trọng là trong đó còn bao hàm công việc có thể đổi lấy đơn vị tín dụng cho người khác, anh biết là gì không?”

Tôi: “Anh muốn nói tới dịch vụ à?”

Cộng sự: “Đúng vậy. Thú vị là rất nhiều dịch vụ vượt quá khả năng chi trả của số đông người sở hữu đơn vị tín dụng, phát triển đến bây giờ, có những dịch vụ dành cho quần thể người sở hữu đơn vị tín dụng, ví dụ như hoạt động biểu diễn nghệ thuật. Đây chính là dịch vụ dành cho quần thể. Tất nhiên anh cũng có thể hưởng thụ dịch vụ cao cấp phục vụ một mình anh, nhưng anh phải đủ khả năng chi trả đơn vị tín dụng mà chỉ một nhóm người mới có thể chi trả. Thú vị hơn, tính lưu động của đơn vị tín dụng thúc đẩy một số ngành dịch vụ dành riêng cho sự lưu động của đơn vị tín dụng, ví dụ như ngành tài chính. Đây là một việc rất méo mó, cũng là một hiện tượng phản tự nhiên...”

Tôi: “Hà? Anh quá lời rồi. Làm gì đến nỗi.”

Cộng sự: “Tôi không quá lời, sự thật là thế. Anh thử nghĩ xem, giới tự nhiên đều là mật độ cao chảy xuống mật độ thấp, đúng không? Nghĩ kỹ xem.”

Tôi ngẫm nghĩ câu này, đúng vậy.

Cộng sự: “Nhưng đơn vị tín dụng, cũng chính là tiền, lại vi phạm định luật này, nó chỉ lưu động về phía có mật độ cao hơn, cũng chính là sự tập trung hóa tài sản. Chúng ta, loài người, nghĩ ra rất nhiều cách để ngăn cản hiện tượng đi ngược quy luật tự nhiên này mở rộng, chỉ cho phép nó nằm trong một phạm vi có thể khống chế nhất định. Nếu không, tính ổn định của xã hội loài người sẽ xuất hiện vấn đề rất nghiêm trọng.”

Tôi: “Khống chế anh nói tới là thu thuế à?”

Cộng sự tuyệt vọng nhìn tôi, đứng dậy, dứt tay vào túi quần đi đi lại lại trong phòng tiếp khách: “Hoàn toàn không phải, ngược lại, thu thuế là chuyện khác. Thuế có nguồn gốc từ lãnh địa. Vào thời phong bang kiến quốc thuở đầu - thời phong kiến, các lãnh chúa sở hữu đất đai, thuê những người không có lãnh địa cày cấy trồng trọt cho mình, nhưng sản lượng thu hoạch từ việc trồng trọt này chịu hạn chế bởi các điều kiện tự nhiên, như mùa màng, đất đai không phù hợp để canh tác, thiên tai... Bởi vậy một số lãnh chúa phong kiến cắt một vùng đất trong phạm vi nhỏ, không phù hợp canh tác ra, dùng để xây chợ, khiến nông sản thu hoạch được ở các nơi có thể trao đổi tại đây, cũng chính là giao dịch hàng hóa. Ban đầu lãnh chúa cung cấp mặt bằng hoàn toàn miễn phí, sau đó khi chợ phát triển đến một quy mô nhất định... Nói tới đây, anh có thấy quen không? Đợi lát nữa chúng ta sẽ nói tiếp về vấn đề này... Sau khi cái chợ nhỏ phát triển đến một quy mô nhất định, lãnh chúa cung cấp mặt bằng giao dịch bắt đầu mở rộng mặt bằng giao dịch ra xung quanh và cho phép xây nhà, để thuận tiện cho các thương nhân chuyên kiếm sống bằng nghề buôn bán, chênh lệch giá và những người cung cấp dịch vụ tiện ích cho chợ - tức người làm dịch vụ tới sinh sống. Những người sống ở đây sở hữu một lượng lớn đơn vị tín dụng, để phòng tránh xảy ra cướp bóc, lãnh chúa buộc phải cung cấp bảo hộ, thế nên các lãnh chúa phong kiến bắt đầu xây tường thành bao quanh khu giao thương, đóng

thời phái đơn vị vũ trang – binh lính đến bảo vệ, đây chính là mô hình sơ khai của thành phố. Tất nhiên, không phải bảo vệ miễn phí. Lúc này, vào thành mua đồ là miễn phí, còn bán đồ ở đây phải trả phí, thu phí tùy theo số lượng, trọng lượng của hàng hóa, số ngày hàng đọng hoặc lượng giao dịch hàng hóa, đây là mô hình sơ khai của chế độ thuế. Có phải nghe rất giống sự phát triển của mạng Internet không? Nó không phải thứ gì mới mẻ, chỉ tái diễn sự phát triển thành phố của xã hội loài người thôi. Sau đó mô hình sơ khai của thuế dần dần hoàn thiện, xuất hiện nhiều danh mục thuế chi tiết hơn. Nhưng mục đích ban đầu của thu thuế là vì lãnh chúa muốn sở hữu nhiều đơn vị tín dụng hơn, chứ không phải khống chế đơn vị tín dụng để nó không quá tập trung. Cho nên vừa rồi tôi mới nói là hoàn toàn ngược lại.”

Tôi hiểu ra, cũng giật mình, anh chàng này chưa từng nói với tôi những điều như thế, tôi cũng không ngờ anh ấy lại biết: “Sao anh biết?”

Cộng sự nhún vai: “Vì tôi thích tiền nên muốn biết mọi thứ liên quan tới tiền.”

Quả thật khi nói về tiền, hai mắt anh ấy sáng rỡ.

Tôi: “Được thôi, chúng ta nói tiếp. Vừa rồi anh nói cần ngăn cản đơn vị tín dụng quá mức tập trung, sau đó thì sao?”

Cộng sự: “Sau đó? Làm gì có sau đó, giờ các nước đều đang làm vậy. Có nước quản lý từ gốc, không cho phép anh dễ dàng có được quá nhiều đơn vị tín dụng, lợi dụng chế độ thuế hiện hành, tăng cường thu nhiều đơn vị tín dụng hơn, trả lại cho những người sở hữu ít đơn vị tín dụng khác. Tất nhiên không phải trực tiếp tái phân phối, mà dùng các phương thức khác, như phúc lợi xã hội. Hơn nữa, lập pháp ngăn cản việc mở rộng vô hạn công cụ đạt được đơn vị tín dụng cá nhân, để phòng lung đoạn...”

“Nói tiếng người đi, bắt đầu không hiểu rồi.” Tôi ngắt lời cộng sự.

“Phần nào?”

“Cái gì mà mở rộng công cụ đạt được đơn vị tín dụng cá nhân? Không hiểu.”

“Ờ...” Cộng sự nghĩ một lát. “Chính là công ty lớn quá thì phải phá, hiểu không?”

Tôi: “OK, hiểu rồi, tiếp đi.”

“Tóm lại, dùng đủ mọi cách ngăn cản hiện tượng cực đoan hóa phát sinh.” Nói rồi cộng sự cầm cốc đi lấy nước.

Tôi: “Những điều này tồn tại xoay quanh đồng tiền à?”

Cộng sự: “Rõ ràng là như thế.”

Tôi: “Đây là nguyên nhân anh thích tiền sao?”

Cộng sự: “Nguyên nhân không thuyết phục à? Không thú vị sao?”

Tôi: “Thú vị thì thú vị, nhưng... cứ cảm thấy như bị anh lừa ấy...”

Cộng sự bật cười: “Đâu có.”

Tôi: “Thật đấy, bị anh xoay một vòng, nói một đồng, sau đó chốt lại ‘bởi vì... cho nên, sau đó thì siêu thích...’ tóm lại tôi thấy rất lạ...”

Cộng sự: “Không hề...”

Tôi: “Anh thích tiền chỉ vì thế thôi à?”

Cộng sự: “Tôi chỉ nói với anh lý do này thôi, còn nhiều lý do khác nữa.”

Tôi: “Ví dụ?”

Cộng sự: “Hôm nay anh sao thế? Truy đến tận cùng!”

Tôi: “Tôi tò mò lâu lắm rồi. Biết anh thích tiền, cực kỳ mê tiền, như thế ngoài nó ra anh chẳng còn hứng thú sở thích nào khác...”

Cộng sự: “Thế thích tiền không được coi là sở thích à?”

Tôi: “Nên tôi mới hỏi nguyên nhân.”

Cộng sự cười: “Không, không, bản thân hành vi thích tiền đã là sở thích rồi.”

Tôi: “Hà?”

Cộng sự: “Không được sao?”

Tôi: “Được, nhưng... ờ... vừa rồi tôi đã nói cứ như bị anh lừa ấy, lượn một vòng nói cả mơ, nhưng vẫn không hiểu rốt cuộc là như thế nào.”

Cộng sự: “Thật ra cũng chẳng có nguyên nhân nào đặc biệt cả, chỉ thích thôi, hơn nữa tôi không thấy cần phải giấu giếm sở thích này.”

Tôi: “Anh không lén lút quỵên góp từ thiện đấy chứ?”

Cộng sự: “Anh nghĩ sao?”

Tôi nghiêm túc nghĩ lại, có vẻ hình tượng sáng chói như thế không hợp với cộng sự, bèn lắc đầu.

Cộng sự: “Chứ sao nữa...”

Tôi: “Thế tôi hỏi thêm câu nữa được không?”

Cộng sự: “Được, nhưng tôi muốn ăn dimsum Hồng Kông, anh mời.”

Tôi bó tay, lắc lắc đầu: “Được, lát nữa gọi. Giờ hỏi được chưa?”

“Tất nhiên là được.” Cộng sự cười cợt.

Tôi: “Anh từng thiếu tiền chưa?”

Cộng sự: “Ờ, rồi.”

Tôi: “Lúc nào?”

Cộng sự: “Bây giờ, mỗi giờ mỗi khác...”

Tôi: “Nghiêm túc coi!”

Cộng sự: “Ừm... để tôi nghĩ xem... chắc là hồi đầu lúc chưa quyết định sẽ làm việc gì! Từng thiếu một đợt.”

Tôi: “Tại sao?”

Cộng sự: “Tôi nói rồi, chưa quyết định làm gì, nên làm thử việc này vài ngày xem có thú vị không, không thú vị là đổi ngay, không lãng phí thời gian. Sau đó lại làm nghề khác vài ngày... Làm việc như vậy chẳng mấy ai chịu trả lương cho tôi, nên thiếu tiền.”

Tôi: “Anh nói một đợt là bao lâu?”

Cộng sự: “Chắc khoảng bốn tháng.”

Tôi: “Sau đó thì sao? Chạy tới làm nghề này à?”

Cộng sự: “Không, tôi đi bán bảo hiểm.”

"Cái gì?" Tôi giật mình.

Cộng sự: "Anh đừng phản ứng mạnh vậy, tôi phải mưu sinh chứ..."

Tôi: "Chuyện như thật ấy nhỉ, còn mưu sinh nữa... làm bao lâu?"

Cộng sự: "Hai tháng, lấy được tiền liền nghỉ việc, không thú vị."

Tôi: "Lấy được tiền... xem ra kiếm cũng khá khá. Sau đó thì sao?"

Cộng sự: "Sau đó làm môi giới nhà đất."

Tôi lại giật mình: "Không phải chứ..."

Cộng sự: "Tất nhiên là không, lừa anh đấy."

Tôi: "Anh..."

Cộng sự: "Anh đang hỏi thăm kinh nghiệm công việc của tôi à?"

"Không hề." Tôi bắt chước khẩu khí của cộng sự. "Nhưng anh chưa bao giờ nói nên tiện thể hỏi thôi."

Cộng sự: "Tóm lại, tôi đã làm một số công việc vốn có hứng thú, rồi mới nhận ra có rất ít công việc thú vị."

Tôi: "Về lý mà nói, tài chính phải là lựa chọn cuối cùng của anh chứ nhỉ, anh thích tiền..."

Cộng sự: "Vừa rồi anh chưa nghe ra há? Tôi không thích ngành đó."

Tôi: "Không phải ngành đó liên hệ mật thiết tới tiền sao?"

Cộng sự: "Đúng, nhưng thiếu mỹ cảm."

Tôi: "Mỹ cảm?"

Cộng sự trông có vẻ rất kiên định: "Ừ, không có mỹ cảm. Thao tác với đồng tiền một cách lộ liễu, tôi không thích như thế, tôi thích dùng cách khác hơn, tất nhiên đó không phải vấn đề của ngành tài chính, vấn đề nằm ở tôi, thuần túy là sở thích cá nhân."

Tôi: "Anh... thú vị thật đấy... được rồi, giờ có nên quay lại chủ đề chính không?"

Cộng sự thở dài: "Anh cố chấp thật đấy..."

Cao Minh

Tôi: "Nói xem nào. Tại sao..."

Cộng sự: "Thôi được, thật ra chẳng có gì phức tạp cả, tôi chỉ muốn biết một chuyện thôi."

Tôi: "Chuyện gì?"

Cộng sự: "Tôi muốn biết rốt cuộc cần bao nhiêu tiền mới có thể loại bỏ cảm giác trống rỗng do vô vị."

Tôi: "Vô vị... như anh chắc coi là vấn đề tâm lý nhỉ?"

Cộng sự gật đầu: "Ừ."

Tôi: "Kiếm tiền bằng cách phân tích tâm lý người khác, dùng nó để thử chữa lành cho mình?"

Cộng sự: "Ừ, gần như thế."

Nhìn bộ dạng nghiêm túc của cộng sự, tôi chợt cảm thấy hơi buồn cười, nhưng lại không nghĩ ra vì sao mình buồn cười.

"Bây giờ." Nói rồi cộng sự vứt cho tôi điện thoại. "Gọi món được chưa?"

Tôi bắt lấy điện thoại, nhìn cộng sự, chẳng biết anh ấy lại móc đầu ra một cuốn tạp chí. Không hiểu sao tự nhiên tôi cảm thấy anh chàng này đang nói nhăng nói cuội để đối phó cho qua.

"Những điều anh vừa nói có thật không đấy?" Tôi hỏi.

Cộng sự cup mắt đọc tạp chí: "Nhớ gọi há cáo tôm."

Mười một – Phí hoài tuổi xuân

“Đây là phòng khám của các anh à?” Cô ấy thờ ơ đưa mắt nhìn xung quanh, nhường máy hỏi.

Tôi bước tới, trả lời đúng.

“Tôi không có vấn đề gì cả, chỉ muốn tới đây nói chuyện thôi.” Cô ấy dùng gang tay phui phui ghế rồi ngồi xuống nhìn tôi. “Chắc được chứ?”

“Không chắc.” Cộng sự đặt cuốn tạp chí trong tay xuống, tiếp lời. “Phải xem tình hình thế nào đã.”

“Anh là...”

Cộng sự toét miệng cười: “Tôi là nhà phân tích tâm lý, còn đây là nhà thôi miên.”

“Ờ...” Cô ấy nhanh chóng “scan” cộng sự một lượt, kéo tà váy xuống, có vẻ đang muốn cái váy trên gối che đầu gối lại.

Cộng sự liếc nhìn tôi, vẫn giữ nguyên vị trí chếch phía trước cô ấy, còn tôi lặng lẽ ngồi xuống ghế sofa phía còn lại.

“Cô tới đây...” Cộng sự nhìn cô ấy, trưng ra nụ cười đậm tính chất công việc “... muốn phát tiết?”

Cô ấy: “Đừng vậy, tôi bất mãn rất nhiều chuyện, nhưng bên cạnh không có ai để chia sẻ, nên... nên tôi muốn tìm một nơi để nói chuyện. Các anh thu phí thế nào?”

“Theo giá trên bảng này.” Nói rồi cộng sự đưa bảng giá cho cô ấy.

Cô ấy cẩn thận cầm một góc tờ bảng giá, đọc một lúc rồi nhìn cộng sự, ánh mắt đánh giá: “Đắt quá, sao các anh không ăn cướp luôn đi?”

Tôi vừa định giải thích, cộng sự đã mỉm cười cướp lời: “Làm thế là phạm pháp, việc này không phạm pháp.”

Cô ấy giả bộ cau mày: “Có giám giá được không?”

Cộng sự: “Không được.”

Cô ấy đặt bảng giá lên bàn uống nước: “Nếu cảm thấy không tốt, tôi sẽ không trả tiền.”

Cộng sự thở dài: “E là không được, chỗ chúng tôi trả tiền trước.”

Cô ấy: “Thật vô lý.”

Cộng sự đứng dậy: “Cô xem, hay thế này, cô cứ cân nhắc, hoặc xác định xem có thể trả được giá này không rồi hẵng tới đây tâm sự giải bày cũng chưa muộn. Nếu cần, tôi có thể cho cô thông tin các đơn vị tư vấn tâm lý công ích, không thu phí. Tất nhiên, họ có thể lắng nghe cô giải bày, tôi cảm thấy như vậy phù hợp với cô hơn, cô thấy sao?”

Cô ấy cố tình nghiêng đầu liếc xéo cộng sự: “Anh đuổi tôi đấy à?”

“Phải, đuổi khéo.” Cộng sự không hề có ý định giấu giếm.

Cô ấy lại nhìn cộng sự một lúc, phì cười: “Được thôi. Quẹt thẻ được không?”

Cộng sự nhếch miệng làm ra vẻ mỉm cười: “Tất nhiên là được.”

Sau khi yên vị trong phòng đọc sách cô ấy lại kéo vạt váy, thật ra kiểu váy chất liệu này có lớp lót đủ dày, trừ phi cô ấy cố tình vén lên, nếu không, không thể hở được.

Trông cô ấy khoảng ngoài ba mươi tuổi, cách ăn mặc hơi lỗi mốt, áo sơ mi màu xám sẫm chất vải hơi dày, chân váy dày cùng màu. Trang điểm khá ổn, nhưng lớp phấn nền hơi dày, có lẽ muốn che nấp nhân tuổi tác. Đồ trang sức đều là vàng bạc to, nặng, tổng thể mà nói ăn mặc phong cách kín đáo. Thứ duy nhất không ăn nhập là ánh mắt, ánh mắt cô ấy rất linh hoạt, thích liếc người khác. Ngoài ra phong thái của cô ấy không hay lắm, hơi hung hãn, tôi cũng chẳng biết nó xuất phát từ đâu.

Lúc này cô ấy đang liếc nhìn cộng sự đánh giá.

Cộng sự: “Được rồi, xin hỏi cô muốn trao đổi vấn đề gì?”

“Là tôi nói.” Cô ấy sửa lại. “Tôi không muốn thảo luận gì với các anh hết, nghe tôi nói là được.”

“OK!” Bất ngờ là anh ấy nhanh chóng thỏa hiệp.

Cô ấy: “Tôi hỏi trước, anh cảm thấy đạo đức xã hội bây giờ có tốt không?”

Cộng sự bần khoản nhìn tôi rồi nhìn cô ấy, không trả lời.

Cô ấy: “Hỏi anh đấy.”

Cộng sự rất ngạc nhiên: “Hỏi tôi? Chẳng phải cô không cho tôi nói sao?”

Cô ấy: “Hỏi anh thì anh phải trả lời chứ!”

“À, à, được. Cô hỏi đi.”

Cô ấy lặp lại: “Anh cảm thấy đạo đức xã hội bây giờ có tốt không?”

Lần này cộng sự ngoan ngoãn đáp: “Không biết, tôi chưa từng suy nghĩ vấn đề này.”

Cô ấy cau mày nhìn cộng sự: “Anh không thấy nó rất tệ sao?”

Cộng sự: “Tôi nói rồi, tôi không biết, nên không cảm thấy nó tồi tệ.”

Cô ấy: “Tại sao anh lại không quan tâm những chuyện này? Anh tưởng cả ngày chui rúc trong phòng khám của mình, thoát ly khỏi xã hội, không thấy đạo đức xã hội xuống cấp thì có thể ngăn đạo đức xã hội xuống cấp sao?”

Cộng sự: “Ai cơ? Ngăn đạo đức xã hội xuống cấp á? Tôi á?”

Tôi chợt thấy buồn cười.

Cô ấy thở dài ai oán: “Tôi nói anh nghe nhé, đạo đức xã hội giờ xuống cấp quá, thật đấy, con người chẳng biết nghĩ thế nào. Nhưng tôi có thể cảm nhận được, ai cũng nôn nóng sốt ruột cứ như có người cầm roi quật sau lưng vậy, chẳng ai kiên nhẫn, chẳng ai thật lòng, chẳng ai cảm nhận bằng trái tim cả, thật đấy.”

Cộng sự do dự không biết có nên mở lời không.

Cô ấy nhìn cộng sự về đây trông đợi rồi hỏi: “Anh không muốn nói gì à?”

“Ồ, lại đến lượt tôi nói à... ở chuyện này...” Cộng sự ra vẻ chột búng tỉnh. “Tôi chỉ muốn hỏi, ý cô là về phương diện nào? Ai nôn nóng sốt ruột như bị roi quật cơ? Tôi vẫn chưa hiểu lắm nên không theo kịp.”

Cô ấy: “Anh không thể chủ động một chút à? Cứ phải đợi tôi hỏi mới trả lời, anh không có đạo đức nghề nghiệp à?”

Cộng sự rất ấm ức: “Cô không cho tôi nói mà...”

Cô ấy: “Được rồi, anh nói đi, đừng đợi tôi hỏi nữa.”

Cộng sự thở phào: “Vấn câu hỏi đó, vừa rồi ý cô là rất nhiều người thiếu kiên nhẫn, đúng không?”

Cô ấy sửa lại: “Không chỉ vấn đề kiên nhẫn, ngay cả thái độ cũng vậy.”

Cộng sự: “Cô có thể lấy ví dụ không? Nếu cứ nói chung chung, tôi rất khó hiểu được tại sao cô lại kết luận như thế.”

Cô ấy nói ngay không suy nghĩ: “Ví dụ chuyện nam nữ đi. Cả nam cả nữ bây giờ đều giống nhau, đều trong tình trạng tôi vừa nói.”

“Nam nữ?” Cộng sự ngán ra một lúc. “Ý cô là chuyện tình cảm?”

“Tình cảm?” Cô ấy cười nhạt. “Chưa đến đoạn tình cảm, ý tôi là hẹn hò, cả quá trình hẹn hò, đều... đều rất không trong sáng!”

Cộng sự cau mày: “Ừm... vấn đề trong sáng này, cô có thể nói cụ thể hơn không?”

Cô ấy: “Anh không thấy thế à? Bây giờ nam nữ hẹn hò đều rất buông thả.”

“Buông thả?” Cộng sự lặp lại vẻ hứng thú.

“Đúng!” Về mặt cô ấy rất kiên định. “Vô cùng buông thả! Không có ý định kết hôn mà đã... đã lên giường rồi!”

“Ồ...” Cộng sự nhìn tôi. “Vậy cô cảm thấy nên như thế nào?”

Cô ấy hất mạnh tóc về phía sau: “Không phải tôi cảm thấy nên như thế nào, mà là đạo đức xã hội bây giờ thật sự có vấn đề! Hôn nhân rất thần thánh. Cơ thể, nhất là cơ thể người phụ nữ cũng rất thần thánh, sao có thể tùy tiện trao... trao cho người khác được!”

Cộng sự: “Ý cô là lần đầu tiên hả?”

Cô ấy: “Đừng thế.”

“Ừm...” Cộng sự gật đầu. “Cô nói có lý, nhiều cô gái rất... nhưng đây là lựa chọn cá nhân, không đến mức phải tức giận vậy chứ? Hơn nữa nhiều trường hợp tình cảm đã đến một giai đoạn nhất định, không thể gộp tất cả vào một giỏ được, đúng không?”

Cô ấy chậm rãi lắc đầu, cười khinh miệt: “Tôi rất ngứa mắt với những cô gái như thế, tôi cảm thấy họ quá tùy tiện.”

Cộng sự: “Vậy theo cô nên như thế nào?”

Cô ấy: “Tôi cho rằng một con người, nhất là người phụ nữ, không nên dễ dàng cho đi như vậy. Anh nghĩ xem, lần đầu tiên chỉ có một, nhưng họ lại không trân trọng, ngược lại, tuổi còn trẻ mà đã... thật nực cười.”

Cộng sự gật đầu: “Nèn?”

“Nhất định phải chọn lựa thật kỹ.” Cô ấy nói chắc như đinh đóng cột. “Tuyệt đối không được khinh suất! Vì đó là thứ quý giá nhất của người phụ nữ!”

Cộng sự: “Tôi hiểu rồi, cô muốn nói nếu kết hôn là mục đích... không, sau khi cưới mới được... làm chuyện đó?”

Cô ấy nhìn cộng sự vẻ giễu cợt: “Kết hôn? Sau khi cưới? Tiến đề là người đàn ông phải xứng đáng mới được.”

Cộng sự: “Thế nào mới là xứng đáng? Có thể lấy ví dụ không?”

Cô ấy tỏ ra vô cùng khinh bỉ: “Vậy mà anh cũng tự nhận là chuyên gia cơ đấy, chuyện gì cũng phải lấy ví dụ mới hiểu. Tôi nói anh nghe. Ví dụ tôi, lấy tôi làm ví dụ. Tôi biết mình trông cũng được, có không ít người theo đuổi, nhưng rất nhiều người đàn ông không xứng với tôi. Hoặc thiếu chí hướng, hoặc thiếu tiền, bản thân mình còn không tự nuôi nổi nữa là nuôi vợ con. Thật nực cười, tôi còn chẳng buồn liếc họ bằng nữa con mắt.”

Cộng sự: “Vậy cô cảm thấy người như thế nào mới xứng với mình?”

Cô ấy thờ dãi: “Trước mắt vẫn chưa có...”

Cộng sự: “Không, ý tôi là để ra mục tiêu chứ không phải thực hiện mục tiêu.”

Cô ấy ngẩng lên, dùng ngón cái chống cằm: “Tôi cảm thấy, đầu tiên phải là con nhà giàu. Tất nhiên không phải vì tiền, mà bởi người đàn ông có xuất thân như vậy thường sẽ khá bao dung, độ lượng, không so đo tính toán chuyện nhỏ nhặt. Họ thường rất rộng lượng. Ngoại hình... thật ra tôi không có quá nhiều yêu cầu, đơn giản, sạch sẽ, sáng sủa là được, tính cách đừng hống hách quá, cũng đừng éo lá quá... Chiều cao nhất định phải hơn tôi một chút, cũng không được cao quá, nếu cao quá... nhưng nếu anh ấy chịu khom lưng nói chuyện với tôi, tất nhiên tôi cũng hoan nghênh, phải xem thái độ của anh ấy đã. Tuổi tác không được chênh lệch quá lớn, bởi đôi bên sẽ xấu hổ vì không có tiếng nói chung, ý tôi là khác biệt tư duy do khoảng cách thế hệ. Chỉ thế thôi, hết rồi, không phức tạp lắm.”

Tôi bó tay, trợn mắt với cộng sự, anh ấy nhìn thấy nhưng giả vờ như không.

Cộng sự: “Đã hiểu, cũng được. Nếu có người phù hợp với yêu cầu của cô, cô cảm thấy đối phương thích gì ở mình?”

Cô ấy cười: “Lần đầu tiên, đêm đầu của tôi, thế vẫn chưa đủ sao? Giờ ngoài đường toàn những cô gái buông thả, tìm được người thù thân như ngọc giống tôi đây anh ta còn chưa vừa ý sao? Tất nhiên, tôi không coi đó là điều kiện, còn nhiều thứ khác phía sau nữa.”

“Ngại quá, cô phải lấy ví dụ rồi.” Cộng sự cười vế áy náy.

“Quá đơn giản.” Cô ấy lại hất tóc ra phía sau. “Tôi có nghị lực, đối mặt với cám dỗ cũng không động lòng, kiên trì giữ nguyên tắc của mình, hoàn toàn khác những... những người phụ nữ lá lơi, họ có gì quý giá? Một trái tim buông thả chắc? Thật nực cười!”

“Cám dỗ cô vừa nói là?” Cộng sự hơi nghiêng người về phía trước.

“Hầy...” Cô ấy thờ dãi. “Mấy năm trước tôi từng gặp một người, anh ta đối xử với tôi không tệ, mặt mũi cũng được, nói thật lúc đó tôi đã động lòng, tôi cân nhắc kỹ anh ta tốt về mọi mặt, nhưng... sự nghiệp vẫn chưa thành... đang trong... trong giai đoạn phát triển!”

Cộng sự: “Như vậy không phải rất tốt à?”

Cô ấy: “Tốt? Tốt ở đâu? Như vậy anh ta sẽ rất bận, làm gì có thời gian dành cho gia đình? Anh nghĩ xem, dù sau này anh ta thật sự thành công, nhưng đàn ông từ không có tiền đến có tiền thay đổi lớn như thế nào? Ở giai đoạn bước ngoặt, tôi trao cho anh ta thứ quý giá nhất, trao đi mọi thứ của mình, nếu anh ta thay đổi thì sao? Tôi biết tìm ai để kiện đây? Anh có muốn lấy một món hàng lỗi không? Hơn nữa tôi còn phải bỏ ra quá nhiều, anh ta không dành thời gian cho gia đình, vậy thì tôi sẽ bận tới mất từ sáng đến đêm, nghĩ đã thấy sợ! Bởi vậy anh ta không thể mang lại cho tôi sự ổn định, anh nói thì dễ lắm, tốt? Có gì tốt? Tôi không cần loại tốt đó, tôi muốn người đàn ông đã chín chắn và ổn định về kinh tế, lần duy nhất của đời tôi không thể tùy tiện vợ vắn được. Giai đoạn đó có mấy lần anh ta động tay động chân, tuy tôi cũng động lòng, nhưng vẫn cố kiềm chế, tôi nói rất rõ ràng với anh ta, chưa phải lúc. Anh biết anh ta nói gì không? Anh ta nói muốn đăng ký kết hôn với tôi, tuy tôi không nói gì, nhưng trong lòng thì cười nhạt – cuối cùng cũng lộ cái đuôi hổ ly ra rồi!”

“Ờ... chuyện này...” Cộng sự ngắt lời cô ấy. “Sao tôi lại cảm thấy anh ta rất có trách nhiệm nhỉ?”

Cô ấy: “Có trách nhiệm? Vẫn còn đang khởi nghiệp, không thể cho tôi cuộc sống ổn định, thế mà gọi là có trách nhiệm à? Đàn ông các anh chỉ biết đứng trên góc độ của đàn ông phân trần thay cho nhau. Anh nghĩ xem, ngộ nhờ anh ta thất bại thì sao? Đêm đầu... đêm đầu của tôi có lần thứ hai không? Thế nào gọi là đêm đầu? Chính là duy nhất một lần, lần đầu tiên!”

Cộng sự: “Nhưng...”

Cô ấy: “Nhưng? Nhưng cái gì? Chẳng nhưng nhị gì hết! Sự thuần khiết của tôi không cho phép mình buông thả bản thân! Nghe anh ta nói vậy tôi mở cửa xuống xe luôn, khoảnh khắc đó tôi đã nhìn thấu bản chất, người đàn ông này chỉ muốn lợi dụng tôi thôi, không xứng với sự thuần khiết của tôi!”

Nghe đến đây tôi đã hiểu chuyện gì đang diễn ra, cũng hiểu được về hung hăng ở người phụ nữ này xuất phát từ đâu.

Cộng sự gật đầu: “Vậy sau đó còn ai theo đuổi khiến cô động lòng không?”

Cô ấy nghĩ giây lát: “Coi như có một người đi, cũng giống người tôi vừa kể, ngay từ đầu tôi đã nhìn thấu anh ta nên nói thẳng luôn.”

Cộng sự: “Nghe xong đối phương có phản ứng gì?”

Cô ấy: “Tự động biến mất, bị tôi vạch trần nên xấu hổ chứ sao.”

Cộng sự: “Hiểu rồi. Cô có bạn bè chứ? Ý tôi là bạn gái thân thiết ấy.”

Cô ấy: “Tất nhiên là có.”

Cộng sự: “Vậy họ nhìn nhận chuyện này như thế nào?”

Ánh mắt cô ấy chợt trở nên u tối: “Đù kiểu, có những người... tùy tiện cho đi, còn bảo tôi hà khắc... họ...” Nói đến đây cô ấy mím môi, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Họ làm sao?” Cộng sự không có ý định bỏ qua mà tiếp tục truy kích.

“Họ... lẽ nào... lẽ nào tôi để danh thứ quý giá nhất của mình là sai?” Mắt cô ấy đỏ lên.

“Tất nhiên không sai.” Nói rồi cộng sự rút khăn giấy đưa cô ấy.

“Mọi người xung quanh đều không hiểu tôi, họ lúc nào cũng cười nhạo tôi, tôi rất khó chịu, tôi thật sự không biết họ bị làm sao, lẽ nào thế giới này là như vậy?”

Cộng sự cau mày: “Tôi đoán có lẽ cô không biết thứ gì mới đáng trân trọng nhất.”

Cô ấy dùng khăn giấy khẽ chấm đuôi mắt, sụt sịt: “Tôi biết anh cũng muốn khuyên tôi buông thả bản thân, nhưng... bao nhiêu năm qua tôi đều... tôi đều... đã mười năm rồi, tôi tuyệt đối không thể buông thả... Như thế khác nào trước kia tôi hoài phí... dù sao tôi cũng không cho phép mình buông xuôi bản thân, không thể vô đã mẹ thì đập cho vỡ luôn được.”

“Tôi không khuyên cô buông thả bản thân, cũng đừng so sánh như vậy, cô không phải vô mé.” Cộng sự lại rút một tờ khăn giấy đưa cô ấy.

“Nhưng...” Cô ấy cầm khăn giấy, siết chặt trong tay. “Anh nói xem bao giờ tôi mới tìm được anh ấy của tôi?”

Cộng sự: “Việc này e rằng tôi không thể giúp được cô, tôi cũng không biết.”

Cô ấy: “Trong những người anh quen biết có ai phù hợp với tôi không? Điều kiện kém một chút cũng không sao...”

Cộng sự không nói gì, cười đều đưa mắt nhìn tôi. Tôi giạt mình. May mà cô ấy đang bận chỉnh lại vạt váy, không để ý đến hai chúng tôi.

Cô ấy ngẩng lên nhìn cộng sự một lúc, thở dài thườn thượt: “Một năm qua tôi cũng định thử, vì tôi phát hiện những người theo đuổi tôi bắt đầu ít dần, có phải tôi nên hạ thấp tiêu chuẩn xuống không? Yêu cầu của tôi vốn không cao, nhưng tôi lo cử thế này... Tôi không muốn độc thân mãi.”

Cộng sự nghiêm túc suy nghĩ: “Tôi cảm thấy có những thứ mất đi rồi sẽ không thể lấy lại được.”

Cô ấy: “Ý anh là con người hay tuổi trẻ?”

Cộng sự đột nhiên nghiêm nghị: “Cả hai.”

Cô ấy: “Có phải anh cũng cảm thấy tôi nên...”

Cộng sự ngắt lời cô ấy: “Không, tôi không muốn thảo luận điều kiện lựa chọn bạn đời của cô, mà là nhiều thứ khác.”

Cô ấy bị ngắt lời nên không kịp trở tay: “Đó, đó là gì?”

“Cô dùng cái gì để cân đo đem đếm đầu tiên? Cô nhấn mạnh đi nhấn mạnh lại tình cảm, thuần khiết, nhưng tôi cảm thấy người không thuần khiết nhất chính là cô.”

“Tôi? Sao tôi lại không thuần khiết? Lẽ nào tùy tiện lên giường với người khác mới thuần...” Sắc mặt cô ấy sầm xuống.

Cộng sự: “Không, cô đang dùng ví dụ cực đoan để phản bác, vấn đề hoàn toàn không như cô nói. Tôi chỉ muốn hỏi một câu, cô trao đi đêm đầu tiên vì cái gì?”

Cô ấy: “Tôi vừa nói rồi, chỉ cần là người đàn ông tôi thích...”

Cộng sự: “Không dùng, không phức tạp đến thế, chỉ một từ rất đơn giản thôi.”

Cô ấy tức tối: “Vậy anh nói xem vì cái gì?”

“Tình cảm.” Cộng sự nhìn chằm chằm vào mắt cô ấy.

Cô ấy lắc đầu khinh bỉ: “Đến điều kiện đính kèm cũng không đạt được...”

Cộng sự bắt đầu bật lại không chút nể mặt: “Tình cảm cần điều kiện đính kèm sao?”

“Ờ...” Cô ấy nhất thời cứng họng. “Tôi cảm thấy...”

Cộng sự: “Thừa nhận đi, cô hối hận rồi, ý tôi là người ban đầu khiến cô rung động ấy, cô hối hận rồi.”

“Tôi không hối hận, anh ta không phải người tôi muốn.” Tuy miệng nói như vậy nhưng ánh mắt cô ấy bắt đầu tránh né.

Cộng sự: “Cô có thể tiếp tục cứng miệng, tiếp tục ám thị bản thân, nhưng trong lòng mình nghĩ thế nào, cô hiểu rất rõ. Cô biết rõ mình đã bỏ lỡ rất nhiều thứ. Tôi không biết điều gì khiến cô có suy nghĩ như vậy, nhưng giá trị quan của cô méo mó. Cô luôn muốn chứng minh mình đúng bằng cách thức cực đoan, nhưng lâu dần, cô ngày càng không chắc chắn mình muốn gì. Thứ cô bận tâm lại chính là thứ cô không bận tâm. Chuyện này phải dùng đến tiền bạc hay địa vị để cân đo đong đếm ư? Lẽ ra nên xuất phát từ tình cảm mới phải chứ? Đối diện với người cầm đầu còn lại của sợi chỉ đỏ trong tay mình, cô vẫn kiên quyết giữ đúng điều kiện sao? Nhưng cô biết không, từ khi cô cân đo đong đếm đêm đầu tiên, trong tay cô đã chẳng còn gì hết. Cô chỉ có sự trống rỗng mà đến bản thân cô cũng chẳng chắc chắn, cô quên mất tình cảm của mình, quên mất sự nhiệt tình, quên mất tuổi trẻ, quên mất sự trong sáng, thuần khiết, trong mắt cô chỉ có một cái cân, cô đặt lần đầu tiên lên một đầu cân, hy vọng đầu kia chất càng nhiều càng tốt, chất đầy vẫn không đủ. Tham vọng khiến vốn liếng của cô ngày càng nhẹ, ngày càng mất giá trị. Cô bắt đầu không chắc chắn nữa rồi, thậm chí muốn tìm một người đồng quan điểm cũng khó. Thế nên, tôi nói rồi, cô hối hận, nếu không cô đã không ngồi ở đây, không bỏ tiền tìm người lắng nghe mình. Cô có thể tiếp tục phủ nhận, nhưng cô biết mỗi lời tôi nói đều đúng.”

“Anh... anh tàn nhẫn quá... tôi, tôi tôi tệ đến thế sao... Chưa ai nói với tôi như vậy...” Nước mắt cô ấy không ngừng rơi.

“Tàn nhẫn?” Cộng sự lắc đầu. “Nếu sớm có người nói với cô những lời này, hôm nay cô đã không tới đây. Tôi không tàn nhẫn, có lẽ không được dễ nghe lắm, nhưng đều là những lời gan ruột. Lẽ nào cô không thấy mười năm qua của mình rất hoang vắng? Cô chưa từng yêu, chưa từng hận, chưa từng dốc hết tâm can, chưa từng hỗn điên phách đảo, thậm chí chưa từng phạm sai lầm, chưa từng đau khổ, mười năm qua của cô hoàn toàn không phải tuổi trẻ, cô chỉ đang nâng niu thứ mình cho rằng quan trọng nhất mà từ bỏ tất cả những thứ thật sự có giá trị. Tôi quá tàn nhẫn ư? Thế vẫn còn nhẹ đấy, tàn nhẫn với cô nhất chính là thời gian, đến bao giờ cô mới hiểu mười năm qua mình đã phí hoài tuổi trẻ.”

Tôi trợn mắt ngáy người nhìn cộng sự, còn cô ấy cúi đầu khóc không thành tiếng. Nhưng cộng sự không định chấm dứt ở đó, nhất định phải vứt thêm cái áo nữa, nếu không đã chẳng phải là anh ấy: “Đừng hỏi tôi phải làm thế nào, cô biết rõ bây giờ nên làm thế nào, từ nay về sau nên làm thế nào mà. Cô biết điều gì mới là đáng sợ nhất không? Để tôi nói cô biết, khi cô già đi, già đến mức chẳng đi lại được nữa, chỉ có thể ngồi tựa xe đẩy giết thời gian nhờ hồi ức, đáng sợ nhất không phải nhìn lại xem cả đời mình từng làm sai chuyện gì, mà là phát hiện cả đời này mình chưa dám làm bất cứ việc gì.”

Dù cô ấy cúi đầu, nhưng tôi biết lớp trang điểm của cô ấy đã nhòe hết, cộng sự ra hiệu bảo tôi đưa cả gói khăn giấy cho cô ấy.

“Mỗi ngày của cô đều có thể cắt lỏ, đừng tiếp tục mất đi tuổi trẻ và mọi thứ đang có nữa, hiện tại của cô chính là quá khứ ở tương lai. Tất cả đều nằm trong tay cô. Cô kéo dài một ngày sẽ rời xa trái tim cô một ngày, tới gần tuyệt vọng một ngày. Chỉ thiếu chút nữa, chỉ thiếu một chút xíu nữa thôi, cô sẽ hoàn toàn quên mất thế nào là nhiệt tình, chỉ còn lại cái vỏ trống rỗng, chứa sự thuân khiết cô luôn nhắc tới, ngoài ra, cô chẳng còn gì khác, dù chỉ là hồi ức.”

Một tiếng sau cô ấy thật sự đã dùng hết gói khăn giấy để lau nước mắt.

Tôi tiến cô ấy tới tận bên đường, nhìn cô ấy lên xe. Tôi hơi lo lắng, vừa rồi cộng sự cũng gay gắt, tôi sợ cô ấy suy sụp.

Trước khi lên xe, cô ấy nói với đôi mắt đỏ hoe: “Thật ra anh ấy nói đều đúng cả, chỉ là quá đột ngột thôi, tôi cần thời gian tiêu hóa, cảm ơn anh ấy đã giúp tôi.”

Cuối cùng tôi cũng yên tâm, gạt đầu với cô ấy.

Cửa xe đóng lại, cô ấy hạ kính cửa sổ xuống, thò đầu ra gọi tôi: “Cộng sự của anh, nhà phân tích tâm lý ấy, anh ấy còn độc thân không?”

Tuy lúc này tôi có một ý nghĩ rất táo bạo, nhưng vẫn nhanh chóng nói dối thay anh chàng kia: “Con anh ấy ba tuổi rồi.”

Tôi quay trở lại phòng khám, anh chàng cộng sự con đã ba tuổi không hề hay biết mình vừa trải qua một trận thập tử nhất sinh, đang kiên nhẫn liếm kẹo mút không biết móc ở đâu ra.

“Anh đấy...” Tôi rót cho mình cốc nước. “Lại thiếu kiểm chế rồi, quá... ít nhiều gì cũng nên nói khéo một chút chứ.”

“Không phải không kiểm chế được.” Cộng sự vất chân ngấm nghĩa kẹo mút trong tay. “Cô ấy cần một đòn cánh tinh như thế.”

Tôi: “Thật sao?”

Cộng sự: “Tất nhiên. Ban đầu cô ấy chỉ ra vẻ cứng rắn thôi, chắc anh cũng nhận thấy, thật ra nội tâm cô ấy rất yếu đuối. Nếu còn nói bóng nói gió, cà kê dòng dài, đến mùa tuyết cũng không xé được lớp vỏ nguy trang của cô ấy.”

Tôi: “Thế chẳng phải càng tốt à? Đến thêm vài lần thu nhiều tiền hơn.”

Cộng sự: “Cho tôi xin, trường hợp này rất dễ chuyển dịch tình cảm – người phá vỡ ảo tưởng để trở thành vật thay thế cho ảo tưởng nhất, tôi cần nhắc dần đo mãi mới quyết định dứt điểm nhanh gọn.”

“Ờ...” Thật ra tôi nên nói với anh ấy, cô gái đó đã có khuynh hướng chuyển dịch tình cảm rồi. “Đừng vậy... Thế sau này cô ấy nên làm thế nào?”

Cộng sự: “Mỗi người đều phải tự đi con đường của mình thôi, phải không?”

“Cũng đúng... chuyện tình cảm của người khác tốt nhất đừng nên xía vào, nếu không sẽ chẳng còn xuất phát từ trái tim nữa... vậy...” Cộng sự nói đúng. “Có phải anh nên xuất bản một cuốn sách không?”

“Không làm đâu.” Cộng sự trả lời rất dứt khoát.

“Tôi thật sự cảm thấy anh có sở trường giải quyết vấn đề tình cảm đấy, mỗi lần gặp trường hợp tương tự tôi hoàn toàn không thể chen lời vào, chỉ thiếu nước lấy sổ ghi lại thôi. Không biết anh lấy đâu ra nhiều điểm đột phá, bước ngoặt và nhiều từ vựng như thế, giỏi thật đấy.” Tôi tỏ ra chân thành.

Cộng sự: “Đừng đùa nữa.”

Tôi: “Sách thế này sẽ bán rất chạy, tỷ lệ ly hôn hiện nay ngày càng cao, sách chữa lành vết thương hay khơi dậy nhiệt tình tôi cảm thấy anh đều làm được hết, chắc chắn sẽ thành best-seller.”

Cộng sự chẳng buồn đáp lời tôi, suy nghĩ một hồi rồi nói: “Thật ra cô ấy nói cũng có phần đúng, chỉ quá cực đoan thôi. Chúng ta vừa không thể thoát ly khỏi vật chất, vừa chẳng thể bị vật chất che lấp hoàn toàn... Giống như phải đi bên bờ sông mà không được để ướt giày... thú vị.” Lắm bầm xong cộng sự lại nhét kẹo mút vào miệng.

“Ờ, ờ.” Tôi gật đầu cho có, rồi lại quay lại đề nghị vừa rồi. “Nói nghiêm túc đấy, ra sách để tài này đi! Nếu anh lười viết, cứ nói ra thôi, tôi đánh máy, thế nào? Súp gà về chuyện tình cảm ấy.”

Cộng sự liếc tôi một cái, rút kẹo mút trong miệng ra, dùng một chữ để từ chối lời đề nghị: “Xì!”

Mười hai - Tuyển thời gian 2

Nhìn màn hình điện thoại, tôi bấm nút nghe.

Tiếng cộng sự vọng tới, tin hiệu không tốt lắm, rất nhiều tạp âm: “Hôm qua tôi mới gửi chuyển phát nhanh cho anh đấy, anh nhận được chưa?”

“Anh gửi à?” Đúng là tôi mới nhận được bưu kiện chuyển phát nhanh, nhưng chữ trên vận đơn rất mờ, tôi tưởng ai gửi cho cộng sự nên không mở ra xem, vứt luôn trên bàn làm việc ở phòng khám. “Tôi để ở phòng khám rồi.”

Cộng sự: “Ừ, tốt nhất là anh nên xem đi.”

Tôi: “Mai nhé, tôi vừa về đến nhà, đi đi về về cũng phải mất cả tiếng.”

Cộng sự: “Không, anh xem luôn hôm nay đi.”

Tôi: “Quan trọng lắm à? Cái gì thế?”

“Tôi tình cờ có được nó, anh xem là biết ngay. Bắt đầu từ trang tôi kẹp giấy ấy. Giờ tôi có chút việc, về kể sau.” Nói xong anh ấy vội vàng cúp máy.

Tôi nghỉ một lúc rồi lại quay ra thang máy.

Mấy tiếng sau.

Tôi lau sạch tay, từ bếp quay lại phòng khách, ngồi xuống ghế sofa bên cửa sổ, mở bưu kiện ra.

Bên trong là một cuốn sổ bìa cứng rất dày.

Tôi thấy một trang có kẹp giấy, liền mở ra. Nét chữ hơi láu của cộng sự: “Đọc từ trang này đi.”

Tôi quay lại bật đèn sàn phía sau ghế sofa, đổi sang một tư thế thoải mái, bắt đầu đọc.

Có vẻ đây là một cuốn nhật ký, ngày tháng trên trang cộng sự bảo tôi đọc là từ bảy năm trước.

Mùng chín tháng tư, trời âm u

Lúc ăn tối với cô ấy ở nhà hàng, có hai người trong góc phòng cứ nhìn mình mãi, một nam một nữ. Cách họ nhìn mình rất lạ, không phải kiểu tình cờ nhìn vào mắt nhau, mà là nhìn chăm chăm không chớp mắt, rất đáng ghét, khiến người ta bất an. Mình phải vào nhà vệ sinh hai lần kiểm tra xem trên người mình có chỗ nào không ổn không, nhưng không.

Đùng là ánh mắt khiến người ta khó chịu! Hai người họ nhìn không giống vợ chồng hay có quan hệ thân thiết gì với nhau, ngoại hình, khí chất cũng chẳng hợp nhau chút nào, hơi không liên quan. Người phụ nữ có thể nói là đẹp, nhưng vẻ mặt nghiêm nghị. Còn ánh mắt người đàn ông rất đáng sợ. Bộ dạng anh ta không hề hung ác, ngược lại, rất gầy yếu. Hình như bị suy dinh dưỡng. Đáng sợ là ánh mắt anh ta, ánh mắt anh ta có thứ gì đó mình không rõ nữa. Siêu thoát? Không đúng, có lẽ là không sợ hãi, cảm giác như kiểu dù chết ngay bây giờ cũng chẳng sao. Cũng có lẽ còn nghiêm trọng hơn thế, người sống không thể có ánh mắt này. Tóm lại bữa tối nay rất khó chịu. Toàn thân bức bối.

Mười hai tháng tư, có gió

Chia tay rồi. Nhưng chẳng sao, cũng mới chỉ quen hơn một tháng. Cô ấy khó tính khiến người khác chẳng thể chịu đựng nổi, mà cũng đã đến mức thích đầu, nếu không phải vì mấy người họ hàng cứ ép đi xem mắt... Thôi, chia tay rồi còn nói làm gì! Năm nay đã ba mươi hai tuổi rồi, đến một cô bạn gái ổn định cũng không có, số mình là số độc thân chăng.

Cao Minh

Mười chín tháng tư, trời âm u

Lại mất cả ngày trời để tháo đồng hồ đeo tay ra kiểm tra, lau chùi, nhưng sửa mãi không được. Đáng lý ra phải sửa được chứ nhỉ, không có linh kiện nào bị làm sao, vậy mà cứ không chạy được, sao thế nhỉ? Cái đồng hồ này mình đã sửa mấy năm rồi, còn tự học cả cách sửa đồng hồ nữa, vấn đề nằm ở đâu không biết? Đây là đồng hồ bố để lại cho mình trước khi mất, mới được vài năm đã không chạy nữa rồi, lạ thật!

Mệt quá, hôm nay không lắp nữa, để mai rồi tính.

Hai mươi lăm tháng tư, trời nắng

Lại nhìn thấy cô ấy trên đường, người phụ nữ ở nhà hàng, cô ấy thật sự rất đẹp, cô ấy cũng nhận ra mình.

Hôm nay người đàn ông rất gầy không đi cùng cô ấy.

Mùng hai tháng năm, trời nắng

Dành cả buổi sáng lắp đồng hồ, lúc lên dây cót mình đã cầu nguyện cho kỳ tích xuất hiện, nhưng kỳ tích không xảy ra. Kim đồng hồ dừng ở đó, không hề chuyển động. Chẳng hiểu vấn đề ở đâu. Mình đã sửa được năm cái đồng hồ cho bạn bè và đồng nghiệp rồi, chỉ có cái này là ngoại lệ!

Mười một tháng năm, mưa

Lại bị ép đi xem mắt, không thích cô gái hơi hợt đó. Tuy hình như cô ấy có hứng thú với mình.

Mười hai tháng năm, mưa

Lại nhìn thấy cô ấy ở góc đường, cô ấy cũng nhìn mình. Không biết tại sao mình lại muốn qua đó bắt chuyện, nhưng cuối cùng vẫn không dám. Rốt cuộc cô ấy là ai? Mình sống ở đây từ nhỏ, trước giờ chưa từng gặp cô ấy, mới chuyển đến ư? Cô ấy có một sức hút khó tả, không chỉ xinh đẹp, mà còn gì

Sổ tay nhà thôi miên II

đó khác, khí chất ư? Sao đối tượng xem mắt không phải cô ấy? Nếu là cô ấy, mình nghĩ mình sẽ hứng thú tiếp tục hẹn hò hơn. Nếu lần sau lại tình cờ gặp cô ấy, nhất định phải tới bắt chuyện.

Hôm nay người đàn ông rất gầy cũng không đi cùng cô ấy.

Mười lăm tháng năm, trời âm u

Cô gái xem mắt hẹn mình đi xem phim, nể mặt mấy người họ hàng cứ gọi điện giục, mình đi. Cả buổi vô vị! Tại sao lại buồn chuyện của công ty các cô? Cô gái tẻ nhạt, chủ đề nói chuyện tẻ nhạt, bộ phim tẻ nhạt.

Hai mươi bảy tháng năm, trời nắng

Thời tiết bắt đầu nóng nực.

Ba mươi mốt tháng năm, trời nắng

Buổi trưa thử thay mấy linh kiện, vô dụng, vẫn thế. Mẹ nó chứ!

Mùng sáu tháng sáu, mưa nhỏ

Không thể kiểm chế được!!!

Cảm ơn cơn mưa này!!!

Cô ấy không mang ô, đứng dưới mái hiên, nhờ thế đã bắt chuyện thành công! Còn đưa cô ấy về nhà! Có điều mình không xin cô ấy bất cứ hình thức liên lạc nào như một tên háo sắc đói khát, phải kiên nhẫn chờ lần gặp gỡ tình cờ tiếp theo!!!

Cảm ơn cơn mưa này! Cảm ơn cơn mưa này!

Mùng tám tháng sáu, trời nắng

Đã hai ngày không gặp được cô ấy rồi, hơi hối hận tại sao không nhân cơ hội đó xin số liên lạc.

Cao Minh

Mười một tháng sáu, trời âm u

Không ngờ lại gặp cô ấy dưới lầu công ty! Cô ấy cũng làm việc ở gần đây ư? Từ xa nhìn thấy mình cô ấy liền nở một nụ cười và chào mình! Điều quan trọng nhất là: đã có cách liên lạc! Thở phào nhẹ nhõm!

Mười tám tháng sáu, mưa to

Hơn một tuần rồi không gặp cô ấy, có nên liên lạc không nhỉ?

Mình không phải người nhu nhược khép kín, nhưng đối với cô ấy, cảm thấy mình rụt rè cứ như học sinh yêu thầm giáo viên vậy!

Mười chín tháng sáu, mưa to

Cô ấy chủ động hẹn mình, ngày mai!!!

Hai mươi tháng sáu, mưa vừa

Tất cả cứ như giấc mơ vậy, tất cả cứ như giấc mơ vậy!!!

Không thể tin được mình và cô ấy ngồi bên nhau, nhìn cô ấy vô cùng hoàn mỹ, từ tướng mạo đến từng cử chỉ, vô cùng vô cùng hấp dẫn, cả mùi nước hoa thoang thoảng cũng là mùi mình thích, không như những người phụ nữ tầm thường kia, nước hoa vừa nồng vừa nhức mũi.

Quá hoàn hảo! Quá hoàn hảo! Hoàn hảo đến mức mình bắt đầu thấy lo.

Dù biết cô ấy độc thân, ôi! Trời ơi! Mình thích cô ấy quá, đối diện với cô ấy thậm chí mình còn không biết để tay chân vào đâu nữa.

Vấn đề duy nhất là trông cô ấy có vẻ lo lắng, thỉnh thoảng còn lơ đãng, lại không tiện hỏi. Thất tình hay là...

Lần sau, trông đợi lần hẹn hò sau.

Hai mươi hai tháng sáu, trời âm u

Cùng ăn tối với cô ấy!

Tối về bóng gió nói với mấy người họ hàng là mới quen một cô gái, đang hẹn hò, không ngờ mọi người lại đề nghị dẫn cô ấy về tham gia bữa tiệc gia đình! Điền hết rồi!

Thật ra là vui chết đi được!

Dù sao mọi người cũng đã chăm sóc mình từ nhỏ tới lớn.

Giờ chắc mọi người sẽ không đi nhờ vả khắp nơi tìm đối tượng xem mắt cho mình nữa chứ?

Cuối cùng thế giới cũng trở nên yên tĩnh.

Hai mươi lăm tháng sáu, trời âm u

Mấy ngày liền mình cứ như một đứa trẻ mới yêu lần đầu, mọi người thấy mình đều nói: "Dạo này khí sắc tươi tỉnh thật đấy!"

Ba mươi tháng sáu, trời âm u

Cả buổi tối đều nắm tay cô ấy đi dạo.

Cô ấy rất biết suy nghĩ.

Vẫn có thể thấy được vẻ lo lắng cô ấy thoáng lộ ra, hỏi tại sao, cô ấy nói không có gì. Nhà cô ấy xảy ra chuyện gì ư?

Mùng chín tháng bảy, nhiều mây

Về muộn, cô ấy dành rất nhiều thời gian kể cho mình nghe một chuyện, giờ đầu óc hơi rối loạn. Ngày mai rồi nói.

Mười ba tháng bảy, trời nắng

Hôm nay lại hỏi lại chuyện cô ấy nói lần trước, mình cố tình. Cô ấy kể lại một lượt, tuy đều khớp, chứng tỏ không phải cô ấy nhất thời nói bừa cho vui, nhưng có phải đầu óc cô ấy có vấn đề không? Mắc chứng hoang tưởng ư? Hay là từng chịu cú sốc gì? Hay là đọc nhiều tiểu thuyết khoa học viễn tưởng quá?

Cao Minh

Mười lăm tháng bảy, không ra ngoài, chắc là nhiều mây, lúc nắng lúc âm u

Gọi điện thoại nói chuyện với cô ấy rất lâu, mình không tìm được nói thẳng ra suy nghĩ của mình, cảm giác cô ấy hơi cố chấp về chuyện này.

Để giải thích một chút.

Cô ấy cho rằng thời gian được thiết lập theo tuyến tính, từ khởi đầu của vũ trụ cho tới sự kết thúc của vũ trụ đã tồn tại rồi (có thể hiểu được điều cô ấy nói, nhưng rất khó tưởng tượng), còn con người di động men theo tuyến thời gian, hướng cố định. Di động đại diện cho chu kỳ sinh mạng – từ khi ra đời đến lúc chết.

Theo tuyến thời gian vốn có, cuối năm 1999 sẽ xảy ra một loạt thiên tai không thể kiểm soát được, con người vì thế mà diệt vong. Dòng thời gian chúng ta (cô ấy bao gồm cả loài người) đang ở được cố tình tạo ra, do một nhóm người bảo vệ thời gian duy trì (cách nói rất khoa học viễn tưởng). Nếu không có sự bảo vệ này, dòng thời gian hiện tại sẽ không còn tồn tại, tất cả sẽ nháy về ngày đó của năm 1999 – ngày trước khi tạo ra tuyến thời gian mới (cụ thể là ngày nào quên rồi, vì lúc cô ấy nói đầu óc mình hơi rối loạn, mình thừa nhận, cứ nghĩ mãi xem có nên đưa cô ấy đến bệnh viện hoặc đi khám bác sĩ tâm lý không). Vấn đề bây giờ là, cô ấy nói một người bạn của cô ấy là một trong những người bảo vệ thời gian, nhưng đã lâu lắm rồi, cơ thể sắp không kham nổi nữa (hình như trở thành người bảo vệ thời gian sẽ phải trả giá, cụ thể là gì cô ấy không nói rõ, chỉ nói cơ thể sẽ yếu đi rất nhanh, tuổi thọ cũng bị rút ngắn). Đang tìm người bảo vệ thời gian mới để tiếp tục.

Đại khái câu chuyện là vậy, cô ấy lo lắng cũng vì lý do này.

Thời đại này sao còn có người tin chuyện này nhỉ? Giờ đã là thế kỷ hai mươi mốt rồi! Có khi nào cô ấy gia nhập tà giáo không?

Hôm nay gọi điện nói với cô ấy về chuyện này.

Đợi qua đợt này đỡ bận, muốn nói chuyện từ từ với cô ấy.

Hai mươi tháng bảy, mưa

Cô ấy báo đi công tác, không biết tại sao có chút lo lắng.

Tối lại sửa đồng hồ một lúc, nhưng không tập trung nên chỉ tháo ra thôi.

Điện thoại trên bàn đồ chuông, không cần nhìn tôi cũng biết là cộng sự.

Ấn nút nghe xong tôi nói luôn: “Đang đọc.”

Cộng sự: “Đọc đến đâu rồi?”

Tôi: “Nhắc tới dòng thời gian.”

Cộng sự: “Ừm, đó chính là nguyên nhân tôi bảo anh đọc ngay.”

Tôi: “Anh kiểm đầu ra cuốn nhật ký này thế?”

Cộng sự: “Một nhà phân tích tâm lý ở đây, anh ấy lấy từ tay một nhà phân tích tâm lý khác.”

Tôi: “Vậy có ai từng gặp chủ nhân cuốn nhật ký này chưa? Giờ anh ta ở đâu?”

Cộng sự: “Chủ nhân cuốn nhật ký này đã chết rồi.”

“Hả!” Tôi giật mình. “Nguyên nhân là gì?”

Cộng sự: “Anh đoán xem?”

Tôi nghĩ: “Không phải tự sát đấy chứ?”

Cộng sự: “Đúng, chính là tự sát.”

Tôi: “Vậy... nguyên nhân là gì? Áp lực tâm lý à?”

Cộng sự: “Chúng tôi đang trên đường tới gặp nhà phân tích tâm lý từng tiếp xúc với chủ nhân cuốn nhật ký, nghe nói ở chỗ anh ta có một bản ghi chép tương đối hoàn chỉnh, có điều nhất thời không tìm thấy, dù sao chuyện cũng từ năm năm trước rồi.”

“Năm năm trước? Theo ngày tháng thì... cuốn nhật ký này là từ bảy năm trước... ồ?” Tôi cố nhớ lại, sững người. “So với cô gái chúng ta từng tiếp xúc...”

Cộng sự: “Đúng vậy, sớm hơn mấy năm.”

Tôi cảm thấy lạnh sống lưng: “Chuyện này rồi cuộc là...”

Cộng sự: “Giờ vẫn chưa xác định được tình hình cụ thể, chúng tôi đi đã rồi tính tiếp, mong sẽ tìm được bản ghi chép gốc.”

Tôi: “Ừ...”

“Anh đọc hết trước đi, đợi tôi về rồi nói tiếp.” Nói xong anh ấy vội vã tắt máy.

Tôi sững người một lúc rồi đứng dậy rót cốc sữa, quay lại ghé xô pha ở ban công, bình tĩnh lại, tiếp tục mở cuốn nhật ký ra đọc.

Hai mươi chín tháng bảy, trời nắng

Hẹn cô ấy ở một quán cafe nhỏ, cô ấy nói rất nhiều rất nhiều chuyện về dòng thời gian. Lần này, cố gắng gạt thành kiến qua một bên, mình nghiêm túc nghe hết. Nhưng nghe đến cuối cùng vẫn cảm thấy rất khó tin, không ngờ cô ấy lại tin chuyện này. Kể xong cô ấy hỏi mình nghĩ thế nào, giằng co một hồi cuối cùng mình hỏi cô ấy tại sao lại tin chuyện hoang đường như vậy.

Biểu hiện của cô ấy nằm ngoài dự đoán của mình.

Cô ấy không then quá hóa giận, cũng chẳng giải thích thêm, chỉ bình tĩnh nói cô ấy từng thấy. Hỏi cô ấy thấy cái gì, cô ấy không nói, nháy sang chuyện khác.

Không biết nên nói gì về chuyện dòng thời gian, nhưng từ ánh mắt cô ấy, mình nhìn thấy sự kiên định, ung dung.

Còn mình lại bắt đầu dao động.

Lẽ nào thật sự có chuyện này sao?

Không, không thể nào!

Mười lăm tháng tám, nhiều mây

Chuyện với cô ấy phát triển rất suôn sẻ, thời gian bọn mình ở bên nhau ngày càng nhiều, ngày càng hiểu nhau hơn. Về vấn đề dòng thời gian, cô ấy luôn tin tưởng, nhưng không ép mình tin. Không nói rõ được là tại sao,

nhưng chuyện này cứ đè nặng trong lòng mình, như một bóng đen chụp lên đầu mình, xua mãi không tan.

Hơn nửa ngày càng lớn.

Mười sáu tháng tám, nhiều mây

Cuối cùng cũng lấy đủ can đảm hỏi chuyện về người đàn ông rất gầy đó (mình đã đề nén câu hỏi này rất lâu rồi), cô ấy thản nhiên nói là bạn. Nhưng không chịu nói nhiều hơn.

Mười chín tháng tám, trời nắng

Cứ thế này không được! Không thể nào chấp nhận bóng đen đó tiếp tục tồn tại, quyết định tra cứu một số cuốn sách có liên quan, xem có thể tìm được lỗ hổng nào để lật đổ câu chuyện hoang đường cô ấy nói không.

Mùng chín tháng chín, mưa nhỏ

Trước khi tới bệnh viện đón cô ấy, cố tình để mấy cuốn sách về thời gian và thiên thể vật lý trong xe.

Quá nhiên cô ấy rất thích thú, cứ mở ra đọc mãi.

Trước khi hôn tạm biệt, cô ấy mượn hai cuốn trong số đó.

Thích nụ hôn của cô ấy, cuối một nụ hôn dài nhất định sẽ có một nụ hôn ngắn ngủi và nhẹ nhàng, như ký tên, còn mang theo chút lưu luyến.

Thán hôn điên đảo.

Mười hai tháng chín, mưa nhỏ

Cô ấy trả sách cho mình, nói là đọc xong rồi. Nhanh thật! Rất ngạc nhiên.

Lúc cùng ăn cơm, không kìm được lại nói tới dòng thời gian (mấy ngày qua luôn tìm cách nói về chuyện này từ góc độ vật lý học, lúc nào cô ấy cũng tránh né), sau khi nghiêm túc lắng nghe tất cả nghi ngờ của mình, cô ấy không phản bác câu nào, chỉ bình tĩnh nói: “Anh sẽ tin.”

Cao Minh

Câu nói ấy khiến mình rất không thodi mái.

Mình thích những thứ có nền tảng vững chắc, hơn nữa mình tin chắc rằng mọi thứ trên thế giới này, dù nhìn thấu hay không nhìn thấu, phía sau nó luôn có một nền tảng lý luận vững chắc. Cô ấy không đồng ý, nhưng cũng không có chứng cứ, cô ấy giữ thái độ kẻ cả tôi biết mọi thứ, đó là nguyên nhân khiến người ta bực mình.

Nên làm thế nào để cô ấy không tin câu chuyện hoang đường đó nữa đây?

Không phải mình cố chấp hay bảo thủ, mà là câu chuyện này gây ra cho mình một bóng đen u tối đáng sợ. Hơn nữa mình loáng thoáng cảm thấy cô ấy sẽ vì thế mà rời xa mình. Không, không chỉ rời xa, mà là từ bỏ tất cả đi tìm kiếm thứ gì đó dòng thời gian mang lại.

Mười ba tháng chín, mưa

Cô ấy tham gia tập huấn của bệnh viện ở ngoại tỉnh, lại mấy ngày không được gặp.

Mười sáu tháng chín, không để ý thời tiết

Công việc gấp rút, bận, mệt.

Mười tám tháng chín, trời nắng

Vì công việc, chỉ thỉnh thoảng ăn trưa với cô ấy, hoàn toàn không có thời gian gặp cô ấy.

Hỏi cô ấy có nhớ mình không, cô ấy vuốt má mình.

Hai mươi một tháng chín, không để ý thời tiết

Hơn ba mươi tiếng đồng hồ ở công ty liên tục, về nhà không buồn tắm rửa đã nằm thẳng ra giường.

Trước khi ngủ nếu không đợi được tin nhắn của cô ấy, dù mệt đến ngất xỉu cũng chẳng thể ngủ được.

Mệt quá.

Hai mươi ba tháng chín, trời âm u

Buổi tối về nhà, cô ấy gửi một tin nhắn: “Chắc chắn anh cũng không tin mình chính là một trong những người bảo vệ thời gian, nhưng anh sẽ tin, vì sớm muộn gì anh cũng sẽ gặp anh ta, sau đó sẽ tìm thấy chứng cứ anh cần.”

Mất ngủ.

Chuyện này mà không giải quyết, e rằng không thể ở bên cô ấy được, bóng đen này quá lớn, cảm giác có thể mất đi bất cứ lúc nào khiến người ta suy sụp.

Hai mươi lăm tháng chín, trời âm u

Trung tuần tháng mười có kỳ nghỉ dài một tuần, cô ấy đồng ý cùng đi du lịch!

Tuy rất vui nhưng cứ cảm thấy có gì đó không tốt che phủ.

Ba mươi tháng chín, trời nắng

Liên tiếp mấy ngày liên bọn mình đều lên kế hoạch cho chuyến du lịch này, hỏi cô ấy tin nhắn đó có ý nghĩa gì, cô ấy cười nói chỉ là nghĩ tới mà thôi.

Nhưng sự bất an ngày càng lớn, vì điểm đến của chuyến đi, cô ấy chọn một thành phố tuyến ba không tên không tuổi, hỏi nguyên nhân, cô ấy nói đi là biết.

Mười một tháng mười, trời nắng

Để kịp máy bay, dậy rất sớm.

Lý do cô ấy chọn nơi đó sắp hé lộ.

Tháng mười một? Ừ? Giờ rốt cuộc là sao?

Cao Minh

Trở về rồi

Nhìn thấy rồi

Không biết bản thân có nên tin

Ngày tháng hay thời tiết đã không còn quan trọng nữa

Thậm chí không phân biệt được hiện thực và hư ảo

Trên đời này sao lại có chuyện ly kỳ như vậy?

Không biết nên làm thế nào

Tuy vượt ra ngoài phạm vi hiểu biết nhưng đúng là đã thấy tận mắt

Là do thuật ư

Nhưng mình nhìn thấy tận mắt mà

Không muốn...

Từ trang này trở đi, nét chữ càng lúc càng láu, nội dung cũng càng ngày càng hỗn loạn, vừa không có ngày tháng, cũng chẳng miêu tả nhiều, đều là những câu từ vụn vặt ý trước đập ý sau, ví dụ câu trước là: “Thời gian rất chậm, rất chậm, rất chậm”, câu sau lại thành: “Thời gian trôi rất nhanh, nhanh đến kinh người”.

Trong những câu viết hỗn loạn này rất ít dùng các dấu chấm câu, còn có một số trang bị xé, chỉ thấy phần giấy sát gáy sổ.

Tôi đứng dậy châm thuốc lá, đọc qua phần nội dung phía trước, không có gì đặc biệt. Có thể thấy chủ nhân cuốn nhật ký là một người rất bình thường, làm về kỹ thuật, khéo tay, cứ nhìn anh ta tự sửa đồng hồ là biết. Thái độ đối với phụ nữ cũng đầy mơ mộng và kỳ vọng, không có gì khác đáng chú ý.

Tôi cắm điện thoại lên, nghĩ ngợi rồi lại đặt xuống, quyết định đợi cộng sự về rồi nói sau.

Ngẩng lên nhìn ra ngoài cửa sổ, mưa rồi.

Ba ngày sau, trong phòng đọc sách.

“Ừ, gần giống phán đoán của chúng ta.” Cộng sự tựa thành bàn, khoanh tay, gật đầu.

Tôi: “Về tổng thể có hơi cố chấp, nhưng không hề thái quá, cũng chẳng có vấn đề gì khác.”

Cộng sự: “Ừm... hiểu rồi... tuy có điểm tương tự cô gái chúng ta từng tiếp xúc, nhưng không trùng lặp, chỉ là đặc trưng mang tính đại chúng thường gặp thôi.”

Tôi: “Đúng vậy.”

Cộng sự cau mày nhìn chằm chằm xuống đất: “Động cơ thì sao? Động cơ ấy? Tại sao phải làm vậy?”

Tôi: “Lần trước, cô gái đó, suy đoán của chúng ta về cơ bản đều đã bị lật đổ.”

Cộng sự giữ nguyên tư thế, không nói một lời.

“À, phải rồi.” Tôi chợt nhớ ra. “Sau đó anh ta làm gì? Trước khi tự sát ấy? Phán sau nhật ký toàn viết linh tinh, chẳng thấy manh mối gì cả.”

“Tuy rất vụn vặt rời rạc, nhưng thật ra vẫn để lộ chút manh mối.” Cộng sự quay người cầm cuốn nhật ký trên bàn lên. “Ví dụ, anh ta nhắc tới việc rời khỏi nhà, chẳng xin nghỉ việc, tự ý không đi làm; trốn ở thành phố khác; không nhận điện thoại, hình như vứt điện thoại xuống sông; cô gái kia cũng mất tích... Sự hỗn loạn trong nhật ký chính là sự hỗn loạn của anh ta trong hiện thực, từ cuộc sống đến phương thức tư duy, tất cả đều trở nên mất trật tự và sụp đổ.”

Tôi: “Vậy anh ta tìm bác sĩ tâm lý để...”

Cộng sự: “Hoàn toàn ngược lại, người bạn cùng nghề của tôi đã tìm thấy anh ta.”

“Hà?” Tôi ngẩn người.

Cộng sự ngồi xuống ghế sau bàn làm việc: “Cũng là tình cờ, bạn tôi nhìn thấy anh ta ngồi im lìm trong góc một quán cafe, mấy tiếng liền không động đậy, cảm thấy rất kỳ lạ, bèn kiểm cơ qua nói chuyện. Phán

Cao Minh

ững của anh ta cực kỳ máy móc, chậm chạp, nên đã báo cảnh sát và làm xét nghiệm nước tiểu.”

Tôi: “Tuồng anh ta bị phản ứng phụ sau khi dùng thuốc à?”

Cộng sự: “Ừ, nghe nói rất giống thần kinh bị tổn thương. Nhưng kết quả kiểm tra không cho thấy dương tính. Có điều...”

Tôi: “Sao?”

Cộng sự: “Protein trong nước tiểu rất cao.”

“Protein trong nước tiểu?” Tôi cố gắng suy nghĩ. “Thận... suy thận?”

Cộng sự gật đầu: “Ừ, có lẽ do bốn ba thời gian dài và áp lực tinh thần. Không loại trừ khả năng tiêu hao quá nhiều thể lực và ăn uống thất thường.”

“Anh ta... gầy lắm à?” Tôi hỏi.

Cộng sự: “Đúng vậy, cực kỳ cực kỳ gầy.”

Tôi: “Có ảnh không?”

Cộng sự: “Có, nhưng không tìm thấy.”

Tôi: “Vậy, nhật ký là...”

Cộng sự: “Trong túi anh ta mang theo người, không có quần áo, không có bất cứ đồ dùng sinh hoạt nào, chỉ đựng một số thứ linh tinh, mấy bao thuốc rỗng, một nắm bút, một chiếc đồng hồ đeo tay bị hỏng, một hộp dụng cụ sửa đồng hồ, một ít tiền mặt, thẻ tín dụng, sổ nhật ký... chẳng có manh mối nào rõ ràng.”

Tôi: “Anh ta có nói nhìn thấy gì không? Ý tôi là chuyến du lịch được nhắc tới trong nhật ký ấy.”

Cộng sự: “Không, không ai biết anh ta nhìn thấy gì. Nhưng từ phản ứng có thể thấy rất gần với tình trạng cô gái kia – ác mộng, mất khái niệm thời gian, kích động mang tính gián đoạn, buồn chán, tinh thần suy sụp, nói chuyện một mình, hoặc mấy ngày chẳng nói một câu, phản ứng chậm chạp với kích thích bên ngoài... đại khái vậy.”

Tôi: “Sao anh ta lại tự sát?”

Cộng sự: “Xét nghiệm nước tiểu không dương tính với thuốc nên được thả ra, ban đầu định đưa anh ta tới trung tâm cứu trợ, nhưng anh bạn tôi quyết định đưa anh ta vào bệnh viện quan sát mấy ngày. Khó khăn lắm mới tìm thấy họ hàng của anh ta, báo họ tới đón, nhưng trước khi họ tới, anh ta đã mất tích. Sau đó... sau một thời gian, phát hiện thì thể của anh ta, chuyện là vậy đấy.”

“Ừ...” tôi gạt đầu. “VẬY, tài liệu kia...”

Cộng sự: “Chúng tôi tìm cả buổi tối mà không thấy. Hôm sau tới văn phòng của anh ta, chỉ tìm được một số ghi chép tạm thời, không có giá trị đặc biệt. Có băng ghi âm, nhưng anh ta nói rất hàm hồ và hỗn loạn, phần lớn đều là anh bạn tôi hỏi, anh ta rất ít trả lời. Tuy nhiên có một trọng điểm.”

Tôi: “Trọng điểm gì?”

Cộng sự: “Có vẻ anh ta đã hoàn toàn tin vào tuyến thời gian và không còn nghi ngờ mình là người bảo vệ thời gian nữa. Nhưng anh ta lại không thể chấp nhận, nên mới...”

Tôi: “Biết đâu do chịu đá kích tình cảm nữa thì sao? Có nhắc tới chuyện mất liên lạc với cô gái kia mà?”

Cộng sự: “Có thể... nhưng giờ không xác minh được.”

Tôi: “Ừm... đọc cuốn nhật ký có thể thấy trong lúc hỗn loạn anh ta vẫn chưa hoàn toàn tin vào chuyện này, có lẽ khoảng thời gian ở giữa còn chuyện gì đó đã xảy ra, phần này có manh mối không?”

Cộng sự nghiêng đầu nhìn tôi: “Anh... đọc rất kỹ, đúng là có chiếc áo cuối cùng.” (Lấy ý tưởng từ câu chuyện ngụ ngôn Con lừa và cái áo).

“Hả?” Tôi mất một lúc mới hiểu. “Anh có gì mà tôi không biết hả?”

Cộng sự đứng dậy lấy một tờ giấy gấp đôi trong túi áo khoác đưa tôi rồi bước tới cạnh cửa sổ, tựa tường nhìn ra bên ngoài.

Tôi cầm tờ giấy, mở ra, nhìn là biết tờ giấy này bị xé từ cuốn nhật ký kia.

Trước khi bố qua đời đã để lại chiếc đồng hồ bố thích nhất cho mình. Mấy năm nay mình luôn đeo nó. Rất đúng giờ, chưa từng xảy ra bất cứ vấn đề gì.

Hai giờ ba mươi lăm phút sáng ngày mười bảy tháng tám năm 1999, nó ngừng chạy. Mình tưởng nó bị hỏng, định sửa, nhưng thợ sửa đồng hồ không tìm ra vấn đề. Mấy năm nay mình thử tự học sửa đồng hồ, nhưng vẫn không thể sửa được, nó dừng ở đó, không bao giờ chạy nữa.

Mãi cho tới một ngày, mình chợt hiểu ra, không phải chiếc đồng hồ này có vấn đề, mà là thời gian có vấn đề.

“Lê nào...” Tôi giật mình, ngẩng lên nhìn cộng sự.

Cộng sự đứng tựa cửa sổ, cau mày.

Mười ba - Trù tà

"Cầu xin các anh đấy! Tôi chỉ muốn quên chuyện này đi! Chẳng cần gì khác nữa! Mà có cần cũng vô dụng! Tôi đã thử hết mọi cách rồi! Giờ chỉ mong quên được những thứ đó đi! Hãy giúp tôi, tôi sắp phát điên mất rồi!" Nói rồi cô gái trước mặt chúng tôi bật khóc.

Cộng sự: "Ừm... tôi đã nói với cô rồi, ký ức rất khó che lấp bằng thời miền, sớm muộn cũng có ngày một sự kiện nào đó sẽ làm sống lại phần ký ức cô yêu cầu chúng tôi giấu đi, chỉ là vấn đề thời gian thôi."

Cô gái ngừng khóc lóc, tiếp tục nhìn cộng sự, gần như cầu xin: "Không sao! Được bao lâu thì được! Một năm, nửa năm, một tháng, tôi đều chấp nhận, sau đó tôi lại tới tìm các anh cũng được! Trả bao nhiêu tiền cũng được! Bao nhiêu tiền cũng được! Tôi sẽ trở thành khách hàng lâu dài của các anh! Chỉ cần làm cho tôi quên chuyện đó đi! Không mơ giấc mơ đó nữa là được! Thật đấy! Cầu xin các anh!"

Cộng sự nhìn tôi về bất lực.

Tôi biết lúc này mình phải lên tiếng, tôi cố gắng nói thật chậm: "Cô xem thế này có được không, cô cứ kể rõ sự tình trước đã, nếu không tôi cũng chẳng biết phải bắt tay từ đâu để che lấp ký ức giúp cô. Che lấp ký ức trong một khoảng thời gian nào đó như cô vừa nói thật sự không thể thực hiện được. Không phải chúng tôi không giúp cô, cũng chẳng phải thoái thác gì, mà chúng tôi cần biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì."

Cộng sự vội tiếp lời: "Đúng, đúng, ý tôi là vậy đấy."

Cô gái ôm mặt khóc thút thít một lúc, cố gắng kiềm chế nước mắt, ngẩng lên: “Vây... cho tôi nghỉ ngơi một lát được không? Tôi sắp không chịu nổi nữa rồi...”

Cộng sự suy nghĩ: “Thế này đi, tôi thấy sắc mặt cô không tốt lắm, cô cứ thở oxy trước, bình tĩnh lại, nhưng đừng ngủ, được chứ?”

Cô gái vội gật đầu: “Được, tôi sẽ không ngủ đâu, tôi không dám ngủ, cả tuần nay tôi hầu như đều mất ngủ.”

Cộng sự đứng dậy: “OK, vậy mời theo tôi.”

Cô gái loạng choạng đứng dậy: “Tôi rửa mặt trước được không?”

Cộng sự gật đầu, chỉ cửa nhà vệ sinh cho cô ấy.

Mười phút sau.

Cô gái hoảng hốt lúc này đang yên lặng nằm tựa ghế sofa thở oxy. Cộng sự nhìn một lúc qua lớp cửa kính, bắn khoản quay lại nói với tôi: “Xem ra cô ấy thật sự có vấn đề về giấc ngủ, hai mắt đỏ sọc, sắc mặt cũng... Anh từng tiếp xúc với giấc mơ nào khiến người ta sợ hãi đến mức không dám ngủ chưa?”

Tôi: “Chưa, đây là lần đầu tiên.”

Cộng sự: “Hiếm gặp thật đấy, tôi bắt đầu hứng thú rồi.”

“Thở oxy xong liệu cô ấy có nói không?” Tôi hỏi.

Cộng sự: “Chắc là có. Hình như cô ấy đang ở ngưỡng sụp đổ, ý chí cũng... biết đâu đây lại là cơ hội đột phá. Tôi muốn biết vấn đề nằm ở đâu.”

Tôi: “Anh muốn dẫn cô ấy vào trạng thái bán thôi miên tiếp nhận chỉ thị?”

Cộng sự khoanh tay, dùng ngón cái miết miết môi dưới: “Ừm... đúng vậy, anh thấy sao?”

Tôi: “Tốt nhất đừng làm thế, giấc mơ đã khiến cô ấy sợ tới mức này, nếu chúng ta cứ ép cô ấy... sẽ khá nguy hiểm. Cô ấy mà chống đối thôi miên, lại không chịu nói rõ mọi chuyện thì phiền đấy.”

Cộng sự gật đầu: “Ừ, anh nói đúng! OK, vậy để tôi hỏi... Phải rồi, cho cô ấy ngồi tựa sô pha thế này à?”

Tôi: “Lấy cho cô ấy cái gối tựa to một chút, để cô ấy ôm.”

Cộng sự mỉm cười: “Hiểu rồi.”

Cộng sự: “Đỡ chưa?”

“Đỡ nhiều rồi.” Trông cô gái có vẻ lơ đãng thiếu ngủ, chắc trong lúc thở oxy cô ấy đã phải rất cố gắng giữ tỉnh táo để không ngủ mất.

“Vậy... giờ?” Cộng sự cố tình kéo giãn tiết tấu hỏi chuyện, không đi ngay vào chủ đề, anh ấy muốn cô gái tự động bắt đầu câu chuyện.

Cô gái hít sâu một hơi: “Đây là lần cuối cùng tôi nói về chuyện này, nếu các anh không giúp được chắc tôi chẳng sống nổi mất.”

Tôi và cộng sự giữ yên lặng, chờ đợi.

Sau khi dừng lại mấy phút, cô gái ngẩng lên ôm gối vào lòng, cuối cùng cũng mở lời: “Tôi... tôi là bác sĩ ngoại khoa, thỉnh thoảng phải trực ban ở phòng cấp cứu, nửa đêm thường xuyên xử lý một số... vấn đề khá khó giải quyết... sự cố bất ngờ. Tuy trực ban rất mệt, nhưng vẫn ổn, cho tới khi...” Nói đến đây cô ấy dừng lại một chút, ôm chặt gối hơn. “Hôm đó tôi bị gọi dậy vì có một vụ tai nạn giao thông, lái xe là một thai phụ, nửa đêm bị tai nạn. Lúc được đưa tới bệnh viện nội tạng có vài chỗ dập vỡ, xuất huyết rất nhiều. Tình hình vô cùng phức tạp, xem kết quả chẩn đoán xong tôi lập tức kết luận... không giữ được cái thai, nếu không cả hai mẹ con đều sẽ gặp nguy hiểm, không chỉ bất tỉnh, mà còn... Anh hiểu chứ?”

Cộng sự gật đầu: “Tôi hiểu.”

Cô gái: “Tôi vội vàng cầm máu, dặn y tá thông báo cho các đồng nghiệp không trực ban tới bệnh viện chuẩn bị phẫu thuật, rồi khẩn trương báo cho người nhà tới bệnh viện nhanh nhất có thể, sau khi người nhà bệnh nhân đồng ý tôi làm thủ thuật nạo hút trong lúc phẫu thuật... Đến gần trưa mới đẩy bệnh nhân tới phòng theo dõi. Lúc đó tôi mệt phờ, tắm rửa qua loa, nằm vật trong phòng thay đồ ngủ luôn... Hôm ấy, không hề mơ thấy giấc mơ đó. Thai phụ thoát khỏi nguy hiểm, theo lệ thường, ký tên

bàn giao, tôi nhanh chóng quên chuyện này đi... Khoảng... khoảng một tuần sau... cũng chính là... chính là... tuần thất đầu tiên của thai nhi bị phá... Tôi... tôi..." Nỗi sợ hãi bắt đầu bóp méo gương mặt cô ấy, tôi nhanh chóng liếc nhìn cộng sự, anh ấy đang khẽ nhán mày nghe rất chăm chú.

Cô gái lại hít sâu một hơi: "Từ hôm đó trở đi, gần như cứ cách một, hai ngày tôi lại mơ thấy cùng một giấc mơ. Trong mơ, tôi bước trên hành lang bệnh viện, chính là hành lang nhận cấp cứu hôm đó. Hành lang không có một ai, im phăng phắc, ban đầu tôi cảm thấy rất kỳ lạ, tôi đẩy mấy cửa phòng, nhưng không biết mọi người đi đâu cả rồi, tôi bắt đầu thấy sợ. Sau đó... sau đó không biết từ đâu vọng lại tiếng động rất khẽ, hơi giống tiếng... chuột gặm, cũng hơi giống tiếng động vật đang mài răng, nhưng nghe kỹ thì tiếng động lại biến mất... Tôi bước trên hành lang gọi mấy tiếng, không ai đáp lời, chỉ có tiếng vọng lại, tôi sợ quá, chạy tới một căn phòng, kéo cửa sổ định nháy ra ngoài, nhưng bên ngoài cửa sổ là bức tường chắn, tường gạch rất dày, cửa sổ phòng nào cũng vậy, bị bịt kín bằng những bức tường gạch dày. Tôi chạy ra hành lang định tìm cống... thế rồi... thế rồi..." Con người cô ấy co rút lại vì sợ hãi, hai bàn tay nắm chặt cái gối nổi đầy gân xanh. Không biết có phải bị ảnh hưởng bởi cảm xúc của cô ấy không, cánh tay tôi nổi hết da gà.

Cô gái cố nuốt nước bọt, dường như đang cố đè nén hết sức: "Sau đó tôi nhìn thấy ở rất xa rất xa phía cuối hành lang có một cánh cổng lớn, có thể đi ra ngoài, tôi vội vàng chạy về phía đó. Chạy được mấy bước, tôi phát hiện ngoài tiếng bước chân mình hình như còn tiếng động khác, tôi quay lại nhìn, thấy một cánh cửa từ từ hé mở, chỉ một khe hở rất hẹp, có thứ gì đó bò ra... tôi... tôi sợ..." Anh mắt cô ấy bắt đầu dao động.

Cộng sự cố gắng nhẹ nhàng nhất có thể, kéo ghế đến trước sô pha, nắm lấy bàn tay gần như xiết chặt của cô ấy, khẽ nói: "Không sao, nói tiếp đi, không sao đâu..."

Cô ấy nhìn cộng sự chằm chằm vẻ chưa hết sợ hãi: "Tôi... tôi... tôi nhìn thấy một thứ máu me be bét bò ra, là, là một thai nhi... phía sau... phía sau... phía sau kéo theo cuống rốn rất dài... Tôi sợ quá, quay người định bỏ chạy, lúc này mới phát hiện, sau lưng đã có một bức tường từ bao giờ, chẳng còn cánh cửa nào nữa... Tôi quay đầu lại, thai... thai nhi máu me đã

bò đến bên chân, ngẩng đầu nhìn tôi, há miệng, cười... cười với tôi... Lúc cười... lúc cười lộ ra đầy răng nhọn hoắt... Tiếng mài răng khe khẽ lại... lại vang lên... Sau đó có một tiếng nói rất thê, rất khê hỏi, hỏi tôi... hỏi tôi tại sao lại hại chết nó... hỏi tôi sao không cứu nó... Tôi, tôi giật mình tỉnh dậy..." Hình như dây thần kinh căng thẳng đến cực độ đột ngột bị chùng xuống, cô ấy nằm vật ra ghế sofa, nếu cộng sự không kịp đỡ, chắc cô ấy đã ngã vật ra, hoàn toàn kiệt sức.

Cộng sự quay đầu lại: "Nước, nhanh lên, nước."

Cô gái uống nước xong, tựa lưng ghế, tôi nhìn sang cộng sự, anh ấy đang nhìn cô gái trước mặt với vẻ bồn chồn.

Tôi không kìm được hỏi: "Từ đó đến giờ đã bao lâu rồi?"

Cô gái yếu ớt ngẩng lên: "Sắp bốn tháng rồi, tôi cảm thấy mình sắp không trụ được nữa... Giờ tôi không dám đi làm, mỗi lần đi trên hành lang bệnh viện tôi lại run rẩy, trước mắt là cảnh tượng trong mơ, hơn nữa... hơn nữa thỉnh thoảng còn xuất hiện ảo giác... mọi người đột nhiên biến mất, cứ như thế... tôi bị kéo lại vào cơn ác mộng... Máy lần quay người định bỏ chạy, va vào ai đó tôi mới trở lại hiện thực... Tuy chỉ vài giây, nhưng anh biết không, cảm giác dài lê thê... hơn nữa quá... quá giống thật... quá đáng sợ..." Bàn tay cô ấy cầm cốc nước run lên bần bật vì sợ hãi.

"Vậy..." Cộng sự cau mày. "Cô nói đã nghĩ rất nhiều cách, có thể cho chúng tôi biết cô đã thử những cách nào không?"

Cô ấy lại chật vật hít sâu một hơi, giống như không làm vậy sẽ bị ngạt thở: "Vì quá sợ hãi, tôi từng đi chùa, tới đạo quan, thắp hương bái Phật nhiều lần, nhưng vô dụng. Rồi qua bạn bè giới thiệu tôi tìm tới cao nhân nhờ giải nạn, để kéo dưới gối, dán bùa trên đầu giường, xin đủ các loại nước thánh bày trong nhà, trên tủ đầu giường, còn... còn dùng máu của mình cúng tượng thần dù chẳng biết là thần nào... Đều do một số bạn bè giới thiệu..." Nói rồi cô ấy cho chúng tôi xem phần dưới cánh tay có một số vết rạch, rõ ràng là vết dao, đã lành được một thời gian rồi.

"Tôi... tôi từng thỉnh bùa hộ thân... cả tràng hạt, vòng tay, nhẫn, ngọc bội... Có người còn khuyên tôi mời nhà sư về siêu độ, tôi đều làm theo,

quỳ cả ngày trời, nhưng chẳng có chút tác dụng gì..." Nói rồi cô ấy lại như sắp ngã vật ra.

Cộng sự: "Được, chúng tôi biết rồi, cô cứ nghỉ ở đây một lát, tôi bật nhạc thư giãn cho cô nghe, chúng tôi sẽ bàn bạc rồi quay lại, được không?"

Cô gái mệt mỏi gật đầu.

"Nếu ngủ được, cô cứ ngủ một lát đi, ở đây rất an toàn." Giọng cộng sự rất ôn hòa.

Cô ấy cười khổ lắc đầu: "Vô dụng thôi, tôi từng thử rồi. Giờ tôi chỉ ngủ được trên xe bus, những nơi khác đều không được... nếu không..." Nói xong cô ấy lấy điện thoại ra, lần lượt bật chuông báo thức. Tôi nhìn thấy mỗi lần báo thức chỉ cách nhau ba đến năm phút.

Sau khi bật nhạc lên, chúng tôi ra khỏi phòng thôi miên, vào phòng đọc sách.

Cộng sự đóng cửa phòng lại, lấy thuốc lá và bật lửa trong ngăn kéo ra, tôi bên cửa sổ, mở cửa, tựa giá sách châm thuốc, nhìn ra ngoài.

Tôi cố nhin cơn thêm thuốc, ngồi xuống ghế sofa đơn cạnh cửa: "Anh cảm thấy, tình trạng này..."

"Rất thú vị!" Anh chàng đút hai tay vào túi quần, miệng ngậm thuốc lá, nheo mắt lại, khoe miệng nở nụ cười đều giả.

Tôi: "Thú vị?"

"Ừ." Trông cộng sự rất vui.

Tôi: "Anh biết chuyện thế nào rồi à?"

"Không!" Cộng sự đáp rất dứt khoát.

Nhìn vẻ mặt đơn thuần của cộng sự tôi vừa tức vừa buồn cười: "Anh không cảm thấy... ừm... rất đáng thương sao?"

Cộng sự lấy điếu thuốc trong miệng xuống, cười đều rồi nhìn tôi vẻ nghiêm túc: "Nếu thương cảm có thể giải quyết được vấn đề, chắc chắn tôi sẽ thương cảm. Nhưng nó không thể giải quyết được vấn đề,

đúng không? Nên thương cảm chẳng có bất cứ giá trị và ý nghĩa nào ở đây hết."

Tôi không buồn đôi co với anh ấy: "Vậy anh nghe ra vấn đề gì rồi?"

Cộng sự: "Tất nhiên!"

Tôi: "Nói nghe thử xem."

"Đầu tiên..." Cộng sự nhét điều thuốc vào một cái lọ trên bệ cửa sổ, đóng nắp lọ, quay lại ghế phía sau bàn sách. "Cô ấy đưa một số thứ mình không thích vào giấc mơ, ví dụ hành lang bệnh viện, chính là hành lang cô ấy trực ban. Thứ hai, đợi chút, theo tiết tấu suy luận này, tuy chúng ta hoàn toàn có thể phân tích vấn đề của cô ấy nằm ở đâu, nhưng nhìn tình trạng hiện giờ, cô ấy không thể chấp nhận được và đã xoay chuyển sự thật này sang nỗi sợ tâm lý... Để tôi nghĩ xem..." Nói rồi cộng sự bắt chéo chân, đan tay vào nhau, cúi đầu lăm lăm.

Những lời không đầu không cuối của cộng sự tôi nghe chẳng hiểu gì, nhưng nếu anh ấy đã bước vào trạng thái tự sắp xếp và phân tích, tôi cũng đành yên lặng.

Mấy phút sau, cộng sự ngừng lên: "Tôi nhớ ra một người có thể giúp cô ấy."

Tôi: "Ai cơ? Thấy... anh á?"

Cộng sự giật mình bởi suy đoán của tôi: "Không, không, ông ấy quá đáng sợ, không phải ông ấy, là một người bạn."

Tôi: "Ngoài tôi ra anh còn bạn khác à? Không làm cùng nghề đấy chứ?"

Cộng sự cười: "Trong mắt anh tôi cô độc thế sao? Tất nhiên không cùng nghề rồi!"

"Đừng làm bộ làm tịch nữa, nói mau." Tôi biết anh ấy lại đang chơi trò cố tình giấu giấu giếm giếm không trả lời thẳng vào câu hỏi. "Rốt cuộc là ai?"

"Ừm..." Cộng sự gãi đầu. "Là một người... ờ... khá tinh thông các phong tục dân gian... sở trường vẽ bùa và xem bát tự... thỉnh thoảng cũng xem tướng."

Tôi tròn tròn mắt, há hốc miệng nhìn anh ấy.

“Sao thế?” Cộng sự nhìn tôi về vô tội.

“Anh, anh, anh, anh, anh!” Nhất thời tôi tức đến nỗi không biết nên nói gì.

Cộng sự: “Người này thật sự rất lạnh ghê, có thể giải quyết được vấn đề của cô ấy.”

Tôi: “Đó không phải là trọng điểm!”

Cộng sự: “Vậy thì sao?”

Nếu không phải người bệnh vẫn ở trong phòng khám tôi đã hét lên rồi: “Anh có biết làm vậy sẽ gây ra hậu quả thế nào không? Nếu, nếu anh chỉ tìm người giả làm thấy bói an ủi cô ấy hoặc người lắng nghe tôi còn chấp nhận được, dù sao cũng là một cách...”

“Không.” Cộng sự nghiêm nghị ngắt lời tôi: “Người này không phải thấy bói, mà thật sự tinh thông những thứ...”

Tôi: “Anh đùa đùa chưa? Yên lặng nửa ngày chỉ nghĩ ra được ý tưởng dở hơi thế thôi à? Anh có biết nếu chuyện này đồn ra ngoài, chúng ta sẽ bị những người cùng nghề đánh giá thế nào không?”

“Không đồn ra ngoài là được chứ gì?” Cộng sự ra về không bận tâm. “Mà kể cả đồn ra ngoài tôi cũng chẳng quan tâm người khác nghĩ gì.”

“Tôi quan tâm, chuyện này rất tệ.” Tôi bình tĩnh lại, cố gắng giúp anh ấy từ bỏ suy nghĩ điên rồ đó đi. “Đó không phải con đường bình thường, đi ngược lại lý tưởng ban đầu của tôi khi đồng ý cùng mở phòng khám này với anh.”

“Không đi ngược, hơn nữa... thật ra cũng chẳng tệ... ờ... chẳng tệ lắm đâu, tôi hiểu quan điểm của anh về chuyện này. Tôi biết anh luôn tin tưởng tôi, lần này anh cũng tin tôi như thế đi, tôi sẽ không làm hỏng việc đâu...”

Tôi: “Không phải vấn đề có làm hỏng việc hay không...”

“Được rồi, được rồi.” Cộng sự sốt ruột ngắt lời tôi lần nữa. “Chuyện có gì to tát đâu, không sao thật mà.”

Tôi: “Lần này anh thái quá rồi đấy, chỗ chúng ta là phòng khám tâm lý, không phải nơi trừ tà.”

Cộng sự toét miệng cười: “Diễn vai thấy âm dương một lần cũng có gì không hay đâu.”

Tôi nhìn bộ dạng chẳng chút bận tâm của cộng sự, biết ý anh ấy đã quyết: “Anh điên rồi, chắc chắn điên rồi.”

Cộng sự mỉm cười nhìn chằm chằm vào mắt tôi: “Hãy tin tôi, thế giới này đã điên từ lâu rồi.” Nói xong anh ấy nhấc điện thoại lên.

“Việc này chúng tôi có thể giúp cô, giờ tôi chưa dám chắc chắn một trăm phần trăm, nhưng tôi tin tỷ lệ thành công rất cao.” Cộng sự nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt cô ấy.

“Thật sao? Thật sao? Có thể xóa bỏ hoàn toàn ký ức đó của tôi à? Duy trì được bao lâu? Sau này tôi sẽ không nhớ lại nữa, hoàn toàn quên sạch chứ?” Giọng cô ấy run run vì kích động.

Cộng sự: “Không, ý tôi là giải quyết triệt để chuyện này, chứ không chỉ đơn giản giúp cô xóa bỏ ký ức.”

Về mặt cô ấy từ vui mừng kinh ngạc chuyển sang thất vọng: “Các anh? Các anh... các anh giúp tôi giải quyết bằng cách nào...”

Cộng sự: “Sở dĩ tôi không dám chắc chắn vì việc này cô phải tự làm, nhưng chúng tôi có thể bảo đảm an toàn cho cô... Cô đừng vội căng thẳng, không bắt cô làm gì sai trái đâu, cũng chẳng có nghi lễ kỳ quái gì cả, rất đơn giản, chỉ cần cô phối hợp thôi. Nếu cô không đồng ý, chúng tôi cũng chẳng giúp được.”

Cô gái cắn môi nghĩ một hồi: “Anh... anh có thể cho tôi biết là cách gì không? Tôi muốn nghe thử xem... không phải không tin các anh, tôi thật sự rất sợ...”

Cộng sự gật đầu: “Không vấn đề gì, nhưng cô phải trả lời tôi mấy câu hỏi trước, mấy câu hỏi này rất quan trọng, nếu cô không trả lời thật, không ai có thể giúp cô hết. Được chứ?”

Cô gái nghi hoặc nhìn cộng sự: “Anh hỏi đi.”

Cộng sự: “Đầu tiên, cô phải nhớ lại thật kỹ, tối hôm xảy ra sự việc, kết luận của cô có thật sự chính xác không? Có khả năng chẩn đoán nhầm không? Ý tôi là thật ra thai nhi có thể... Cô hiểu chứ?”

Cô gái nghiêm mặt, gật đầu: “Việc này tôi chắc chắn, không nhầm được, những trường hợp như thế tôi đều rất thận trọng. Các bác sĩ khác tới sau đó cũng chẩn đoán giống tôi.”

Cộng sự: “Rất tốt, câu hỏi thứ hai, trước kia có từng xảy ra trường hợp như vậy không? Ý tôi là cô đã từng làm những ca phẫu thuật tương tự chưa?”

Cô gái: “Chưa, đó là lần đầu tôi gặp trường hợp như vậy.”

Cộng sự: “Vậy các đồng nghiệp khác cùng phẫu thuật... có bị... đeo bám không?”

Cô gái: “Không, chỉ mình tôi thôi, có thể vì ban đầu tôi là người đưa ra ý kiến chẳng... Tôi thật sự... lúc đó tôi thật sự đã cân nhắc từ góc độ nghề nghiệp, không ngờ...”

Cộng sự ngắt lời tự trách cứ đau khổ của cô gái: “Được rồi, tôi lặp lại lần cuối câu hỏi thứ nhất, câu trả lời của cô vẫn vậy chứ? Nghĩ kỹ xem, đừng vội trả lời ngay.”

Cô gái cúi đầu nghĩ mấy giây: “Tôi chắc chắn.”

Cộng sự: “Rất tốt, vậy giờ tôi sẽ nói rõ tình hình với cô. Tôi quen một người, không phải dạng cao nhân cô nói, nhưng người này... ừm... nói thế nào nhỉ, có sở trường liên lạc hai giới âm dương, anh ta sẽ không đưa ra bất cứ yêu cầu kỳ quái nào với cô, cũng không nhận bất cứ chi phí gì, cô chỉ cần làm theo lời anh ta là có thể...”

Cô gái lác đầu nguẩy nguẩy: “Không, không, tôi không tin, tôi đã gặp rất nhiều rồi, toàn lừa đảo, vô dụng thôi, tôi không tin...”

Cộng sự cười: “Tin hay không tùy cô, nhưng cứ cô cứ gặp anh ta trước đã được không? Quyển lựa chọn ở cô, cô quyết định, chứ không phải anh ta hay chúng tôi. Nếu, tôi nói nếu cô gặp anh ta, cảm thấy anh ta là kẻ

lừa đảo, chúng ta sẽ lập tức quay về, chúng tôi sẽ bắt tay vào giúp cô xóa bỏ phần ký ức đó, cô thấy thế nào?”

Nghe cộng sự nói thế, tôi giật mình, không thể xóa bỏ ký ức như anh ấy nói, ít nhất tôi không làm được.

Cô gái do dự một lúc, nhìn tôi rồi nhìn cộng sự: “Được... bây giờ à?”

Cộng sự thân nhiên nói dối: “Đi luôn bây giờ, không cần báo trước, chắc người đó biết hôm nay chúng ta sẽ tới.”

Khẩu khí anh ấy càng nghe càng giống mấy ông thầy lừa đảo.

Bạn của cộng sự là một người đàn ông tóc hoa râm, đeo cặp kính cận dày cộp, cao gầy, khoảng bốn mươi tuổi. Anh ấy toát lên vẻ điềm đạm ôn hòa, nhưng ánh mắt thì hoàn toàn trái ngược, có phần sắc bén? Nhìn kỹ lại chẳng thấy sắc bén chút nào. Tóm lại ánh mắt đó sẽ khiến bạn không thể nghi ngờ lời anh ấy nói.

“Có vẻ dạo này cuộc sống của cô không ổn lắm.” Bạn của cộng sự giọng hơi khàn, chậm rãi, từ tốn.

Cô gái gật đầu.

“Nhìn sắc mặt cô rất xấu, mệt mỏi rã rời, gần như suy sụp. Có phải cô gặp chuyện gì phiền lòng không? Hay bị thứ gì đeo bám?” Nụ cười của anh ấy không hề làm giảm vẻ sắc bén thoáng ẩn thoáng hiện trong ánh mắt.

Cô gái nhìn chúng tôi vẻ cầu cứu, nhưng cộng sự ra hiệu bảo cô gái tự nói.

Cô ấy cúi đầu, giằng xé một lúc lâu trong nội tâm, cuối cùng vẫn kể rõ đầu đuôi câu chuyện, nhưng lần này đã có thể kiểm chế phần lớn cảm xúc nổi sợ hãi gây ra.

Bạn của cộng sự gật đầu, tựa người vào lưng ghế gỗ rộng rãi, khuỷu tay đặt trên mặt bàn toàn những món đồ kỳ quái và bút mực giấy nghiên, tiện tay cầm một món đồ trưng bày lên, vừa nghịch nghịch vừa cúi đầu như đang cân nhắc.

Mấy phút sau, anh ấy đặt món đồ trang trí xuống, nhắc bút lông đặt bên cạnh lên, rút bừa một tờ giấy, dùng đầu bút chấm mực trong nghiên,

nhanh tay vẽ một lá bùa lên giấy, rồi chậm rãi đặt bút xuống, xoay tờ giấy lại, đẩy về phía cô ấy: “Bùa cô thỉnh là cái này phải không?”

Cô ấy nhìn lá bùa, hơi ngẩn người, rồi giật nảy mình: “Hình như... đúng... chắc là đúng rồi! Sao anh biết?”

Bạn của cộng sự: “Lá bùa này dùng để đuổi oán linh, không sai. Nhưng rõ ràng người cho cô lá bùa không biết cách dùng... Có phải người vẽ bùa bảo cô dán ở đầu giường không?”

“Đúng, đúng, bảo tôi dán ở đầu giường.” Thái độ không tin tưởng của cô ấy đã bắt đầu có sự chuyển biến.

“Ừm, vấn đề nằm ở đây.” Bạn của cộng sự lấy lại tờ giấy vẽ bùa, gấp gọn gàng, đặt sang một bên. “Đôi khi chúng ta và một số thứ khác không nhìn thấy nhau nên không ai gây phiền nhiễu được cho ai. Vốn chẳng có chuyện gì. Nhưng lá bùa này dán đầu giường khiến một số thứ vốn không nhìn thấy cô lại có thể nhìn thấy cô, nên cô mới gặp nhiều phiền toái hơn. Kiếp nạn cô gặp phải vốn chỉ mấy ngày là hết, nhưng lá bùa lại thành thư tuyên chiến, nên cô bị đeo bám, đến giờ vẫn chẳng thể thoát khỏi. Có lẽ nỗi phiền não và khổ sở của cô đã bắt đầu như vậy.”

Lúc này cô gái bắt đầu khóc: “Anh... anh nói không sai chút nào, giờ tôi phải làm sao, tôi sợ, tôi cảm thấy mình...”

Bạn của cộng sự: “Được rồi, cô đừng khóc, có những chuyện dù là kiếp hay duyên đều nằm ở cô, độ kiếp hay hóa kiếp, tục duyên hay diệt duyên, chỉ mình cô có thể hóa giải. Người khác có thể giúp cô, nhưng nếu cô không bằng lòng, thần Phật có tới cũng chẳng thể làm gì.”

“Tôi bằng lòng, tôi bằng lòng!” Cô gái vội vàng gạt đầu. “Chắc chắn là tôi bằng lòng!”

“Vậy, ba người đợi chút, tôi tìm thứ này.” Nói rồi anh ấy đứng dậy nhìn chúng tôi, quay người đi sang phòng khác.

Nghe như anh ấy đang lục lọi tìm thứ gì đó, cô gái quay sang cảm kích nhìn cộng sự: “Vị... vị đại sư này khác hẳn những người tôi từng gặp trước kia, nếu thật sự giúp được tôi... giúp tôi qua cái... cái này... Tôi biết phải cảm ơn các anh thế nào...”

Cộng sự lắc đầu: “Đừng vội cảm ơn, lĩnh vực này chúng tôi không rành, nghe anh ta đi, tôi đã nói rồi, anh ấy rất đáng tin cậy.”

“Ừm, tôi nhất định...” Bạn của cộng sự đi ra, tay cầm hộp gỗ nhỏ.

Anh ấy chậm rãi quay lại bàn, ngồi xuống, rút một tờ khăn giấy, lau sạch bụi bám trên hộp gỗ, mở nắp, lấy ra một thứ trông giống con dấu.

“Đây là một con dấu.” Nói rồi anh ấy giơ lên cho chúng tôi xem, sau đó đưa cô gái. “Tôi sẽ chỉ cô biết nên dùng như thế nào, làm như thế nào.” Động tác của anh ấy quá nhanh, không ai trong chúng tôi nhìn rõ trên con dấu khắc những gì.

Cô gái đang định cầm, bạn của cộng sự rút tay lại, trình trọng hỏi cô ấy: “Trước khi giải thích cho cô rõ, cô phải nói với tôi, cô thật sự không hổ thẹn với lòng mình chứ?”

Cô gái cắn môi, nghiêm nghị gật đầu.

“Rất tốt, vậy nó có thể giúp cô.” Nói xong anh ấy rút một miếng vải đỏ trên giá sách sau lưng xuống, bọc con dấu lại đưa cô ấy.

“Vâng!” Cô gái cẩn thận đỡ con dấu, cầm trong tay. “Vậy anh cho tôi biết, cái này phải dùng như thế nào?”

Bạn của cộng sự: “Đừng mở miếng vải này ra, cứ giữ thế, lát nữa ra ngoài mua một hộp mực đóng dấu, phải mua loại mới, đỏ son, những màu khác đều không được. Nhớ chưa?”

Cô ấy: “Tôi nhớ rồi, không vấn đề. Còn gì nữa không?”

Bạn của cộng sự: “Trước khi đi ngủ, lấy con dấu ra, chấm vào hộp mực, đóng dấu lên giữa trán và tim cô. Chú ý trái phải trên dưới không được lệch. Không hiểu chữ trên đó, không phân biệt được trên dưới trước sau cũng chẳng sao, cạnh con dấu có chữ ‘thiên’ là bên trên; có chữ ‘địa’ là bên dưới, hiểu chưa?”

Cô ấy không ngừng gật đầu: “Vâng! Tôi nhớ rồi! Cảm ơn anh...”

Bạn của cộng sự: “Đừng vội, tôi còn chưa nói hết.”

“Ừm... vậy anh nói đi ạ...” Cô gái cười vể ngửa ngùng.

“Tiếp theo, cũng là quan trọng nhất.” Nói rồi anh ấy đứng dậy chấp tay sau lưng đi đi lại lại trong phòng. Ngoài việc bước đi quá chậm, động tác của anh ấy giống hết cộng sự – khi cần nhấn mạnh trọng điểm sẽ dùng hành động để củng cố.

“Sự việc bắt đầu ở đâu thì kết thúc ở đó. Hơn nữa phải do cô đích thân kết thúc, cô hiểu ý tôi không?”

Cô gái có vẻ băn khoăn: “Bắt đầu ở đâu, kết thúc ở đó? Trong mơ... lẽ nào...”

Bạn của cộng sự dừng lại nhìn cô ấy, giơ một ngón tay lên: “Đúng vậy, thời điểm mơ thấy giấc mơ đó chính là lúc kết thúc.”

“Nhưng... nhưng mà... tôi...” Nghe giọng cô gái hơi run rẩy.

“Không nhưng nhị gì cả, ngay từ đầu tôi đã nói rồi, tất cả đều phụ thuộc vào cô, cô không bằng lòng, không ai giúp được cô cả. Về bùa hay cầu thần cầu thánh gì chứ, thật ra cầu người không bằng cầu mình.” Nói rồi anh ấy lại chấp tay sau lưng, tới trước một bức tranh chữ, dừng lại, nhìn bức tranh thật kỹ. “Cô thử nghĩ xem, việc của mình không tự chủ động chấm dứt lại mong thần thánh trên trời giúp đỡ? Hay trông mong vào những người vốn chẳng quen biết cô? Làm gì có thần nhân nào, thần là thần, người là người.”

“Nhưng mà... nhưng nếu tôi... tôi... không tỉnh lại được thì sao?” Cô gái đã bắt đầu dao động.

Bạn của cộng sự quay lại cười nói: “Nên tôi mới đưa cô con dấu này để cô đóng dấu lên trán và tim mình, có con dấu không ai động được tới cô đâu. Tuy cô đã được bảo vệ an toàn nhưng vẫn phải tự nói rõ mọi chuyện. Cô nói cô không hổ thẹn với lòng mình, thế thì tốt. Nói rõ ràng, ba năm rở mười, đừng sợ. Hơn nữa, cô là bác sĩ, trị bệnh cứu người, đường hoàng thẳng thắn, có gì phải sợ? Trong lòng thanh thản, tà ma ngoại đạo không thể hại cô được. Cô nghĩ xem, những ngày qua, thử đó có làm gì được cô không? Chỉ làm trò vật để hù dọa cô thôi. Nếu nó dám đeo bám làm bừa, cô phải mắng nó thật nghiêm khắc, thật danh thép vào. Trong thiên hạ này chữ ‘lý’ là lớn nhất, còn gì khác không? Sớm muộn cũng quy về chữ lý cả thôi, sao cô lại sợ? Nhớ lấy, nó còn sợ hơn cô.”

Cô gái mím môi yên lặng một lúc, nuốt nước bọt đánh ực một cái, lấy hết dũng khí gật đầu: “Được, tôi... tôi nghe anh... con... con dấu này thật sự...”

“Yên tâm đi.” Nói xong, bạn của cộng sự quay lại tiếp tục nhìn bức tranh trên tường. “Lát nữa có người tới, không tiễn ba người nữa.”

Cộng sự vội vàng kéo tôi dậy: “Vâng, vậy không làm phiền anh nữa, chúng tôi về trước đây.”

Quay về phòng khám tôi vẫn còn hơi mơ màng, cộng sự cầm cốc nước cười tit mắt nhìn tôi hồi lâu tôi mới tỉnh ra.

“Sao thế?” Tôi hỏi.

Cộng sự: “Thú vị không?”

Tôi: “Ừm... thú vị, người này quả thật không giống người khác, dường như... dường như... không thể nói rõ được.”

Cộng sự: “Tôi nói rồi, anh ấy rất đáng tin cậy.”

Tôi: “Nhưng tính cách... tôi cảm thấy không thua kém gì anh.”

Cộng sự thở dài: “Thật ra tôi không tệ đến thế...”

Tôi: “Vì không thể tệ hơn được nữa... Người bạn này của anh có phải đại sư hay không tôi chẳng quan tâm, tôi vẫn cho rằng cách giải quyết của anh có vấn đề.”

“Giải quyết ổn thỏa là xong, lại thu được tiền, cách gì chẳng được.” Cộng sự làm bộ bất cần.

“Nhưng mà...” Đùng lúc này điện thoại trong phòng tiếp khách vang lên, thôi, chẳng nói với anh ấy chuyện này nữa. Làm cũng đã làm rồi, còn thế nào được nữa?

Ba tuần sau.

Cô gái xuất hiện ở phòng khám, tôi gần như chẳng dám tin là cùng một người, tuy không tới mức thần thái rạng ngời, nhưng trông cô ấy rất tươi tỉnh, còn đổi kiểu tóc.

“Tôi thật sự, thật sự không biết cảm ơn các anh thế nào cho đủ! Cả vị đại sư kia nữa! Nếu không phải mù đường, tôi nhất định sẽ đến tận nơi cảm ơn anh ấy, thật sự vô cùng cảm ơn!” Cô ấy vừa nói vừa đẩy một đồng đồ ăn vặt, đồ uống, rượu và thuốc lá tới trước mặt chúng tôi.

“Ồ...” Tôi khó xử nhìn đồng quà xanh xanh đỏ đỏ trên bàn.

Cô gái: “Không, không, các anh đừng hiểu nhầm, chỉ phí tôi trả gấp đôi, thật đấy, trả gấp đôi! Đây chỉ là chút quà nhỏ của tôi, tôi không biết cảm ơn thế nào, nên mua ít quà biếu. Hơn nữa...” Nói rồi cô ấy rút một hồng bao dày cộp đưa chúng tôi. “Làm phiền các anh chuyển cái này tới vị đại sư kia, coi như chút quà cảm ơn, thật sự chỉ là chút quà cảm ơn...”

Cộng sự tiện tay chọn một gói trong đồng đồ ăn vặt, xé ra, cho một miếng khoai vào miệng: “Không cần trả gấp đôi đâu, đáng bao nhiêu thu bấy nhiêu, còn cái hồng bao này, cô không hiểu anh ấy rồi, anh ấy không nhận đâu.”

Cô gái chân thành: “Chỉ là chút tâm ý thôi, tôi hiểu mà.”

Cộng sự dừng nhai, nhìn cô ấy: “Không, cô không hiểu đâu, không thể nhận tiền được, làm việc này nhận tiền không hay lắm.”

Cô gái sững người: “Há? Thế à... vậy... vậy anh xem tôi nên cảm ơn đại sư thế nào... Đại sư đã cứu mạng tôi...”

“Không có gì thật mà, đối với anh ấy chuyện này chẳng có gì to tát cả, chỉ cần cô đừng rêu rao khắp nơi là được, giờ anh ấy đã nửa quy ẩn, không thích bị làm phiền.” Nói xong anh ấy lại bỏ một miếng khoai vào miệng.

“Ừm...” Cô gái thất vọng cất hồng bao vào túi, lấy một gói vải nhỏ ra: “Cái này, nhờ anh giúp tôi trả cho đại sư, sau này còn có thể cứu... còn có thể giúp người khác.”

“Được, được.” Cộng sự hồ hững nhận lấy rồi để sang bên cạnh, tiện thể cầm máy quẹt thè lên cười tít mắt hỏi: “Cò quẹt thè hay trả tiền mặt?”

Sau khi cô ấy ra về, cộng sự vo túi đựng khoai rỗng thành một cục rồi vứt vào thùng rác, lại tiếp tục lục tìm đồng đồ ăn vặt.

“Anh thay người khác từ chối hồng bao thật rộng rãi.” Tôi đón lấy hộp chocolate anh ấy đưa.

Anh chàng liếm sạch vụn khoai còn dính trên khóe miệng, lại xé một gói khác ra: “Nhờ anh ta giúp một tay thôi mà, thu tiền làm gì.”

Tôi: “Nhưng tôi luôn cảm thấy... chuyện này... tóm lại tôi rất không thoải mái...”

Cộng sự: “Anh không sao chứ? Cả làng đều vui, có gì không thoải mái?”

Tôi: “Anh cứ bảo không sao, nhưng...”

Cộng sự: “Được rồi, được rồi, thế này đi, mai chúng ta hẹn anh ấy đi uống trà.” Cộng sự mất kiên nhẫn, xua tay nói.

Tôi: “Anh không uống trà mà?”

Cộng sự ngược mắt nhìn tôi: “Anh ấy uống.”

Hôm sau.

Cộng sự và bạn anh ấy phá lên cười, còn tôi thì trợn mắt há miệng.

“Nói vậy... nói vậy con dấu đó...” Tôi lấy con dấu ra, xem xét thật kỹ, trên đó khắc toàn bùa chú loằng ngoằng.

Bạn của cộng sự ngừng cười: “Đừng xem nữa, đó là Kim văn, hồi xưa tôi khắc chơi thôi.” Anh ấy không nói chậm như hôm đó nữa.

Tôi: “Việc này... nhưng hôm đó anh nói... ừm... thật sự... nói thế nào nhỉ? Rất có lý, cảm giác rất huyền diệu.”

Cộng sự: “Tất nhiên rồi, anh ấy tinh thông lĩnh vực này thật mà. Anh tưởng người ngoại đạo cũng nói được chắc? Anh tưởng cái bùa kia chỉ nghe thôi mà vẽ ra được à?”

Tôi: “Thôi được... vì... thật quá, nên ngay cả tôi cũng bị lừa... Ừm, không đúng, không phải lừa mà là thật.”

Cộng sự: “Nên tôi mới bảo không cần tìm người diễn, tìm luôn người thật là được rồi.”

Tôi: “Nhưng, phối hợp quá...” Tôi quay sang nhìn bạn của cộng sự. “Nói thật, tôi chẳng nhận ra điểm gì khác thường... lúc anh ấy gọi điện thoại cho anh tôi cũng có mặt, anh ấy có nói gì đâu!”

Bạn của cộng sự cười: “Cộng sự của anh từng đến tìm tôi rồi, chúng tôi cũng hợp tác làm một vụ tương tự. Nên anh ấy vừa thông báo tình hình tôi hiểu ngay, cũng biết phải làm thế nào.”

Tôi: “Vậy sao không nói trước cho tôi biết? Làm tôi...”

Bạn của cộng sự nhìn tôi rồi lại cười: “Anh ấy là vậy đấy, xem ra anh vẫn chưa hiểu hết rồi.”

Tôi hơi tò mò: “Hai người quen biết nhau lâu rồi à?”

Cộng sự gật đầu: “Anh ấy từng là bạn trai của chị tôi, sau đó chia tay, nhưng anh ấy thú vị hơn chị tôi, nên chúng tôi luôn giữ liên lạc.”

Bạn của cộng sự: “Luôn giữ liên lạc? Lần trước cùng uống trà là mấy năm rồi nhỉ?”

Cộng sự gật đầu: “Hôm qua à?” Sau đó cười rất vô si.

Bạn của cộng sự không đáp lời, mỉm cười cầm tách trà lên: “Chị anh vẫn khỏe chứ?”

Cộng sự: “Vẫn thế, thích mỉm cười hăm dọa.”

Bạn của cộng sự: “Cô ấy biết anh mở phòng khám không?”

Cộng sự: “À... biết, mấy hôm trước còn tới gây chuyện, thật phiền phức.”

Bạn của cộng sự: “Dẫn khách tới cho anh chứ gì?”

Cộng sự gật đầu: “Ừ, anh thật là hiểu chị ấy...”

Bạn của cộng sự đặt tách trà xuống: “Nghé anh làm bây giờ mới là trừ tà.”

“Trừ...? Tầm ma? Ừm... ở một mức độ nào đấy cũng có thể coi là như vậy...” Cộng sự cầm tách trà lên ngửi ngửi rồi đặt xuống.

Nghe hai người họ nói chuyện, tôi cầm con dấu trong tay, nhìn một hồi vẫn không hiểu trên đó khác chữ gì.

Cộng sự để ý: "Vẫn còn xem à, đã nói rồi, đó là Kim văn, anh biết không?"

Tôi: "Không biết... nên mới càng tò mò."

Cộng sự quay sang nhường mày với bạn anh ấy.

Bạn của cộng sự nhìn tôi mỉm cười rồi lại nhìn con dấu trong tay tôi:
"Không có gì đặc biệt đâu, bốn chữ rất bình thường: không thẹn với lòng."

Mười bốn - Case thất bại

Cộng sự: “Tại sao lại bận tâm lời anh ta nói như vậy?”

Cô gái sụt sịt, lau nước mắt: “Vì... vì tôi thích anh ấy...”

Cộng sự gật đầu: “Cuối cùng chỉ vì câu ‘em nên giảm béo’ của anh ta thôi à.”

“Vâng... đúng vậy... nên từ đó về sau...” Nói rồi cô gái lại bật khóc.

Cộng sự yên lặng đợi cô ấy khóc xong.

Mấy phút sau, cô gái ngẩng lên hỏi: “Sao anh nhận ra? Anh biết tôi... cái... tâm thế méo mó đó... của tôi...”

Cộng sự cười: “Mấy lần trước cô có nhắc tới một việc, chắc cô cũng quên rồi. Lúc kể về xung đột ở văn phòng, ai đó nói mình có đồ ăn vặt, phản ứng đầu tiên của cô là hỏi có đồ ăn à, ở đâu, cái gì đấy.”

Cô gái lau khô nước mắt, cười nói: “Tôi quên thật, nhưng sao anh có thể nhận ra từ câu nói đó vậy?”

Cộng sự: “Cô đang đợi tôi truy hỏi ‘Cô đã béo thế này rồi mà còn ham ăn’, đúng không?”

Cô gái thở dài: “Anh đừng là dân chuyên nghiệp, đúng vậy, tôi đợi người khác hỏi rồi tiện đà lôi một mớ lý thuyết giảm béo vô dụng ra... Anh rất giỏi.”

Cộng sự: “Không, ý tôi không phải như vậy.”

Cô gái ngẩn ra: “Thế là gì?”

Cộng sự: “Tất cả lý do và lời biện hộ của cô đều chỉ nói cho mình cô nghe.”

“Tôi... phải...” Cô ấy ngẩn ngơ một hồi. “Anh nói... anh nói đúng.”

Cộng sự lặng lẽ gật đầu.

“Vậy...” Cô gái cần môi nghĩ một lúc. “Vậy tôi nên làm thế nào?”

Cộng sự: “Đặt mục tiêu cho bản thân, đừng quá xa vời, bắt đầu từ một điểm, tiến dần từng bước từng bước, chuyện gì cũng phải có bắt đầu. Cân nặng của cô không tăng vèo lên trong một ngày, cũng chẳng thể giảm đi trong một ngày. Tuần tự từng bước. Trong chuyện này, tôi nghĩ cộng sự của tôi có thể giúp cô, anh ấy là khách quen của phòng tập gym.” Nói rồi anh ấy ra hiệu cho tôi.

Cô gái quay sang nhìn tôi, tôi nói với cô ấy: “Đúng vậy, tôi có thể giúp cô liên hệ với huấn luyện viên và chuyên gia dinh dưỡng của tôi, họ sẽ cho cô những lời khuyên hữu ích. Họ sẽ căn cứ vào tình hình của từng người để đưa ra ý kiến hợp lý tuần tự từng bước một giúp cô chứ không chỉ đơn giản là ăn kiêng, hãy tin tôi, việc này rất quan trọng, khi bắt đầu luôn cần một giai đoạn làm quen. Nhưng vấn đề là giá cả không hề rẻ. Nếu cô bỏ cuộc, họ cũng không trả lại tiền.” Lúc này tôi bỗng cảm thấy cách nói năng, khẩu khí của mình rất giống cộng sự.

Cô gái cười: “Đắt thế sao?”

Tôi suy nghĩ: “Tương đương giá phòng khám tâm lý.”

Cô gái: “Thế thì đúng là không rẻ thật, tôi đồng ý thử... thật sự có thể thành công chứ?”

Cộng sự tiếp lời: “Nút thắt trong lòng cô đã được tháo bỏ, đến lúc tháo bỏ nút thắt trên cơ thể rồi, quyết định thuộc về cô. Lẽ nào cô không muốn bản thân xinh đẹp hơn? Tôi tin chắc cô rất muốn trở nên xinh đẹp hơn, nếu không cô đã chọn buông xuôi chứ còn tôi tìm chúng tôi làm gì.”

Cô gái khẽ cười, suy nghĩ một lúc rồi quyết đoán gật đầu: “Tôi cảm thấy mình làm được.”

Cộng sự đứng dậy: “Thế mới phải chứ.”

Cô ấy đứng dậy, vào nhà vệ sinh trang điểm lại mất đúng nửa tiếng.

Sau khi tiễn cô gái ra về, cộng sự đóng cửa lại: “Thấy chưa? Lần đầu cô ấy tới tôi đã nói rồi mà, có những người nói một câu chỉ là một câu,

nhưng với nhiều người khác lại là thiên đàng hoặc địa ngục..." Chuông cửa lại vang lên.

Cộng sự nhún vai, ra mở cửa: "Quên cái gì... ơ? Ừm... chào anh."

Một người đàn ông lạ mặt khoảng bốn mươi tuổi đứng ngoài cửa.

Vừa ngồi xuống anh ta nghỉ hoặc nhìn chúng tôi một lúc.

Cộng sự: "Sao vậy? Anh muốn..."

Anh ta: "Không ngờ các anh lại trẻ vậy. Tôi... hơi lo lắng, các anh... làm được không?"

Cộng sự: "Chúng tôi không thể đảm bảo chắc chắn, phải xem là chuyện gì đã."

Anh ta: "Sao tường phòng khám này trắng thế? Đến một lá cờ gấm cũng chẳng có?"

Cộng sự nhìn tôi: "Kiểu đỏ đỏ vàng vàng như vậy không phù hợp treo trong phòng khám tâm lý, đây không phải chỗ mát-xa. Hơn nữa chúng tôi thu phí mà, không cần cờ gấm để chứng minh bản thân."

Anh ta cau mày, nghiêm nghị suy nghĩ: "Tôi chưa từng tiếp xúc với ngành nghề các anh nên không rõ lắm. Tôi nói trước nhé, các anh nghe thử xem."

"OK!" Cộng sự vui vẻ đồng ý. "Chỉ nói thì không thu phí. Anh nói đi."

"Ừ." Anh ta gật đầu. "Tôi muốn hỏi một chút, mất ngủ bao lâu con người ta sẽ chết?"

Cộng sự: "Mất ngủ bao lâu sẽ chết người? Anh định hỏi một người mất ngủ bao lâu thì sẽ chết? Đúng không? Vấn đề này không có ghi chép rõ ràng, thông thường từ vài tháng đến vài năm. Hơn nữa thường là mất ngủ do áp lực, lo lắng nên nguyên nhân tử vong rất khó nói. Mất ngủ chỉ là một trong các triệu chứng thôi."

Anh ta nhìn cộng sự một lượt: "Ồ, có vẻ anh rất chuyên nghiệp. Ý tôi là vậy. Nhưng tôi muốn hỏi mất ngủ trong mơ thì phải làm thế nào?"

Tôi sợ, tôi từng nghe về case tương tự từ một người bạn cùng nghề. Cộng sự: “Anh... thường xuyên mơ thấy mình mất ngủ, đúng không?”

Anh ta: “Ừm, lâu lắm rồi, tuy tôi vẫn ngủ nhưng giấc mơ khiến tôi khó chịu. Rõ ràng đã ngủ đủ giấc nhưng cảm giác cứ như không được nghỉ ngơi vậy, sau khi thức dậy phải mất rất lâu mới tỉnh táo lại, nếu không cứ mãi trong trạng thái buồn ngủ, rất mệt mỏi.”

Cộng sự: “Ngày nào cũng thế à?”

Anh ta: “Ngày nào cũng thế thì chết! Nhưng thường xuyên.”

Cộng sự: “Lúc nào? Ý tôi là có quy luật đặc biệt gì không? Áp lực công việc, cuộc sống? Một số sự kiện bất ngờ? Hoặc liên quan tới ai đó?”

Anh ta: “Cuối tuần, cuối tuần nào cũng vậy, gần như không có ngoại lệ... ừm... tôi nhớ lại xem, đại khái thế, rất hiếm có cuối tuần nào tôi không mơ thấy mình mất ngủ.”

Cộng sự: “Tình trạng này xảy ra bao lâu rồi?”

Anh ta: “Năm rồi. Ban đầu tôi cũng không bận tâm lắm, dù sao vẫn ngủ được, nhưng tôi lo cứ tiếp tục như vậy liệu có mất ngủ thật luôn không? Tôi không muốn như thế.”

Cộng sự: “Anh có phải uống thuốc ngủ không?”

“Sao anh biết?” Anh ta sững người. “Mỗi tháng tôi uống Melatonin một, hai lần.”

Cộng sự: “Vào cuối tuần à?”

Anh ta: “Không, trên đường đi công tác.”

Cộng sự: “Sợ ớn?”

“Ừm...” Anh ta do dự. “Cũng không thể nói là... sợ ớn... chỉ sợ mình ngủ không ngon. Cho nên...”

“Trước kia từng xảy ra chuyện như thế này chưa? Hay đã xảy ra rồi?” Cộng sự cẩn thận nói tránh từ đó.

Anh ta không cần suy nghĩ: “Chưa.”

“Vậy...” Cộng sự nghĩ một lúc. “Người thân của anh có ai gặp vấn đề tương tự không?”

Anh ta: “Không.”

Cộng sự gật đầu: “Ừm, vậy có lẽ là vấn đề tâm lý... Tôi có thể hỏi giấc mơ đó như thế nào không?”

Anh ta tựa vào lưng ghế, nhớ lại: “Trong giấc mơ, tôi quyết định lên giường đi ngủ, nhưng xoay qua xoay lại mãi vẫn không ngủ được, trong đầu hết nghĩ chuyện này tới chuyện khác. Buồn cười là nhiều chuyện còn chẳng có thật, anh hiểu ý tôi chứ? Trong mơ nghĩ tới một số việc rất phiền lòng nên mất ngủ. Khó khăn lắm mới mơ màng thiếp đi lại giật mình tỉnh giấc, tỉnh dậy hoàn toàn khỏi giấc mơ. Nếu vậ vậ một hồi mà ngủ tiếp, thỉnh thoảng sẽ mơ tiếp giấc mơ mất ngủ, thỉnh thoảng không. Nên... hơi lạ...”

Cộng sự: “Cảnh tượng trong mơ luôn cố định à?”

Anh ta nheo mắt nghĩ một lát: “Chuyện này... ấn tượng của tôi không rõ lắm, chưa chắc. Có lẽ... tôi không nhớ nữa.”

Cộng sự: “Vừa rồi anh nói trong mơ sẽ tưởng tượng ra một số việc phiền lòng, là những việc gì? Chắc anh vẫn còn ấn tượng chứ?”

Anh ta: “À... có chút ấn tượng, đều là những chuyện rất vô vị.”

Cộng sự: “Ví dụ?”

Anh ta gãi đầu: “Ví dụ... ví dụ lo móng chân mình có dài quá không, lúc ngủ liệu có làm mình bị thương không, lo sẽ hít phải sợi lông chân vào phổi, có lần còn lo trái cây trong vườn bị sâu ăn phải làm sao... Rất buồn cười, toàn tưởng tượng trong mơ, nhà tôi chẳng có vườn chứ đừng nói tới cây ăn quả.”

Cộng sự suy nghĩ: “Có lo lắng nào đặc biệt không?”

Anh ta trầm ngâm giây lát: “Có một lần. Trong mơ tôi lo không biết làm thế nào hôm sau ra ngoài gặp gỡ mọi người được, vì lúc đánh răng trước khi lên giường, tôi phát hiện mình đã biến thành quái vật rất nhiều lông, hơi giống người sói trong phim kinh dị ấy... Anh biết chứ? Chính là nó, hình như hôm sau trời sáng sẽ biến trở lại thành người, nhưng trước khi ngủ vẫn lo không nếu biến về lại được thì làm thế nào, vậy có coi là quái dị không?”

Cộng sự: “Vâng, rất quái dị.”

Anh ta: “Tóm lại... toàn chuyện kỳ lạ. Giờ có thể cho tôi biết tại sao lại như vậy không?”

Cộng sự gật đầu: “Chúng lo âu điển hình.”

Anh ta: “Nhưng tôi lo cái gì?”

Cộng sự cười: “Chúng ta làm phép loại trừ đi! Anh đồng ý chứ?”

Anh ta nhìn cộng sự, vuốt vuốt cằm: “Vâng... thử xem sao!”

Cộng sự: “Từ những chuyện anh vừa kể đã biết được ít nhiều, nguyên nhân dẫn tới hầu hết các lo âu thường không nằm ngoài mấy điểm sau: công việc, hôn nhân và cuộc sống. Tôi biết nói như vậy rất rộng, như đang đoán mò, nhưng anh đừng sốt ruột, lần lượt nói rõ từng mục anh sẽ hiểu ngay thôi. Đầu tiên nói về công việc đi, công việc chắc chắn rất áp lực, dù là ăn mày cũng có áp lực. Vậy anh cảm thấy áp lực trong công việc... có vượt quá ngưỡng chịu đựng không?”

Anh ta nghĩ một lúc: “Anh nói đúng, đúng là có áp lực công việc, nhưng chẳng đến mức không thể chịu nổi, hơn nữa tôi tin mình thừa khả năng xử lý. Bản thân tôi không cảm thấy chứng lo âu bắt nguồn từ đây.”

Cộng sự: “Được, vậy tiếp theo là hôn nhân.”

Anh ta mím môi: “Chuyện này chẳng có gì đáng nói cả, tôi đã ly hôn bảy, tám năm rồi, không định kết hôn lần nữa, tôi không hợp với cuộc sống hôn nhân. Con do vợ cũ nuôi, tôi chu cấp đầy đủ, cô ấy cũng tái hôn rồi, không có áp lực gì.”

“Nguyên nhân ly hôn là gì?” Cộng sự hỏi.

Anh ta: “Bất hòa.”

Cộng sự: “Anh có tái...”

Anh ta: “Không, tôi không tái hôn.”

Cộng sự: “Lý do?”

Anh ta: “Chỉ đơn thuần không muốn kết hôn nữa thôi.”

Cộng sự: "Bị tổn thương tình cảm à?"

Anh ta: "Không đến mức."

Cộng sự nhướn mày: "Vậy chỉ còn phương diện cuộc sống, anh cảm thấy... có phải vì lý do này không?"

Anh ta cau mày: "Anh không cảm thấy như thế quá rộng sao? Nếu là cuộc sống..."

"Tôi biết, loại trừ hai vấn đề trước tôi mới xác định được phương diện này, cuộc sống ở đây là mục tiêu cuộc sống, đó có phải vấn đề của anh không?" Khi cộng sự bắt đầu ngắt lời anh ta tôi mới để ý, cộng sự đã không còn dùng kính ngữ nữa.

Anh ta ngăn ra: "Ừm... anh nói đúng..."

Cộng sự: "Ừm, để tôi suy đoán thử xem. Anh đồng ý chứ?"

Anh ta lại gãi đầu: "Ừm... anh nói đi."

"Giờ anh có đang sống cuộc sống mình mong muốn không?" Cộng sự nhìn vào mắt anh ta. Ban đầu anh ta hơi sững sốt, sau đó suy nghĩ: "Ờ... đại khái là có."

Cộng sự khôn có ý định thỏa hiệp: "Đại khái nghĩa là rất gần? Hay là đúng, nhưng có một số điểm chưa được như ý?"

Có vẻ anh ta không chắc chắn cho lắm: "Ờ... chắc là vế sau."

Cộng sự: "Cái nào?"

Anh ta: "Ờ... về cơ bản đúng là cuộc sống tôi mong muốn, nhưng có những điểm không được như ý lắm..."

Cộng sự: "Cái gì không được như ý?"

Anh ta: "Chuyện này... tôi không nói rõ được, tóm lại... ờ... anh hỏi đúng rồi, tôi cảm thấy, cụ thể... tôi cũng... không nói rõ được."

Cộng sự: "Mất mục tiêu ư?"

Anh ta chớp mắt mấy cái: "Có thể... chắc vậy... cũng không có gì đặc biệt, nói thế nào nhỉ... không có mục tiêu gì đặc biệt. Tất nhiên trong công việc vẫn có một số... nhưng trong cuộc sống... chuyện này..."

Cộng sự: "Cảm thấy đã nhìn thấu rất nhiều việc?"

Anh ta gật đầu: "Có chút chút."

Cộng sự: "Thời trẻ, ý tôi là khoảng hơn hai mươi tuổi, anh có lý tưởng và mục tiêu không?"

Anh ta cười: "Hồi trẻ nông nổi, có rất nhiều lý tưởng."

Cộng sự: "Sau đó thì sao? Anh cảm thấy lý tưởng vô nghĩa hay đã thực hiện được rồi nhưng lại thất vọng?"

Anh ta: "Là về sau, tôi cảm thấy... nhưng cũng có cả về trước nữa."

Cộng sự: "Ừm, vậy tôi giúp anh trình bày rõ ràng, cụ thể hơn nhé? Lời tôi nói chỉ mang tính minh họa, không có ý xấu, được chứ?"

Anh ta: "Được, anh nói đi."

Cộng sự: "Thời trẻ anh muốn rất nhiều thứ, cố gắng hết sức để thực hiện, nhưng sau khi một số thứ trở thành hiện thực, anh lại cảm thấy mình giống con chó đuổi theo xe hơi, cứ thấy xe là điên cuồng vừa sủa vừa đuổi theo, đến lúc đuổi kịp lại không biết phải làm gì. Rất nực cười, rõ ràng đã đuổi kịp rồi nhưng lại không biết phải làm gì với cái xe, chỉ đi quanh xe mấy vòng, sủa thêm vài tiếng là hết. Dường như quá trình thú vị hơn mục tiêu."

Anh ta cau mày gật đầu: "Chó đuổi theo xe... ừm... hơi giống thật, có lý..."

"Sau đó..." Cộng sự ngừng lại giây lát. "Dần mất đi nhiệt huyết thuở ban đầu, tuy vẫn có rất nhiều ý tưởng, nhưng chẳng còn động lực theo đuổi mục tiêu như trước nữa, đối diện với sự vật mới mẻ đều nghĩ tới nỗi hoang mang sau khi đạt được mục tiêu, thế là tất cả đều trở nên vô vị nhạt nhẽo, dù chưa từng đạt được, thậm chí chưa từng thực hiện."

Anh ta nhìn cộng sự một lúc: "Đúng, đúng là như vậy. Nhưng tôi không hiểu, có liên quan gì đến giấc mơ mất ngủ của tôi? Vừa rồi anh nói tôi mắc chứng lo âu, nhưng tôi lo âu vì mất đi mục tiêu á?"

Cộng sự: "Anh không còn hứng thú với thành tựu vật chất nữa, theo tôi đã đến lúc chuyển sang nhu cầu tinh thần."

Anh ta nhìn cộng sự khẽ cười: “Ví dụ?”

Cộng sự: “Tôn giáo.”

Tôi giật mình với câu trả lời của cộng sự.

Anh ta khoanh tay ngồi tựa lưng vào ghế sofa, cau mày nhưng lại nhìn cộng sự cười nói: “Chắc anh... không định bảo tôi tìm một thượng sư hay Rinpoche¹ giống những người khác chứ?”

Cộng sự: “Tất nhiên là không, anh không cần thượng sư.”

Anh ta: “Vậy tôi cần...”

Cộng sự: “Tôi đã nói rồi, tôn giáo. Ý tôi là bản thân tôn giáo chứ không phải gì khác.”

Về mặt kỳ quái của anh ta biến mất, anh ta nghiêm nghị hỏi: “Quan trọng đến thế sao?”

Cộng sự: “Anh đã thử chưa?”

Anh ta lắc đầu.

Cộng sự: “Vậy chúng ta đào sâu hơn chút đi! Tôi không nghĩ nguyên nhân ly hôn là do bất hòa. Nguyên nhân thật sự rất khó nói rõ, cũng khó diễn đạt thành lời, đúng không?”

Anh ta khẽ gật đầu.

Cộng sự: “Không phải vấn đề tiếng nói chung, không phải vấn đề thói quen sống, không phải những thứ khác, chỉ vì cảm xúc kỳ lạ trong lòng anh, hơn nữa bản thân anh cũng rất khó hình dung rốt cuộc nó là gì. Để tôi đoán thử xem, có phải thỉnh thoảng anh hy vọng mình là một nhà sư khổ hạnh, hai bàn tay trắng, không bị ràng buộc, sống theo cách hiểu của mình không? Nhưng anh lại chẳng thể buông bỏ mọi vật chất mình đang có.”

Anh ta vẫn khẽ gật đầu. Hai cánh tay bắt chéo trước ngực dần thả lỏng.

Cộng sự: “Đây chính là vấn đề của anh. Anh không biết bản thân muốn gì nên anh lo lắng. Cả hôn nhân cũng vậy, tôi tin anh rất tốt với

¹ Tiếng Tạng có nghĩa là “cao quý”, là tôn xưng được dùng để gọi các vị Phật sống.

vợ cũ và con, cũng chu cấp đủ tiền, mong bù đắp nỗi hổ thẹn trong lòng, nhưng anh không thể cứ tiếp tục sống như vậy được, vì anh lơ mơ biết rằng kỳ vọng của anh vào tương lai đi ngược lại hoàn toàn với kỳ vọng trước kia, anh muốn có một tương lai không nhìn thấy trước, chứ không phải tương lai có thể dự đoán được.”

Anh ta mím chặt môi nhìn cộng sự chăm chăm, sau đó nheo mắt nói: “Anh biết không, anh nói rất chính xác, đến mức tôi còn tưởng anh đang đánh cắp tư duy trong đầu tôi.”

Cộng sự: “Tuy cũng mong mình có năng lực đó, nhưng tiếc là tôi không có.”

Anh ta: “Vừa rồi anh bảo tôi tìm một tôn giáo... có thể giải quyết được vấn đề à?”

Cộng sự: “Chưa chắc, vẫn có khả năng không hiệu quả.”

“Hả? Ý anh là...” Anh ta bắn khoát nhìn tôi. “Anh cảm thấy không chắc chắn nhưng là lựa chọn tốt nhất?”

Cộng sự: “Cũng không phải.”

Anh ta: “Vậy tại sao...”

Cộng sự: “Đây là cách duy nhất tôi có thể nghĩ ra.”

Anh ta nheo mắt nhìn cộng sự rồi lại nhìn tôi lần nữa: “Đây... không giống một câu trả lời chuyên nghiệp...”

Cộng sự: “Không phải tất cả các vấn đề tâm lý đều có thể được giải quyết, thực tế rất nhiều trường hợp chúng tôi biết vấn đề nằm ở đâu nhưng không thể giải quyết được. Trừ phi thời gian đảo ngược về một nút thắt, có lẽ chúng tôi sẽ tìm ra cách. Hoặc thời gian tăng tốc đến một nút thắt ở tương lai, có thể chúng tôi sẽ có cách tìm ra sự kiện tác động được tới anh. Nhưng, hiện tại, tôi không làm được.”

Anh ta rất ngạc nhiên: “Thật sao? Có trường hợp biết vấn đề nằm ở đâu nhưng không thể giải quyết được à?”

Cộng sự: “Phân tích tâm lý đâu phải vạn năng.”

Anh ta lại nhìn về phía tôi: “Tôi thấy cửa phòng khám các anh viết có chữ chỉ hành nghề thôi miên, thôi miên có thể giúp gì không?”

Tôi tiếp lời: “Tương tự, thôi miên cũng không phải vạn năng.”

Anh ta lăm lăm mấy câu rồi chợt bật cười: “Tôn giáo cũng không, đúng chứ.”

Cộng sự: “Tất nhiên.”

“Cho nên...” Anh ta vát một chân lên. “Vấn đề tâm lý của tôi các anh không thể giải quyết được?”

Cộng sự gật đầu: “Đúng vậy, nhưng, ít nhất chúng tôi có thể đưa ra câu trả lời chính xác cho câu hỏi ban đầu của anh.”

Anh ta: “Câu hỏi ban đầu của tôi? Câu hỏi gì?”

Cộng sự: “Lúc mới tới anh có hỏi, một người mất ngủ bao lâu thì sẽ chết, tôi có thể trả lời rõ ràng rằng trong trường hợp của anh sẽ không diễn biến xấu như thế.”

“Ừm.” Anh ta lạnh nhạt gật đầu.

“Hơn nữa...” Hình như cộng sự hơi ngập ngừng. “Có... có một quan điểm cá nhân, anh muốn nghe không?”

Anh ta nhìn ra ngoài cửa sổ: “Anh nói đi.”

Cộng sự: “Không phải ai cũng có thể nhìn thấy mặt tâm tối của hiện thực, nhưng chắc chắn không chỉ một mình anh nhìn thấy mặt tâm tối. Trên thế giới này tồn tại quá nhiều thứ độc ác và bẩn thỉu, có người chấp nhận, có người phớt lờ, có người cảm thấy đây là cơ hội, có người chìm đắm vào trong, cũng có người chọn hy sinh thân mình để cứu rỗi, nhưng đa số mọi người đều thu ánh mắt lại, chỉ nhìn một khoảnh nhỏ trước mắt mình, đó chính là hiện thực, anh phải chấp nhận hiện thực này.”

Anh ta: “Tôi không hiểu anh muốn nói gì.”

Cộng sự hít sâu một hơi: “Đến tuổi trung niên, đã sống nửa đời người, tự nhiên sẽ thường xuyên phân tích và nhìn nhận lại bản thân, rất nhiều việc không nên nhìn nhận theo hướng tiêu cực, nếu không cảm

giác bất lực do chìm đắm sẽ theo anh nửa đời về sau. Dù là công việc, gia đình, lý tưởng, mục tiêu hay điều gì khác, chắc chắn sẽ có thứ khiến anh phần chần trở lại. Tôi chưa bao giờ tin vào cụm từ 'khủng hoảng tuổi trung niên', nó chỉ là cái cớ để bản thân tiếp tục trầm luân thôi, không phải lý do. Kỳ vọng thời trẻ và áp lực hiện thực bao năm qua vốn không liên quan đến nhau, chúng ta lại theo thói quen gán mác một số việc với tuổi tác, thoạt trông có vẻ đúng, nhưng thực tế lại là quan điểm sai lầm."

Anh ta: "Có điều con người cũng không thể phớt lờ một số vấn đề mà tuổi tác gây ra. Tuổi tôi giờ không thể sánh được với thời trẻ tràn đầy nhiệt huyết, kỳ vọng nữa rồi."

Cộng sự: "Ai nói nhiệt huyết, kỳ vọng và tuổi trẻ là một? Đây là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Tuổi trẻ chắc chắn sẽ qua đi, nhưng anh có thể chọn sống cuộc đời nhiệt huyết, sôi nổi."

Anh ta ngăn người một lúc: "Nghe đừng kiểu truyền cảm hứng."

Cộng sự cười: "Anh đã đến cái tuổi này, còn bận tâm hình thức sao? Hình thức đối với anh hoàn toàn vô tác dụng. Mặc kệ quan điểm đó nghe giống súp gà hay không đi! Là cái gì chẳng quan trọng, làm việc mình muốn làm, làm việc mình thích, người khác nói gì, anh không cần suy nghĩ, kệ họ đi, không liên quan tới anh. Đừng để cảm giác bất lực lan rộng tới từng góc nhỏ trong cuộc sống của anh, trừ phi anh đã bỏ cuộc. Vậy vấn đề là anh đã bỏ cuộc chưa?"

Anh ta: "Ừm... có... chút thú vị... Nhưng thật ra tôi chỉ muốn giải quyết giấc mơ..."

Cộng sự: "Tin tôi đi, từ một góc độ nào đó, mơ chính là thực."

Cộng sự đóng cửa, quay lại, thấy tôi đang nhìn anh ấy.

"Sao thế?" Cộng sự hỏi.

"Hiếm khi thấy anh không thu phí." Tôi trả lời.

Cộng sự: "Vì chúng ta có giúp được gì anh ta đâu, chỉ nói chuyện một tiếng đồng hồ thôi."

Tôi: “Case thất bại?”

“Ừ.” Cộng sự gật đầu. “... case thất bại.”

Tôi: “Cảm giác bất lực của anh ta có thể coi là một dạng khủng hoảng tuổi trung niên, phải không?”

Cộng sự: “Đúng vậy, chứng cứ rõ ràng.”

Tôi: “Chúng ta từng giải quyết nhiều trường hợp tương tự...”

Cộng sự: “Đúng, nhưng người này khác, anh ta nặng hơn.”

“Ừ.” Tôi tán thành. “Tính kỷ luật của anh ta xuất phát từ cảm giác bất lực. Nhưng tôi vẫn không hiểu anh ta ly hôn...”

Cộng sự: “Anh tin thật à? Ít nhất một nửa những điều anh ta kể ở đây hôm nay là giả. Nhìn hành vi đã thấy. Kiểu người không muốn nói thật nhưng lại muốn giải quyết vấn đề thế này, không ai giúp được đâu. Anh ta còn không thắng thần bằng cô gái lúc nãy, thậm chí còn chẳng thắng thần bằng cô gái độc thân phi hoài tuổi trẻ mấy hôm trước. Anh ta đã quên cách nói thật rồi, bao bọc bản thân trong những lời nói dối quá lâu, vì chỉ như vậy mới tìm được chút cảm giác an toàn.”

“Kiểu như... không thể gọi một người giả vờ ngủ tỉnh dậy à?”

“Đúng, chính thế. Tôi đã gợi ý anh ta mấy lần nhưng anh ta vẫn bịa đặt linh tinh về bản thân... anh ta ly hôn á? Còn lâu tôi mới tin...” Cộng sự nằm trên ghế sofa, vươn vai một cái, gối hai tay sau gáy. “Tôi chắc chắn anh ta là kiểu người kết hôn để kết hôn, tất cả đều rất thông thường, nên từ trong xương tủy anh ta muốn mình không bình thường nữa, nhưng lại chẳng chịu làm gì hết, thậm chí còn không bằng chó đuổi theo xe, anh ta chỉ đứng tại chỗ sủa vài tiếng, chẳng buồn đuổi theo ấy chứ. Bởi vậy anh ta mới mất ngủ trong mơ.”

Tôi: “Ừm... tôi cứ cảm thấy có thể đào sâu hơn, anh có nghĩ vậy không?”

Cộng sự: “Tất nhiên, ai cũng có thể đào ra được, vấn đề chỉ là thời gian. Nhưng tôi thật sự rất chán kiểu người này, tự sinh tự diệt đi, hoặc một ngày nào đó tự mình hiểu ra, hoặc cứ thế chìm xuống, chìm tới đáy, để những thứ mai phục ở nơi sâu thẳm hoàn toàn nuốt trọn anh ta.”

Tôi: "Có câu này không biết nên nói không..."

Cộng sự nhìn tôi: "Đừng vòng vo nữa, anh muốn nói gì?"

Tôi cười: "Anh có để ý không? Anh thường sẽ khoan dung với phụ nữ hơn, tuy miệng nói vô vị, phiền phức, nhưng anh luôn nghĩ cách. Còn đối với đàn ông... hình như sự nhẫn nại và sức chịu đựng của anh... rất thấp."

Cộng sự: "Tất nhiên, phụ nữ nhỏ bé yếu ớt, là phe bị động, còn đàn ông..." Anh ấy nhắm mắt lại, hình như định ngủ một lúc. "Đàn ông có gì mà lại nhai lắm thế? Đàn ông con trai, có việc gì thì tự gánh vác, tự giải quyết, suốt ngày kêu ca còn ra thể thống gì? Tôi không thông cảm cho đàn ông đâu, tự xử lý đi."

Tôi: "Thái độ của anh chẳng giống người hành nghề tâm lý chút nào..."

Cộng sự: "Sao cũng được. Hồi xưa thanh lâu còn có quyền chọn đối tượng phục vụ nữa kia..."

"Sao anh nói năng bạt mạng vậy..." Tôi nhìn đồng hồ treo tường. "Dậy đi, khách hẹn sắp đến rồi đấy. Cô ấy toàn đến sớm."

Cộng sự tỉnh dậy, lại gần người một lúc, hỏi: "Còn khách à? Tình trạng thế nào ấy nhỉ?"

Tôi: "Phục hồi sức khỏe tâm lý sau ly hôn."

Cộng sự ngồi dậy: "À, phải rồi, cô gái đó..."

"Sao tôi có cảm giác anh chưa hoàn hồn vậy?" Tôi vừa dọn bàn uống nước vừa hỏi.

Cộng sự nghiêng đầu nhìn tôi dọn dẹp, lơ đãng một lúc mới hỏi: "Anh nói xem, tôi phải mất bao lâu mới có thể khiến gã vừa rồi nói thật?"

Tôi cười: "Chắc chắn sẽ mất rất nhiều thời gian."

Cộng sự: "Thật sao?"

Tôi: "Ừ, chắc chắn. Quá trình dài dằng dặc và sức lực chúng ta bỏ ra không tỷ lệ thuận với chi phí anh ta chi trả, vì quá lâu."

"Ồ..." Cộng sự gật đầu, đứng dậy, vươn vai cái nữa. "Được rồi, tôi đi rửa mặt đã."

Mười lăm - Mộc Lan

"Thật ra từ hồi mười mấy tuổi đã cảm thấy... cảm thấy mình quá... ồm, khó tính, nhưng cũng không ảnh hưởng mấy, còn bây giờ... chẹp... đã ảnh hưởng tới công việc rồi." Từ lúc bắt đầu nói về vấn đề của mình, hai tay cô ấy không ngừng đan vào nhau, xoắn vặn, co kéo, như muốn giật đứt ngón tay vậy.

"Ừm." Cộng sự gật đầu.

Cô ấy: "Thường xuyên rơi vào tình trạng sửa chữa, thay đổi, kiểm tra liên miên bất tận, không thể thoát ra nổi. Vì chuyện này tôi đã tranh cãi với cộng sự mấy lần liền. Ban đầu tôi không nghĩ mình có vấn đề, sau đó cộng sự nhờ một người chị chúng tôi quen biết nhiều năm tới nói chuyện với tôi. À, phải rồi, chị ấy từng giúp tôi mấy lần, có ơn với tôi, giờ cũng là một trong các nhà đầu tư của chúng tôi. Nói chuyện với chị ấy tôi mới dần hiểu ra, vấn đề nằm ở tôi. Sau khi hiểu ra tôi đã xin lỗi cộng sự, người đó khuyên tôi tới tìm các anh, nói các anh rất giỏi, trong giới còn là..."

Cộng sự ngắt lời cô ấy: "Được rồi, cảm ơn cô, chỉ vì hứng thú nên chúng tôi mới mở phòng khám nhỏ này, không ghê gớm thế đâu. Về cơ bản tôi hiểu vấn đề rồi, cô không phiền nếu chúng ta nói về cuộc sống và gia đình cô chứ?"

"Vâng." Cô ấy gật đầu. "Được."

Cộng sự: "Cô độc thân?"

Cô ấy: "Vâng, tôi độc thân."

Cộng sự: "Công việc bạn làm à?"

Cô ấy: “Tự khởi nghiệp, đúng là rất bận.”

Cộng sự: “Tối tám mặt mũi không?”

Cô ấy: “À, không đến mức đó, không ghê gớm vậy đâu.”

Cộng sự: “Bao lâu rồi? Khởi nghiệp ấy.”

Cô ấy: “Chắc là năm năm.”

Cộng sự: “Ồ? Năm năm vẫn chưa đi vào quỹ đạo sao?”

Cô ấy: “À, không phải, không phải. Công ty trước làm ăn không tệ, khoảng mười tám tháng trước đã bán rất được giá, coi như khoản vốn đầu tiên. Dự án hiện tại vừa mới bắt đầu chưa được bao lâu.”

Cộng sự: “Các cô làm ăn không tối nhĩ. Cùng một cộng sự nữa à?”

Cô ấy: “Vâng, cùng một người nữa. Nhưng lần trước không mâu thuẫn như vậy, có lẽ đôi bên đã kiểm chế rất lâu rồi... Ý tôi là tôi, tôi đã kiểm chế tương đối nhiều. Chủ yếu là ở tôi.”

Cộng sự: “Mối quan hệ giữa cô và cộng sự... chỉ thuần túy quan hệ hợp tác?”

Cô ấy: “Đúng vậy, cộng sự thuần túy, người đó từng là đồng nghiệp ở công ty cũ của tôi, rất tốt tính.”

Cộng sự: “Nam à?”

Cô ấy nghĩ một lát: “Vâng, nam, nhưng cũng thích nam, nên giữa chúng tôi... anh hiểu chứ?”

Cộng sự: “Hiểu, chị em tốt.”

Cô ấy cười: “Gần như thế.”

Cộng sự: “Việc sửa chữa, thay đổi, kiểm tra liên miên bất tận cô nói liên quan tới công việc à?”

Cô ấy: “Vâng, thậm chí khi công việc đã hoàn thành, tôi vẫn rơi vào tình trạng đó, cộng sự của tôi cảm thấy rất phiền muộn, vì liên quan tới tinh thần, sức lực đôi bên. Nhưng... tôi không thể kiểm chế được... cứ cảm thấy làm chưa đủ tốt.”

Cộng sự: "Chủ nghĩa hoàn hảo cực đoan à?"

"Hoàn hảo..." Cô ấy yên lặng suy nghĩ một lát. "Thật ra cuộc sống của tôi không... không nhiều chuyện như thế, chỉ lúc làm việc mới vậy, nhiều thời điểm tôi cũng ý thức được mình hơi thái quá, nhưng hễ cơn đói nổi lên là... nói chung không ai ghìm tôi lại được, cực kỳ cứng đầu."

Cộng sự: "Từ khi tự khởi nghiệp mới bắt đầu như thế à?"

Cô ấy: "Vâng, lần đầu tiên khởi nghiệp đã vậy rồi, nhưng lúc đó còn biết tiết chế, có điều..."

"Có điều gì cơ?" Cộng sự hỏi dồn dập.

Cô ấy: "Có điều tôi sẽ ngủ không ngon, dù đã bàn giao dự án, thu được lợi nhuận rồi, nhưng không vui được, cứ cảm thấy bất an, cảm thấy... thất bại, cảm thấy mình không thể làm tốt. Tôi liên tục hỏi cộng sự điều đó, anh ấy nói áp lực của tôi quá lớn, đừng căng thẳng thế, thả lỏng đi. Sau khi bán công ty tôi đi chơi ba, bốn tháng cho thư giãn đầu óc. Suốt thời gian đó, nhớ lại chuyện cũ tôi cảm thấy mình quá háo thắng trong công việc, có thể do áp lực lớn, sau này không được như vậy nữa. Nhưng khi tìm được dự án mới, bắt tay vào làm thì lại... còn ngày càng nghiêm trọng hơn, từ lúc chưa chính thức bắt đầu đã... ờ... lúc làm nội thất đã bắt đầu... còn cãi nhau với cộng sự nữa... Nói chung... nhớ lại thấy rất... rất lố, rất quái đản. Có lần cộng sự không thể chịu đựng nổi, hỏi tôi tiếnまん kinh sớm hai mươi năm à... rất khó nghe, nhưng sau đó tôi cũng cảm thấy đúng thế thật... Tóm thấy mình rất... tôi tệ."

Cộng sự: "Cô có từng tự phân tích tại sao lại vậy không?"

"Chắc vì... áp... lực chăng?" Cô ấy ngập ngừng.

Cộng sự: "Còn gì nữa không?"

Cô ấy mím môi, cúi đầu: "Tôi cũng không rõ lắm, nên mới tới... Vấn đề của tôi có coi là vấn đề tâm lý nghiêm trọng không?"

Cộng sự nghĩ một lát: "Thật ra, từ góc độ trị liệu tâm lý, có thể biểu hiện ra ngoài thì không quá nghiêm trọng, giống khám bệnh ấy, dù sao cũng thấy triệu chứng rõ ràng. Còn kiểu khó chịu nhưng không thể nói

rõ khó chịu ở đâu hay rất khó biểu hiện ra bên ngoài, kiểu đó phức tạp hơn. Ít nhất theo những gì chúng tôi được biết là như vậy.”

Cô ấy nhìn cộng sự vẻ trông chờ: “Vấn đề của tôi là gì? Nên giải quyết thế nào? Tôi có phải tham gia một số hoạt động yoga hoặc ngồi thiền không? Từng có người bạn giới thiệu với tôi, nói rất tốt.”

Cộng sự: “Cô từng thử chưa?”

Cô ấy: “Ừm... rồi, nhưng không thấy có tác dụng mấy. Ban đầu cảm thấy ổn, cũng thư giãn, nhưng khi quay lại công việc... Anh hiểu chứ? Chỉ khi nào làm việc mới... có tác dụng, nhưng thật ra vẫn vô tác dụng.”

Cộng sự: “Hiểu, vì cô chưa tìm ra căn nguyên.”

Cô ấy: “Vậy căn nguyên là gì?”

Cộng sự: “Tôi cần biết nhiều hơn về cô.”

Cô ấy: “Cuộc sống à?”

“Đúng...” Cộng sự gật đầu. “Cuộc sống.”

“Ừm...” Cô ấy cúi đầu cắn môi. “Bắt đầu nói từ gia đình? Hay từ hồi nhỏ?”

Cộng sự: “Tốt nhất là nói hết, nếu có vấn đề gì khó mở lời có thể bỏ qua nhưng phải nói với chúng tôi, được chứ?”

“Ừm... tôi cảm thấy...” Cô ấy cúi xuống, gật đầu. “... chắc là được.”

“OK, vậy cô nói xem mình lớn lên trong môi trường như thế nào?” Cộng sự cố tình phớt lờ sự không chắc chắn của cô ấy.

Cô ấy ngẩng lên: “Một gia đình rất bình thường, không có gì đặc biệt, bố mẹ đều là nhân viên bình thường, cũng rất tốt với tôi. Sau khi ra ở riêng... cũng không xảy ra chuyện gì đặc biệt, từng có hai mối tình, đều thất bại, nguyên nhân thất bại... không thể nói vấn đề do tôi, chắc vì tính cách không hợp, không hợp thời. Chẳng có gì khác.”

Cộng sự kiên nhẫn nhìn cô ấy, không tiếp lời.

Cô ấy yên lặng giây lát: “Ừm... đại khái thế, ờ... một mối tình hồi đại học, một mối tình sau khi đi làm, bây giờ đã không còn liên lạc nữa.”

Cộng sự mỉm cười gật đầu: “Theo cô nói, đáng ra không nên xảy ra vấn đề gì mới phải, đúng không? Vừa rồi bản thân cô cũng nói cảm thấy

minh không ổn nên mới tới tìm chúng tôi theo lời khuyên của bạn bè, giờ cô đã ở đây, chúng ta đang nói chuyện với nhau, nếu cô thật sự cảm thấy tất cả đều ổn thì có thể kết thúc ngay lập tức. Nhưng tôi không thể giúp gì cho cô, vì cô nói cuộc sống của mình từ trước tới giờ đều thuận buồm xuôi gió, đến một cơn sóng nhỏ cũng chẳng có, tôi không biết vấn đề ở đâu.”

Cô ấy vịn vịn hai bàn tay vào nhau, không nói gì.

Cộng sự: “Có một thương thức nhỏ, chắc cô cũng biết. Đôi khi bề mặt da chúng ta sẽ nổi mụn, những nốt mụn trông rất nhỏ, chỉ bằng đầu kim, nhưng dưới da rất có thể đã bị loét, bầm, nhiễm trùng nang lông nghiêm trọng gấp mấy lần, thậm chí mấy chục lần, hoặc các bệnh biến khác. Phần lớn các vấn đề tâm lý cũng vậy, chỉ có thể nhìn thấy, cảm thấy đôi chút, nhưng chắc trong lòng cô biết rất rõ nang lông bên dưới bề mặt tồn tại khối u lớn nhường nào. Nếu giúp được cô, chúng tôi sẽ không chỉ rạch vết thương to bằng đầu kim đó ra rồi dùng dao loại bỏ hoàn toàn. Tuy đó là cách hữu hiệu, nhưng tác dụng phụ rất lớn, chúng tôi muốn kê đầu mụn nhỏ trên da ra, lấy sạch bụi bẩn dưới lỗ chân lông, bôi thuốc, đợi nó từ từ lành lại hơn, tuy mất thời gian nhưng vết sẹo để lại sẽ nhỏ và khó nhìn thấy. Cô vẫn là cô, mà ổ bệnh gây ra cái mụn đã biến mất. Không hề khó, đúng không?”

Cô ấy khẽ nhăn mày, gật đầu.

Cộng sự nheo mắt cười, nhìn cô ấy: “Giờ chúng tôi đang đối diện với một khó khăn, người nổi mụn không cho chúng tôi chạm vào nó, cứ tránh né dù ổ bệnh dưới bề mặt đang đau, làm thế nào đây?”

Cô ấy dẩu môi, nhìn đầu ngón chân mình một hồi mới lên tiếng: “Tôi... hiểu rồi... ừm... hiểu rồi. Tôi muốn...”

Cộng sự tựa vào lưng ghế, đan hai bàn tay vào nhau: “Đừng sốt ruột, chúng ta còn nhiều thời gian. Cô có thể từ từ quyết định, tôi chỉ muốn nhắc nhở cô, có vấn đề gì cô cho là cấp bách, tốt nhất nên giải quyết sớm nhất có thể. Tất nhiên, nếu cô không vội, đợi đến khi nào cảm thấy vội, quay lại tìm chúng tôi cũng được. Nhớ hẹn trước. Chúng tôi không vội đâu.”

Cô ấy khẽ cười: “Tất nhiên các anh không vội rồi, đâu phải vấn đề của các anh.”

Cộng sự: “Nên mới nói...”

Cô ấy không vận vẹo tay nữa, nghiêm nghị nhìn cộng sự: “Tôi hiểu rồi. Anh hỏi đi.”

Cộng sự: “Tôi không biết nên hỏi từ đâu, cô phải là người bắt đầu.”

Cô ấy chuẩn bị một lúc lâu mới bắt đầu: “Bố tôi... ừm... rất... nghiêm khắc với tôi, từ khi tôi còn rất nhỏ đã vậy rồi. Tôi nhớ có lần bố bắt tôi đánh trả một thằng bé bắt nạt tôi, tôi không muốn, tôi nói ‘Con là con gái’, thế rồi... thế rồi bố... ừm... rất phẫn nộ, chuyện này xảy ra lúc tôi còn quá nhỏ, sau đó thế nào tôi không nhớ nữa, chỉ lờ mờ bố đã nổi trận lôi đình. Lên đại học, mẹ tôi từng bảo: ‘Con lên đại học rồi, thành tích không được tụt dốc, phải xuất chúng hơn người, tuyệt đối không được cưới đại một thằng rồi không nỗ lực nữa.’ Tôi nói đùa: ‘Nếu con muốn sống cuộc sống bình thường thì sao?’ Mẹ tôi... lập tức biến sắc, tôi sợ quá, hỏi mẹ bị làm sao. Mẹ nói... mẹ nói khi tôi ra đời, bố tôi cực kỳ thất vọng, vì tôi là con gái. Từ đó trở đi thái độ của bố đối với mẹ thay đổi hoàn toàn. Mẹ tôi luôn canh cánh trong lòng...” Nói tới đây, cô ấy cúi đầu, cắn môi, dừng lại.

Cộng sự: “Chuyện này bố cô có từng nói với cô không?”

Cô ấy lắc đầu: “Chưa từng.”

Cộng sự nghiêm nghị gật đầu: “Ừ, tiếp tục đi, tôi nghe đây.”

“Thật ra, mẹ không nói tôi cũng biết... chỉ là... anh hiểu chứ? Tôi không muốn thừa nhận thôi, nên tôi rất khát khe với bản thân, hơn nữa... thôi, không có hơn nữa, tóm lại tôi biết, bố hy vọng tôi là con trai. Ví dụ, thỉnh thoảng kể chuyện con cái của bạn bè hay đồng nghiệp nào đó xuất sắc ra sao, bố sẽ nói bằng giọng ngưỡng mộ ‘Con xem, đàn ông rất dễ thành công trong việc này’ hoặc ‘Việc này con gái không làm được’, rồi thở dài lẩm bẩm. Trong ấn tượng của tôi, chắc là hồi học trung học, khi bố lẩm bẩm, tôi sẽ giả vờ xem tivi, nhưng thật ra đang đóng tai nghe xem bố lẩm bẩm cái gì. Bố nói... bố nói: ‘Mình vô phúc, số mình không có con trai.’ Tôi nghe thấy thế...” Giọng cô ấy hơi nghẹn ngào.

Cộng sự: “Nếu muốn có con trai như thế, sao không tìm cách đẻ thêm một đứa? Tuy lúc đó chính sách hạn chế... nhưng chắc vẫn có cách chứ?”

Cô ấy cố kiềm chế, không để nước mắt chảy xuống, mắt đỏ hoe, ngẩng lên: “Vâng, vốn cũng định thế, nhưng mãi không có, đi kiểm tra, phát hiện tinh trùng... của bố tôi tỷ lệ sống sót rất thấp. Mẹ mang thai tôi đã là ngẫu nhiên trong ngẫu nhiên rồi, nên mẹ tôi mới mãi không có thai. Nghe mẹ tôi bảo, bố còn từng lên đưa tôi đi làm xét nghiệm ADN, sợ tôi không phải con mình... Mẹ tôi còn nói, nếu không phải lỗi tại bố, mà tại mẹ, chắc chắn bố tôi đã ly hôn...”

Cộng sự: “Bố cô từng ngược đãi cô chưa?”

Cô ấy: “Chưa, nhưng lại cố tình phớt lờ tôi.”

Cộng sự: “Ừm, bạo lực tinh thần, có thể coi như ngược đãi tinh thần rồi...”

Cô ấy yên lặng gật đầu.

“Vậy...” Cộng sự lại hỏi. “... chắc chắn cô từng thử tìm cách gây sự chú ý với bố, đúng không?”

Cô ấy: “Vâng, nhưng tôi không dám nổi loạn, tuy bố không ngược đãi tôi nhưng nói năng rất khó nghe. Hồi đi học tôi luôn cố gắng gấp bội, lần nào đạt được thành tích tốt cũng hy vọng bố sẽ xoa đầu tôi, khen tôi giỏi như những người bố khác... ờm... nhưng bố chưa bao giờ làm vậy.”

Cộng sự: “Ông ấy phớt lờ sự nỗ lực và xuất sắc của cô à?”

“Còn kinh khủng hơn thế.” Cô ấy rơm rớm nước mắt, cười ngượng ngùng, rút khăn giấy trong túi ra, cầm trên tay. “Bố sẽ hỏi ai xuất sắc hơn tôi, con trai hay con gái... Anh hiểu chứ? Đã kích đó... thậm chí có thể coi là phi báng, khiến tôi ngạt thở, không thể thoát ra, không thể vượt qua... hoàn toàn...” Tuy cô ấy đã cố gắng kiềm chế, nhưng nước mắt vẫn chảy xuống gò má.

Cộng sự nghiêng người về phía trước, chống khuỷu tay lên đầu gối, nhìn cô ấy: “Thả lỏng, không sao, đã qua rồi...”

Cô ấy ngẩng lên nhìn cộng sự: “Không, chưa qua đâu, chưa bao giờ.”

Cộng sự: “Thành công của cô hiện giờ đã...”

Cô ấy hít một hơi, kiềm chế cảm xúc rồi thở dài: “Bố tôi mất mấy năm rồi, trước khi tôi thành công. Mấy tháng bố nằm viện, tôi đã tận tâm tận lực, cứ tưởng sẽ vẫn hồi được dù chỉ một chút thất vọng của bố đối với mình. Thậm chí tôi còn ảo tưởng, trước khi qua đời, bố có thể xoa đầu tôi, không nói gì cả, chỉ cần xoa đầu thôi, nhưng... nhưng... anh biết không, câu nói cuối cùng trước khi lâm chung của bố lại là ‘Thật đáng tiếc con không phải con trai, nếu không bố đã có thể yên tâm nhắm mắt rồi’...”

Nếu không phải cô ấy vừa khóc vừa nói, tôi gần như không dám tin một người đàn ông có thể khốn nạn đến giây phút cuối cùng của đời mình như vậy.

Cộng sự nhìn tôi, gạt đầu rồi nói với cô ấy: “Đừng là quá thể đáng. Giờ mẹ cô...”

Cô ấy hít sâu một hơi, bình tĩnh lại: “Mẹ tôi vẫn ổn, sức khỏe tốt. Nếu không phải vì mẹ, tôi thật sự không muốn giữ hài cốt của bố, bố đâu có công nhận sự tồn tại của tôi. Nhưng thỉnh thoảng tôi nghĩ, có phải trong số mệnh của mình cần một người bố như thế, nếu không tôi đã chẳng được như hôm nay...”

Cộng sự: “Không, đó là nỗ lực của cô, không liên quan tới ông ấy.”

Cô ấy: “Tôi biết... nhưng... thôi được, xin lỗi nhé, làm các anh sợ rồi, xin lỗi tôi... không thể kiềm chế được.”

Cộng sự mỉm cười: “Không sao, rất nhiều người đã khóc ở chỗ chúng tôi, vượt xa tưởng tượng của cô nhiều.”

“Thật sao?” Cô ấy lau khô nước mắt, mỉm cười. “Vậy thêm tôi cũng chẳng sao... thật ra kể tới đây tôi cũng hiểu chuyện là thế nào rồi. Tôi nên làm gì đây? Cái bóng xưa mãi không tan này cứ đè nặng trong lòng tôi, khiến tôi rơi vào tình trạng cầu toàn liên miên bất tận, dù đạt được nhiều thành tích hơn nữa vẫn rất bất an. Nhưng tôi không thể chứng minh cho bố thấy...”

Cộng sự: “Thật ra cô chẳng cần phải chứng minh cho bất cứ ai cả...”

Cô ấy: “Tôi biết, tôi hiểu, nhưng không vượt qua được rào cản trong lòng...” Nói rồi cô ấy lại bắt đầu rưng rưng.

Cộng sự: “Đúng, nhưng tôi muốn hỏi một câu, cho đến giờ, mọi việc cô làm thật sự đều là để chứng minh cho bố mình thấy ư? Nếu vậy, giờ ông ấy không còn nữa, về lý cô phải mất hết động lực, sức đấu tranh và...”

Cô ấy sụt sịt: “Có lẽ do quán tính cuộc sống chăng? Hay thói quen công việc?”

Cộng sự: “Không phải, trái tim cô vẫn chưa bình phục.”

Cô ấy: “Ừm... tôi vẫn chưa đủ tốt ư? Làm thế nào mới có thể...”

“Không, không, cô hiểu nhầm rồi.” Cộng sự đứng thẳng dậy nhìn cô ấy. “Đây là thế giới của đàn ông, một thế giới bị đàn ông chi phối. Đàn ông không tin tưởng phụ nữ, ít nhất là không tin tưởng phụ nữ như tin tưởng đàn ông, họ không nghĩ phụ nữ có thể ưu tú hơn đàn ông. Cho nên nhiều khi, trong một số trường hợp, phụ nữ muốn đạt được thành tựu, tiền bạc, địa vị như đàn ông phải nỗ lực gấp đôi, thậm chí gấp mấy chục lần đàn ông. Trên cơ sở tương đồng, nếu muốn đạt được thành tựu tương đương, có thể phụ nữ sẽ phải đối mặt với super difficult mode (cấp độ siêu khó), thậm chí hell mode (cấp độ địa ngục), còn đàn ông chỉ cần general difficulty (độ khó thông thường) là được...”

Cô ấy lau nước mắt, mỉm cười: “Có vẻ anh đang thử nói từ góc độ phụ nữ... để tôi dễ chịu hơn à?”

Cộng sự: “Tin tôi đi, công việc bắt tôi tiếp xúc khá nhiều với vấn đề kỳ thị giới tính. Nói vậy không phải để lấy lòng hay xoa dịu nội tâm cô, mà tôi thật sự nghĩ thế. Đây là thế giới của đàn ông, đàn ông gần như sở hữu tất cả, trong rất nhiều trường hợp phụ nữ thậm chí còn bị xem như một vật cược hay món hàng, không chỉ thiếu sự tôn trọng nên có mà còn bị miệt thị từ năng lực. Phụ nữ thấy thế giới này ngập tràn quái vật, những con quái vật cao lớn hơn, cường tráng hơn, có sức bật, sức bền và nhiều nguồn lực hơn. Bởi vậy phụ nữ gần như bẩm sinh đã học được cách giấu mình, giấu suy nghĩ, giấu nguyện vọng, giấu phần lớn ý nguyện thật của mình, vì phụ nữ biết thế giới này không thuộc về họ, mà là của đàn ông.

Cho nên lựa chọn duy nhất để phụ nữ có thể sinh tồn là... Cô biết là gì không?" Cộng sự mỉm cười nhìn cô ấy.

Cô ấy nhìn cộng sự, vẻ mặt đầy phức tạp: "Ồ... đột nhiên anh hỏi vậy..."

"Trí tuệ." Cộng sự không tỏ vẻ bí ẩn mà lập tức nói ra câu trả lời. "Trong thần thoại Hy Lạp, vị thần cai quản trí tuệ là nam hay nữ?"

Cô ấy cười: "Nữ thần Athena."

Cộng sự bật ngón tay cái tách: "Đúng vậy. Còn gì nữa? Athena còn là nữ thần gì nữa?"

Cô ấy: "Ừm... tôi nhớ không rõ lắm, chiến tranh à? Hình như còn cá... dẹt vài hay thủ công mỹ nghệ đúng không?"

Cộng sự nhướn mày: "Đúng thế. OK, cô xem, tuy phụ nữ không cường tráng bằng đàn ông nhưng lại có thể cai quản chiến tranh. Dựa vào trí tuệ."

Cô ấy cười nghiêng ngá: "Anh nói đùa đúng không? Nhưng nghĩ ra lại rất có lý."

Tôi đã quá quen rồi, đây là sở trường của anh chàng này.

Cộng sự: "Được rồi, chúng ta quay lại nhé, tại sao không phải nam thần trí tuệ?"

Cô ấy mỉm cười nghĩ một lát: "Anh muốn nói... nhưng đó chỉ là thần thoại..."

Cộng sự lắc đầu: "Không, thần thoại Hy Lạp thì khác, các vị thần trong thần thoại Hy Lạp đều được nhân tính hóa, thậm chí trực tiếp phản chiếu lên con người. Phụ nữ muốn sinh tồn trong thế giới có đàn ông cao lớn, cường tráng hơn mình, trong thế giới tồn tại vô số quái vật, chỉ có thể dựa vào trí tuệ. Cô biết tôi đang nói gì không? Tôi muốn nói, quả thật phụ nữ thông minh hơn đàn ông."

Cô ấy: "Vậy... nếu vậy tại sao giờ không phải thế giới của phụ nữ mà lại là thế giới của đàn ông? Loài người không có sức mạnh và tốc độ của các loài động vật khác, nhưng loài người lại thống trị thế giới này..."

Cộng sự: "Vì tuy phụ nữ trí tuệ hơn đàn ông, nhưng lại bị một thứ trói chân."

“Ừm... để tôi nghĩ xem.” Cô ấy đặt một ngón tay lên môi, khẽ nhíu mày.

“Anh nói với cô ấy nhé?” Cộng sự quay lại nhìn tôi.

“Tình cảm.” Tôi nói ra đáp án. “Sở dĩ phụ nữ không thể thống trị thế giới này vì bị tình cảm trói chân. Bởi vậy rất nhiều thời điểm, quyết định phụ nữ đưa ra không phải quyết định tốt nhất. Trong nhiều trường hợp, đưa ra lựa chọn tốt nhất nên lạnh lùng, vô tình mới khách quan được.”

Cô ấy nghĩ một lúc, gật đầu.

“Được rồi.” Cộng sự quay lại nhìn cô ấy. “Giờ cô còn cho rằng những quan điểm tôi vừa nói là lời hoa mỹ để cời bỏ nút thắt trong lòng cô nữa không? Chúng tôi, tôi và cộng sự, vì một số case bệnh, đã thảo luận về sự thật này từ lâu. Không phải tôi cố tình chọn những lời dễ nghe đâu, tôi chỉ đang cho cô biết, rất nhiều người không thể đạt được thành tựu của cô hiện tại, dù là đàn ông hay phụ nữ. Cô nên hưởng thụ mọi thứ mình đang sở hữu mới phải, không cần hồ thẹn, không cần chứng minh cho bất cứ ai, cũng chẳng cần bất an. Cô xứng đáng có được chúng. Là một người đàn ông không bằng cô thì không có tư cách đánh giá, dù là ai.”

Cô ấy chăm chú nhìn cộng sự: “Tôi chưa bao giờ nghĩ đến những điều này.”

Cộng sự: “Cô đã phải chịu đựng kỳ thị giới tính vô vị này quá lâu rồi, cô không nên gánh chịu nữa, vì cô chưa từng sai, đó vốn không phải sai lầm, chỉ là sự hẹp hòi, thiên kiến của ai đó mà thôi. Hướng hồ...” Cộng sự cúi người, một tay đặt trên đầu gối, tay kia chỉ vào trái tim cô ấy. “Người đó đã không còn nữa. Cô định để ông ấy tiếp tục đè nặng trái tim mình đến bao giờ?”

Cô ấy rơm rớm nước mắt nhìn cộng sự: “Tôi hiểu rồi. Cảm ơn, cảm ơn anh đã giúp tôi buông bỏ.”

Cô ấy ký tên, đưa hóa đơn quét thẻ cho cộng sự, rồi nhìn anh ấy: “Tôi chưa từng nghĩ... ừm... nghề của các anh thật sự giúp được người khác... Tôi tưởng chỉ là... chỉ là diễn vào mẫu có sẵn và phân tích phân loại.”

Cộng sự cầm hóa đơn, nhìn một cái rồi đưa tôi: “Điền vào mẫu có sẵn và phân tích á? Ý cô là nghiên cứu theo chủ đề à?”

“Ừm... tôi không rõ lắm.” Cô ấy cười vế xin lỗi. “Chỉ là một ấn tượng rất mơ hồ, không nhớ đọc được ở đâu. Nhưng... các anh từng tiếp xúc rất nhiều trường hợp kỳ thị giới tính thật à? Vì những điều anh vừa nói thật sự chỉ có phụ nữ mới nghĩ tới...”

Cộng sự nghiêm nghị gật đầu: “Rất nhiều.”

Cô ấy: “Giống trường hợp của tôi thì sao?”

Cộng sự: “Không hiếm đâu.”

Cô ấy thở dài, rồi cầm túi, ngẩng lên nhìn cộng sự: “Anh biết *Nhạc phủ thi tập*¹ không?”

Cộng sự quay sang nhìn tôi: “Thi từ ca phú sở thích của anh mà?”

Tôi ngán người, nhanh chóng hiểu ra cô ấy nói về điều gì, liền dùng khẩu hình nói cho cộng sự biết.

“*Mộc Lan* từ à? Ý cô muốn là *Mộc Lan* từ phải không?” Cộng sự nhìn tôi rồi lại nhìn cô ấy.

Cô ấy mỉm cười gật đầu.

Cộng sự: “Ý cô là?”

Cô ấy: “Trước kia tôi rất hâm mộ *Mộc Lan*, vì cô ấy khiến người đời nhìn thấy sự nỗ lực và thành công của mình, áo gấm vinh quy, đạt được nguyện vọng. Nhưng đến hôm nay tôi mới hiểu, mọi thứ cô ấy làm chỉ để chứng minh cho bản thân thấy, cũng hiểu được nội tâm cô ấy như thế nào khi ‘bên song chải tóc mây, soi gương dán hoa vàng.’”

Cộng sự cau mày suy nghĩ: “Như thế nào?”

Cô ấy bước ra cửa, mở cửa ra, quay người lại cười đắc ý: “Đàn ông các anh đoán thử xem.”

Nói xong khẽ khép cửa lại rồi đi mất.

Cộng sự quay lại bản khoản nhìn tôi: “Anh hiểu không?”

¹ Do Quách Mậu Thiển thời Bắc Tống tuyển soạn.

Cao Minh

Tôi mở ngăn kéo sắp xếp đồng hóa đơn thẻ tín dụng.

“Sao thế?” Cộng sự hỏi dồn.

Tôi: “Chẳng sao cả, anh không cảm thấy mình đã quá nhiệt tình giúp cô ấy nhìn thấu mọi chuyện rồi à?”

Cộng sự ngán ra một hồi mới hiểu: “À, à, hiểu rồi. Tôi không thấy thế, vậy tốt mà.”

Tôi sắp xếp xong ngăn kéo, anh chàng đó đã nằm ra sofa đọc tạp chí như thường lệ.

Tôi ngồi chéo đôi diện, cầm cốc nước lên nhìn anh ấy, chưa đợi tôi mở miệng anh ấy đã hỏi: “Tối nay anh định mời tôi ăn gì?”

Suýt chút nữa tôi phun nước bọt vào ống quần anh ấy.

Mục lục

Không - Điện thoại.....	4
Một - Linh đánh thuê (Thượng)	11
Hai - Linh đánh thuê (Trung)	33
Ba - Linh đánh thuê (Hạ)	52
Bốn - Cơm nguội.....	73
Năm - Thế giới một người	88
Ngoại truyện - Cô ấy	106
Sáu - Lớp học bay	118
Bảy - Cân bằng	135
Tám - Cơn đau áo.....	153
Chín - Sen đỏ (Thượng).....	179
Mười - Sen đỏ (Hạ)	194
Ngoại truyện hai - Tiến.....	210
Mười một - Phí hoài tuổi xuân	219
Mười hai - Tuyển thời gian 2	232
Mười ba - Trữ tà.....	249
Mười bốn - Case thất bại	268
Mười lăm - Mộc Lan.....	282

THAY CHO LỜI CUỐI SÁCH QUẢNG CÁO SÁCH MỚI

Sách mới sẽ là tuyển tập nhiều truyện ngắn độc lập,
nên đã quyết định lấy một truyện ra thay cho lời cuối sách.

Đêm vĩnh hằng

“Con người đúng là loài động vật kỳ lạ, khi không có áp lực ngoại lai, tính xấu của chúng ta sẽ khuếch đại lên rất nhiều lần mà chẳng hề thấy hổ thẹn. Nhưng khi đối diện với áp lực, tình yêu của chúng ta, lương thiện của chúng ta, khoan dung và bền bỉ của chúng ta sẽ bất ngờ được bộc lộ, như thể chúng ta vốn luôn có những tình cảm cao thượng ấy vậy...”

“Xin lỗi nhưng tôi phải ngắt lời anh! Vì tình cảm cao thượng vốn là mỹ đức của con người, không phải được cấy từ chỗ nào khác vào.”

“Thôi được, cứ coi như anh đúng, nhưng bình thường mỹ đức đó đi đâu cả rồi? Trước đêm vĩnh hằng, chúng ta sẽ chỉ cảm động vì tình cảm cao thượng của ai đó, nhưng đa số con người, tôi nói là đa số mọi người, đều chỉ mang thái độ của kẻ bàng quan thôi, không hề có ý định trở thành người tình cảm cao thượng, nếu không chúng ta đã chẳng khóc nức nở khi đọc câu chuyện về Nightingale và hồi ký của Gandhi. Đúng không?”

“Tình cảm cao thượng cần được hoàn cảnh đánh thức...”

“Thật sao? Anh có hiểu điều tôi nói không? Vấn đề nằm ở đây à? Vấn đề không nằm ở đây! Ý tôi là bình thường chúng ở đâu? Tại sao chúng ta không thể cao thượng mọi lúc mọi nơi? Giống như giai đoạn đầu sau khi sự hỗn loạn đêm vĩnh hằng kết thúc ấy? Vấn đề mấu chốt...”

Tôi yên lặng cầm cốc nước, nhìn hai người đang tranh luận kịch liệt trên tivi. Về lý thuyết, tôi tán thành với quan điểm phê bình và chỉ trích thói xấu thâm căn cố đế của con người mà người đàn ông trung niên đưa

ra, nhưng tôi lại không thể hoàn toàn tán thành, vì tôi cũng là con người. Tôi chỉ có thể nhìn nhận từ góc độ của mình.

Nếu trước đêm vĩnh hằng nghe thấy quan điểm như vậy, chắc chắn tôi sẽ hừ mũi khinh thường, nhưng sau khi kinh qua bao nhiêu khổ nạn và may mắn sống sót, cách nhìn nhận của tôi có chút thay đổi.

Tất cả bắt đầu từ ngày hôm đó.

Sau ngày hôm đó, bầu trời không còn sáng nữa, con người bước vào thời đại tăm tối. Chẳng ai biết bao giờ mặt trời mới mọc lại lần nữa.

Không có gì bất ngờ, đối diện với bóng tối vô biên, sự yếu đuối của con người hoàn toàn bộc lộ, các quan điểm đạo đức, giá trị quan và thể chế xã hội hiện hành hoàn toàn băng hoại, chẳng ai còn nghe lệnh chính phủ. Cả xã hội loài người bắt đầu rối ren, cộng thêm các nhóm tôn giáo dụ dỗ, tất cả mọi người chìm vào tâm trạng tự trách, tự làm mình đau, thậm chí tự sát... Tâm lý này lan tỏa trong đám đông... năm đầu tiên, cả thế giới mất đi mấy tỷ người.

Nếu thật sự có ngày tận thế, khoảng thời gian này chính là tận thế. Nhưng không phải tận thế của thế giới mà là tận thế của loài người. Vì ai ai cũng điên cuồng.

Mấy năm ấy, nhân gian chính là địa ngục.

Theo thời gian, con người phát hiện bóng tối chỉ là bóng tối, ngoài ra chẳng có gì khác trước. Trong bóng tối không có quái vật đến từ dị giới, cũng chẳng có bất cứ thứ gì đáng sợ. Thế là con người bắt đầu lấy lại lý trí. Những người còn sống như chúng tôi xây dựng lại trật tự xã hội, cố gắng khôi phục cuộc sống từng có trước khi bóng tối ập tới.

Dần dần, các kênh truyền bá tin tức bắt đầu khôi phục. Các nhà sinh vật học mừng rỡ phát hiện thực vật liên tục sinh trưởng trong bóng tối vĩnh hằng này... Cái gì? Bạn hỏi quang hợp và chất diệp lục ư? Đáng tiếc, tôi không biết, bạn đi mà hỏi các nhà thực vật học, tôi không rõ, cũng chẳng quan tâm tại sao. Tôi chỉ quan tâm trên bàn ăn của mình có bữa sáng, bữa trưa, bữa tối hay không và cũng đang cố gắng xoa dịu tổn thương trong tâm hồn. Gần một nửa bạn bè, người thân của tôi đều tự

sát hoặc chết vì cuộc rối loạn xã hội mang tính toàn cầu này. Tôi cần thời gian để an ủi bản thân – Mỗi người còn sống đều như vậy.

Sau khi cuộc sống trở lại bình thường, ý tôi là sau khi có thể sử dụng điện thoại trở lại, mỗi ngày tôi đều gọi rất nhiều cuộc điện thoại, cũng nhận được rất nhiều cuộc điện thoại. Người gọi tới có lúc thậm chí chỉ là người từng trao đổi danh thiếp. Những người nói chuyện điện thoại với tôi, kể cả bản thân tôi đều khóc. Chúng tôi khóc và kể về nỗi bất hạnh của mình, lắng nghe nỗi bất hạnh của người khác. Mỗi ngày chúng tôi đều đang sám hối và an ủi người khác... Trong thời gian gần một năm đó, không có chiến tranh, không có bạo lực, không có tội ác, dường như cả xã hội con người đã tiến lên một bước lớn – học được cách khoan dung, nhẫn nại, thương xót, nhân ái, từ bỏ những thói xấu và tội ác từng có...

Bây giờ nhớ lại, dường như thời gian này tôi không ở trong xã hội loài người, mà ở trong xã hội của một giống loài khác – không có người xấu.

Nhưng thời kỳ đẹp đẽ ấy chỉ duy trì chưa tới một năm. Rất nhanh, chúng ta, ý tôi là con người, lại khôi phục dáng vẻ trước khi đêm vĩnh hằng tới. Ít nhất trông mọi thứ y hệt như trước.

Tiếng chuông điện thoại gấp gáp kéo tư duy của tôi trở lại thực tại.

Tôi tắt tiếng tivi rồi nhắc ống nghe lên.

“A lô?”

Người gọi tới là một đồng nghiệp của tôi, tên Trần Hạo.

“Lão Chu, ừm... Thịnh Dương... ừm... qua đời rồi...”

Thịnh Dương là một người bạn chung của chúng tôi. Trong những ngày tháng hỗn loạn đầu tiên sau đêm vĩnh hằng, anh ấy từng đưa bạn gái chạy tới thành phố khác. Khi cuộc hỗn loạn kết thúc, anh ấy quay về một mình, bạn gái anh ấy không thể thoát khỏi tai họa mà cả loài người gây ra.

Tôi nắm ống nghe, yên lặng hồi lâu.

“Tự sát à...”

“Ừ...”

“Lão Chu, hỏi thế này có lẽ không ổn lắm, nhưng... anh vẫn khỏe chứ?”

“Tôi...” Nói thật tôi không rõ rốt cuộc mình có khỏe hay không.

“Dù thế nào đi nữa, nhớ bảo trọng... tuần sau gặp ở lễ tang Thịnh Dương, tôi muốn nói chuyện với anh, thời gian cụ thể tôi sẽ báo trước... Tôi cúp máy đây...”

Sau một hồi khó xử và yên lặng, anh ấy cúp máy.

Tôi vứt điện thoại sang một bên, chuyển kênh rồi bật to âm lượng. Trên màn hình một nhóm người đang vứt đồng đèn chiếu sáng vào một chỗ rồi chiếu thẳng lên trời. Người của Hội Cầu nguyện ánh sáng đang tổ chức hoạt động - Hội Cầu nguyện ánh sáng là một tổ chức do người dân tự thành lập sau khi loạn đêm vĩnh hằng kết thúc không lâu. Tổ chức này phát triển rất nhanh, chỉ trong vài tháng ngắn ngủi đã có mặt trên toàn cầu, hội viên lên đến mấy triệu người. Họ suốt ngày cầu nguyện, mong được thấy lại ánh mặt trời, đồng thời phê phán sâu sắc thói hư tật xấu của con người. Người đàn ông trung niên ngôn từ gay gắt tham gia chương trình tranh luận vừa rồi là một trong những hội viên chủ chốt của Hội Cầu nguyện ánh sáng.

“... Hoạt động do Hội Cầu nguyện ánh sáng phát động, huy động được khoảng năm nghìn người tham gia, họ chiếu đèn lên trời, cầu nguyện cho ánh mặt trời ấm áp chiếu rọi lên tinh cầu của chúng ta lần nữa. Khẩu hiệu của hoạt động cầu nguyện lần này là: Trông chờ ánh ban mai...”

Tôi tắt tivi, tắt đèn, nằm trên sofa, ngẩn ngơ nhìn trần nhà đợi chìm vào giấc ngủ. Từ sau đêm vĩnh hằng, tôi không thể ngủ trên giường được nữa, chẳng biết tại sao, mỗi lần ngủ trên giường tôi đều mơ thấy ác mộng triền miên.

Một tuần sau tôi đến dự lễ tang. Toàn bạn bè của Thịnh Dương, chẳng có người thân nào của anh ấy. Tất cả đều đã qua đời trong cơn rối loạn đêm vĩnh hằng. Vì vậy, không ai hỏi nguyên nhân Thịnh Dương tự sát. Chúng tôi đều hiểu được nỗi đè nén khó thở ấy.

Không ai giúp được anh ấy.

Sau khi lễ tang kết thúc, Trần Hạo hỏi tôi có rảnh không, chúng tôi tới một quán trà tối tàn. Vừa ngồi xuống, Trần Hạo nhìn tôi một lúc rồi nói: “Trông anh cũng không tệ.” Tôi chẳng biết nên đáp lời thế nào, chỉ gật đầu.

“Thịnh Dương... thật đáng tiếc... lẽ ra chúng ta nên ở bên anh ấy nhiều hơn...”

Tôi nhìn vụn trà trong cốc, ngắt lời anh ấy: “Anh ấy không còn người thân nào nữa à? Họ hàng xa thì sao?”

Trần Hạo lắc đầu: “Bọn tôi đã tìm rồi, không còn một ai. Toàn bộ tài sản anh ấy để lại, chúng tôi trao hết cho bố của bạn gái anh ấy. Anh biết đấy, mẹ cô gái kia cũng qua đời trong cơn rối loạn đêm vĩnh hằng rồi.”

Tôi uống một ngụm trà, hơi chát.

Trần Hạo thở dài: “Thật đáng tiếc, tôi nên cho anh ấy biết chân tướng sớm hơn.”

Tôi bừng tỉnh khi nghe ra câu nói này còn hàm ý khác.

“Chân tướng? Chân tướng gì?”

“Anh chưa nghe gì à?” Trần Hạo ngạc nhiên hỏi lại, hơi nghiêng người về phía trước, hạ thấp giọng: “Tin tức truyền ra từ Hội Cầu nguyện ánh sáng.”

“Nhóm tôn giáo đó à? Gì vậy?”

“Ừm...” Anh ấy trầm ngâm một hồi. “Họ nói, thực tế ánh mặt trời không hề biến mất, chỉ là chúng ta không nhìn thấy thôi.”

Tôi ngẩn ra: “Cái gì?”

“Ánh mặt trời vẫn tồn tại, chỉ là chúng ta không thể nhìn thấy thôi.”

“Tôi không hiểu.”

“Anh nghĩ xem, tại sao thực vật vẫn phát triển bình thường? Tại sao tất cả vẫn bình thường?”

“Ừm, tôi không rõ...”

“Vì tất cả đều bình thường, chẳng có gì thay đổi cả, chỉ là loài người đột nhiên không nhìn thấy ánh mặt trời nữa.”

“Sao thế được?”

“Khả năng này rất cao.” Anh ấy nghiêm nghị nhìn tôi, nói chắc như đinh đóng cột.

“Tại sao?”

“Chắc anh biết chữ há? Nếu sắp xếp ánh sáng ở các tần suất chúng ta có thể thấy được lại sẽ được chừng một mét, còn sắp xếp các ánh sáng chúng ta không thể nhìn thấy bằng mắt thường sẽ tầm hơn một trăm năm mươi triệu cây số. Nói cách khác, có rất nhiều ánh sáng chúng ta không thể nhìn thấy bằng mắt thường. Còn đêm vĩnh hằng...” Nói rồi anh ấy gõ ngón tay lên mặt bàn: “Đêm vĩnh hằng thật ra không hề tồn tại, chỉ có điều thị giác của chúng ta mất khả năng nhìn thấy một số ánh sáng...”

“Không thể nào, anh và tôi đều là bác sĩ, chúng ta hiểu rất rõ không thể tồn tại căn bệnh đột phát toàn cầu như vậy được.”

Anh ấy cười: “Anh lại dùng y học để giải thích đấy à? Đúng vậy, chúng ta đều là bác sĩ, nhưng chúng ta cũng biết, ở một mức độ nhất định y học chỉ là biện pháp đối phó, không thể giải thích rất nhiều sự việc và vấn đề.”

“Nhưng...”

Anh ấy mất kiên nhẫn, xua tay ngắt lời tôi: “Được rồi, tôi đã biết trước anh sẽ không chấp nhận cách lý giải này, nên bây giờ tôi mới cho anh biết...”

“Không, tôi muốn hỏi nếu những điều anh nói là thật, tại sao lại như thế?”

“Chuyện này... người trong hội nói... ừm... có thể là một sự trừng phạt...”

“Trừng phạt? Từ thần thánh ư? Hay từ người tạo ra vạn vật?”

“Chắc thế...” Anh ấy ăn nói rất hàm hồ. Tôi để ý thấy trên cổ áo anh ấy đính huy hiệu nhỏ có dòng chữ “Một chùm sáng chiếu rọi trên một tinh cầu màu lam”. Tôi biết biểu tượng này, là huy hiệu của Hội Cầu nguyện ánh sáng.

“Thật ra chúng ta vẫn luôn ở trong ánh sáng, chỉ không nhìn thấy mà thôi, có thể ngày nào đó, tất cả sẽ trở lại bình thường, chúng ta sẽ tiếp tục nhìn thấy ánh mặt trời chiếu xuống mặt đường...”

Tôi đặt cốc trà xuống, nhìn anh ấy: “Anh tin à?”

Anh ấy cũng nhìn tôi, hỏi lại từng câu từng chữ một: “Sao tôi lại không tin? Giờ thế giới đã như vậy rồi, phải không?”

Chúng tôi không nói gì nữa, yên lặng uống hết cốc trà rồi từ biệt nhau.

Về nhà, tôi bật tivi lên, tôi không chịu nổi trong nhà không tiếng động nào, đầu óc vẫn nghĩ tới những lời Trần Hạo nói lúc trưa.

Tôi tới bên cửa sổ, nhìn ra ngoài.

Đang là ba giờ chiều, bầu trời ngoài cửa sổ tối đen, đèn đường và đèn ô tô tạo thành những dải ánh sáng trong bóng tối, những chấm sáng khác trong bóng tối chứng tỏ ngôi nhà có người đang bận rộn, thế giới này bây giờ là vậy, hai mươi bốn tiếng đồng hồ đều như thế.

Tôi hít sâu một hơi, nếu không sẽ cảm thấy khó thở, như có thứ gì đó đè nặng trong tim.

Đối diện với bóng tối, tôi không thể tin những điều Trần Hạo đã nói.

Một cảm xúc tuyệt vọng dâng lên. Tôi đoán, tôi không thể nhìn thấy khoảnh khắc mặt trời lên nữa rồi.

Tôi hoài niệm ngày cuối cùng nhìn thấy mặt trời, nhưng, tôi cũng chẳng thể nhớ đó là ngày nào nữa rồi.

NHÀ XUẤT BẢN THẾ GIỚI

Trụ sở chính:

Số 46. Trần Hưng Đạo, Hoàn Kiếm, Hà Nội
Tel: 0084.24.38253841 – Fax: 0084.24.38269578

Chi nhánh:

Số 7. Nguyễn Thị Minh Khai, Quận I, TP. Hồ Chí Minh
Tel: 0084.28.38220102

Email: marketing@thegioipublishers.vn

Website: www.thegioipublishers.vn

SỔ TAY NHÀ THỜI MIỀN II

Chịu trách nhiệm xuất bản
GIÁM ĐỐC – TỔNG BIÊN TẬP
TS. TRẦN ĐOÀN LÂM

Biên tập: Nguyễn Trung Dũng

Vẽ bìa: Liên Hương

Trình bày: Bún

Sửa bản in: Nguyễn Linh, Mỡ

Thông tin liên hệ

Email: vibooks@azgroup.vn

Fanpage: <https://www.facebook.com/vitalis.sachtamly/>

Tel: 0243.7172838

SÁCH ĐƯỢC PHÁT HÀNH BỞI CÔNG TY TNHH
VĂN HÓA VÀ TRUYỀN THÔNG AZ VIETNAM

Tel/Fax: +84-437172838

Email: truyenthongazvietnam@gmail.com

Địa chỉ: Số 50, đường 5 An Dương, Yên Phụ,
quận Tây Hồ, TP. Hà Nội

In 2.000 bản, khổ 15,7 x 24 cm tại Công ty Cổ phần In và Thương mại Quốc Duy
Địa chỉ: Số 9, ngách 130/1, ngõ 130 phố Đốc Ngũ, P. Vinh Phúc, Q. Ba Đình, TP. Hà Nội.
Xưởng SX: Trụ Cầu N25, Đường Tân Xuân, P. Đồng Ngạc, Q. Bắc Từ Liêm, TP. Hà Nội.

Số xác nhận ĐKXB: 3457-2020/CXBIPH/03-174/ThG.

Quyết định xuất bản số: 986/QĐ-ThG cấp ngày 10 tháng 09 năm 2020

In xong và nộp lưu chiểu năm 2020. Mã ISBN: 978-604-77-8337-3